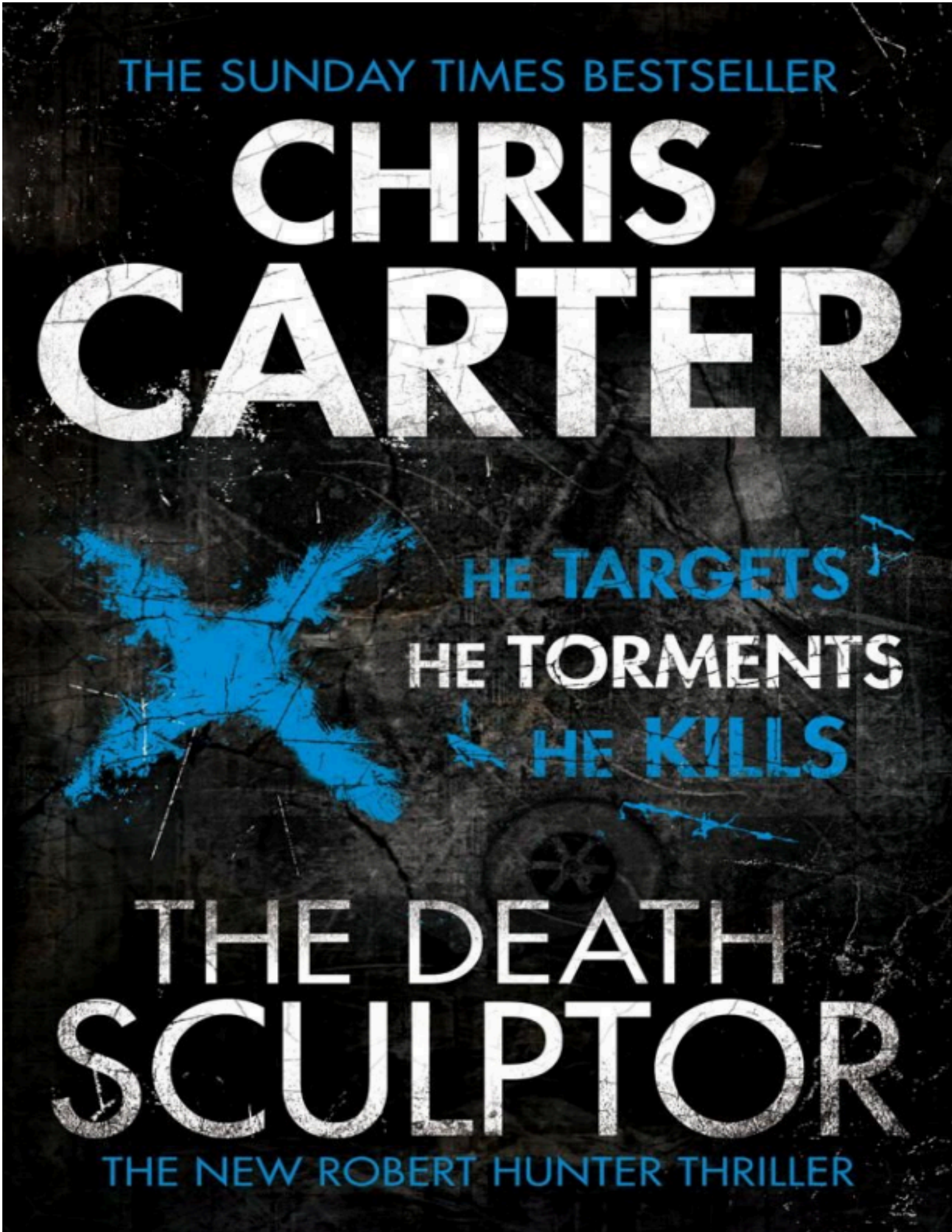

THE SUNDAY TIMES BESTSELLER
CHRIS CARTER
HE TARGETS
HE TORMENTS
HE KILLS
THE DEATH SCULPTOR
THE NEW ROBERT HUNTER THRILLER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÖLÜM HEYKELÇİSİ

Yazar hakkında

İtalyan kökenli Brezilya'da doğan Chris Carter, Michigan Üniversitesi'nde psikoloji ve suç davranışı okudu. Michigan Eyaleti Bölge Savcılığının Kriminal Psikoloji ekibinin bir üyesi olarak, ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış seri ve çoklu cinayet suçluları da dahil olmak üzere birçok suçluyla röportaj yaptı ve bunlar üzerinde çalıştı.

1990'ların başında Los Angeles'a giden Chris, tam zamanlı yazmak için müzik işinden ayrılmadan önce çok sayıda rock grubunda gitarist olarak on yıl geçirdi. Kendisi şu anda Londra'da yaşıyor ve *Pazar Times* çok satan yazar *Haç Katili, Cellat* Ve *Gece Avcısı.*

www.chriscarterbooks.com'u ziyaret edin

Ayrıca Chris Carter tarafından

Haç Katili
Cellat
Gece Avcısı

THE DEATH SCULPTOR

Chris Carter

London · New York · Sydney · Toronto
A CBS COMPANY

İlk olarak Büyük Britanya'da Simon & Schuster UK Ltd tarafından yayınlandı, 2012
Bir CBS Şirketi

Telif Hakkı © Chris Carter, 2012

Bu kitabın telif hakkı Bern Sözleşmesi kapsamındadır.
İzinsiz çoğaltılamaz.
® ve © 1997 Simon & Schuster Inc. Tüm hakları saklıdır.

Chris Carter'ın bu çalışmanın yazarı olarak belirtilme hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası'nın 77 ve 78. bölümleri uyarınca ileri sürülmüştür.

Simon & Schuster Birleşik Krallık Ltd.
1. Kat

222 Gray'in Inn Yolu
Londra WC1X 8HB

www.simonandschuster.co.uk

Simon & Schuster Avustralya, Sidney
Simon & Schuster Hindistan, Yeni Delhi

Bu kitabın CIP katalog kaydı Britanya Kütüphanesi'nde mevcuttur.

Ciltli ISBN 978-0-85720-300-7
Ciltsiz Ticaret ISBN 978-0-85720-301-4
E-kitap ISBN 978-0-85720-304-5

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgu olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölen gerçek insanlarla, olaylarla veya mekânlarla olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır.

Dizgi Hewer Text UK Ltd, Edinburgh tarafından yapılmıştır
Büyük Britanya'da CPI Group (UK) Ltd, Croydon, CR0 4YY tarafından basılmış ve ciltlenmiştir.

Bu roman, bu kitapta bir karakter olmak için yarışmaya katılan tüm okuyuculara ve özellikle de kazanan Sheffield'den Alice Beaumont'a ithaf edilmiştir. Umarım hepiniz eğlenirsiniz.

Teşekkür

Yazarlık birçok kişi tarafından yalnız bir meslek olarak görülüyor, ancak ben yalnız değilim. Bazı inanılmaz insanların yardımına, desteğine ve dostluğuna sahip olduğum için çok şanslıyım. Arkadaşım ve bir yazarın isteyebileceği en iyi temsilci Darley Anderson. Basit bir taslağı bitmiş bir romana dönüştürmeme yardım ettiği için Camilla Wray'e bir kez daha teşekkür ederim. Simon & Schuster'daki muhteşem editörüm Maxine Hitchcock'a yaptığı işte muhteşem olduğu ve ilk kelimeden son kelimeye kadar tüm desteği, önerileri ve rehberliği için teşekkür ederim. Uzman görüşü ve tavsiyeleri için Emma Lowth'a teşekkür ederiz. Samantha Johnson'a dinlediği ve orada olduğu için. Darley Anderson Edebiyat Ajansı'ndaki herkese yayıncılık işinin her alanında gösterdikleri sıkı çalışma için teşekkür ederiz. Ian Chapman, Suzanne Baboneau, Florence Partridge, Jamie Groves ve Simon & Schuster Birleşik Krallık'taki herkes; sizler en iyisisiniz. Ayrıca başından beri beni ve romanlarımı fevkalade bir şekilde destekleyen tüm okuyuculara ve oradaki herkese teşekkür ederim.

Bir

Melinda Wallis, yorgun gözleri komodinin üzerindeki dijital saate

bakarken yataktan fırlayarak, "Aman Tanrım, geç kaldım" dedi. Dün gece sabaha karşı 3:30'a kadar uyanık kalmıştı ve üç gün sonra yapacağı Klinik Farmakoloji sınavına çalışıyordu.

Hâlâ uykudan dolayı biraz sersemlemiş olduğundan, beyni ilk önce ne yapması gerektiğine karar verirken beceriksizce odanın içinde dolaştı. Banyoya koştu ve aynadaki yansımasını gördü.

'Kahretsin, kahretsin, kahretsin.'

Makyaj çantasına uzanıp yüzünü pudralamaya başladı. Melinda yirmi üç yaşındaydı ve birkaç gün önce parlak bir dergide okuduğu bir makaleye göre boyuna göre biraz fazla kiloluydu; yalnızca bir buçuk seksen boyundaydı. Uzun kahverengi saçları, yatağa gittiğinde bile her zaman at kuyruğu şeklinde bağlanırdı ve sivilceli yanaklarını gizlemek için en azından yüzüne fondöten sürmeden asla dışarı çıkmazdı. Dişlerini fırçalamak yerine, gecenin tadından kurtulmak için hızla ağzına bir damla diş macunu sıktı. Odaya geri döndüğünde elbiselerini çalışma masasının yanındaki sandalyenin üzerinde düzgünce katlanmış halde buldu: beyaz bir bluz, çoraplar, diz boyu beyaz etek ve beyaz düz tabanlı ayakkabılar. Rekor bir sürede giyindi ve küçük misafirhaneden ana binaya doğru koştu.

Melinda, UCLA'da Hemşirelik ve Bakım alanında Lisans eğitiminin üçüncü yılına gidiyordu ve her hafta sonu, iş deneyimi müfredatını tamamlamak için kurum içi özel hemşire olarak çalışıyordu. Son on dört hafta sonu boyunca Batı Los Angeles'taki Cheviot Hills'te Bay Derek Nicholson için çalışıyordu.

İşe alınmadan sadece iki hafta önce Bay Nicholson'a ilerlemiş akciğer kanseri teşhisi konuldu. Tümör zaten erik çekirdeği büyüklüğündeydi ve onu hızla tüketiyordu. Yürümek çok acı veriyordu, bazen ihtiyacı vardı

solunum cihazının yardımıyla ancak zorlukla duyulabilecek bir sesle konuşuyordu. Kızlarının ısrarlarına rağmen kemoterapi tedavisine başlamayı reddetti. Günlerini hastane odasında kilitli geçirmeyi reddetti ve kalan zamanı kendi evinde geçirmeyi seçti.

Melinda ön kapının kilidini açtı ve geniş giriş lobisine adım attıktan sonra büyük ama seyrek dekore edilmiş oturma odasına koştu. Bay Nicholson'ın yatak odası birinci kattaydı. Ev her zamanki gibi sabahleyin ürkütücü derecede sessizdi.

Derek Nicholson yalnız yaşıyordu. Karısı iki yıl önce vefat etmişti ve kızları her gün onu ziyarete gelseler de onların da ilgilenmeleri gereken kendi hayatları vardı.

Melinda alt kattan "Geç kaldığım için özür dilerim" diye seslendi. Tekrar saatine baktı. Tam kırk üç dakika gecikmişti. “Kahretsin!” diye mırıldandı alçak sesle. "Derek, uyanık mısın?" diye seslendi, merdivene doğru ilerledi ve adımları ikişer ikişer çıktı.

Derek Nicholson evdeki ilk haftasonunda ondan ona adıyla hitap etmesini istemişti. 'Bay'ın formalitesinden hoşlanmadı. Nicholson'. Melinda yatak odasının kapısına yaklaştığında içeriden gelen güçlü, mide bulandırıcı bir kokuyu burnuna çekti.

*Ah, kahretsin*diye düşündü. Belli ki ilk banyo molası için artık çok geçti.

‘Tamam, önce seni temizleyelim. . ." dedi kapıyı açarak." . . ve sonra sana kahvaltını getireceğim...'

Tüm vücudu kasıldı, gözleri dehşetle büyüdü ve sanki aniden uzaya fırlatılmış gibi ciğerlerindeki hava emildi. Midesindekilerin ağzına fırladığını hissetti ve tam orada, kapının yanında kustu.

'Tanrı aşkına!' Bunlar Melinda'nın titreyen dudaklarını hareket ettirirken söylemek istediği sözlerdi ama onlardan ses çıkmadı. Bacakları gevşemeye, dünya dönmeye başladı ve kendini dengelemek için iki eliyle kapı çerçevesine tutundu. İşte o zaman dehşete düşmüş yeşil gözleri uzaktaki duvarı gördü. Beyninin gördüklerini anlaması biraz zaman aldı ama bunu yaparken, kalbindeki ilk korku ve panik bir fırtına gibi yükseldi.

İki

Melekler Şehri'nde yaz henüz başlamamıştı ve sıcaklık şimdiden 87°F'ye ulaşıyordu. Los Angeles Soygun Cinayet Masası'ndan (RHD) Dedektif Robert Hunter, şehir merkezinin güneydoğusundaki Huntingdon Park'taki apartman bloğuna ulaştığında kol saatindeki zamanlayıcıyı durdurdu. Otuz sekiz dakikada yedi mil. Fena değil, diye düşündü ama Şükran Günü'nde hindi gibi terliyordu ve bacaklarıyla dizleri fena halde ağrıyordu. Belki de uzatmalıydı. Aslında, özellikle uzun bir koşunun ardından, egzersiz öncesi ve sonrasında esnemesi gerektiğini biliyordu ama bunu yapmaktan asla çekinmiyordu.

Hunter merdivenlerden üçüncü kata çıktı. Asansörleri sevmiyordu ve binasındaki asansöre bir nedenden ötürü 'sardalya tuzağı' adı verilmişti. Tek odalı dairesinin kapısını açıp içeri girdi. Daire küçük ama temiz ve rahattı, yine de insanların mobilyaların Goodwill tarafından bağışlandığını düşünmeleri affedilirdi: siyah deri bir kanepe, uyumsuz sandalyeler, bilgisayar masası olarak da kullanılabilen çizik bir kahvaltı masası ve eski bir kitaplık. sanki her an aşırı kalabalık rafların ağırlığı altında ezilecekmiş gibi. Hunter gömleğini çıkardı ve alnındaki, boynundaki ve kaslı gövdesindeki teri silmek için kullandı. Nefesi zaten normale dönmüştü. Mutfakta

buzdolabından bir sürahi buzlu çay alıp kendine büyük bir bardağa doldurdu. Hunter, Polis İdare Binası ve RHD genel merkezinden uzakta, olaysız bir gün geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Çok fazla izin alamadı. Belki de Venice Plajı'na gider ve biraz voleybol oynardı. Yıllardır voleybol oynamamıştı. Ya da belki Lakers maçını yakalamaya çalışabilir. O gece oynayacaklarından emindi. Ama önce duş alması ve çamaşırhaneye kısa bir yolculuk yapması gerekiyordu. Hunter buzlu çayını bitirdi, banyoya girdi ve aynadaki yansımasını kontrol etti. Onun da tıraş olmaya ihtiyacı vardı. Ulaştığında Tıraş jeli ve jiletle yatak odasında cep telefonu çaldı. Hunter onu komodinin üzerinden aldı ve ekranı kontrol etti; ortağı Carlos Garcia. Ancak o zaman ekranın üst kısmında cevapsız çağrıları gösteren küçük kırmızı oku fark etti - on tanesi. “Harika!” diye fısıldadı ve çağrıyı kabul etti. On cevapsız çağrının ve ortağının izin gününün erken saatlerinde telefonda konuşmasının ne anlama geldiğini tam olarak biliyordu. Hunter telefonu kulağına götürerek, "Carlos," dedi. ‘Ne var ne yok?’ ‘Tanrım! Neredeydin? Yarım saattir seni arıyorum.' *Her üç dakikada bir arama*Hunter, diye düşündü. Bu kötü olacaktı. "Dışarıda koşuyordum" dedi sakince. ‘İçeriye girdiğimde telefonumu kontrol etmedim. Artık sadece cevapsız çağrıları görebiliyordum. Peki elimizde ne var?' 'Felaket bir karmaşa. Çabuk buraya gelsen iyi olur, Robert. Hiç böyle bir şey görmemiştim.' Garcia hızlı, tereddütlü bir duraklama duydu. 'Kimsenin buna benzer bir şey gördüğünü sanmıyorum.'

Üç

Bir pazar sabahı bile Hunter'ın Huntingdon Park ile Cheviot Hills arasındaki on beş mili kat etmesi neredeyse bir saat sürdü. Garcia, Hunter'a telefonda pek fazla ayrıntı vermemişti ama onun bariz şoku ve sesindeki hafif korku kesinlikle karakterine aykırıydı. Hunter ve Garcia, RHD içindeki küçük, uzmanlaşmış bir birimin, Cinayet Özel Bölümü veya HSS'nin parçasıydı. Birim, yalnızca kapsamlı soruşturma süresi ve uzmanlık gerektiren seri, yüksek profilli ve cinayet vakalarıyla ilgilenmek üzere oluşturuldu. Hunter'ın suç davranışı psikolojisindeki geçmişi onu daha da uzmanlaşmış bir gruba yerleştirdi. Failin aşırı vahşet veya sadizm uyguladığı tüm cinayetler, departman tarafından 'UV' (aşırı şiddet) olarak etiketlendi. Robert Hunter ve Carlos Garcia *vardı* UV ünitesi ve bu nedenle kolayca sarsılmadılar. Bu dünyada başka hiç kimsenin görmediği şeylerden paylarına düşenden fazlasını görmüşlerdi.

Hunter, Batı Los Angeles'taki iki katlı evin önüne park etmiş birkaç siyah-beyaz üniteden birinin yanına yanaştı. Basın zaten oradaydı, küçük caddeyi doldurmuştu ama bu sürpriz değildi. Genellikle suç mahalline dedektiflerden önce varırlar.

Hunter eski Buick LeSabre'sinden çıktı ve sıcak hava dalgasına maruz kaldı. Ceketinin düğmelerini çözüp rozetini kemerine taktı ve yavaşça etrafına baktı. Ev, özel bir sokakta, sakin bir mahallede yer almasına rağmen, polis çevresinin dışında toplanan meraklı izleyicilerden oluşan kalabalık zaten oldukça fazlaydı ve hızla büyüyordu.

Hunter dönüp eve baktı. Koyu mavi çerçeveli pencereleri ve kırma çatısı olan, iki katlı, kırmızı tuğlalı, hoş görünümlü bir binaydı. Ön bahçesi oldukça geniş ve bakımlıydı. Evin sağında iki arabalık bir garaj vardı ama garaj yolunda daha fazla polis aracı dışında araba yoktu. A

Adli tıp birimi minibüsü sadece birkaç metre öteye park edilmişti. Hunter, evden ön kapıdan çıkarken Garcia'yı hemen fark etti. Klasik beyaz kapüşonlu Tyvek tulum giyiyordu. Bir seksen iki boyuyla Hunter'dan beş santim daha uzundu.

Garcia verandadan aşağıya inen birkaç taş basamağın yanında durdu ve kapüşonunu indirdi. Uzun siyah saçları kaygan bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Ayrıca ortağını da hemen fark etti.

Hunter, hareketli muhabir sürüsünü görmezden gelerek, çevrenin kenarında duran polis memuruna rozetini gösterdi ve sarı olay yeri bandının altına eğildi.

Los Angeles gibi bir şehirde suç hikayeleri ve muhabirler söz konusu olduğunda, suç ne kadar korkunç ve şiddetliyse, onlar da o kadar heyecanlanıyorlardı. Çoğu Hunter'ı ve ne tür davalara atandığını biliyordu. Bağırarak sordukları sorular bir baraj haline geldi.

Hunter ona yaklaşırken başını kalabalığa doğru çeviren Garcia, "Kötü haber çabuk yayılır" dedi. 'Ve potansiyel olarak iyi bir hikaye daha hızlı yayılır.' Ortağına mühürlü bir plastik torba içinde yepyeni bir Tyvek tulum verdi.

“Ne demek istiyorsun?” Hunter çantayı aldı, yırtıp açtı ve giyinmeye başladı.

Garcia, "Kurban bir avukattı" diye açıkladı. 'Bay Derek Nicholson, Kaliforniya Eyaleti Bölge Savcılığı savcısı.' 'Ah, bu harika.'

‘Fakat artık pratik yapmıyordu.’

Hunter tulumunun fermuarını çekti.

Garcia, "Kendisine ilerlemiş akciğer kanseri teşhisi konuldu" diye devam etti. Hunter ona merakla baktı.

'Neredeyse çıkmak üzereydi. Oksijen maskeleri ve bacaklar aslında olması gerektiği gibi tepki vermiyordu. . . Doktorlar ona altı aydan fazla süre vermediler. Bu dört ay önceydi."

'Kaç yaşındaydı?'

'Elli. Öleceği bir sır değildi. Neden onun işini bu şekilde bitireceksin? Hunter durakladı. 'Peki öldürüldüğüne hiç şüphe yok mu?' 'Ah, kesinlikle hiç şüphe yok.'

Garcia, Hunter'ı evin içine ve giriş lobisine yönlendirdi. Kapının yanında bir güvenlik alarmı tuş takımı vardı. Hunter Garcia'ya baktı.

"Alarm devrede değildi" diye açıkladı. 'Görünüşe göre silahlandırmak pek sık yaptıkları bir şey değildi.'

Hunter yüzünü buruşturdu.

"Biliyorum," dedi Garcia, "bir taneye sahip olmanın ne anlamı var, değil mi?" Yollarına devam ettiler.

Oturma odasında iki adli tıp ajanı arka duvarın yanındaki merdivenin tozunu almakla meşguldü.

Hunter, Cesedi kim buldu? diye sordu.

Kurbanın özel hemşiresi, diye yanıtladı Garcia ve Hunter'ın dikkatini doğu duvarındaki açık kapıya yöneltti. Büyük bir çalışmaya yol açtı. İçeride, eski bir deri Chesterfield kanepede, bembeyaz giyinmiş genç bir kadın oturuyordu. Saçları arkadan bağlanmıştı. Gözleri kıpkırmızıydı ve ağlamaktan şişmişti. Dizlerinin üzerinde iki eliyle tuttuğu bir fincan kahve duruyordu. Bakışları kaybolmuş ve uzak görünüyordu. Hunter onun vücudunun üst kısmını hafifçe ileri geri salladığını fark etti. Açıkça şoktaydı. Üniformalı bir polis memuru da onunla birlikte odadaydı. 'Onunla konuşmayı deneyen oldu mu henüz?'

"Ben yaptım," diye başını salladı Garcia. 'Ondan bazı temel bilgileri almayı başardım ama psikolojik olarak kapanıyor ve buna şaşırmadım. Belki daha sonra deneyebilirsin. Sen bu konularda benden daha iyisin." "Pazar günü burada mıydı?" diye sordu Hunter.

Garcia, "Sadece hafta sonları burada" diye açıkladı. 'Adı Melinda Wallis. UCLA'ya gidiyor. Hemşirelik ve Bakıcılık bölümünü yeni bitiriyor. Bu onun iş deneyiminin bir parçası. Bay Nicholson'a hastalık teşhisi konulduktan bir hafta sonra işi aldı.'

'Haftanın geri kalanına ne dersiniz?'

'Bay. Nicholson'ın başka bir hemşiresi daha vardı.' Garcia tulumunun fermuarını açtı ve not defterini göğüs cebine uzattı. 'Amy Dawson' adını okudu. 'Melinda'nın aksine Amy öğrenci değil. O profesyonel bir hemşire. Hafta boyunca Bay Nicholson'la o ilgilendi. Ayrıca iki kızı da her gün onu ziyarete geliyordu."

Hunter'ın kaşları havaya kalktı.

'Onlarla henüz iletişime geçilmedi.'

"Yani kurban burada yalnız mı yaşıyordu?"

'Bu doğru. Yirmi altı yıllık karısı iki yıl önce bir araba kazasında öldü.' Garcia not defterini cebine geri koydu. “Ceset yukarıda.” Merdivenleri işaret etti.

Hunter merdivenleri çıkarken adli tıp ajanlarının çalışmalarına müdahale etmemeye dikkat ediyordu. Birinci katın sahanlığı bir bekleme odasını andırıyordu; iki sandalye, iki deri koltuk, küçük bir kitaplık, bir dergilik ve şık resim çerçeveleriyle kaplı bir büfe. Loş bir koridor onları evin derinliklerine, dört yatak odasına ve iki banyoya götürdü. Garcia, Hunter'ı sağdaki son kapıya kadar götürdü ve dışarıda durdu.

Daha önce pek çok iğrenç şey gördüğünü biliyorum Robert. Tanrı biliyor ki öyle.” Lateks eldivenli elini kapı tokmağına dayadı. 'Ama bu...' . . kabuslarda bile.” Kapıyı iterek açtı.

Dört

Hunter büyük yatak odasının açık kapısının yanında duruyordu. Gözleri önündeki manzarayı kaydetti ama mantıksal zihni bunu kavramakta zorluk çekiyordu.

Kuzey duvarının ortasında ayarlanabilir bir çift kişilik yatak vardı. Sağındaki ahşap komodinin üzerinde küçük bir oksijen tankı ve maskesini görebiliyordu. Yatağın ucundaki alanı bir tekerlekli sandalye kaplıyordu. Ayrıca antika görünümlü bir şifonyer, maun yazı masası ve yatağın karşısındaki duvarda geniş bir raf ünitesi vardı. Merkezinde düz ekran televizyon seti vardı.

Hunter nefes verdi ama hareket etmedi, gözünü kırpmadı, tek kelime etmedi. “Nereden başlayacağız?” diye fısıldadı Garcia yanında.

Kan her yerdeydi; yatakta, yerde, halıda, duvarlarda, tavanda, perdelerde ve mobilyaların çoğunda. Bay Nicholson'un cesedi yatağın üzerindeydi. Ya da en azından ondan geriye kalanlar. Parçalanmıştı. Her iki bacağı ve her iki kolu da vücudundan kopmuştu. Kollarından birinin eklem yerleri daha küçük parçalara ayrılmıştı. Her iki ayağı da bacaklarından ayrılmıştı.

Ancak o odaya giren herkesi şaşırtan şey heykeldi. Pencerenin yanındaki küçük bir sehpanın üzerinde, kurbanın kesilmiş ve parçalanmış vücut parçaları toplanmış ve kanlı, çarpık, anlaşılmaz bir şekil oluşturacak şekilde bir araya getirilmişti.

Hunter kendi kendine, "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye fısıldadı. 'Sormayacağım bile. Doktor Carolyn Hove odanın uzak

köşesinden, "Çünkü daha önce hiç böyle bir şey görmediğini biliyorum Robert," dedi. 'Hiçbirimizde yok.'

Doctor Hove, Los Angeles İlçe Adli Tıp Departmanının Baş Tıbbi Muayenecisiydi. Uzun boylu ve inceydi, derin bir nüfuza sahipti yeşil gözler. Uzun, kestane rengi saçları beyaz tulumunun kapüşonunun altına sıkıştırılmış, dolgun dudakları ve minyon burnu ameliyat maskesinin altına gizlenmişti. Hunter'ın dikkati birkaç saniyeliğine ona, ardından yerdeki büyük kan birikintilerine kaydı. Bir an tereddüt etti. Onlara basmadan o odaya girebilmesinin imkânı yoktu. Doktor Hove, "Sorun değil" dedi ve ona ve Garcia'ya içeri girmelerini işaret etti. ‘Tüm katın fotoğrafı çekildi.’

Yine de Hunter kanı engellemek için elinden geleni yaptı. Yatağa ve Bay Nicholson'un cesedinden geriye kalanlara yaklaştı. Yüzü kan içindeydi. Gözleri ve ağzı sonuna kadar açıktı, sanki son dehşet dolu çığlığı daha çıkmadan donmuştu. Çarşaflar, yastıklar ve şilte çeşitli yerlerinden yırtılmış ve yırtılmıştı.

Doktor Hove, Hunter'ın yanına gelerek, "O yatakta öldürüldü" dedi. Dikkatini bedende tuttu.

'Buradaki sıçramalara ve kan miktarına bakılırsa,' diye devam etti, 'katil, ölmesine izin vermeden önce kurbana kaldırabileceği kadar acı verdi.'

‘Katil önce onu mu kesti?’

Doktor başını salladı. ‘Ve katil küçük, yaşamı tehdit etmeyen parçalarla başladı.’

Avcı kaşlarını çattı.

“Diliyle birlikte tüm ayak parmakları kesildi.” Bakışları iğrenç vücut parçası heykeline döndü. ‘Bunun ilk olarak o parçalanmadan önce yapıldığını söyleyebilirim.’

"Evde yalnız mıydı?"

"Evet" diye yanıtladı Garcia. “Aşağıda gördüğün öğrenci hemşire Melinda hafta sonlarını burada geçiriyor ama ön tarafta gördüğün garajın üstündeki misafirhanede uyuyor. Ona göre, Bay Nicholson'un kızları her gün gelip onunla birkaç saat, hatta bazen daha fazla vakit geçiriyorlardı. Dün gece saat 21.00 sıralarında yola çıktılar. Melinda, onu uyuttuktan ve evde işini bitirdikten sonra saat 23:00 civarında Bay Nicholson'dan ayrıldı. Misafirhaneye geri döndü ve sabah üç buçuğa kadar uyanık kaldı ve sınava çalıştı.'

Hemşirenin neden hiçbir şey duymadığını anlamak Hunter için zor olmadı. Garaj tam ön taraftaydı ve ana binadan yaklaşık yirmi metre uzaktaydı. Bulundukları oda odanın hemen arka tarafındaydı. Ev, koridorun sonundaki sonuncusu. Pencereleri arka bahçeye bakıyordu. Burada bir parti verebilirlerdi ve o bunu duymazdı. "Panik butonu yok mu?" diye sordu Hunter.

Garcia odanın köşesindeki kanıt torbalarından birini işaret etti. İçinde ucunda bir tıklama düğmesi olan bir parça elektrik kablosu vardı. ‘Tel kesildi.’

Hunter'ın dikkati yatağın, mobilyaların ve yanındaki duvarın her tarafına sıçrayan kana odaklandı. 'Silah bulundu mu?'

"Hayır, henüz değil" diye yanıtladı Garcia.

Doktor Hove, "Tükürük benzeri kan deseni ve açılan yaraların sivri uçları, katilin bir tür elektrikli testere cihazı kullandığını gösteriyor" dedi.

“Motorlu testere gibi mi?” diye sordu Garcia.

'Muhtemelen.'

Hunter başını salladı. 'Motorlu testere çok gürültülü olur. Çok riskli. Katilin isteyeceği son şey, işi bitmeden herkesi uyarmak olurdu. Elektrikli testere kontrol edilmesi de daha zor bir alettir, özellikle amacınız hassaslık ise.' Cesedi ve yatağı bir süre daha inceledi, oradan uzaklaşıp sehpaya ve hastalıklı heykele yaklaştı.

Bay Nicholson'un her iki kolu da bilek eklemlerinden beceriksizce bükülmüş ve bükülmüş, iki ayrı ama anlamsız şekil oluşturmuştu. Ayakları kesilmiş ve kolları ve elleriyle tuhaf bir şekilde bir araya getirilmişti. Hepsi ince ama sağlam metal tel parçalarıyla yerinde tutuldu. Ayrıca kopmuş ayak parmaklarından birkaçını iki parçanın kenarlarına tutturmak için tel kullanılmıştı.

Bacakları yan yana düz bir şekilde yerleştirilmişti ve heykelin temelini oluşturuyordu. Her şey kanla kaplıydı.

Hunter her ayrıntıyı yakalamaya çalışarak yavaşça dairenin etrafında döndü.

'Bu her ne ise' dedi Doktor Hove, 'bu kimsenin birkaç dakika içinde bir araya getirebileceği bir şey değil. Bu zaman alır.'

"Ve eğer katil bunları bir araya getirmek için zaman harcadıysa" diye ekledi Garcia yaklaşarak, "bunun bir anlamı olmalı."

Hunter birkaç adım geriye gitti ve korkunç parçaya uzaktan baktı. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Doktor Hove'a, "Laboratuvarınızın bunun gerçek boyutlu bir kopyasını yapabileceğini düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Cerrahi maskesinin altında ağzını bir yandan diğer yana büktü. 'Neden olmasın anlamıyorum. Fotoğrafı çoktan çekilmişti ama fotoğrafçıyı tekrar çağıracağım ve ondan her açıdan bir fotoğraf çekmesini isteyeceğim. Laboratuvarın bunu başarabileceğinden eminim.”

"Hadi yapalım" dedi Hunter. ‘Bunu burada ve şimdi çözemeyeceğiz.’ Uzaktaki duvara doğru döndü ve dondu. O kadar kanla kaplıydı ki neredeyse fark etmemişti. 'Bu da ne böyle?'

Garcia'nın bakışları Hunter'a, sonra tekrar duvara kaydı. Ağır bir iç çekti.

'O . . . herkesin en kötü kabusu.”

Beş

Doktor Hove ameliyat maskesini çıkardı ve Garcia'ya baktı. "Bilmiyor mu?"

Hunter'ın kaşları havaya kalktı.

Garcia tulumunun fermuarını açtı ve bir kez daha not defterini almak için cebine uzandı. “Size bildiklerimizi anlatayım ama tam olarak anlamanız için sizi dün öğleden sonraya götürmem gerekiyor.” “Tamam.” Hunter'ın ilgisini çekmişti.

Garcia okumaya devam etti. 'Bay. Nicholson'ın en büyük kızı Olivia akşam 5 civarında geldi. Küçük kız kardeşi Allison ondan yarım saat sonra geldi. Babalarıyla akşam yemeği yediler ve saat 21.00'e kadar ona arkadaşlık ettiler, sonra ikisi de gitti. Bundan sonra hemşire Melinda, Bay Nicholson'un banyoya girmesine yardım etti ve her hafta sonu gecesi yaptığı gibi onu yatağına yatırdı. Uykuya dalması yaklaşık otuz dakika sürdü. Onun yanından hiç ayrılmadı.” Garcia yatağın diğer tarafındaki sandalyeyi işaret etti. 'O oraya oturdu. Çalışma kitaplarından bazıları yanındaydı.” Defterinin bir sayfasını çevirdi. Melinda daha sonra ışıkları kapattı, alt kattaki bulaşık makinesini boşalttı ve saat 23.00 civarında. Misafirhanedeki odasına çekildi.'

Hunter başını salladı ve dikkati yeniden duvara döndü. Garcia, "Oraya varıyorum" dedi. Melinda, mutfağın arka kapısı da dahil olmak üzere tüm kapıları kilitlediğini hatırlıyor ama aynı şeyi pencereler için söyleyemez. Bu sabah erkenden buraya geldiğimde alt kattaki kapılardan ikisinin kilidi açıktı; biri çalışma odasında, diğeri mutfakta. LAPD İlk Müdahale hiçbir şeye dokunmadıklarını söyledi.'

Hunter, "Yani bütün gece açık olma ihtimalleri var" dedi.

'Büyük ihtimalle evet.'

Hunter sürgülü cam balkon kapılarına baktı.

Garcia, "Bunlar aralık bırakıldı" diye açıkladı. 'Görünüşe göre bu oda biraz havasız olabiliyor, özellikle yaz aylarında. Bay Nicholson klimayı sevmiyordu. Balkon arka bahçeye ve yüzme havuzuna bakmaktadır. Sorun şu ki, dışarıdaki duvarın tamamı Morning Glories ile kaplı - muhtemelen bildiğiniz gibi, Kaliforniya'nın en yaygın tırmanma tesisi. Onu destekleyen ahşap kafes, bir kişinin tırmanmasına yetecek kadar güçlüdür. Bu odaya arka bahçeden erişim sağlamak zor olmayacaktır.'

Doktor Hove, "Adli tıp evin iç kısmıyla işlerini bitirir bitirmez arka bahçeyi ve balkonu inceleyecek" diye ekledi.

"Gece yarısı civarında," diye devam etti Garcia, hâlâ not defterinden okumaya devam ederek, "Melinda çalışma kitaplarından birini burada, odada unuttuğunu fark etti. Eve geri geldi, ön kapıyı açtı ve merdivenlerden yukarı çıktı.' Garcia, Hunter'ın sonraki birkaç sorusunu tahmin etti ve konuşmadan önce bir cevap verdi. 'Evet, ön kapı kilitliydi. Kilidini açmak için anahtarı kullandığını hatırlıyor. Ve hayır, eve geri döndüğünde tuhaf bir şey fark etmedi. Ses de yok."

Hunter başını salladı.

Garcia, "Melinda yine yukarı çıktı," diye devam etti, "çünkü Bay Nicholson'u rahatsız etmek istemiyordu ve çalışma kitabını tam olarak nerede bıraktığını biliyordu." . Duvara yaslanmış maun yazı masasını işaret etti. . . 'O masada ışıkları hiç açmadı. Parmak ucunda odaya girdi, kitabını aldı ve tekrar parmak ucunda dışarı çıktı.'

Hunter'ın bakışları tekrar yatağın yanındaki kanlı duvara kaydı ve Garcia'nın olup bitenlerle ilgili anlattıklarının nihayet mantıklı gelmeye başlamasıyla kalbi tekledi.

Garcia, "Melinda bu sabah alarmına rağmen uyudu" diye devam etti. 'Ayağa kalktı, elinden geldiğince çabuk hazırlandı ve buraya koştu. Ön kapıyı sabah 8.43'te açtığını söyledi. Saatine baktı.' Garcia not defterini kapatıp cebine koydu. "Doğrudan üst kata geldi ve odaya girdiğinde sadece burada gördüklerinle değil, aynı zamanda odadaki her kim varsa ondan gelen mesajla da karşılandı." Tekrar duvarı işaret etti.

Tüm sıçrayan yazıların arasında büyük kan harflerle yazılmış 'İYİ İŞ IŞIKLARI AÇMADIĞINIZ' yazısı vardı.

Altı

Odayı tuhaf bir sessizlik kapladı. Hunter duvara doğru birkaç adım attı ve uzun bir süre kelimeleri ve harfleri inceledi. 'Katil bunu yazmak için ne kullandı, kana bulanmış bir bez parçasıyla mı?' diye sordu.

Doktor Hove, "Benim de tahminim bu" dedi. "Fakat adli tıp laboratuvarının bir iki gün içinde daha iyi bir fikri olacak." Duvardan uzaklaştı ve yüzünü bir kez daha yatağa çevirdi. Sesi sıkıntıdan titriyordu. "Bu inanca meydan okuyor Robert. Üzerinde çalıştığım tüm vakaların ötesinde. Katil burada saatler geçirmiş, önce kurbana işkence yapmış, sonra da vücudunu parçalamış. Sadece bu da

değil, daha sonra o şeyi yaratmaya devam etti.” Kanlı heykeli işaret etti. “Ve hâlâ böyle bir mesajı geride bırakacak zamanı buldum.” Garcia'ya baktı. 'Bu kız kaç yaşında? Öğrenci hemşire mi?' 'Yirmi üç.'

"Bunu atlatması için aylarca, belki de yıllarca psikolojik tedaviye ihtiyacı olacağını herkesten daha iyi sen biliyorsun Robert, eğer atlatırsa. Kitabı için geri geldiğinde katil buradaydı. Eğer o elektrik düğmesine uzansaydı iki bedenimiz olacaktı ve muhtemelen o da o tuhaf şeyin bir parçası olacaktı.” Tekrar heykeli işaret etti. 'Hemşirelik kariyeri daha başlamadan bitti, psikolojik istikrarı sonsuza dek sarsıldı. Ve kabuslar, uykusuz geceler henüz başlamadı bile. Ve bunun ne kadar yıkıcı olabileceğini ilk elden biliyorsunuz.'

Hunter'ın uykusuzluğu büyük bir sır değildi. Kanser onu annesinden mahrum bıraktığında, yedi yaşındayken bu durumu yaşamaya başlamıştı.

Hunter, Güney Los Angeles'ın ayrıcalıklı olmayan bir mahallesi olan Compton'da çok fakir işçi sınıfından bir ailenin tek çocuğu olarak dünyaya geldi. Babası dışında ailesi olmadığı için annesinin ölümüyle baş etmenin çok zor ve yalnız bir görev olduğu ortaya çıktı. Onu o kadar çok özlemişti ki fiziksel olarak acı çekiyordu.

Cenazeden sonra rüyalarından korkmaya başladı. Gözlerini her kapattığında annesinin yüzünü görüyordu. Onun ağladığını, acıdan buruştuğunu, yardım dilendiğini, ölüm için dua ettiğini gördü. Bir zamanlar onun fit ve sağlıklı olan vücudunun öylesine tükenmiş, öylesine kırılgan ve zayıf olduğunu, kendi gücüyle ayakta duramadığını gördü. Bir zamanlar güzel olan ve şimdiye kadar gördüğü en parlak gülümsemeye sahip olan yüzün, son birkaç ayda tanınmaz hale geldiğini gördü. Ama yine de sevmekten asla vazgeçmediği bir yüzdü.

Uyku kaçmak için her şeyi yapabileceği bir hapishaneye dönüştü. Uykusuzluk, vücudunun korkusuyla ve geceleri gelen korkunç kabuslarla başa çıkmak için bulduğu mantıklı cevaptı. Basit bir savunma mekanizması. Hunter'ın Doktor Hove'a verecek bir yanıtı yoktu.

‘Kim böyle bir şeyi yapabilir ki?’ İğrenerek başını salladı.

Hunter sessizce, "İçinde çok fazla nefret olan biri," dedi.

Aşağıdan gelen yüksek sesli bağırışlarla herkesin dikkati odadan ayrıldı. Hızla histerik hale gelen bir kadın sesi. Hunter Garcia'ya endişeyle baktı.

“Kızlardan biri” dedi ve hızla kapıya doğru ilerlemeye başladı. ‘Bu kapıyı kapalı tutun.’ Odadan çıktı, hemen koridoru temizledi ve aşağı inen merdivenlere ulaştı. En altta, iki polis memuru tarafından

engellenen, otuzlu yaşlarının başında bir kadın duruyordu. Dalgalı sarı saçları uzun ve gevşekti, sırtının yarısına kadar düşüyordu. Kalp şeklinde bir yüzü, açık yeşil gözleri, çıkık elmacık kemikleri ve küçük, sivri bir burnu vardı. Yüzündeki ifade tamamen çaresizlikti. Hunter, memurlardan kaçmayı başaramadan ona ulaştı.

"Sorun değil" dedi sağ elini kaldırarak. ‘Onu buradan ben alırım.’ Polis memurları onu bıraktı.

'Neler oluyor? Babam nerede?' Sesi korku ve endişeyle titriyordu.

Hunter, toplayabildiği en sakin sesle, "Ben LAPD'den Dedektif Robert Hunter'ım," dedi.

'Kim olduğun umurumda değil. Babam nerede?' dedi kadın, Hunter'ı geçmeye çalışırken.

Yavaşça geri çekilip yolunu kapattı. Bir anlığına gözleri karşılaştı ve adam ona nazik bir şekilde başını salladı. 'Üzgünüm.'

Ağlamaklı gözlerini kapattı ve elini ağzına götürdü. 'Ah, Tanrım. Babacığım . . .'

Hunter kadına biraz zaman verdi.

Durdu ve sanki aniden aklına bir şey gelmiş gibi Hunter'a baktı. ‘Neden buradasın? Polis neden burada? Neden her yerde olay yeri bantları var?'

Derek Nicholson'un doktorları hastalığını dört ay önce teşhis ettiğinden beri ailesi bir bakıma onun ayrılışına hazırlanıyordu. Ölümü bekleniyordu ve kızı için pek de sürpriz olmadı. Diğer her şey yaptı.

Hunter, "Üzgünüm, adınızı anlayamadım" dedi.

'Olivia, Olivia Nicholson.'

Hunter yüzük parmağının etrafındaki soluk, beyaz deri parçasını çoktan fark etmişti. Ya yakın zamanda dul kalmış ya da yakın zamanda boşanmış bir kadındı. Amerika'daki çoğu dul kadın, alyanslarından kurtulmak ve kocalarının adını bir an önce silmek konusunda isteksiz. Olivia ayrıca bir tür trajedi dışında dul olamayacak kadar genç görünüyordu. Hunter'ın bilinçli tahmini boşanmış olduğuydu.

Hunter oturma odasını işaret ederek, "Daha özel bir yerde konuşabilir miyiz Bayan Nicholson?" diye önerdi.

"Burada konuşabiliriz" diye cevap verdi meydan okurcasına. 'Burada neler oluyor? Bütün bunlar nedir?'

Hunter'ın bakışları merdivenlerin dibinde dikkatle dinleyen iki polis memuruna kaydı. Her ikisi de hemen ipucunu aldılar ve ön kapıya doğru uzaklaştılar. Hunter'ın dikkati Olivia'ya döndü.

“Babanın hastalığı onu götürmedi.” Devam etmeden önce Olivia'nın sözlerini tamamen özümsemesini bekledi.

'Öldürüldü.'

'Ne? Bu... . . bu çok saçma.'

Hunter, "Lütfen bir yere oturalım," diye ısrar etti.

Olivia gözlerine yaşlar dolduğunda nefes verdi. Sonunda pes etti ve Hunter'ı yaşam alanına kadar takip etti. Hunter onu genç hemşireyle aynı odaya koymak istemiyordu.

Olivia pencerenin yanındaki açık kahverengi koltuğa oturdu. Hunter karşısındaki kanepeye oturdu.

“Bir bardak su ister misin?” diye teklif etti.

"Evet lütfen."

Bir memur onlara iki bardak su getirirken Hunter kapının yanında bekledi. Birini Olivia'ya verdi, o da hepsini büyük yudumlarla içti. Hunter tekrar yerine oturdu ve sakin bir sesle, sabahın erken saatlerinde birinin eve girdiğini ve Bay Nicholson'ın yatak odası.

Olivia titremeyi veya ağlamayı bırakamıyordu ve anlaşılır bir şekilde her şeyi sorguluyordu.

'Babanın neden öldürüldüğünü bilmiyoruz. Failin eve nasıl girdiğini bilmiyoruz. Şu anda elimizde bir kamyon dolusu soru var ama cevap yok. Ama onları bulmak için elimizden geleni yapacağız.'

"Başka bir deyişle, burada ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diye öfkeyle karşılık verdi.

Avcı sessiz kaldı.

Olivia ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı. 'Anlamıyorum. Kim babamı öldürmek ister ki? Kanseri vardı. O öyleydi. . . zaten ölüyorum.' Gözleri bir kez daha yaşlarla doldu.

Hunter hâlâ bir şey söylemedi.

“Nasıl?” diye sordu.

Hunter ona baktı.

'Nasıl öldürüldü?'

‘Ölüm nedeninin kesin olarak belirlenmesi için adli tabibin otopsi incelemesini beklememiz gerekecek.’

Olivia kaşlarını çattı. 'Peki öldürüldüğünü nereden biliyorsun? Vuruldu mu? Bıçaklandın mı? Boğulmuş mu?'

'HAYIR.'

Şaşkın görünüyordu. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

Hunter ayağa kalkıp ona yaklaştı. 'Biliyoruz.'

Gözleri tekrar merdivene döndü. “Odasına çıkmak istiyorum.” Hunter elini yavaşça onun sol omzuna koydu. Lütfen bana güvenin Bayan Nicholson. O odaya girmek aklındaki soruların hiçbirini çözmeyecek. Bu da senin acını hafifletmeyecek.”

'Neden? Ona ne olduğunu bilmek istiyorum. Bana

söylemediğin ne var?'

Hunter bir an tereddüt etti ama onun bilmeye hakkı olduğunu biliyordu. 'Vücudu parçalanmıştı.'

“Aman Tanrım!” iki eli de ağzına gitti.

"Dün gece senin ve kız kardeşinin burada olduğunuzu biliyorum. Babanla akşam yemeği yedin, değil mi?'

Olivia o kadar titriyordu ki başını zar zor sallayabildi.

Lütfen, dedi Hunter. ‘Babana dair hatırladığın son hatıra bu olsun.’

Olivia umutsuz hıçkırıklara boğuldu.

Yedi

Hunter ve Garcia öğleden sonra Batı 1. Cadde'deki Polis İdare Binasının beşinci katındaki ofislerine geri döndüler. PAB, yaklaşık 60 yıllık Parker Center binasının yerini alan LAPD'nin yeni operasyonel merkeziydi.

Haberi duyduktan sonra Yüzbaşı Barbara Blake de izin gününde içeri girmiş ve bir dizi soruyla her iki dedektifi bekliyordu. Kapıyı arkasından kapatırken, “Duyduklarım doğru mu?” diye sordu. 'Birisi kurbanı mı parçaladı?'

Hunter başını salladı ve Garcia ona bir sürü fotoğraf uzattı. Barbara Blake son üç yıldır Soygun Cinayet Masası'nın kaptanıydı. Eski kaptan William Bolter tarafından özel olarak seçilen ve o dönemde Los Angeles belediye başkanı tarafından onaylanan onun, saçma sapan, demir yumruklu bir kaptan olarak ün kazanması uzun sürmedi. Blake ilgi çekici bir kadındı; stil sahibi, çekici, uzun siyah saçları ve basit bir bakışla bile çoğu insanı ürpertebilecek soğuk, kara gözleri vardı. Kolayca gözünü korkutmazdı, kimsenin bokunu kabul etmezdi ve eğer işin yapılması anlamına geliyorsa, güçlü politikacıları veya hükümet yetkililerini üzmekten çekinmezdi. Yüzbaşı Blake fotoğraflara göz attı, her fotoğrafta yüzündeki ifade daha da endişeli hale geliyordu. Sonuncuya geldiğinde durdu ve nefesini tuttu.

'Bu da ne Allah aşkına?'

'A . . . Bir çeşit heykel,' diye yanıtladı Garcia.

‘’den yapılmıştır. . . kurbanın vücut parçaları?'

'Bu doğru.'

Sonraki birkaç saniye boyunca odaya sessizlik hakim oldu.

“Bunun bir anlamı var mı?” diye sordu Yüzbaşı Blake.

"Evet, bunun bir anlamı var" dedi Hunter. 'Henüz ne olduğunu

bilmiyoruz.' 'Bunun bir anlam ifade ettiğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?'

'Çünkü birinin ölmesini istiyorsanız, ona doğru yürüyün ve onu vurun. Tüm eylemin bir anlamı olmadığı sürece, böyle bir şeyi yapmak için gereken zamanı riske atmazsınız. Ve genellikle bir fail bu kadar önemli bir şeyi geride bıraktığında bunun nedeni iletişim kurmaya çalışmasıdır.' 'Bizimle mi?'

Hunter omuz silkti. 'Biriyle. Bilmeden önce anlamını bulmamız gerekecek.'

Yüzbaşı Blake'in dikkati yeniden resme döndü. 'Yani bu, bunun rastgele olmadığı anlamına gelir. Katil bu şeyi sadist bir ilham patlamasıyla hemen orada bir araya getirmedi mi?'

Hunter başını salladı. 'Çok düşük bir ihtimal. Katilin, Derek Nicholson'u öldürmeden önce vücut parçalarıyla ne yapacağını tam olarak bildiğini söyleyebilirim. Tam olarak hangi vücut parçalarına ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ve korku eseri bittiğinde nasıl görüneceğini tam olarak biliyordu."

"Harika." Durdu. 'Peki ne işe yarar? *Bu* Yüzbaşı onlara duvara bırakılan kanlı mesajın resmini gösterdi.

Garcia ona tüm hikayeyi anlattı. İşi bittiğinde, Kaptan Blake alışılmadık bir şekilde kelimelere boğulmuştu.

Sonunda fotoğraf yığınını Garcia'ya geri verirken, "Burada ne haltla karşı karşıyayız, Robert?" dedi.

"Emin değilim Yüzbaşı." Hunter masasına yaslandı. 'Derek Nicholson yirmi altı yıl boyunca Kaliforniya Eyaleti savcısıydı. Pek çok insanı parmaklıklar ardına koydu."

'Bunun bir misilleme olabileceğini mi düşünüyorsun? Lucifer'i ve Teksas Elektrikli Testere Katliamı çetesini hapishaneye kim gönderdi?'

"Bilmiyorum ama başlangıç noktamız bu olmalı." Hunter Garcia'ya baktı. 'Nicholson'un parmaklıklar ardına koyduğu herkesin bir listesine ihtiyacımız var; katiller, katile teşebbüs edenler, tecavüzcüler, her kimse. Geçmişte serbest bırakılan, şartlı tahliye edilen veya kefaletle serbest bırakılan herkese öncelik verelim. . Bir an düşündü, 'on beş yıl. . . ve ayrıca suçun ciddiyetine göre. Herhangi bir tür sadist suçtan dolayı hapse atılan herkes önce gelir.'

Garcia, "Araştırma ekibini bu konuyla ilgilendireceğim" diye doğruladı, "ama bugün Pazar." Belki yarın akşama kadar hiçbir şey alamayacağız."

'Sorun değil. Ayrıca, aldığımız isimlerin birinci derece aile üyelerinin, akrabalarının, çete üyelerinin veya başka şeylerin bir listesiyle çapraz kontrol yapmamız gerekecek; başkası adına intikam

almak için Derek Nicholson'un peşine düşebilecek herkes. Bunun olma ihtimali var
dolaylı misilleme. Belki Nicholson'un hapse gönderdiği kişi hâlâ oradadır. . . belki hapishanede ölmüştür ve dışarıdan biri intikam peşindedir.” Garcia başını salladı.

Hunter fotoğraf yığınına uzandı ve onları masasının üzerine yaydı. Bakışları heykelin olduğu yere takıldı.

Yüzbaşı, masasının yanında Hunter'a katılarak, "Fail bu şeyi nasıl bir araya getirdi?" diye sordu.

‘Parçaları yerinde tutmak için tel kullandı.’

'Tel?'

'Bu doğru.'

Eğilip fotoğrafı tekrar inceledi. Ani bir ürperti tüm vücudunu kapladı. 'Peki bu şeyin ne anlama geldiğini nasıl anlayacağız sence? Ne kadar çok bakarsam, o kadar tuhaf ve anlaşılmaz görünüyor.”

Adli tıp laboratuvarı bizim için tam bir kopya oluşturacak. Bir ya da iki sanat uzmanı getirip bundan bir sonuç çıkarabilecekler mi diye bakabiliriz.' Yüzbaşı Blake polis teşkilatında geçirdiği tüm yıllar boyunca konu katiller olduğunda hayal edilemeyecek şeyler görmüştü ama bunun gibisi yoktu. “Hiç bunun gibi bir suç mahallini gördünüz mü ya da duydunuz mu?” diye sordu. Garcia, "Katilin, tuval oluşturmak için kurbanın kanını boya olarak kullandığı bir vaka biliyorum ama bu başlı başına bir konu. Böyle bir şeyi hiç duymadım ya da okumadım." Avcı itiraf etti. Yüzbaşı Blake, Garcia'nın not ettiği notlara göz atarak, "Kurban rastgele olabilir mi?" diye sordu. “Demek istediğim, bana öyle geliyor ki, kurbanın kendisi için değil, katil için en önemli şey eylemin sadizmi ve o tuhaf şeyin yaratılmasıydı. Katil, Nicholson'ı kolay bir hedef olduğu için seçmiş olabilir.' Garcia'nın not defterinde bir sayfa çevirdi. 'Derek Nicholson'un ölümcül kanseri vardı. Zayıftı ve neredeyse yatağa bağımlıydı. Tamamen savunmasız. Katil ona bir megafon vermiş olsaydı yardım için çığlık atamazdı. Ve evde yalnızdı.”

Garcia başını iki yana sallayarak, "Kaptanın haklı olduğu bir nokta var," diye onayladı.

Hunter masasından uzaklaşıp açık pencereye yaklaşarak, "Ben buna inanmıyorum" dedi. “Derek Nicholson kolay bir hedefti, buna katılıyorum ama Los Angeles gibi bir şehirde serseriler, evsizler, uyuşturucu bağımlıları, fahişeler gibi pek çok kolay hedef var. . . Kurban hayır yaptıysa
Katilin farkı varsa, neden bir Los Angeles savcısının evine girip onun yaptığı şeyi yapmak için saatler harcama riskini göze alasınız ki? Ayrıca o değildi *O* evde yalnız. Hemşiresi garajın üstündeki misafirhanedeydi, hatırladın mı? Ve bildiğimiz gibi. . .' duvarda '

mesajını gösteren fotoğrafa dokundu. . . o
katilin üzerine yürüdü. Neyse ki ışıkları açmadı.” Hunter dönüp odaya baktı. “İnan bana Kaptan, bu kurbanı bu katil istiyordu. Derek Nicholson'ın ölmesini istiyordu. Ve ölmeden önce acı çekmesini istedi.”

Sekiz

Hunter, Venice Plajı'nda voleybol oynamak ya da Lakers maçını izlemek yerine, gününün geri kalanını, sürekli bir soru ortaya çıkan olay yeri fotoğraflarını dikkatle inceleyerek geçirdi.

Bu heykel ne anlama geliyordu?

Derek Nicholson'un evine dönmeye karar verdi.

Ceset, hastalıklı heykelle birlikte adli tabibin ofisine götürülmüştü. Geriye sadece keder, üzüntü ve korkuyla dolu, hüzünlü, cansız bir ev kalmıştı. Derek Nicholson'un hayatta kaldığı son birkaç saat odasının her yerine dağılmıştı ve bunların hepsi tek bir şeyi ifade ediyordu: korkunç bir acı.

Hunter, katilin duvara bıraktığı mesaja baktı ve içinde boş bir deliğin büyüdüğünü hissetti. Katil, Derek Nicholson'un hayatını aldı ve bu süreçte diğer üç kişiyi de mahvetti; hem Nicholson'ın kızlarının hem de genç hemşirenin.

Adli tıp ekibi evden en az dört farklı parmak izi almıştı ancak analiz bir veya iki gün sürecekti. Ayrıca üst kattaki odadan da birkaç saç ve lif örneği toplamışlardı. Saatlerce uğraştıktan sonra arka bahçe ve Derek Nicholson'ın odasının dış duvarındaki kafes onlara hiçbir şey vermedi. Zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu. Hiçbir pencere kırılmamıştı, hiçbir mandal hasar görmemişti, hiçbir kapı ya da kilit kurcalanmamıştı ama hafta sonu hemşiresi Melinda Wallis arka kapıyı kilitleyip kilitlemediğini hatırlamıyordu. Alt kattaki pencerelerden ikisinin kilidi gece boyunca açık bırakılmıştı ve Bay Nicholson'ın odasına açılan balkon kapısı da aralık kalmıştı.

Hunter, Melinda Wallis'le konuşmayı denemişti ama Garcia haklıydı, psikolojik olarak kendini kapatıyordu. Beyni, Derek Nicholson'un cesedini suyla yıkanmış bir odada keşfetmenin şokuyla başa çıkmakta zorlanıyordu.

kan ama dahası, zihni onu ölüme sadece bir kıl kadar uzakta olduğu bilgisinden korumak için elinden geleni yapıyordu. Hunter evdeyken tüm zamanını üst kattaki odayı inceleyerek, daha önce gözden kaçırmış olabileceği ipuçlarını arayarak geçirdi. Adli tıp ekibinin henüz bulamadığı hiçbir şey bulamadı ama olay yerindeki vahşet

rahatsız edicinin de ötesindeydi. Sanki katil odanın her yerine kan sıçratmış gibiydi.

Duvara bırakılan mesaj orijinal planın bir parçası değildi; son dakikadaki kibirli bir meydan okuma eylemiydi. Tüm sahne, katilin öfkesini ve anlamsızlığını sergileyen bir vitrin gibiydi ve bu Hunter'ı rahatsız ediyordu.

Hunter dairesine döndüğünde gece çoktan çökmüştü. Kapıyı arkasından kapattı ve yorgun vücudunu kapıya yasladı. Gözleri karanlık ve yalnız oturma odasını taradı ve zihninde bu gece burada kalmanın iyi bir fikir olup olmadığını tartıştı.

Hunter yalnız yaşıyordu, karısı ve kız arkadaşı yoktu. Hiç evlenmemişti ve ilişkileri de hiç bu kadar uzun sürmemişti. İşinin getirdiği baskılar ve işin gerektirdiği bağlılık çoğu kişi için her zaman anlamayacak kadar fazla görünüyordu. Kendi başına kalmayı umursamadı. Yalnız yaşamak da onu rahatsız etmiyordu. Ancak günün çoğunu ölümle ve kana bulanmış duvarlarla çevrili olarak geçirdikten sonra, küçük dairesinin yalnızlığı ihtiyacı olan son şeydi.

Los Angeles gece hayatı, A listesindeki ünlülerin takıldığı lüks ve modaya uygun gece kulüplerinden, temalı barlara ve ucubelerin ortaya çıktığı pis, kalitesiz yer altı mekanlarına kadar uzanan bir yelpazedeki seçim yelpazesiyle dünyanın en canlı ve en heyecan verici yerleri arasındadır. oynamak. Kendinizi hangi ruh halinde bulursanız bulun, Los Angeles'ta buna uygun bir yer bulacağınızdan emin olabilirsiniz.

Hunter, evinden sadece iki blok ötede bulunan Jay's Rock Bar'a doğru yola çıktı. Harika bir İskoç seçkisi, rock müzikle dolup taşan bir müzik kutusu ve güler yüzlü, hayat dolu personeliyle en sevdiği içki mekanlarından biriydi.

Hunter barda oturdu ve iki küp buzla birlikte 12 yaşındaki GlenDronach'tan iki doz sipariş etti. Tek maltlı İskoç viskisi onun en büyük tutkusuydu ve bunu birkaç kez abartmış olmasına rağmen, sarhoş olmak yerine, tadını ve kalitesini nasıl takdir edeceğini biliyordu.

Hunter viskisinden bir yudum aldı ve pürüzsüz fındık, meşe aromasının ağzında tamamen gelişmesine izin verdi. Bar yeterince meşguldü ve sonra
Bugün gördüğü şey, gülen ve eğlenen insanların arasında olmaktan mutluluk duyuyordu.

Hunter'a en yakın masada oturan dört kadından oluşan bir grup, şimdiye kadar kendilerine yaklaşılan en kötü tavlama sözlerini tartışıyorlardı. Kısa saçlı sarışın, 'Bir gece Santa Monica'da bir bardaydım' dedi, 've bu kel kafalı adam yanıma geldi ve dedi ki -' bariton bir ses tonuyla - 'Bebeğim, ben hayır Fred Çakmaktaş,

ama senin ana kayanı yapabilirim!”'

Grubun iki saniyelik şaşkın sessizliğini yüksek kahkahalar takip etti.

İçlerinden en genç görüneni, "Bu çok saçma" dedi. 'Ama bunu yenecek bir şeyim var. Geçen hafta sonu Sunset Bulvarı'ndaydım ve güpegündüz cadde ortasında biri yanıma gelip şöyle dedi: "Tatlım, adın Gillette olmalı, çünkü sen bir erkeğin alabileceği en iyisisin." '

Grup yine güldü.

Uzun saçlı esmer, 'Tamam, tamam' dedi, 'madalyayı o almalı. Hayatım boyunca bu kadar kötü bir şey duymadım.”

Hunter kabul etti ve kendi kendine gülümsedi. Bütün gün ilk kez gülümsemişti.

“Bir tane daha mı?” diye sordu Porto Rikolu genç barmen Emilio, Hunter'a boş bardağını işaret ederek.

Hunter'ın dikkati dört kadından Emilio'ya ve ardından bardağına kaydı. Yorgun hissediyordu ama şimdi eve dönerse uyuyamayacağını biliyordu. Zaten zar zor uyuyordu. Uykusuzluğu bunu sağlıyordu. ‘Elbette, neden olmasın.’

Emilio ona bir çift doz daha döktü ve bardağına bir küp buz daha attı. Hunter onun açık kahverengimsi sıvıya çarptığında çatlamasını izledi. Barın ucunda yıpranmış, gri bir takım elbiseyle oturan bir adam gırtlaktan, sigara içen birinin öksürüğüyle öksürdü ve Hunter'ın aklı Derek Nicholson'a ve vakaya gitti. Zaten akciğer kanserinden ölmek üzere olan birini neden öldürelim ki? Zaten bu kadar acı verici bir ölüme mahkum edilmiş biri mi? En fazla bir, belki iki ay daha sürse kanser zaten onun işini bitirirdi. Ama katil bunu başaramadı. . . bunun olmasına izin vermez. Ölümcül darbeyi vuran kişi olmak istiyordu. Nicholson öldüğünde gözlerine bakan kişi. Tanrıyı oynayan kişi.

Hunter içkisinden bir yudum alıp gözlerini kapattı. Bu davayla ilgili kötü hisleri vardı. Gerçekten kötü bir duygu.

Dokuz

Los Angeles gibi bir şehirde şiddet içeren suçlar nadir değildir. Aslında bunlar hemen hemen normdur. Ortalama olarak Los Angeles'taki adli tabiplerin yıl boyunca herhangi bir acil servis doktoru kadar meşgul olması şaşırtıcı değil. İş kar gibi yığılıyor ve her şeyin bir programa uyması gerekiyor. Acil bir talep olmasına rağmen, Doktor Hove'un Derek Nicholson'un cesedi üzerinde

otopsiye başlayabilmesi tam bir gün sürdü.

Hunter yalnızca dört saat uyumayı başarmıştı. Sabahleyin gözleri kumluydu ve kafatasının tabanında gizlenen baş ağrısı, tipik bir uyku akşamdan kalmalığının belirtisiydi. Tecrübesi ona yapabileceği hiçbir şey olmadığını söyledi

veya ondan kurtulmak için alın. Otuz yılı aşkın süredir hayatının bir parçasıydı bu. Hunter, Doktor Hove arayıp sonunda Derek Nicholson'un otopsisinin bittiğini söylediğinde PAB'ye gitmek üzere ayrılmaya hazırlanıyordu. Sabah 7:30'da, dairesi ile North Mission Yolu'ndaki LA İlçe Adli Tıp Departmanı arasındaki yedi mili tam on yedi dakikada kat etti. Garcia ondan sadece bir dakika önce gelmişti ve otoparkta Hunter'ı bekliyordu. Temiz tıraşlıydı ve saçları duştan dolayı hâlâ ıslaktı ama gözlerinin altındaki torbalar bu taze sabah görünümünü yalanlıyordu. Arabasından inerken Hunter'ı selamlayan Garcia, "Size şunu söylemeliyim ki, bunu sabırsızlıkla beklemiyorum" dedi.

Hunter ona merakla baktı. 'Bu binaya girdiğinizde hiç bir şeyi sabırsızlıkla beklediğiniz oldu mu?'

Garcia morga dönüşen eski hastaneye baktı. Bina mimari açıdan etkileyiciydi. Cephesi kırmızı tuğla ve açık gri lentoların şık bir kombinasyonuydu. Ana girişe giden görkemli merdivenler, kolaylıkla geleneksel bir Avrupa üniversite binasıyla karıştırılabilecek yapıya başka bir zarafet dokunuşu katıyordu. Bu kadar çok ölümü barındıran bir bina için güzel bir kabuk.

Garcia, "Önemli nokta" diye itiraf etti.

Doktor Hove her iki dedektifle de binanın sağ tarafındaki personel giriş kapısında buluştu. İpeksi siyah saçları muhafazakar görünümlü bir topuz şeklinde toplanmıştı. Hiç makyaj yapmamıştı ve gözlerinin beyazları da iyi bir gece uykusu çekmediğini gösterecek kadar kırmızıydı.

Birbirlerini basit baş sallamalarla selamladılar ve Hunter ile Garcia sessizce onu uzun ve parlak bir şekilde aydınlatılmış koridora kadar takip ettiler. Sabahın o saatinde etrafta kimse yoktu ve bu, yumuşak beyaz duvarlar ve gıcırtılı temiz vinil zeminlerle birleştiğinde, mekanın çok daha kötü görünmesine ve hissettirmesine neden oluyordu.

Koridorun sonunda bodruma inen basamakları çıkıp daha kısa ve pek iyi aydınlatılmamış bir koridora çıktılar.

Sağdaki son kapıya geldiğinde doktor, "Özel otopsi salonumuzu kullandım" dedi.

Özel Otopsi Tiyatrosu Bir genellikle şu ya da bu nedenle hâlâ bir tür kamu tehdidi oluşturabilecek cesetlerin ölüm sonrası muayeneleri için kullanılıyordu - oldukça bulaşıcı viral hastalıklarla enfeksiyon,

radyoaktif materyallere ve/veya konumlara maruz kalma, kimyasal savaş ajanı kontaminasyonları. , ve benzeri. Odanın kendine ait ayrı bir veri tabanı sistemi ve soğuk hava deposu vardı. Ağır kapısı altı haneli elektronik kilit kombinasyonuyla korunuyordu. Oda bazen yüksek profilli cinayet soruşturmaları sırasında da kullanıldı; bu, hassas bilgilerin basına ve diğer istenmeyen taraflara ulaşmasını daha iyi önlemek için bir güvenlik önlemiydi. Hunter pek çok kez bu işin içindeydi.

Doktor Hove kodu duvardaki metal klavyeye girdi ve ağır kapı vızıldayarak açıldı.

Hepsi büyük ve kışın soğuk bir odaya girdiler. Tavan boyunca uzanan iki sıra floresan lambayla aydınlatılıyordu. Ana zemin alanına biri sabit, diğeri tekerlekli iki çelik masa hakimdi. Küçük, kare, ayna cilalı kapıları olan buzdolaplarıyla dolu bir duvarın yanında mavi bir hidrolik vinç duruyordu. Her iki muayene masası da beyaz çarşaflarla kaplıydı.

Doktor Hove yeni bir çift lateks eldiven giydi ve kapının en uzağındakine yaklaştı.

'Tamam, sana ne bulduğumu göstereyim.'

Hunter ameliyat maskesine uzanırken Garcia beklentiyle ayağa kalktı. Kirlenmekten korkmuyordu ama her otopsi odasından gelen belirgin kokudan nefret ediyordu; sanki çürümüş bir şey varmış gibi.

güçlü bir dezenfektanla cennete kadar temizlendi. Mezarın ötesinden hâlâ yaşayanları rahatsız etmeye çağırıyormuş gibi görünen bayat bir koku. ‘Resmi ölüm nedeni kalp yetmezliğiydi. . Doktor Hove beyaz çarşafı bir kenara çekip Derek Nicholson'ın parçalanmış gövdesini ortaya çıkararak şöyle dedi: '. . . kan kaybından ve muhtemelen şiddetli ağrıdan kaynaklanmaktadır. Ama bir süre dayandı.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Garcia.

“Deri ve kas travması, kalbi durmadan önce el ve ayak parmaklarını, dilini ve kollarından en az birini kaybettiğini gösteriyor.” Garcia derin bir nefes aldı ve boynunu saran rahatsız edici ürpertiyi üzerinden attı.

Doktor, "Bütün amputasyonlarda kullanılan testere benzeri alet konusunda haklıydık" diye devam etti. 'Kesinlikle kenarı tırtıklı, çok keskin bir şey. Ancak bıçağın dişleri beklendiği kadar ince değildi. Ve genellikle klinik amputasyonlar için ayrılan aletlerle karşılaştırıldığında aralarındaki mesafe kesinlikle normalden daha büyük.” “Elde taşınan bir marangoz testeresi olabilir mi?” diye sordu Garcia.

“Sanmıyorum.” Doktor başını salladı. 'Kesimlerin tutarlılığı çok

düzgün. Biraz hackleme oluyor ama esas olarak kesici alet kemiğe çarptığında, özellikle de kurbanın hiç uyuşturulmamış olmasını beklediğim göz önüne alındığında bu hiç de şaşırtıcı değil. Toksikoloji, kurbanın kanında bulunan herhangi bir ilaç izini test edecek, ancak bu bir, belki iki gün sürecek, ancak anestezi olmasaydı acı dayanılmaz olurdu. Kurban sıkı tutulsa bile durmadan çığlık atıyor ve kıvranıyordu, bu da amputasyon işini daha da zorlaştırıyordu.'

Garcia sıktığı dişlerinin arasından soğuk bir nefes aldı.

'Fakat kurbanı hayatta tutmak endişe verici olmamalıydı. Fail, kollarını ve bacaklarını istediği şekilde kesebilirdi.'

"Ama yapmadı" dedi Hunter.

Doktor Hove, "Hayır, yapmadı" diye onayladı. 'Katil, kurbanın mümkün olduğu kadar uzun süre hayatta kalmasını istiyordu. Acı çekmek istiyordu. Kesimler iyi ve düzgün bir şekilde yapıldı.'

"Tıp bilgisi mi?" diye sordu Hunter.

"Günümüzde herkes internette birkaç saat geçirip ampütasyon işleminin nasıl yapılacağına dair ayrıntılı talimatlar ve şemalar edinebilirken, katilin en azından temel tıp bilgisine sahip olduğunu söyleyebilirim."

prosedürler ve anatomi, evet." Bakışları ikinci otopsi masasına odaklandı. 'Ne yaptığını kesinlikle biliyordu. Şuna bir bak.'

On

Doktor Hove'un tavrında ve ses tonunda her iki dedektifi de ilgilendiren bir şeyler vardı. Onu ikinci muayene masasına kadar takip ettiler. "O odada olup biten her şeyin planlı ve çok iyi planlanmış olduğundan hiç şüphem yok." Beyaz çarşafı geri çekti. Katilin geride bıraktığı korkunç heykel sökülmüştü. Derek Nicholson'ın kopmuş vücut parçaları artık soğuk metal levhanın üzerine dikkatlice yerleştirilmişti. Hepsi daha önce üzerlerini kaplayan kandan temizlenmişti. Endişesini fark eden doktor Hunter'a, "Endişelenme," dedi. 'Laboratuvar istediğiniz kopyayı oluşturmaya yetecek kadar fotoğraf ve ölçüm aldı. Bir iki gün içinde alacaksınız."

Hunter ve Garcia'nın bakışları vücut kısımlarında kaldı.

Garcia, "Heykelden herhangi bir şey yaptın mı doktor?" diye sordu. 'Hiçbir şey. Ve o şeyi kendim sökmek zorunda kaldım." Boğazını temizlemek için öksürdü. 'Tırnakların altını temizledim. Kıl ve deri yok. Sadece sıradan kir ve dışkı."

"Dışkı mı?" Garcia yüzünü buruşturdu.

Doktor Hove, "Kendisinin" diye onayladı. 'Anestezi olmadan yapılan bir amputasyondan kaynaklanan türden muazzam bir acı sırasında, denek şüphesiz mesanesinin ve bağırsaklarının kontrolünü kaybedecektir. Garip olan da bu."

"Nedir?" diye sordu Garcia.

Hunter "Temizdi" dedi. 'Olay mahalline vardığımızda çarşafın idrar ve dışkıya bulanmış olması gerekirdi. Değildi.' 'Hastalığı ve hareket kabiliyetinin olmaması nedeniyle tuvalete gitmek artık o kadar da sıradan bir iş değildi,' Doktor Hove görevi tekrar devraldı, 'hemşireleri ona yardım etti ama onlar da öyleyken' Orada yetişkinlere yönelik bezler giyiyordu."Evet, paketi çekmecelerden birinde gördük" dedi Garcia.

'Adli tıp alt kattaki çöp kutusunun içinde plastik torbaya sarılı bir çift kirli çanta buldu.'

Garcia'nın gözleri büyüdü. 'Katil onu temizlemiş mi?'

'Onu pek temizlemedi ama birisi kirli bebek bezini imha etti.'

Birkaç saniye boyunca kimse bir şey söylemedi, bu yüzden Doktor Hove yoluna devam etti. "Katilin tıbbi prosedürler konusunda bilgi sahibi olduğuna inanmamın nedeni bunları benim bulmamdır." Kesiğin yapıldığı yerin hemen etrafındaki, kesik kollardan birinin üst kısmını işaret etti. 'Onları yalnızca kol ve bacaklardaki kanı yıkadığımda gördüm.'

Hunter ve Garcia yaklaştılar. Lastik gibi görünen deri üzerinde siyah bir keçeli kalemin soluk hatları görülebiliyordu. Kolun etrafında, kesiğin hemen hemen çevresinde dolaşan tamamlanmamış bir daire oluştu.

'Kesi noktasının çok doğru olması gereken amputasyon gibi karmaşık tıbbi prosedürlerde, doktorların veya ameliyatı gerçekleştiren kişinin kalemle doğru yeri işaretlemesi alışılmadık bir durum değildir.'

Garcia, "Ama sizin de söylediğiniz gibi bilgiyi bir kitapta ya da internette bulan biri de öyle yapar, Doktor," diye karşı çıktı.

"Bu da doğru," diye kabul etti, "ama şuna bir bakın." İlk muayene masasına ve Derek Nicholson'ın gövdesine doğru yürüdü. Hunter ve Garcia da onu takip etti. 'Amputasyon sırasında, tüm büyük kan damarlarının, örneğin

kollardaki brakiyal arter ve bacaklardaki femoral arter uygun şekilde bağlandı, aksi takdirde hasta kısa sürede kan kaybeder." Daha iyi görebilmek için eğilerek 'Onlar bağlanmamıştı' dedi. . 'Olay yerinde kontrol ettim. Dikiş yok, düğüm yok.'

'Çünkü katil çoğu doktorun yaptığı gibi kan akışını durdurmak için iplik kullanmadı. Sağ koldaki brakiyal arter klemplendi. İşaretler mikroskop altında görülebilir. Tıbbi forseps kullandı." Hunter

vücudunu doğrulttu. 'Yalnızca sağ kolda mı?'

Doktor Hove ameliyat başlığını ayarladı. 'Bu doğru. Bunun nedeni muhtemelen kurbanın kalbinin, katilin başka bir organını kesemeden teslim olmasıydı. Gerçek şu ki Robert, katil cezayı uzatmış. Mağdurun hayatı ve acıları elinden geldiği kadar uzun sürecek. Ancak bunu kendisine yardım edecek bir cerrahi ekip olmadan yapabilmek için, kesikleri olabildiğince hızlı ve temiz bir şekilde gerçekleştirmesi ve kanamayı elinden geldiğince kontrol altına alması gerekiyordu," diye tamamladı Doktor Hove.

"Peki morgda kullanılanlar gibi profesyonel bir testere kullanmış olabileceğinden emin misin?" diye üsteledi Garcia.

"Hayır" diye yanıtladı ve arkasındaki tezgahın üzerindeki Mopec otopsi testeresine uzandı. 'Taşınabilir otopsi testereleri son derece ince dişlere sahip küçük, dairesel bıçaklar kullanır.' Onlara aleti gösterdi. 'Bıçağın dişleri ne kadar ince olursa, kesim o kadar doğru olur ve kemikler ve kaslar gibi daha sert yüzeyleri tam ölüm sertliğinde kesmek o kadar kolay olur.' Her iki dedektif de testereyi ve bıçağını hızla inceledi.

“Fakat otopsi bıçağı yeterince geniş değil. Ampute edilen vücut kısmının tüm genişliğini aşan bir şeye ihtiyacınız var. Daire testereler aynı zamanda pek çok testereden daha düzgün, çok farklı bir kesim deseni bırakır." Ve elimizde olan bu değil,' diye tahminde bulundu Hunter.

'Hayır. Bir sürtünme düzenimiz var. Çok keskin iki bıçak, yan yana, zıt yönlerde ileri geri hareket ederek kesme hareketi yaratıyor.” Hunter otopsi testeresini ona geri verdi. 'Diyorsun ki . . . elektrikli mutfak oyma bıçağı gibi bir şey mi?'

"Şaka yapıyorsun," diye araya girdi Garcia.

Doktor Hove, "Katilin de tam olarak bunu kullandığını düşünüyorum" dedi. 'Büyük, güçlü, elektrikli bir mutfak oyma bıçağı.'

“Bunlar kemiği kesecek mi?” diye sordu Garcia.

'En güçlü olanlar donmuş sığır etini kesecek' dedi doktor, 'özellikle yepyeni bıçaklarla.'

Garcia, “Kurbanın evinde bir tane olup olmadığını biliyor muyuz?” diye sordu. Hunter, "Eğer katilin kullandığı şey buysa" dedi. 'Bıçak maktulün mutfağından çıkmadı. Katil onu yanında getirmiş.”

'Nereden biliyorsunuz?'

'Çünkü ampütasyon aletinin yanında olmaması, ampütasyonların plansız olduğunu ve katilin eve hazırlıksız geldiğini gösterir.'

Doktor Hove, "Ve bu kesinlikle bu katilin olmadığı bir şey" dedi. 'Ve bu bana şunu hatırlattı. Katil, heykelinin parçalarını bir arada tutmak için yalnızca metal tel kullanmamış, aynı zamanda

süper yapıştırıcı gibi süper hızlı birleştirici de kullanmış.'

“Süper yapıştırıcı mı?” Garcia neredeyse kıkırdadı.

Doktor başını salladı. 'İş için mükemmel, gerçekten; kullanımı kolay, saniyeler içinde kurur, cilde kolayca yapışır ve son derece sağlam bir tutuş sağlar. Ama beni asıl üzen şey bunun tamamen anlamsız bir cinayet gibi görünmesi.'

Hunter, “Hepsi değil mi?” diye yorum yaptı.

“Doğru ama demek istediğim şu ki, bu kurbanı öldürmekte çok az başarı elde edildi.” Batı duvarındaki, merhumun beyninin, kalbinin, akciğerlerinin, karaciğerinin, böbreklerinin ve dalağının ağırlıklarını gösteren tabloya doğru yürüdü. Yanındaki tezgâhın üzerinde kurbanın birkaç organıyla dolu bir plastik torba vardı. Uzandı ve kaldırdı. 'Kanser akciğerlerini neredeyse yok etmişti. Muhtemelen bir, belki iki hafta daha hayatta kalacaktı. Ve bu tür akciğer hasarı, büyük ölçüde ağrı anlamına gelir. Zaten ölüyordu ve hayal edilemeyecek acılar çekiyordu. Neden onu bu şekilde öldürdün?' Kimse bir şey söylemedi.

Kimse ne diyeceğini bilmiyordu.

Onbir

Los Angeles Bölge Bölge Savcısı Dwayne Bradley, kanunları çiğnemeyi düşünenlere bile sabır göstermeyen, sert bir adamdı. Altmış bir yaşındayken, otuz yıldır savcıydı ve 2000 yılında seçilmesinden bu yana da Los Angeles Savcısıydı. Göreve başladıktan sonra çalışanlarına suç unsurunu takip etmekten korkmamalarını ve Her zaman ve ne pahasına olursa olsun adaleti arayın. Dwayne Bradley bu kurala göre yaşadı.

Bradley kısa ve tıknazdı, şakaklarını kapatacak kadar beyaz saçları kalmıştı. Tombul yanakları parlak pembeye dönüyor ve ne zaman bir konuyu tartışsa vahşice titriyordu. Öfkesi çok çabuk alevleniyordu ve eğer oyunun adı el hareketleriyle hareket etmekse, Dwayne Bradley bu konuda kesinlikle bir şampiyondu. Kısacası, doğru yola devam etmeye karar vermiş aşırı heyecanlı bir Mafya Don'una benziyordu.

Bu sabah West Temple Caddesi'ndeki ofisine gitmek yerine PAB'a ve Yüzbaşı Blake'in ofisine gitti. Hunter kapıyı çaldığında beş dakikadır oradaydı.

Kaptan masasından "İçeri gelin" diye seslendi.

Hunter ofisine girdi ve kapıyı arkasından kapattı. 'Beni mi görmek istedin?'

Bradley odanın köşesinden "Seni görmek isteyen bendim" dedi.

Hunter savcının varlığına şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Hunter onu kibar bir baş sallamayla selamladı ama el sıkışmadı. “Dedektif.” Bradley bu jeste karşılık verdi.

Hunter'ın bakışları birkaç saniyeliğine Yüzbaşı Blake'e kaydı ve ardından savcıya geri döndü.

Bradley doğrudan konuya girerek, "Eh, burada senin ya da benim zamanımı saçmalıklarla harcamak için bulunmuyorum" dedi. ‘Hepimiz çok meşgulüz ve bunu takdir ediyorum Bu.' Etki yaratmak için durakladı; alışkanlığın gücüyle. 'Derek Nicholson. Onun cinayet soruşturmasında baş dedektif olarak atandınız. Olacağım bir soruşturma *kişisel olarak* nezaret ediyorum.” Başını Yüzbaşı Blake'in masasındaki dosyaya doğru eğdi. “İlk raporunuzu okudum dedektif. Ayrıca olay yeri resimlerini de gördüm.” Bradley odada volta atmaya başladı. 'Otuz yıllık bir savcı olarak hiç böyle bir şey görmedim ve inanın bana pek çok iğrenç şey gördüm. Bu cinayet değildi. Bu eşi benzeri görülmemiş bir vahşetti. Kendisine insan demeye uygun olmayan bir pisliğin yaptığı, korkakça, akıl almaz bir şiddet eylemi. Ben de o orospu çocuğunun idam cezasını istiyorum. Lanet olsun, sırf bu bok çuvalı için lanet giyotini geri getireceğim. Ve kafası yere çarptığında ben de güzelce oturup gülümseyeceğim.' Yanakları pembeleşmeye başlamıştı. “Peki geride bıraktığı o acayip şey neydi?” Kimse cevap vermedi.

“Şimdi, suç mahalli fotoğrafları tamamen kaotik bir sahneyi gösteriyor, muazzam boyutlarda bir öfke patlamasıyla tamamen tutarlı. Ancak raporunuz her şeyin önceden planlandığını ve düşünüldüğünü öne sürüyor. Katilin kontrolü kaybetmeyi planladığını mı söylüyorsun?'

"Yapmadı" dedi Hunter.

Bradley kaşlarını çattı. 'Ne olmadı?'

'Kontrolü kaybet.'

Bradley bekledi ama Hunter başka bir şey söylemedi. 'Konuşma engeliniz var mı? Tam cümleler kurabiliyor musun?' 'Evet.'

“Evet, ne?” Bradley, Kaptan Blake'e sanki “Bu soruşturmanın başına getirdiğiniz kişi gerçekten bu mu?” diye soruyormuşçasına baktı. “Evet, tam cümleler kurabiliyorum.”

'O halde lütfen bir ceviz patlatın. İstediğiniz kadar form oluşturun ve biraz önceki ifadenizi geliştirin.'

'Bu hangi ifadeydi?'

‘Benimle dalga geçiyor olmalısın.’ Savcının ağzının kenarlarında tükürük birikmeye başlamıştı. “Katilin kontrolü kaybetmediğini

söylediğin yer.”

Hunter omuz silkti. Fail, kurbanı parçalamak için alışılmadık bir silah kullanmış; muhtemelen evde kullanılan elektrikli bir oyma bıçağı. Bunu yapmadan önce kurbanın kol ve bacaklarındaki kesi çizgilerini işaretlemek için bir işaret kalemi kullandı. En az bir ampütasyondan sonra katil tıbbi kelepçe veya kelepçe kullanmış. Atardamarları bağlamak ve kanamayı kısıtlamak için forseps kullanılır, bu da kurbanın ömrünü birkaç dakika uzatır. Heykelini yaratmak için birkaç parça metal tele ve bir süper yapıştırıcıya, yani süper yapıştırıcıya ihtiyacı vardı. Ve o evin yatak odası dışında başka hiçbir yerinde kan yoktu.” Hunter önerisinin havada kalmasına izin verdi.

Savcı Bradley hala yüzünde aynı "Ne demek istediğini anlamadım" ifadesiyle ona bakıyordu.

Yüzbaşı Blake, "Failin yanında tüm bu ekipmanlar vardı" diye açıkladı. 'Yaptığı şeyi yapmaya tamamen hazır olarak o eve girdi. Ayrıca olay yerindeki muazzam kan dağılımı göz önüne alındığında, failin işi bittiğinde tamamen kana bulanmaması mümkün değildi. Evin herhangi bir yerinde kan izine rastlanmaması, katilin yatak odasından çıkmadan önce üstünü değiştirdiğini gösteriyor. Muhtemelen kana bulanmış kıyafetlerini plastik bir torbaya koymuş.” Açıkta kalan bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. 'Olay mahallinin kaotik durumuna rağmen katilimiz Dwayne'de kaotik hiçbir şey yok. Her şey en ince ayrıntısına kadar planlanmıştı.”

Bradley derin bir nefes aldı ve elini ağzına götürdü. “Derek hem arkadaş hem de meslektaştı.” Ses tonu bir anda değişmişti. Artık açılış konuşmasıyla jüriye hitap ediyormuş gibi konuşuyordu. 'Onu yirmi yılı aşkın süredir tanıyordum. Ben onun evinde birçok kez akşam yemeği yedim ve içki içtim, o da benimkinde. Karısını tanıyordum. Kızlarını tanıyorum. Resmi kimlik tespiti için onlara morga kadar eşlik edecek kişi benim.' Çenesindeki bir kas gerildi. 'Ve hâlâ babalarının cinayetinin tüm sadist ayrıntılarını bilmiyorlar. Heykelden haberleri yok. Ve bilmeleri gerekip gerekmediğinden emin değilim. Bu onları içeride yok eder.' Hunter'a dönmeden önce bakışları odanın içinde dolaştı. 'Derek mükemmel bir savcı ve sadık bir aile babasıydı. Sadece birkaç ay önce ölümcül akciğer kanseri teşhisi konduğunda hepimiz üzüldük ve olağanüstü bir insandan mahrum kaldığımızı hissettik, ama bu... . .' Gözleri Yüzbaşı Blake'in masasındaki dosyaya ve fotoğraflara yeni bir göz attı. 'Bu inandırıcı değil.'

Savcı Bradley herhangi birinin bir tür yorum yapmasını bekliyorduysa hayal kırıklığına uğradı.

Kısa bir aradan sonra, "Barbara bana, ilk soruşturma

hattınızın Derek'in yıllar içinde hapse attığı tüm suçluları kontrol etmek olduğunu söyledi" dedi. "Bunun gibi bir şey," diye kabul etti Hunter.

'Eh, tam olarak burası *BEN* belki de beyniniz bezelye büyüklüğünde değildir.” Bradley ceketinin düğmelerini açtı, elini cebine attı. cebinden bir kart çıkardı ve onu Hunter'a uzattı. “Bu benim en iyi araştırmacım.” Hunter karttaki ismi okudu: Alice Beaumont, Los Angeles Bölge Savcısı Soruşturma Bürosu.

'Konu herhangi birinin hayatına girmeye gelince muhteşem biri. Bir bilgisayar dehası. Tüm arşivlerimize ve hatta bazılarına erişimi var. Alice, Derek'in davalarıyla ilgili ihtiyacın olan her türlü dosyayı bulmana yardım edebilir.” Hunter kartı ceketinin cebine koydu.

“Umarım senden daha zeki bir kadınla çalışmaktan çekinenlerden değilsindir.” Savcı Bradley gülümsedi.

Hunter da gülümsedi.

Bradley yine o süper ciddi ses tonuyla, "Beni en çok endişelendiren şey," dedi, "Derek'in yıllar boyunca bir sürü çöpü ortadan kaldırması." Birçoğunu senin yakaladığın pislik torbaları.” Bakışları Hunter'dan Kaptan Blake'e kaydı. “Ya da sizin bölümünüzden başka bir dedektif tarafından, Barbara. İşlem basittir. Onları yakalarsın. Davayı hazırlıyoruz. Bunları mahkemeye veriyoruz. Bir yargıç başkanlık eder ve on iki jüri üyesinden oluşan bir jüri hüküm giyer. Bununla nereye varacağımı görüyor musun?'

Yüzbaşı Blake hiçbir şey söylemedi.

Hunter başını salladı. ‘Eğer Derek Nicholson’un cinayeti bir intikamsa o, uzun bir zincirin yalnızca bir halkasıdır.’

“Doğru.” Savcının parlak alnında boncuk boncuk terler oluşmaya başlamıştı. Eğer burada Derek'in eski bir davada savcı olmasına misilleme varsa o zaman bu çılgın herifi bir an önce yakalasan iyi olur. Çünkü eğer yapmazsan. . . daha fazla ceset bekleyebiliriz.”

On iki

Güneş, bulutsuz mavi gökyüzünde günü kavururken klima, Interstate 105'e yeni dönen ve batıya doğru ilerleyen metalik gümüş renkli Honda Civic'in kokpitine soğuk hava üfledi. Yolculuk onları daha fazla götürmemeliydi

yirmi beş dakikaydı ama Hunter ve Garcia otuz beş dakikadır dur-kalk trafikte oturuyorlardı ve hâlâ varış noktalarına en az yirmi dakika uzaklıktaydılar.

Derek Nicholson'ın hafta içi hemşiresi Amy Dawson, kocası, iki

ergen kızı ve Screamer adında gürültülü küçük bir köpekle birlikte tek katlı, üç yatak odalı bir evde yaşıyordu. Ev, Los Angeles'ın güneybatısındaki Lennox'ta bir dizi mağazanın arkasındaki sakin bir sokakta yer alıyordu.

Amy, Nicholson'a hastalık teşhisi konulduktan sadece birkaç gün sonra onun hemşiresi olarak işe alınmıştı.

Garcia nihayet Amy'nin yoluna döndüğünde gösterge panelinin termometresi dış sıcaklığın 88°F olduğunu gösterdi. Arabasını kadının evinin karşısına park etti ve her iki dedektif de güneşin yüzlerini yaktığı nemli ve havasız bir güne adım attılar.

Ev eski görünüyordu. Yağmur ve güneş ışığı pencere pervazları ve ön kapının etrafındaki boyanın solmasına ve çatlamasına neden olmuştu. Mülkü çevreleyen demir tel örgüler paslıydı ve yer yer eğrilmişti. Küçük ön bahçe kesinlikle biraz dikkat gerektirebilirdi.

Hunter kapıyı üç kez çaldı ve hemen evin derinliklerinden gelen havlama yağmuruyla karşılandı. Bir hırsızı korkutup kaçıracak kadar güçlü, vahşi türde havlamalar değil, dakikalar içinde herkesin baş ağrısına neden olabilecek gıcırtılı, sinir bozucu türde havlamalar. Ve Hunter'ın zaten bir tane vardı.

İçeriden bir kadın sesi, "Kapa çeneni, Çığlıkçı" diye seslendi. Köpek isteksizce havlamayı bıraktı. Kapıyı yuvarlak yüzlü, kedi gözleri gibi, başında mısır tarlası olan siyahi bir kadın açtı. Yaklaşık 1,70 boyundaydı ve dolgun vücudu yaz aylarının ince kumaşını fazlasıyla geriyordu.
elbise. Amy elli iki yaşındaydı ama nazik yüzü daha uzun yaşamış ve payına düşen acılardan fazlasını görmüş birinin işaretlerini taşıyordu. 'Bayan. Dawson? diye sordu Hunter.

“Evet?” İnce okuma gözlüklerinin ardından gözleri kısıldı. “Ah, siz daha önce arayan polis olmalısınız?” Sesi kısık ama hassastı. 'Ben Dedektif Hunter'ım ve bu da Dedektif Garcia.'

Kimlik bilgilerini kontrol etti, kibarca gülümsedi ve kapıyı tamamen açtı. 'Lütfen içeri girin.'

Onlar bunu yaparken Screamer masanın altından yeniden havlamaya başladı. 'Sana bir daha söylemeyeceğim, Çığlıkçı. Kapa çeneni ve içeri gir.' Amy oturma odasının uzak ucundaki kapıyı işaret etti ve minik köpek hızla oradan geçip küçük bir koridorda gözden kayboldu. Mutfaktan taze pişmiş kek kokusu gelip tüm evi sarmıştı. “Lütfen evinizdeymiş gibi davranın.” Küçük ve karanlık oturma odasını işaret etti. Hunter ve Garcia nane yeşili püsküllü kanepede otururken Amy de tam önlerindeki koltuğa oturdu.

“Biraz buzlu çay ister misin?” diye teklif etti. 'Dışarısı çok sıcak.'

Hunter, "Bu harika olurdu," diye yanıtladı. “Çok teşekkür ederim.” Amy mutfağa girdi ve birkaç dakika sonra içinde alüminyum sürahi

ve üç bardak bulunan bir tepsiyle geri döndü.

İçecekleri servis ederken, "Kimsenin Bay Nicholson'a zarar vermek isteyebileceğine inanamıyorum" dedi. Hüzün kapladı sözlerini.

"Olanlar için çok üzgünüz Bayan Dawson."

“Lütfen bana Amy deyin.” Her iki dedektife de cılız bir gülümsemeyle karşılık verdi. Hunter da gülümsedi. “Bizimle konuşmak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz Amy.”

İçkisine baktı. 'Ölümcül bir kanser hastasına kim zarar vermek ister ki? Hiç mantıklı değil.” Gözleri Hunter'ınkileri buldu. 'Bunun bir hırsızlık olmadığı söylendi.'

'Öyle değildi' diye yanıtladı.

“O kadar iyi ve nazik bir adamdı ki artık çok daha iyi ellerde olduğunu biliyorum.” Tavana doğru baktı. “Huzur içinde yatsın.” Hunter, Amy'nin perişan görünmemesine şaşırmamıştı. Suçun iğrenç ayrıntıları ona söylenmemişti. Hunter aynı zamanda onun geçmişini de kontrol etmişti. Amy yirmi yedi yıldır hemşire olarak çalışıyordu ve bu hemşirelerin on sekizi kendisini bir tür ölümcül kanser hastası hastalara yardım etmeye adamıştı. O işini elinden geldiğince yaptı ama kaçınılmaz olarak tüm hastaları vefat etti. Ölümle baş etmeye alışıktı ve duygularını kontrol altında tutmayı uzun zaman önce öğrenmişti.

Garcia, "Hafta içi Bay Nicholson'ın hemşiresiydiniz, doğru mu?" diye sordu.

'Pazartesiden cumaya, bu doğru.'

'Hafta sonları sizden görevi devralan hemşire Melinda Wallis ile aynı odayı mı kullandınız?'

Amy başını salladı. 'Hayır, hayır. Mel garajın üstündeki misafirhaneyi kullandı. Evin içindeki misafir odasını kullandım. Bay Nicholson'ın odasından iki kapı uzakta.'

“Bize Bay Nicholson'ın kızlarının onu her gün ziyaret ettiği söylendi.” “Bu doğru, en azından birkaç saatliğine. Bazen sabah, bazen öğleden sonra, bazen de akşam.”

"Bay Nicholson'ın yakın zamanda başka ziyaretçisi oldu mu?"

'Yakın zamanda değil.'

“Herhangi bir zamanda mı?” Garcia itti.

Amy bir an dalgın göründü. 'İlk başladığımda evet. Evdeki ilk birkaç haftamda sadece iki ayrı ziyaretçiyi hatırlıyorum. Ancak en şiddetli semptomlar kendini göstermeye başlar başlamaz artık ziyaretçisi kalmadı. Bunun temel nedeni Bay Nicholson'ın kimseyi görmek istememesiydi. Ayrıca kimsenin onu bu şekilde görmesini istemiyordu. Çok gururlu bir adamdı.”

Garcia, "Bu ziyaretçiler, onlar hakkında bize daha fazla bilgi

verebilir misiniz?" diye sordu. "Onların kim olduğunu biliyor musun?"

'HAYIR. Ama avukatlara benziyorlardı, çok güzel takım elbiseler falan. Muhtemelen iş arkadaşlarıdır."

"Ne hakkında konuştuklarını hatırlıyor musun?"

Amy, Garcia'ya biraz öfkeyle baktı. 'Odada değildim ve diğer insanların konuşmalarını dinlemiyorum.'

"Özür dilerim, kastettiğim bu değildi." Garcia elinden geldiğince hızlı bir şekilde geri adım attı. "Bay Nicholson'ın bir şeyden bahsetmiş olup olmadığını merak ediyordum."

Amy, Garcia'ya cılız bir gülümsemeyle özürünü kabul etti. 'Gerçek şu ki, ziyaretçiler kanser hastalarını görmeye geldiğinde pek fazla şey söylenmiyor. İnsanlar ne kadar konuşkan olursa olsun, hastalığın kendilerine ne yaptığını gördüklerinde sohbet etme yeteneklerini kaybetme eğilimindedirler.
arkadaş veya aile üyesi. İnsanlar genellikle orada dururlar, çoğunlukla sessizce, güçlü görünmek için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırlar. Birinin öldüğünü bildiğinizde kelime bulmak zordur.'

Hunter hiçbir şey söylemedi ama Amy Dawson'ın ne demek istediğini tam olarak biliyordu. Annesine birincil beyin kanserinin en agresif türü olan glioblastoma multiforme teşhisi konulduğunda henüz yedi yaşındaydı. Doktorları bunu keşfettiğinde tümör zaten çok ilerlemiş durumdaydı. Birkaç hafta içinde gülümseyen, hayat dolu bir anne olmaktan, tanınmayan, bir deri bir kemik insana dönüştü. Hunter, babasının gözlerinde yaşlarla yatağının yanında durduğu ancak tek bir kelime bile edemediği görüntüyü asla unutmayacaktı. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

"İsimlerini hatırlıyor musun?" Garcia ısrar etti.

Amy uzun, zor bir an boyunca bunu düşündü. 'Hafızam artık pek iyi değil, biliyor musun? Ama ilk gelenin gerçekten önemli bir adam olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Çok büyük bir Mercedes ve sürücüsüyle birlikte geldi."

'Onu tarif edebilir misin?'

Başını iki yana salladı. 'Yaşlı, tombul yanaklı, tıknaz adam. Kendisi de çok uzun boylu değildi ama çok iyi giyimliydi. Kollarını çok fazla hareket ettirmeyi seviyordu."

Garcia, kendisine 'muhtemelen' anlamında başını sallayan Hunter'a bakarak, "DA Bradley?" diye önerdi.

"Evet," dedi Amy hafif bir gülümsemeyle. "Sanırım adı buydu, Bradley."

"İkinci ziyaretçiye ne dersin, bir şeyler hatırlayabiliyor musun?" Amy hafızasını yokladı. "Daha ince ve daha uzun." Hunter'a baktı. 'Yaklaşık senin boyunda olduğunu söyleyebilirim, aynı yaşlarda da

olabilirdi. Oldukça çekiciydi. Güzel koyu kahverengi gözler.”

Garcia notlar aldı. ‘Onun hakkında hatırlayabildiğiniz her şey var mı?’ ‘Sanırım kısa bir adı vardı. Belki Ben, Dan ya da Tom gibi bir şey.” Tereddüt ederek nefes aldı. 'Evet, onun gibi bir şey ama emin olamıyorum.'

"Amy," dedi Hunter öne doğru eğilip boş buzlu çay bardağını aralarındaki sehpanın üzerine koyarak. "Eminim Bay Nicholson'la birkaç kez sohbet etmişsinizdir, özellikle de onunla bu kadar çok zaman geçirdiğinizi göz önünde bulundurursak."

Amy, "Bazen başlangıçta" diye itiraf etti. 'Fakat haftalar geçtikçe nefesi kötüleşti. Konuşmak bir çabaydı. Çok az konuştuk.” Hunter başını salladı. 'Bize yardımcı olabileceğini düşündüğün bir şey söyledi mi sana? Hayatı hakkında bir şey var mı? Davalarından biriyle ilgili bir şey var mı? Özellikle birisi hakkında bir şey var mı?'

Amy kaşlarını çattı ve başını salladı. 'Ben sadece onun hemşiresiydim. Neden o kadar insan varken bana güvensin ki?'

'Son birkaç haftada onunla herkesten daha fazla zaman geçirdin. Kızları bile. Aklınıza hiçbir şey gelmiyor mu?'

Hunter, insanların birbirleriyle konuşmaya olan temel ihtiyacını anlamıştı. Konuşmanın psikolojik bir ruh temizleme etkisi vardır ve birisinin ölümünden emin olduğu durumlarda bu ihtiyaç katlanarak artar. Amy Dawson onunla yalnız başına çok fazla zaman geçirdiği ve Derek Nicholson'un bakıcısı olduğu için en eski ve en iyi arkadaşlar gibi görünüyordu. Konuşabileceği biri. Güvenebileceği biri.

Amy bir anlığına bakışlarını kaçırdı ve bakışlarını Hunter'ın sağındaki pencereye odakladı. ‘Bir keresinde beni meraklandıran bir şey söyledi.’ ‘Peki o neydi?’

Gözleri pencerede kaldı. 'Hayatın komik bir şey olduğunu söyledi. Bu süreçte ne kadar iyilik yaptığınızın ya da kaç kişiye yardım ettiğinizin bir önemi yok. Hatalarınız, ölene kadar sizi rahatsız eden şeylerdir.'

Ne Hunter ne de Garcia cevap verdi.

'Ona kimsenin hatasız olmadığını söyledim. Gülümsedi ve bunu bildiğini söyledi. Sonra Tanrı'yla barışması ve birine gerçeği söylemesi hakkında bir şeyler söyledi.'

Garcia koltuğunun kenarına doğru kayarak, “Neyle ilgili gerçek?” diye sordu. 'Söylemedi. Hiç sormadım. Benim yerim değildi. Ama kesinlikle onu içten içe yiyip bitiren bir şeydi. Çok geç olmadan vicdanını temizlemek istiyordu.”

On üç

Hunter o öğleden sonra Bay Nicholson'ın iki kızıyla da buluşmayı ayarlamıştı. Bay Nicholson'ın evinde tanıştığı iki kişiden büyük olanı Olivia, ondan Westwood'daki evine gelmesini istemişti. Kız kardeşi Allison onlarla orada buluşacaktı.

Hunter ve Garcia öğleden sonra 4.35'te geldiler. İki katlı ev Westwood standartlarına göre mütevazıydı ama yine de çoğu Angelino'nun karşılayabileceğinden daha büyük ve daha pahalı görünüyordu. Evin önündeki birkaç kırmızı tuğlalı basamağı tırmandılar ve yaz çiçeklerinin çoktan açmaya başladığı bakımlı bir ön bahçeye doğru giden kısa patikayı takip ettiler. İki araçlık garajın önünde iki araba park edilmişti; kırmızı bir BMW 3 serisi ve yepyeni görünümlü smokin siyahı bir Ford Edge.

Hunter kapı zilini çaldı. Olivia kapıyı açana kadar neredeyse bir dakika beklediler. Siyah kolsuz diz boyu bir elbise ve siyah ayakkabılar giyiyordu. Saçları düzgün ve muhafazakar bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Yüzü ağır makyajın arkasına gizlenmişti ama yine de ağlayarak geçirdiği uykusuz bir gecenin izleri açıktı.

Hunter ve Garcia'yı görünce gözleri yeniden yaşlarla doldu ama biraz çaba göstererek onları orada tuttu.

Hunter, "Bizi bu kadar erken görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz Bayan Nicholson," dedi. "Sana söylemiştim" diye yanıtladı, cesur bir gülümseme takınarak. 'Bana Olivia deyin. Lütfen içeri gelin."

Onu zevkle ve zarafetle dekore edilmiş bir giriş odasına kadar takip ettiler. Vazolar, çiçekler ve mobilyalar bir araya gelerek konforlu bir karşılama alanı oluşturdu. Olivia onları sağdaki ilk odaya, çalışma odasına yönlendirdi. Oda genişti ve güney duvarının tamamı tavandan tabana bir kitaplık tarafından kaplanmıştı. Dekorasyon da antre kadar zarifti ama açık gökyüzünün ve güneşin herkesin yüzünde bir gülümseme yarattığı dışarının aksine, içerideki ruh hali ciddiydi. Ortam karanlıktı ve
kapalı pencereler ve çekili perdelerin de yardımıyla boğuluyordu. Tek ışık köşelerden birindeki ayaklı lambadan geliyordu.

Gösterişli bir ortağın masasının yanında yirmili yaşlarının sonlarında bir kadın duruyordu. O da tamamen siyah giyinmişti. Her iki dedektif de odaya girdiğinde dönüp onlarla yüzleşti.

Allison Nicholson zayıf olmasına rağmen dikkat çekiciydi. Omuzlarının tepesine kadar uzanan düz siyah saçları ve onun yaşında olması gerekenden çok daha bilgili, çok koyu, duygulu

gözleri vardı. Onunki de ağlamaktan kızarmıştı.

Olivia, "Bu benim kız kardeşim Allison," dedi.

Allison'ın gözleri Hunter'dan Garcia'ya kaydı ama o hareketsiz kaldı. El sıkışma teklifi yok.

Olivia kız kardeşine yaklaşarak, "Bunlar Dedektif Hunter ve Garcia, Ally," dedi.

Hunter, "Kaybınız için çok üzgünüz" dedi. 'Bunun ikiniz için de ne kadar zor olduğunu biliyoruz ve zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Fazlasını almayacağız." Siyah not defterini cebine soktu. 'Size birkaç kısa soru sorabilir miyiz?'

Onların sessizliği Hunter'ın devam etmesine neden oldu.

"İkiniz de geçen cumartesi günü babanızı ziyaret ettiniz, doğru mu?" "Evet," diye yanıtladı Olivia.

"Oraya saat kaçta varıp kaçta ayrıldığınızı hatırlıyor musunuz?" "Oraya Ally'den önce vardım," dedi Olivia. 'Öğleden sonra yapmam gereken birkaç şey vardı. Yeni bir mağaza açıyoruz."

Hunter, Olivia'nın, şehir merkezinde ve Los Angeles çevresinde birçok mağazanın bulunduğu sağlıklı gıda mağazaları zinciri olan Healthy Eats'in sahibi olduğunu biliyordu. Allison ise babasının ayak izlerini takip etmişti. O bir savcıydı.

Olivia, "Oraya saat dört buçuk ya da beş civarında vardım" diye devam etti. 'Müttefik. . .'

Allison, "Oraya beş on beş civarında vardım" dedi.

Avcı bekledi.

Allison, "Genelde yaptığımız gibi babamla oturduk, sohbet ettik ya da etmeye çalıştık" diye devam etti. "Hafta sonları Levy genellikle yemek pişirir." Kız kardeşini başıyla selamladı. "Bazen yardım ediyorum." Başını salladı. "Mutfakta pek iyi değilim." "Cumartesi günü yemek yaptın mı?" diye sordu Hunter, Olivia'ya.

'Evet. Sonra hep birlikte yemek yedik.'

Garcia, "Hemşire Melinda Wallis'e ne dersin?" diye sordu.

Mel her zaman bizimle yemek yerdi. Çok hoş bir insan, çok ilgili.' 'Saat kaçta ayrıldınız?'

Allison, "Levy benden birkaç dakika önce ayrıldı" dedi. 'Saat dokuz civarında ayrıldım.'

Olivia başını salladı.

'Aranızda babanın evinin çevresinde sokakta birini gördüğünüzü hatırlayan var mı? Dikkatinizi çeken herhangi biri ya da herhangi bir şey var mı?' Önce Allison, "Hiçbir şey gördüğümü hatırlamıyorum" diye yanıtladı. "Ben de öyle," diye onayladı Olivia.

'Bu öğleden sonra Amy Dawson'la konuştuk. Yaklaşık üç buçuk

ay önce babanın iki ziyaretçisi olduğundan bahsetmişti. Baban bundan bahsetti mi? Kim olduklarını biliyor musun?'

Olivia ve Allison bir an birbirlerine baktılar.

Allison, "Savcı Bradley'nin babam ilk hastalandığında evde ziyaret ettiğini biliyorum" dedi.

Garcia, "Evet, bunu düşündük" yorumunu yaptı. “Ama görünüşe göre başka biri daha vardı.” Hızla notlarını kontrol etti. “İnce, yaklaşık bir buçuk metre boyunda, babanla aynı yaşta, kahverengi gözlü, sana bir şey hatırlatıyor mu?” Olivia başını salladı.

Allison, "Savcının ofisindeki erkek savcıların yarısı bu tanıma uyabilir" dedi.

“Baban birkaç hafta önce birisinin onu ziyaret etmesinden bahsetmedi mi?”

"Bana göre değil" dedi Allison.

Olivia "Ben de" diye etiketledi. 'Ve bu çok tuhaf, çünkü babam Savcı Bradley'nin onu ziyarete gittiğinden bahsetmişti.'

Hunter not defterini cebine koydu. 'Bayan. Dawson ayrıca babanın biriyle barışmak, birine bir konuda gerçeği söylemekle ilgili bir şeyler söylediğini de anlattı.'

Her iki kadın da kaşlarını çattı.

'Bu konuda bir şey biliyor musun?'

Allison, “Neyle ilgili gerçek?” diye sordu.

Garcia omuz silkti. 'Öğrenmek istediğimiz şey bu.'

"Yargıladığı bir dava hakkında mı?"

'Bilmiyoruz. Elimizdeki tüm bilgiler bu kadar.”

Birkaç saniye boyunca sessizlik hakim oldu.

Olivia, "Babamın kimseyle barışma konusunda bir şey söylediğini hatırlamıyorum" dedi. “Amy böyle söylediğinden emin mi?”

Hunter ve Garcia başlarını salladılar.

Olivia Allison'a baktı.

‘Babam da bana hiçbir şey söylemedi.’

Hunter'ın onlara sormak istediği bir soru daha vardı ama sözlerini dikkatli seçmesi gerekiyordu. Rahat görünmeye çalıştı. 'Baban modern sanatla ilgileniyor muydu?'

Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa Hunter bundan daha şaşırtıcı bir soru soramazdı.

"Mesela heykeller gibi" diye ekledi.

Şaşkın bakışları yoğunlaştı.

Hayır, dedi Olivia, Allison'a bakmadan önce. Daha sonra ikisi bir ağızdan şunu söyledi.

'Annem öyleydi.'

On dört

Hunter'ın sorusu Allison ve Olivia'yı şaşırttıysa da cevapları da kesinlikle onun üzerinde aynı etkiyi yaratmıştı.

“Neden sordun?” diye sordu Olivia, gözleri biraz kısılmıştı. Hunter bakışlarını tuttu. İyi bir şey bulması gerekiyordu. Bay Nicholson'ın kızlarından hiçbiri katilin geride bıraktığı heykelden haberdar değildi ve bu bilginin getireceği psikolojik travma onları sonsuza dek rahatsız edecekti.

"Babanın odasında bulduğumuz bir şey," diye yanıtladı gerçekçi bir tavırla. ‘Kırık bir heykelin parçası ya da buna benzer bir şey olabileceğini düşünüyoruz.’ ‘Babamın odasında mı?’

Hunter başını salladı. ‘Orada bilerek bırakılmış olabilir.’

Bu sözler odadaki oksijeni emmiş gibiydi. Her iki kadın da gergindi.

Allison, “Orada katil tarafından mı bırakıldı?” diye sordu.

'Evet.'

Olivia'nın gözleri bir kez daha yaşlarla doldu.

“Ne var?” diye itti Allison. 'Görebilir miyiz?'

Adli tıp laboratuvarında var. Birkaç testten geçiyorlar," diye yanıtladı Hunter sakince ve inançla. “Ama annenin heykelleri sevdiğini söylemiştin. Modern sanat heykelleri mi?' Konuyu hızla istediği yere yönlendirdi.

“Evet,” diye yanıtladı Olivia, yanağından akan gözyaşını silerek. 'Sanırım bunu söyleyebilirsin. Annem çömlekleri severdi. Daha sonraki yıllarda edindiği bir hobi.” Sehpanın üzerinde duran, içinde sarı-beyaz çiçeklerden oluşan bir buket bulunan orta boy bir vazoyu işaret etti. 'Bu onunkilerden biri ve giriş odamdakiler de öyle.'

Her iki dedektif de bunu kabul etti.

‘Ama annem heykel yapmayı da seviyordu.’ Bu sefer Allison. Döndü ve raflardan birinde duran bir parçayı işaret etti. Yaklaşık on inç yüksekliğindeydi ve iki cinsiyetli görünüşlü figürü tasvir ediyordu. İlki bacakları açık ayakta duruyordu. Her iki kolu da vücudunun önünde aşağıya doğru uzatılmıştı. Şekil olarak birincinin aynısı olan ikinci figür tam önündeydi ama sanki geriye doğru düşüyormuş gibi görünüyordu. Sert gövdesi kırk beş derece eğilmişti. Kolları da ilk figürün kollarına tutunarak vücudunun önünde uzanıyordu.

Hunter, “Şuna bir göz atmamızın sakıncası var mı?” diye sordu.

'Lütfen yapın.'

Hunter onu aldı ve bir süre parçayı inceledi. Ahşap tabanlı, kilden yapılmıştı.

"Güven," diye fısıldadı.

“Ne?” Garcia'nın gözleri parçadan Hunter'a kaydı.

"Güven" dedi tekrar. 'Düşersen seni yakalarım.'

Olivia ve Allison ona şaşkınlıkla baktılar. "Bu kesinlikle doğru" dedi Allison. 'Annem bana bunun aynısından yaptı. Babamın da bir tane var. Bu birbirimize her zaman güvenebileceğimiz anlamına geliyor. Ne olursa olsun her zaman birbirimizin yanında olacağımızı.”

“Çok hoş bir heykel.” Hunter onu tekrar rafa koydu. Olivia, "Bu parçayı babamın odasında buldun" dedi. 'Neyden yapılmıştı?'

"Bir çeşit ince metal alaşımı," diye yalan söyledi Hunter yine. ‘Esas olarak bronz olabilir.’

Garcia dudağını ısırdı.

“Yani annemin heykellerinden birinden değildi.” Yalnızca kil kullandı.” “Çok fazla parça mı yarattı?”

'Vazolar - birkaç tane. Heykeller – sanırım sadece altı tane.” Olivia onay almak için Allison'a baktı. Başını salladı. Ally'nin dediği gibi onun dairesinde benimkinin aynısı var. Diğer dördü babamın çalışma odasında.”

On beş

Hunter, Olivia ve Allison'ın yas zamanını daha fazla uzatmanın bir faydası olmadığını düşünüyordu. Ancak bunların açığa çıkması merakını uyandırdı ve gün bitmeden Derek Nicholson'un evine geri dönüp çalışma odasına ve Derek'in ölen eşi Lindsay Nicholson'un diğer dört heykeline bir göz atmak istedi.

Garcia arabasına bindiklerinde, "Ordaki poker yüzünüz etkileyiciydi" dedi. Katilin geride bıraktığı, bir çeşit heykele ait olabilecek ince bir metal parçası mı? Yaratıcı. *BEN* inanmaya başlıyordu. Ama bana bir şey söyle, ya anneleri de metal heykeller yapmış olsaydı?'

Hunter kemerini bağlayarak, "Büyük ihtimalle bunu yapmazdı," diye yanıtladı. 'Nereden biliyorsunuz?'

'Çoğu heykeltıraş, özellikle de amatör olanlar, parçaları için aynı malzemeyi kullanmayı seviyor. Rahat oldukları bir şey. Bir maddeden diğerine geçen az sayıda kişi, kil gibi şekillendirilebilir bir maddeden metal gibi sert bir maddeye çok nadiren geçer. Farklı bir heykel tekniği gerektiriyor.”

Garcia ortağına baktı ve şaşırmış bir ifade takındı. ‘Seni hiçbir zaman bir sanat tutkunu olarak görmedim.’

'Ben değilim. Çok fazla okudum.”

Hunter, Derek Nicholson'un çalışma odasına çok kısa bir süre girmişti. Dün sabah eve ilk geldiğinde Melinda Wallis'in oturduğu oda burasıydı. Akşam olay yerini tekrar ziyaret ettiğinde tüm dikkatini üst kattaki odaya odaklıyordu.

Olivia'nın Westwood'daki evinden Cheviot Hills'e arabayla ulaşmaları sadece on dakika sürdü. Kapının kilidini açtılar ve Hunter'ın bir gün mutlu bir aileye sahip olduğundan emin olduğu bir eve girdiler. Artık o bina sonsuza dek vahşi bir cinayetin lekeleriyle lekelenmişti. Her

Bir zamanlar o duvarların taşıdığı tek mutlu anı, akla hayale sığmaz bir kötülükle tamamen silinmişti.

Evin içindeki hava sıcak ve bayattı ve hoş olmayan kokuların belirgin bir karışımını taşıyordu. Garcia burnunu ovuşturdu, birkaç kez boğazını temizledi ve ortağının yolu göstermesine izin verdi.

Hunter, iki duvarı kitap raflarıyla kaplı uzun, ahşap panelli bir odanın kapısını açtı. Alan, büyük bir ikiz çalışma masası, rahat koltuklar ve eski, deri ciltli kitapların küf kokusuyla bir mahkeme yargıcının odasını andırıyordu. Olivia'nın bahsettiği dört heykeli hemen fark ettiler. İkisi kitap raflarındaydı, biri Derek Nicholson'ın masasındaydı ve biri de viski rengi deri koltuğun yanındaki yan masadaydı. Alışılmışın dışında görünmelerine rağmen hiçbiri katilin geride bıraktığı tuhaf parçaya uzaktan bile benzemiyordu.

Garcia elinde tuttuğu heykeli yan sehpanın üzerine bırakırken, "En azından katilin bunların hiçbirini taklit etmeye çalışmadığını biliyoruz" dedi. ‘Tanrı bilir *Ne* yapmaya ya da taklit etmeye çalışıyordu.”

Hunter tüm heykellere bakmıştı ve şimdi raflardaki kitaplardan bazılarını inceliyordu. Bunların neredeyse tamamı ceza hukukuyla ilgiliydi ama çok azı çömlekçilik ve seramikle ilgiliydi. Bunlardan ikisi modern heykelle ilgiliydi. Hunter raftan bir tane çıkardı ve ilk birkaç sayfasına göz attı.

Garcia, "Cinayetinin gerçekten hemşiresine söylediklerinin bağlantılı olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu. 'Biriyle barışması ve ona bir konuda gerçeği söylemesi gibi bir şey mi?'

'Emin değilim. Ama hepimizin bazılarının diğerlerinden daha önemli sırları olduğunu biliyorum. Derek Nicholson'un sırlarından biri onun için çok önemliydi. . . bu onu o kadar rahatsız etti ki, bazı şeyleri netleştirmeden, 'barış' yapmadan bu hayattan ayrılmak istemedi. Hunter parmaklarını kullanarak havaya tırnak işaretleri çizdi.

“Ve bunun bir anlamı olmalı, değil mi?” dedi Garcia.

Hunter, "Bunun bir anlamı olmalı," diye onayladı. 'Ama bunu yapıp yapmadığını bilmiyoruz. Yani onun barışını sağla.'

'Hemşiresine göre, ona bundan bahsetmiş *barışmasını sağlamak* Buradaki ilk ve ikinci haftaları arasında bir ara iş yapıyordu. O zamandan beri hafta sonu hemşiresi ve iki kızı dışında sadece iki kişiyle konuşmuş gibi görünüyor.'

Hunter başını salladı. "Dahi Bradley ve gizemli, 1.80 boyunda, kahverengi gözlü ziyaretçimiz." Kitabı rafa koydu ve heykellerle ilgili ikinci cilde uzandı. Belki savcı onun kim olduğunu biliyordur. Yarın onunla konuşmayı deneyeceğim.'

Garcia, "Hafta içi hemşire üst kattaki odayı kullanıyordu" dedi. “Ama Melinda’nın dışarıdaki garajın üstünde olanı vardı. Katilin cinayet için bir hafta sonu gecesini seçmesi tesadüf değil, değil mi?'

Hayır. Hunter'ın gözleri sebepsiz yere önce tavana, sonra da duvarlara kaydı. 'Katil bir şekilde bu evin alışkanlıklarını biliyordu. İnsanların ne zaman gelip gittiğini biliyordu. Derek Nicholson'un kızlarının onu her gün birkaç saatliğine ziyaret edip sonra ayrılacağını biliyordu. Ne zaman yalnız kalacağını ve saldırmak için en iyi zamanı biliyordu. Hırsız alarmının genellikle devreye girmediğini veya Derek Nicholson'ın klimayı sevmediğini ve odasına açılan balkon kapısının muhtemelen yılın bu zamanında açık olacağını bile biliyor olabilirdi.'

Garcia, "Bu, katilin evi gözetlediği anlamına geliyor" dedi. ‘Ve sadece bir gün için değil.’

Hunter sanki Garcia'nın sözlerini düşünüyormuş gibi başını hareket ettirdi.

“Bunun bundan daha fazlası olduğunu düşünüyorsun, değil mi?” diye sordu Garcia.

Hunter başını salladı. 'Sanırım katil daha önce buraya girmiş. Sanırım katil aileyi tanıyordu.”

On altı

Andrew Nashorn, orta büyüklükteki yelkenli teknesinin kabinindeki içten takmalı motor çukurunun üzerine eğilmiş olan tamirciye, “Peki, sorunun ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Nashorn elli bir yaşındaydı, saçları açık kahverengiydi, kalın bir göğsü ve kolları vardı ve herkese yumruk yumruğa kavgada kendini nasıl idare edeceğini hâlâ bildiğini gösteren bir havası vardı. Sol kaşının üzerindeki yara izi ve çarpık burnu, boks yaptığı ilk günlerden kalmaydı.

Nashorn tüm yılı yazın resmi başlangıcını bekleyerek geçirdi. Los Angeles'ta ve güney Kaliforniya'nın çoğunda yaz aylarının neredeyse sonsuz bir sezon olduğu doğrudur, ancak bu ilk birkaç resmi hafta, birçok tekne sahibi tarafından yelkencilik için en iyi hafta olarak değerlendirildi. Rüzgârlar daha nazikti ve neredeyse hiç durmuyordu. Okyanus her zamankinden daha sakin. Su daha berraktı ve bulutlar birkaç hafta boyunca gökyüzünü başka bir yere boyamış gibi görünüyordu.

Nashorn her yılın başında iki haftalık tatil için başvuruda bulunurdu. Dönem hep aynıydı; yazın ilk birkaç haftası. Son yirmi yıldır bunu yapıyordu. Ve son yirmi yıldır tatili tamamen aynı geçmişti; birkaç giysiyi, bazı malzemeleri, olta takımını toplayıp on dört gün boyunca Pasifik'te kaybolmuştu.

Nashorn balık yemiyordu; tadını beğenmedi. Sadece spor yapmak için ve onu rahatlattığı için balık tutuyordu. Yakaladığı avı her zaman oltasından çıkarır çıkarmaz tekrar suya atardı. Balıklara daha nazik davrandıkları için yalnızca daire şeklinde kancalar kullandı.

Pek çok arkadaşı olmasına rağmen Nashorn her zaman yalnız başına yelken açtı. Yirmi yılı aşkın süre önce bir kez evlenmişti. Eşi Jane, kendisi dışarıda çalışırken bir öğleden sonra mutfakta kalp krizi geçirdi. O kadar çabuk oldu ki telefona ulaşamadı. Sadece üç yıldır evliydiler. Nashorn kalp rahatsızlığı olduğunu bile bilmiyordu.

Jane'in ölümü onu mahvetti. Nashorn'a göre o tam da o kişiydi. Tanıştıkları ilk günden itibaren onunla yaşlanmak istediğini biliyordu ya da öyle umuyordu. Ölümünden sonraki ilk iki yıl işkenceyle geçti. Nashorn, tekrar Jane'le birlikte olabilmek için hayatına son vermeyi birçok kez düşündü. Hatta bu olay için özel bir mermi bile ayırmıştı – 38'lik içi boş uçlu – ama o gün hiç gelmedi. Nashorn yavaş yavaş karanlık depresyonundan çıkmayı başardı. Ama asla yeniden evlenmedi ve o zamandan beri onu düşünmediği bir gün bile geçmedi.

Resmi olarak yaz dün başlamıştı ve Nashorn bu öğleden sonra yola çıkmayı planlamıştı, ancak 29 bg'lik motorunu devreye sokmayı denediğinde. dizel motor, durmadan önce motor birkaç kez öksürdü ve takırdadı. Tekrar denedi ama motor çalışmadı. Bazı denizciler havalanmayı düşünmüş olabilir
motoru çalışmıyordu - sonuçta bu bir yelkenli tekneydi - ama bu dikkatsizlik olurdu ve dikkatsizlik Nashorn'da olmayan bir şeydi.

Yine de şanslıydı. Her zamanki tamircisi Warren Donnelly'yi aramak üzereydi ki, hemen yanındaki teknenin bakımını yeni bitirmiş olan başka bir tamirci, motorun ölmekte olan bir köpek gibi öksürdüğünü duydu ve Nashorn'un yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. Bu Nashorn'a en az birkaç saat, belki daha fazla zaman

kazandırdı.

Tamirci beş dakikadan fazla bir süredir küçük motora bakıyordu.

"Peki," dedi Nashorn tekrar, "durum ne kadar kötü?" Bugün tamir edilebilir mi?' Tamirci başını kaldırmadan parmağını kaldırdı ve bir dakika daha istedi.

Nashorn yaklaştı ve tamircinin omzunun üzerinden bakmaya çalıştı. Tamirci en sonunda sakin bir sesle, "Yağlama yağı pompanızda bir çatlak var" dedi. 'Bir, belki iki gündür petrol sızdırıyorsun. Bir kısmı yakıt enjeksiyon memesine damladı ve onu tıkadı." Nashorn tamirciye boş bir bakışla baktı. Motorlar hakkında çok az şey biliyordu. 'Düzeltebilir misin?'

'Yağ pompası tamir edilemiyor, çatlak çok büyük. Yeni bir tanesine ihtiyacın var.'

'Ah, şaka yapıyor olmalısın.'

Tamirci gülümsedi. 'Neyse ki bu, etraftaki en yaygın yağ pompalarından biri. O kadar kolay kırılmazlar ama olur. Sanırım çantamda bir yerde yedek bir tane olabilir.'

"Ah, bu harika olurdu." Nashorn'un dudakları yarım bir gülümsemeyle kırıldı. 'Kontrol edebilir misin?'

'Sorun değil.' Tamirci motor bölmesinden geriye çekildi ve basamakların yanındaki büyük alet kutusunu kontrol etti. 'Sanırım bugün şanslı günündesin. Bende bir tane var. Yepyeni değil ama iyi durumda ve kesinlikle işe yarayacak.'

Nashorn'un yarım gülümsemesi tam bir gülümsemeye dönüştü.

'Fakat pompayı değiştirmeden önce yağ pisliğini temizlemem ve yakıt enjeksiyon memesinin tıkanıklığını açmam gerekiyor. On dakikadan fazla sürmemeli, en fazla on beş."

Nashorn saatine baktı. 'Bu gerçekten harika olurdu. Gün batımından önce yola çıkabilirim."

Tamirci motor çukuruna döndü ve zaten lekeli bir bez kullanarak yakıt hattına damlayan yağın bir kısmını temizlemeye başladı.

'Peki, uzaklara mı yelken açıyorsun?'

Nashorn buzdolabına doğru yürüdü ve iki bira aldı. 'Henüz bilmiyorum. Aslında hiçbir şey planlamıyorum. Rüzgarla gitmeye çalışıyorum. Bira mı?' 'Hayır, teşekkürler. Hafta sonu bunlardan çok fazla içtim."

Nashorn şişelerden birinin kapağını açtı, bir yudum aldı ve diğerini buzdolabına geri koydu. 'Bu yıl içinde yaptığım tek tatil. Her şeyden iki hafta uzakta."

'Ve başlamak için sabırsızlanıyorsun, değil mi? Ne demek istediğini tam olarak biliyorum. Ben ise uzun zamandır tatil yapmadım diyebilirim. . Tamirci bir saniyeliğine duraksadı ve sonra üzgün bir şekilde güldü. 'Vay canına, en son ne zaman tatil

yaptığımı bile hatırlamıyorum.'

'Görüyorsun, bunu yapamadım. Bu beni deli ederdi. Bu iki haftayı kendime ayırmaya ihtiyacım var.'

“Kahretsin!” diye sözünü kesti tamirci, geriye doğru sıçrayarak. Sıvı motordan zemine fışkırdı.

“Ne oldu?” Nashorn ileri doğru ilerledi, endişeli görünüyordu. ‘Yüksek basınçlı yakıt enjeksiyon hatlarından birinin bağlantısı kesildi.’ ‘Bu kulağa pek hoş gelmiyor.’

Tamirci sanki bir şey arıyormuş gibi hızla etrafına bakındı. 'Yerine sabitlemek için bir kelepçe almam gerekiyor. Bana bir iyilik yapar mısın ve ben basınç kelepçesini tutarken bu hortumu da bu şekilde tutar mısın?'

“Elbette.” Nashorn birasını bıraktı ve tamircinin ona gösterdiği gibi hortumu yerinde tuttu.

'Bunu bırakma, hemen döneceğim.'

Nashorn parmağını ve dikkatini ince, koyu renkli lastik borunun üzerinde tuttu. Tamircinin arkasındaki alet kutusunu karıştırdığını duyabiliyordu. 'Bu, motoru tamir etmeni geciktirmeyecek, değil mi?'

Cevap yok.

'Gece çökmeden yelken açmayı gerçekten çok isterim.'

Sessizlik. Arama durmuştu.

'Merhaba . . . Nashorn geriye bakmak için garip bir şekilde vücudunu büktü. Tam o anda tamirci metal bir anahtarı sanki beyzbol sopasıymış gibi salladı. Nashorn için zaman ağır çekime aktı. İngiliz anahtarı, tüyler ürpertici bir çatlama sesiyle yüzüne çarptı. Çenesi bir, iki, üç yerden kırıldı. Çenenin tabanındaki deri yırtılmaya başladı ve çenesine kadar uzanarak et ve kemik açığa çıktı. Kan her yöne havaya sıçradı. Nashorn'un dişlerinden üçü kırıldı ve şiddetle duvara fırladı. Büyük bir kemik kıymığı kırık çenesinden koptu ve diş etini deldi, şu anda eksik olan birinci azı dişinin hemen altında, ucu kayıp dişin orada bıraktığı açıkta kalan sinire değiyordu. Acı gözlerini kararttı. Darbe o kadar güçlü ve iyi yerleştirilmişti ki Nashorn'un vücudu geriye doğru fırladı; sırtı motora, başı da üstündeki ahşap panele çarptı.

Nashorn'un görüşü anında bulanıklaştı. Kan, ağzını sular altında bıraktı ve boğazına doğru süzülerek solunum yollarını tıkadı ve nefes almasına neden oldu. Konuşmaya çalıştı ama çıkarabildiği tek ses acınası, guruldayan bir sesti. Bilincini kaybetmeden hemen önce, tamircinin elinde İngiliz anahtarını tutarak çok yüksekte durduğunu gördü.

'Sen . . ." dedi tamirci şeytani bir gülümsemeyle. 'Zamanımı ayıracağım.'

On yedi

Hunter PAB'a Garcia'dan sadece birkaç dakika sonra sabah 8:33'te ulaştı. “Lanet olsun, seni de mi yakaladılar?” diye sordu Garcia.

"Dışarıdaki muhabirleri mi kastediyorsun?"

Garcia başını salladı. 'Dışarda kamp mı yapıyorlar yoksa ne? Arabamdan indim ve anında üç tanesi bana bağırarak sorular sordu.’ ‘Kurbanımız, üç gün önce ölüm döşeğinde kendi evinde parçalanan bir savcıydı. Televizyon dizilerinin malzemesi bunlar, Carlos. Davayı yürüten birinden fikir alan ilk kişi olmak için birbirlerini öldürebilirler. Daha da kötüleşecek.”

“Evet, biliyorum.” Garcia köşedeki makineden Hunter'a ve kendisine büyük birer fincan kahve doldurdu. Partnerine bir fincan uzatıp Hunter'ın kolunun altındaki kitapları başıyla işaret ederek, "Bunlarda şans var mı?" diye sordu.

Hunter dün gece Derek Nicholson'un çalışma odasında bulabildiği tüm modern sanat ve heykel kitaplarını evine götürmüştü.

“Hiçbir şey.” Hunter kitapları masasına koydu ve bardağı aldı. 'Teşekkürler. Ayrıca gecenin yarısını internette araştırma yaparak, bulabildiğim tüm Los Angeles heykeltıraşları hakkında okuyarak geçirdim. Orada da hiçbir şey yok. Katilimizin zaten var olan bir parçayı yeniden üretmeye çalıştığını düşünmüyorum.” Garcia masasına döndü. 'Ben de değil.'

Hunter, "Bugün Savcı Bradley'nin ofisine uğrayacağım," diye devam etti. "Ona, Nicholson'ın ölmeden önce biriyle barışmak istediğine dair bir şey bilip bilmediğini ve onu ziyaret eden diğer adamın kim olduğu hakkında bir fikri olup olmadığını sormak istiyorum."

'Aramak daha kolay değil mi?'

Hunter 'belki' ifadesini kullandı ama karşı tarafta kim olursa olsun telefonda soru sormak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Yüz yüze görüşmeler onun hareketlerini, tepkilerini ve yüz ifadelerini gözlemlemesine olanak sağladı.

konuştuğu kişi ve bir cinayet masası dedektifi için bu çok değerliydi.

Hunter'ın masasındaki telefon çaldı. Ahizeyi eline almadan önce saatine baktı.

'Dedektif Hunter.'

Doktor Hove, "Robert, laboratuvardan ilk grup sonuçları aldım"

dedi. Sesi her zamankinden biraz daha ağır geliyordu.

Hunter bilgisayarını çalıştırdı. "Dinliyorum doktor."

‘Öncelikle laboratuvarın istediğiniz kopyayla harika bir iş çıkardığını söyleyeyim.’

'Hazır mı?'

'Evet, gece boyunca çalıştılar. Şu anda sana doğru geliyor.'

'Bu harika.'

"Tamam," diye devam etti Doktor Hove. Adli tıp, olay yerinden ve evin diğer yerlerinden (mutfak, banyo, merdiven korkuluğu) beş set parmak izi aldı. . . tatbikatı biliyorsun. Beklendiği gibi orada neşe yok. Parmak izlerinin hem kurbanın kızları hem de kurbanın kendisi olan iki hemşireden geldiği doğrulandı.'

Hunter hiçbir şey söylemedi. Bunlardan gerçekten bir şey çıkmasını beklemiyordu.

Doktor Hove, "Parmak izleriyle aynı yerlerin çoğundan alınan saçlar da aynı beş kişiyle eşleştirildi" diye devam etti. “Onlara DNA testi yapmamıza gerek olacağını düşünmüyorum. Bulunan bazı liflerin analizleri halen devam ediyor. Daha önce analiz ettikleri pamuk, polyester ve akrilik olarak geri geldi. . . Günlük kıyafetlerde en yaygın bulunan lifler. Seni bir yere götürecek hiçbir şey yok.”

Hunter dirseğini masasına dayadı. "Henüz toksikoloji sonucu çıkmadı mı doktor?" "Evet ama yine de onları almak için çabalamam gerekiyordu. Laboratuarda çok fazla çalışma var.” Sadece bir anlığına duraksadı. ‘İşte burada ilginçleşiyor. Ve kesinlikle daha da kötü.”

Hunter hızlı bir el hareketiyle Garcia'nın dikkatini çekti ve dahili hattını dinlemesini işaret etti.

"Test ne diyor doktor?" diye sordu Hunter.

Tamam, kurbanın acısını uzatmak için failin kesilen sağ koldaki brakiyal arteri tıbbi forseps kullanarak klempleyerek kurbanın kanamasını engellediğini biliyoruz. Ama yine de başından beri kafamı karıştıran bir şey vardı.'

Hunter masasındaki sandalyeyi çekip oturdu. ‘Kurbanın durumu çok hassas.’ Bunu bir soru olarak ifade etmedi.

'Bu doğru. Kurban zaten ölümcül akciğer kanserinin son evrelerindeydi. Vücudu 90 yaşındaki bir adamınki kadar zayıftı. Acıya karşı direnci, dayanıklılığı, olması gerekenin çok azına düşmüştü. Bu koşullardaki bir kişinin parmağını kaybettikten sonra şoktan ölmesi gerekirdi. Ölmeden önce beş parmağını, on parmağını, dilini ve bir kolunu kaybetti.'

Hunter ve Garcia birbirlerine uzun süre endişeli bir şekilde baktılar.

'Beklediğim gibi' diye devam etti doktor, 'ona sakinleştirici verilmedi ama gözbebeklerine kadar uyuşturuldu. Toksikoloji bazı

ilaçlarda yüksek düzeyde buldu ancak kurbanın sağlık durumunun kötü olması nedeniyle bu bekleniyordu. Ancak yüksek seviyeli ilaçların bazıları açıkça yanlıştır.'

'Ne gibi?'

“Tamam, yüksek düzeyde propafenon, felodipin ve karvedilol bulduk.” Garcia, Hunter'a baktı ve başını salladı. 'Durun doktor. Kimyasal jargonla kolay. Kimya okuldaki en güçlü dersim değildi ve okul yıllar önceydi. Bunlar nedir?'

'Propafenon bir sodyum kanal blokeridir. Sodyum iyonlarının kalp kasına akışını yavaşlatarak çalışır. Felodipin bir kalsiyum kanal blokeridir ve yüksek tansiyonu kontrol etmede çok etkilidir. Karvedilol bir beta blokerdir. Norepinefrin ve epinefrinin beta-adrenoseptörlere bağlanmasını bloke eder. Bu üç ilacın kombinasyonu kesinlikle vücudun adrenalin üretimini de engelleyecektir.'

Garcia'nın kaşları o kadar yoğundu ki alnı kuru erik gibiydi. "Kimyanın okuldaki en güçlü dersim olmadığını söylediğimi duydun değil mi doktor?" Tamam, biyoloji de değildi. Yedi yaşında bir çocukmuşum gibi davran ve tüm bunları bana tekrar anlat.'

'Özetle bu, herkesin kalp atış hızını yavaşlatan, kan basıncını kontrol eden ve adrenal bezlerin adrenalin üretimini engelleyen çok güçlü bir ilaç kokteyli. Bildiğiniz gibi insan tehlikeyi hissettiğinde adrenalin salgılanır. Korku ve acı hormonudur. Kalp atış hızını artırıyor ve hava geçişlerini genişleterek kişiyi savaşmaya veya kaçmaya hazır hale getiriyor.'

Garcia hâlâ biraz şaşkın görünüyordu.

Hunter, "Böylece katil kurbanın kan akışını azalttı ve adrenalin üretimini sakinleştirdi" dedi.

"Bu kesinlikle doğru" dedi Doktor Hove. 'Vücut bir tehlike hissettiğinde veya acı hissettiğinde (örneğin bir el, ayak parmağı veya dil kesildiğinde), adrenalin salgılanır ve kalp hızlanır, etkilenen bölgeye, beyne ve kaslara daha fazla kan pompalanır. Bu ilaçlar bunun olmasına izin vermez. Tutarlardı
kalp daha yavaş olmasa da dinlenme hızındadır. Bu şekilde kurbanın vücuduna daha az miktarda kan dağıtıldı. Beklenenden çok daha az kan kaybederdi. Ancak bu ilaçların hiçbirinin sakinleştirici etkisi yok.'

Garcia, "Yani tüm acıyı hissedebilirdi," dedi. 'Ama daha uzun süre dayandım.'

'Doğru' dedi doktor. 'Bir kurban ciddi şekilde kesildiğinde ancak hayati organları hasar görmediğinde, kurbanın ölmesinin başlıca iki yolu vardır. Kanamadan ölsün, yoksa kalp o kadar fazla çalışır ki iflas eder. Bu katil, alışılmışın dışında bir şekilde, ilaç kombinasyonuyla bu iki sorunu da çözdü. Kurbanın erkenden ölmesini istemiyordu. Ve kesinlikle kurbanın dayanabileceği kadar

çok acı hissetmesini istiyordu. Ancak ona yardım edecek bir cerrahi ekip olmasaydı, katilin ampütasyonları gerçekleştirebilmesi ve kurbanın kan kaybından ölmeden önce kanamayı kontrol altına alabilmesi için çok daha hızlı çalışması gerekecekti. Uyuşturucu kokteyli ona çok yardımcı oldu.” Kendi sözlerinin ciddiyeti üzerinde durarak durakladı. "Sanırım tüm bunlar bu katilin tıp bildiğine dair şüphemizi güçlendiriyor Robert." Ve onun bunu çok iyi bildiğini söyleyebilirim.”

On sekiz

Hunter ve Garcia aynı anda alıcılarını tekrar beşiklerine yerleştirdiler. Hunter parmaklarını bağladı, iki dirseğini de sandalyesinin kolçaklarına dayadı ve arkasına yaslandı.

"Tamam" dedi ortağına dönerek. 'Bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyorum, ancak toksikolojinin bulduğu üç ilaç da yalnızca reçeteli olduğundan, üçünü de bir kerede satan biri var mı diye eczaneleri ve eczacıları kontrol etmeye başlayalım. Yani hepsi aynı kişiye aynı reçetede. Kim bilir belki şansımız yaver gider.'

Garcia, Doctor Hove'dan az önce aldıkları e-postayı okuyordu ve üç ilacın da adlarını not ediyordu. Hunter, "Nicholson'un ortadan kaldırdığı suçlular listesinde ne durumdayız?" diye sordu.

‘Henüz elimizde değil ama ekip bunun üzerinde çalışıyor.’

Onlara yeniden öncelik vermemiz gerektiğini söyle. Bu listedeki herhangi birinin daha önce tıp eğitimi alıp almadığını, hastanede, bakım evinde, hatta belki spor salonunda çalışıp çalışmadığını kontrol edin.'

Garcia'nın kaşı seğirdi.

Hunter, "Spor salonu eğitmenleri ve kişisel antrenörler ilk yardımı bilmelidir" diye açıkladı. 'Listedeki herhangi biri yara bandının nasıl düzgün şekilde takılacağını biliyorsa bunu bilmek istiyorum.'

Kapı çalındı.

Hunter masasından "İçeri gelin" diye seslendi.

Kapıyı koyu renk takım elbiseli, oldukça hoş ve ufak tefek bir kadın iterek açtı. Uzun, düz, boyalı sarı saçları ve koyu kahverengi gözleri vardı. Sağ elinde siyah deri bir evrak çantası tutuyordu. Onun bir avukat olduğuna ya da bir avukat için çalıştığına hiç şüphe yoktu.

Doğrudan ona bakarak, “Dedektif Hunter mı?” dedi.

“Evet, sana yardım edebilir miyim?” Hunter ayağa kalktı.

Kadın öne çıkıp elini uzattı.

'Ben Alice Beaumont'um. Los Angeles Bölge Savcılığı'nda çalışıyorum. Doğrudan Savcı Bradley ile. Derek Nicholson soruşturmasında yardımıma ihtiyacın olabileceğini söyledi." Hunter'ın elini kendinden emin ve kararlı bir şekilde sıktı.

Garcia kaşlarını çattı.

Hunter bir an önündeki kadını inceledi. Gözleri hem üniversite hem de sokak zekasıyla doluydu. Hunter onun ustalıkla ve ustalıkla bakışlarının odanın içinde dolaşmasına izin verdiğini fark etti. Etrafındakilerin tamamını algılaması iki saniyeden az sürdü. Onda belli belirsiz tanıdık bir şeyler vardı.

Hunter, "Savcı Bradley bana kartınızı verdi" dedi. 'Ama belki de onu yanlış anladım. Bunu söylediğini sanıyordum *eğer* yardımına ihtiyacımız vardı, seni arardım.'

"Güven bana dedektif, yardımıma ihtiyacın var." Sesi de duruşu kadar kendinden emindi. Döndü ve Garcia'yla yüzleşti. "Siz Dedektif Carlos Garcia olmalısınız."

Garcia elini sıkarak, Efsanenin ta kendisi, diye şaka yaptı.

Alice gülümsemedi; bunun yerine Hunter'ın masasına doğru yürüdü, evrak çantasını üzerine koydu, üstünü açtı ve birbirine zımbalanmış birkaç kağıt çıkardı.

"Bu, Derek Nicholson'un yıllar içinde hapishaneye gönderdiği veya gönderilmesine yardım ettiği tüm faillerin listesi." Listeyi Hunter'a uzattı. 'Bu listede gerçekten çok kötü insanlar var. Suçun ciddiyetine göre önceliklendirilmiştir; aşırı şiddetli ve sadist olanlar ilk sırada gelir. Ayrıca yakın zamanda serbest bırakılan, şartlı tahliye edilen veya kefaletle serbest bırakılan kişiler tarafından." Bakışları Hunter'dan Garcia'ya döndü. 'Ben zaten kontrol ettim. Hapse attığı şiddet suçlularının hiçbiri ne şartlı tahliyeyle ne de başka bir şekilde serbest bırakıldı. Hiçbiri de kaçamadı. Hafif suçlar işleyip cezalarını çekmiş veya herhangi bir sebeple erken tahliyeye hak kazanmış kişilerin dosyaları bu tür bir suçu işleyebilecek tipte kişilere benzemiyor.'

Listeye bakmak için Hunter'a doğru ilerleyen Garcia, "İnsanların neler yapabileceğine şaşıracaksın" dedi. 'Özellikle de bu tipe benzemeyenler.'

Hunter, "Bu dosyaları okudun mu?" diye sordu.

'En alakalı olanları, evet.'

'Onların alaka düzeyini kim belirledi, sen mi?'

Alice cevap vermedi.

Hunter sayfaları çevirmeden önce bir süre bakışlarını tuttu. Üzerinde 900'den fazla isim vardı. "Bu listedeki şiddet suçlularından hiçbirinin yakın zamanda serbest bırakılmadığını söylediniz. Ne zamandan beri konuşuyoruz?'

'Geçen yıl.'

Hunter, "Bundan daha geriye gitmemiz gerekiyor," diye karşı çıktı. 'Bu sorun olmayacak. Ne kadar geriye gitmek istersin?' 'Başlangıçta beş yıl, belki on.'

‘Bana hızlı internet bağlantısı olan bir bilgisayar ve birkaç dakika verin, ona sahip olacaksınız.’

‘Bu listedeki her bir kişinin ne için dava edildiğini bilmem gerekiyor.’

Alice, listeyi başıyla işaret ederken, sesinde hafif bir huysuzlukla, "İsimlerinin ve yaşlarının hemen yanında yazıyor," dedi. Hunter'ın gözleri yüzünden ayrılmadı. ‘Diyor ki *cinayet*, *ağırlaştırılmış cinayet*, *silahlı soygun*, ve benzeri. Tam olarak ne yaptıklarını ve nasıl yaptıklarını bilmemiz gerekiyor. Hangi silahlar kullanıldı? Olay yeri kanlı mıydı? Fail, kontrolü kaybettiği için mi şiddet uyguluyordu, yoksa bundan keyif aldığı için mi? Gerçek ayrıntılara ihtiyacımız var.'

'Yine sorun değil. Bana bir bilgisayar ver yeter.”

‘Ayrıca bu listedeki isimleri, dışarıda olan ve mahkûm adına intikam almak isteyecek kadar çılgın olan herhangi bir aile üyesi, akraba ya da çete üyesiyle çapraz referanslamamız gerekiyor.’

'Sorun değil.'

Hunter'ın gözleri listeye, ardından Garcia'ya, sonra tekrar Alice'e kaydı. 'Kendine çok güveniyorsun. O kadar iyi olduğunu mu sanıyorsun?'

Bir anlığına yüzünde bir gülümseme parladı. "Daha iyiyim" diye cevap verdi tereddüt etmeden. “Bana bir bilgisayar ver, hemen işe gideceğim.” Hunter'ın elindeki listeyi işaret etti. ‘Ama şimdilik bu bize bir başlangıç verebilir.’ Bir an kimse konuşmadı.

'Biz . . . Garcia sordu.

Savcı Bradley elimden geldiğince sana yardım etmemi istiyor. Bu bizi bir takıma sokuyor, değil mi?” Bakışları Hunter'a döndü.

'Bayan. Beaumont, dedi Hunter listeyi masasına koyarak. "Biz Hırsızlık Cinayet Şubesi'nin Cinayet Özel Şubesiyiz." bu değil Kulüp Med. Savcı Bradley'nin sonuç almaya istekli olduğunu biliyoruz, biz de öyle. Yardımınız için teşekkür ederiz ve bu liste bize iyi bir başlangıç sağlayabilir, haklısınız. Ama kaptanıma danışmadan kimseyi bu soruşturmaya ekleme yetkim yok. Öncelikle sivillerin bakanlığın herhangi bir soruşturmasına dahil edilmesi konusunda pek istekli değil.'

Alice gülümsedi ve olay yeri fotoğraflarının asıldığı resim panosuna doğru yürüdü. Şehvetli bir yürüyüş yaptı. Sanki erkeklerin onun hareketlerini izlemeyi sevdiklerini biliyormuş gibi

yavaş ve rahattı.

'Bu kadar alçakgönüllü olmayın, Dedektif. Sen *Yapmak* İstediğiniz kişiyi ekibinize alma yetkisine sahipsiniz,' diye agresif olmayan bir şekilde yanıtladı. 'Kontrol ettim. Burada kararları siz verirsiniz ve herkes dinler. Ama her halükarda Savcı Bradley, Polis Şefi Martin Collins ile konuştu ve o da sizin "pek istekli olmayan" yüzbaşınızla konuştu. Fazla seçeneği yoktu. Ve korkarım ki sen de öyle. Bölge Savcısı Bradley her zaman istediğini alır."

Hunter protesto etmenin zerre kadar fark yaratmayacağını bilecek kadar tecrübeliydi. İnsanların onun soruşturmalarına müdahale etmesinden, ne yapması ve yapmaması gerektiğini dikte etmesinden nefret ediyordu, dolayısıyla protokole her zaman tam olarak bağlı kalmama konusundaki şöhreti de buradan geliyordu; ama LAPD'nin bir emir-komuta zinciri vardı ve kendisi bu zincirin çok gerisindeydi. Bazen geçinebilmek için onunla birlikte gitmek zorunda kalıyordu ve bu kesinlikle o zamanlardan birine benziyordu. Hiçbir şey söylemedi.

Alice'in gözleri bir anlığına tahtadaki resimlere göz attı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı zayıf bir nefesle ve hızla arkasını döndü. Hunter'ın bakışları ona odaklanmıştı.

"Derek'i iyi tanırdım" dedi daha yumuşak bir sesle. 'Onlarca vakada ona yardım ettim. O listedeki isimlerin çoğunu çıkarmasına yardım ettim. O bunların hiçbirini hak etmeyen iyi bir adamdı. Yardım etmek istiyorum. Yapabileceğimi biliyorum çünkü yaptığım işte en iyisiyim. Lütfen Derek'e bunu yapan orospu çocuğunu yakalamana yardım etmem için bana bir şans ver.'

On dokuz

Hunter bir şey söyleyemeden kapı yeniden çalındı. Garcia seslenmeden önce, "Bu sabah burada meşgulüm" diye şaka yaptı. 'İçeri girin.' Dışarıdan bir erkek sesi, "Üzgünüm efendim," diye yanıtladı. 'Yeterli el yok.' Odadaki herkes kaşlarını çattı. Garcia kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açtı.

Ergenlik çağına yeni girmiş çaylak bir polis memuru, yepyeni, düz bir polis üniformasıyla dışarıda duruyordu. Her iki kolu da koli bandıyla yerinde tutulan kalın siyah plastik örtülerle kaplı büyük bir pakete sarılıydı.

'Adli tıp laboratuvarı bunu sizin için teslim etti Dedektif.'

'Tamam, teşekkürler. Buradan sonra onu alabilirim, dedi Garcia ona uzanarak. Paket göründüğünden çok daha hafifti. Tabanı düzdü ve tutulması kolaydı. Garcia, kapının arkasından

kapanmasına izin verdikten sonra Hunter'a, "Tahtanın orada mı?" diye sordu.

“Evet, sanırım bu işe yarar.” Hunter küçük masada yer açtı ve masayı resim panosuna yaklaştırdı. Garcia paketi dikkatlice üzerine koydu.

“Bu nedir?” diye sordu Alice diğer tarafa geçerek. Garcia tahtadaki fotoğrafı işaret ederek, "Bunun gerçek boyutlu bir kopyası" diye yanıtladı.

Hunter, Alice'in bir anlığına nefesini tuttuğunu gördü. 'Hiç bir cinayet soruşturma ekibiyle bu kadar yakın çalıştınız mı?' diye sordu.

"Hayır" diye yanıtladı Alice kesin bir dille. Utanç yok.

Hunter cebinden bir çakı çıkardı ve hafifçe vurarak açtı. ‘Daha önce de söylediğim gibi burası Club Med değil.’ Koli bandını ustalıkla kesti. 'İstersen kalabilirsin. Ama bu piknik olmayacak.”

“Pikniklerden nefret ediyorum.” Alice olduğu yerde kaldı.

Hunter ve Garcia siyah plastik kapağı indirerek yere düşürdüler. Uzun bir süre odadaki tek ses Garcia'nın masasının arkasındaki vantilatörden geldi. Doktor Hove haklıydı; Adli tıp, kısa süreye rağmen hastalıklı parçayı kopyalama konusunda harika bir iş çıkarmıştı. Kopya beyaz alçıdan yapılmıştı, hafif ahşap bir taban üzerine dökülmüştü, renk kaplaması yoktu ama yine de Garcia'nın ensesindeki tüylerin diken diken olmasına ve Alice'in ciğerlerindeki havanın dışarı atılmasına neden olmuştu.

Hunter gözlerini ondan ayırmakta zorlanıyordu. Gerçek şeyin görüntüleri, birkaç saniyede bir patlayan havai fişekler gibi zihninin derinliklerinde parladı. Bununla birlikte bilinçaltı, iki gün önce olay yerine ilk kez girdiğinde yaşadığı hislerin aynısını geri getirdi. O odanın keskin kokusunu alabiliyordu. Duvarlara ve zemine sıçrayan kanı ve insan eti heykelinden nasıl damladığını görebiliyordu. Bir an için uzaktaki duvara yazılmış kanlı kelimeleri bile görebiliyordu: 'İyi iş, IŞIKLARI AÇMADIN'.

“Kendime bir bardak su koymamın sakıncası var mı?” dedi Alice sonunda sessizliği bozarak. Sözleri bir çeşit grup transını kesintiye uğratmış gibiydi. Hunter ve Garcia neredeyse aynı anda gözlerini kırpıştırdılar.

"Lütfen yapın," diye yanıtladı Hunter kollarını göğsünde kavuşturarak. Dikkati hâlâ parçanın üzerindeydi. Farklı bir açıdan bakmak için diğer tarafa yürüdü.

Garcia sanki daha büyük bir resmi görmeye çalışıyormuş gibi birkaç adım geri çekildi. Orada hiçbir şey yoktu. Parça daha önce gördükleri hiçbir şeye benzemiyordu. İkisinin de aklında hiçbir şeyi tetiklemedi.

Alice sanki içindeki yangını söndürmek istercesine bir bardak suyu içtikten sonra, "Bu şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf şey olmalı" dedi. 'Ve ikinizin ona bakış şeklinize bakılırsa ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikriniz yok, değil mi?'

Hunter, "Üzerinde çalışıyoruz" diye yanıtladı.

Bardağını yeniden doldurdu. ‘Eh, yardım edebilecek birini tanıyorum.’

Yirmi

Silver Lake, Hollywood'un doğusunda ve Los Angeles şehir merkezinin kuzeybatısında, tepelik bir mahalledir. Mekanda çok çeşitli etnik ve sosyoekonomik gruplar yaşamaktadır, ancak burası en çok burada yaşayan hipster'ların ve yaratıcı türlerin eklektik bir araya gelmesinin yanı sıra önemli bir LGBT topluluğu ile tanınır. Mahalle aynı zamanda Kuzey Amerika'nın en ünlü modernist mimarilerinden bazılarına da ev sahipliği yapıyor ve Hunter ve Alice'in yöneldiği yer tam da burasıydı.

Alice'in kırmızı bir Corvette'i vardı ve onu bir şeyi kanıtlamaya çalışan bir çocuk yarışçı gibi kullanıyordu; sinyal vermeden şeritleri geçmek, trafiğin önüne geçmek ve trafik ışığı her sarıya döndüğünde tsunamiden kaçmaya çalışır gibi hızlanmak. Hunter yolcu koltuğunda onun yanına oturdu. Emniyet kemeri güvenli bir şekilde bağlandı.

'Bayan. Beaumont, eğer daha hızlı gidersek zamanda geriye gidebiliriz,' dedi West Sunset Bulvarı'na yanaşırken.

Gülümsedi. 'Seni korkutuyor muyum?'

'Araba kullanma şeklin Michael Schumacher'i korkutur.'

Başka bir gülümseme. 'Sana şunu söyleyeyim. Bana Bayan Beaumont demeyi bırakıp Alice dersen yavaşlarım.'

'Bu bir anlaşma, *Alice*. Şimdi lütfen 1842 yılına gelmeden önce ayağınızı gazdan çekin.”

On beş dakikadan kısa bir sürede Silver Lake'e ulaştılar.

Alice, Jalmar Sanat Galerisi'nin önüne park ederken, "Endişelenmeyin" dedi. 'Miguel biraz eksantriktir.'

Hunter arka koltuktan adli tıp laboratuarının yarattığı kopyayı aldı ve onu içeri kadar takip etti.

Miguel Jalmar bir sanat koleksiyoncusu, galeri sahibi ve modern heykel konusunda olağanüstü bir uzmandı. Çok küçük yaşlardan beri sanata tutkuyla bağlıydı ve koleksiyonculuğa başladığında hâlâ ergenlik çağındaydı.

Alice ve Hunter galeriye girer girmez okuduğu kitabı bırakıp

sandalyesinden fırlayan Miguel tiz bir sesle, "Alice, sevgilim," dedi.

Miguel kırklı yaşlarının ortasındaydı, uzun boylu, zayıftı ve gece yarısı siyahı düz saçları göğsüne kadar iniyordu. Kusursuz bir D&G takımı giymişti, üç günlük şık bir sakalı vardı ve pahalı kolonya kokuyordu. Alice'i sanki uzun zamandır kayıp olan kız kardeşini bulmuş gibi kucakladı ve onu iki yanağından öptü.

Alice, onun kucaklaşmasından ayrılarak, "Bizi bu kadar kısa sürede kabul ettiğiniz için teşekkürler Miguel," dedi. 'Bunu gerçekten takdir ediyoruz.'

'Sevgilim, senin için her şey var, bunu biliyorsun.' Sesindeki tizlik kaybolmuştu ama kadınsılık kaybolmamıştı. Gözleri Hunter'a kaydı ve kaşları tuhaf bir şekilde havaya kalktı. 'Peki bu kim? Daha da önemlisi onu nerede saklıyorsun?'

'Bu Robert Hunter. O benim bir arkadaşım."

Hunter gülümsedi ve Miguel'e başını salladı.

'Robert Avcısı. . . ? İşte bu güçlü, erkeksi bir isim. Bunu sevdim. Ve Tanrı aşkına, şu geniş omuzlara ve şu pazılara bakın. Eminim bir vücut geliştirmeci gibi çalışıyorsundur.'

*Demek Alice'in "eksantrik" derken kastettiği buydu*Hunter, diye düşündü. "Ah," Miguel'in dikkati Hunter'ın taşıdığı pakete kaydı, "bakmamı istediğin parça bu mu?"

'İşte bu.'

"Peki, beni ofisime kadar takip edin."

Miguel'in ofisi bir dönem çatışmasıydı. Modern sanat ve antika parçalar, işe yaramaması gereken bir şekilde birbirine karışmıştı ama işe yaradı. Her şekil ve boyutta heykeller kesinlikle her yerdeydi. Duvarlarda maskeler, yerlerde zebra desenli kilimler, kaplan atkısı ve leopar desenli yastıkları olan siyah deri bir kanepe vardı.

Miguel sehpayı işaret ederek, "Hadi buraya koyalım" dedi. Üzerinde duran iki heykeli kaldırdı. Hunter paketi yere koydu ve siyah plastik kapağını çıkardı.

"Aman tanrım!" Miguel gözlüklerini almak için elbisesinin cebine uzandı. 'Vay. Bu . . Durakladı ve soru sorarcasına Hunter'a baktı. 'Bunu sen mi yarattın tatlım?'

'Hayır, ben değildim.'

"Tamam, bu durumda bu çok tuhaf." Miguel parçayı her açıdan inceleyerek etrafından dolaştı. Durdu ve sindi. 'Bunlar insan vücudunun parçalarını mı temsil ediyor?'

Alice başını salladı. 'Sanırım öyle.'

'Hayatım boyunca hiç bu kadar hasta ve korkunç bir şey görmemiştim. Ama kesin olan bir şey var. . . çok yaratıcı. Sanatçıya bunu vermeliyim. Bu, Londra'da Turner Ödülü'nü kazanabilecek

çılgın, "bu da ne böyle" parçalardan biri. Bu yargıçların ne aradığını cehennem bilir.” “Hiç buna benzer bir şey gördün mü?” diye sordu Hunter.

“Yalnızca kabuslarda tatlım.” Miguel çömelmiş ve başını yana eğmişti. Kenardaki ayaklardan birine bakıyordu. 'Sanatçı kim?'

Alice, "Ona öyle diyebileceğimizden emin değilim" dedi ama hemen pişman oldu.

Miguel başını kaldırıp ona baktı.

"Bilmiyoruz," diye araya girdi Hunter, "ama gerçekten öğrenmeyi çok isterim." "Koleksiyoncu musunuz?"

Hunter gerçekçi bir tavırla, "Sanırım bunu söyleyebilirsin," dedi. 'Daha yeni başlıyorum ama.'

‘Belki bir gece bir araya gelip sanat hakkında konuşmalıyız. . . başka şeyler.” Miguel gülümsedi. 'Bunu gerçekten çok isterim. Size birkaç ipucu vermekten memnuniyet duyarım.'

Hunter konuyu ilerleterek, "Çok ilgi çekici bir eser" dedi. 'Deneyimlerine göre Miguel, sence sanatçı ne söylemeye çalışıyor?' Miguel dikkatini tekrar esere verdi. 'Eh, iki fikrim var. Sanatçı kim olursa olsun, bu onun ilk eseri olmadığını söyleme eğilimindeyim.' 'Neden olmasın?'

'Bir araya getirilme şekli, çılgın hayal gücü ve yaratıcılığı beni çok etkiliyor. . . heykeltraşlık konusunda çok fazla tecrübesi olan biri. Başkalarının ne düşündüğünü umursamayan, kimi rahatsız ederse sanatını göstermekten korkmayan biri. Ancak öte yandan, heykel alçıyla yapılmıştı ki bu da amatörlüğü haykırıyordu. Artık kadroda kimse bir şey yapmıyor. Ve eğer bunu satmak isterse biraz renk katmayı düşünebilir. Belki temaya uygun biraz kan kırmızısı.” Miguel ayağa kalktı, birkaç adım geriye gitti ve ellerini kalçalarına koydu. 'Ama o, gelenekleri çiğnemekten korkmayan, cesur ve meydan okuyan bir sanatçı. Ve bu hoşuma gitti. Burada açıkça bize bir şeyler anlatıyor.”

“Peki sen bunun ne olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu Alice.

Miguel gözlüğünü cebine koydu. ‘Sanatçının insan bedeniyle oynaması, onu kendi yöntemiyle yeniden düzenlemesi, yaratıma meydan okuyor.’ Omuz silkti. 'Lanet olsun, bu o kadar cesur ki, onun zihninde yaratıcının kendisine bile meydan okuyor olabilir.'

Alice omurgasından aşağı bir ürpertinin indiğini hissetti. 'Miguel, sen bu sanatçının kendisinin Tanrı olduğunu mu düşündüğünü söylüyorsun?'

Miguel başını salladı. Dikkati tuhaf parçadan ayrılmadı. 'Bana tam olarak bunu söylüyor sevgilim. Ben Tanrıyım ve ne istersem onu yapabilirim.”

Yirmi Bir

PAB'a geri dönerken Hunter, Los Angeles Bölge Savcılığının West Temple Caddesi'ndeki ofisine uğradı. Şanslıydı; Savcı Bradley, avukatlardan oluşan bir ekiple yaptığı üç saatlik toplantıdan yeni çıkmıştı.

Bradley'nin ofisi küçük bir apartman dairesi büyüklüğündeydi. Duvarlardan iki tanesi uzun, tertemiz kitap raflarıyla kaplıydı. Diğer ikisinin üzeri ise diplomalar, ödüller, sertifikalar ve savcının siyasetçiler ve ünlülerle el sıkışmak, bar toplantılarında avukatlarla poz vermek, konuşmalar sırasında kürsü arkasında durmak gibi her türlü önemli şeyi yaptığını gösteren çerçeveli fotoğraflarla kaplıydı.

Hunter, zarif ve dar siyah bir takım elbise giymiş, çok genç ve çekici bir esmer olan asistan tarafından savcının ofisine getirildi. Bradley heybetli maun ayaklı bir masanın arkasında oturuyor, muhtemelen üç kişiyi doyurabilecek bir sandviç paketini açıyordu.

"Dedektif," dedi Bradley, Hunter'a masasının önündeki üç kaliteli deri koltuktan birine oturmasını işaret ederek. 'Biz konuşurken yemek yememin bir sakıncası var mı? Bugün öğle yemeği yemedim."

"Beni rahatsız etmiyor." Hunter soldaki sandalyeye oturarak başını salladı. Bradley sandviçinden devasa bir ısırık aldı. Mayonez, ketçap ve hardal ambalajın üzerine damlıyordu.

Bradley çiğnerken konuştu.

'Affedersin?'

"Alice," diye açıkladı Bradley. 'Sana gönderdiğim kız. Harika bir göt, değil mi? Ve o elmaslar kadar parlak. Bu günlerde bulmak zor kombinasyon. Ama sakın bir fikir edinme. O kesinlikle senin liginin dışında."

Hunter hiçbir şey söylemedi ve savcının kağıt peçeteyle ağzının kenarındaki hardal damlasını silmesini izledi.

"Peki," diye devam etti Bradley, "benim için neyiniz var, Dedektif?" Ve lütfen tam cümleler kurun.'

'Deneyeceğim. Sana birkaç sorum var.'

Savcı Hunter'a baktı. Beklediği cevap kesinlikle bu değildi.

'Birkaç şeyi bir araya getiriyoruz.'

"Tamam, sorun, Dedektif." Bradley sandviçinden bir ısırık daha aldı ve ağzı açık çiğnedi.

"Bana birkaç ay önce Bay Nicholson'a hastalık teşhisi konulduktan sonra evinde ziyaret ettiğiniz söylendi."

'Bu doğru. Ofisten çıktıktan sonra onun evine gittim. Bir şeye

ihtiyacı olursa bana güvenebileceğini ona söylemek istedim. Yirmi yıldır bu ofiste çalışıyordu. En azından bunu yapabilirdim.” “Tam olarak ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?”

Bradley bir şişe Dr Pepper'ın kapağını açtı ve yarısını büyük yudumlarla içti. “Kolayca öğrenebilirim.” Hunter'a şüpheyle baktı. 'Lütfen yapabilir misiniz?'

Bradley masa telefonunun interkomuna uzandı. 'Grace, birkaç hafta önce Derek Nicholson'ın evine uğradım. Programımda bir giriş var mı? Kontrol edip bana o günün hangi gün olduğunu söyleyebilir misiniz?'

“Elbette, Savcı Bradley.” Klavyenin tıkırtısıyla ses kaydı yapılan kısa bir duraklama oldu. "Bay Nicholson'u 7 Mart'ta ziyaret ettiniz." Bu saatler sonraydı.”

“Teşekkürler Grace.” Hunter'a başını salladı.

Hunter bunu not defterine yazdı. 'Aynı sıralarda başka biri Bay Nicholson'ı evinde ziyaret etti. Bunun hakkında bir şey biliyor musun? Çalışanlarınızdan birinin, belki de iyi arkadaş olduğu birinin olup olmadığını biliyor musunuz?'

Savcı Bradley kıkırdadı. 'Dedektif, benim için çalışan üç yüzden fazla sağlam kuvvetli savcım var ve ofiste çeşitli başka görevlerde çalışan yaklaşık aynı sayıda insan var.'

'Yaklaşık 1,80, Bay Nicholson'la aynı yaşta, kahverengi saçlı...' . . eğer ofisinizden biri olsaydı size bundan bahsetmiş olabileceğini düşündüm.'

“Kimse bana Derek'i ziyaret etmekten bahsetmedi, ama etrafa kolayca soruşturup öğrenebilirim.” Bradley bir kaleme uzandı ve bir kağıt parçasına bir şeyler yazdı. 'Derek iyi ve düzgün bir insandı,

Dedektif. Herkes onunla anlaşıyordu. Hakimler onu seviyordu. Ve arkadaş çevresi bu ofisin ötesine geçti.'

'Anlıyorum ama diğer ziyaretçisi ofisinizden biriyse ona birkaç soru sormaktan çekinmezdim.'

Bradley, alaycı bir şekilde kıkırdamadan önce uzun bir süre Hunter'ı inceledi. "Bu ofisten birinin şüpheli olabileceğini mi söylüyorsunuz, Dedektif?"

Hunter, "Bilgi olmadan herkes şüphelidir" diye yanıtladı. 'Dedektifin el kitabında var. Bilgileri topluyor ve kişileri şüpheli listesinden çıkarmak için kullanıyoruz. Bu genellikle böyle işler.'

'Lanet olası bir ukalalık etme. Bu saçmalık maymun arkadaşlarına komik gelebilir ama bana göre değil. Bu kahrolası soruşturmayı ben yürütüyorum, o yüzden biraz saygı göstersen iyi olur, çünkü eğer yapmazsan, bir sonraki işin K9 ünitesindeki köpekleri çöpe atarken gezdirmek olacak, duydun mu beni?'

"Açık ve net ama yine de Bay Nicholson'ı ziyaret eden diğer kişinin bu ofisten biri olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Tamam," dedi Bradley yeni bir duraklamanın ardından. ‘Kontrol edip sana haber vereceğim. Başka bir şey var mı Dedektif? Saatine baktı.

'Bir şey daha var. Bay Nicholson size birisiyle barışma konusunda herhangi bir şeyden bahsetti mi? Birisine bir şey hakkında gerçeği mi söylemek istiyorsunuz?'

Bradley'nin çenesindeki bir kas seğirdi ve bir an için çiğnemeyi bıraktı. 'Biriyle barışmak mı? Ne demek istiyorsun?' Hunter savcıya Amy Dawson'ın söylediklerini anlattı.

"Ve onu birkaç ay önce ziyaret eden bu adamın bahsettiği kişi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

'Bu bir olasılık.'

Bradley ağzını ve ellerini yeni bir kağıt peçeteye sildi, döner deri sandalyesine oturdu ve bir an Hunter'a baktı. 'Derek bana hiçbir şeyden bahsetmedi. Kimseyle barışması ya da herhangi bir konuda kimseye gerçeği söylemesi söz konusu değil.'

“Neden bahsettiği hakkında bir fikrin var mı?” Bradley'nin gözleri

duvar saatine gitti, sonra tekrar Hunter'a döndü. 'İçinde yaşadığımız berbat bir dünya, Dedektif. Sen, herkesten daha iyi olarak buna kefil olabilirsin. Biz savcılar olarak toplumumuzda yaşamaya uygun olmayan kişilerin hapse atılmasını sağlayarak toplumumuzda düzeni sağlamak için elimizden geleni yapıyoruz. Dedektiflerin bize sunduğu delillerle ilgileniyoruz.
kendiniz, adli bilimciler, teknisyenler, kendi müfettişlerimiz, tanıklar vb. Ama biz de insanız ve bu nedenle hata yapmaya mahkumuz. Sorun şu ki, yaptığımız işin doğası gereği bu hatalar meydana geldiğinde dramatik sonuçlara yol açma eğiliminde oluyorlar.'

Hunter koltuğunda kıpırdandı. ‘Yani ya yanlış kişi hapse gönderilir ya da doğru kişi serbest kalır.’

“Hiçbir zaman bu kadar basit değildir, Dedektif.”

'Peki Bay Nicholson bu 'hatalardan' birinden suçlu oldu mu?' 'Bu soruyu cevaplayamam.'

Hunter öne doğru eğildi. 'Yapamaz mı, yapmayacak mı?'

Bradley'nin bakışı daha sert bir şeye dönüştü. 'Yapamam çünkü cevabı bilmiyorum.'

Hunter, Bradley'nin poker yüzünü inceledi.

“Ama size şunu söyleyebilirim ki, yeterince uzun süre savcılık yapan herkes bu durumlardan en az birini yaşardı. Suyun ıslak olması kadar suçlu olan bir sanıkla kaç kez karşılaştığımı saymayı unuttum ve bazı teknik nedenlerden dolayı, laboratuvardaki bir salak ya da tutuklama sırasında işi berbat eden bir çaylak polis yüzünden. ya da suç mahallinde, kirletici deliller, bok çuvalı serbest kaldı.'

Hunter bu durumu birçok kez yaşamıştı ama bunun tersinin de doğru olduğunu biliyordu. Masum bir kişinin hapis yattığı veya daha kötüsü yapmadığı bir şeyden dolayı ölüm cezasına çarptırıldığı durumlar her zaman olacaktır.

'Hepimiz oradaydık, Dedektif. Ve Derek Nicholson da bir istisna değildi.”

Yirmi iki

Hunter günün geri kalanını ofiste geçirdi. Aklı sorularla doluydu ama Miguel Jalmar'ın söylediklerini düşünmekten kendini alamıyordu.

Gerçekten bu muydu? diye düşündü. Bu katilin o heykelle onlara anlatmaya çalıştığı şey bu muydu? Kendisinin Tanrı olduğunu düşünecek kadar kibirli, bu kadar hayalperest olabilir miydi? Durdurulmadan istediğini yapabileceğini mi sanıyorsun?

Hunter bu sorunun cevabının kocaman bir 'evet' olduğunu biliyordu. Bu, çoğu suç davranışı psikoloğunun kabul etmek isteyeceğinden çok daha sık yaşandı. Bazıları buna 'öldürücü Tanrı kompleksi' diyor. Çoğu durumda bu, katilin genellikle yalnızca Tanrı'ya atfedilen bir güce, yani kimin yaşayıp kimin öleceğine karar verme gücüne sahip olduğunu fark ettiği anda tetiklenir. Ölümün yüce hükümdarı olma gücü. Ve bu güç herhangi bir uyuşturucudan bin kat daha fazla bağımlılık yapabilir. Sık sık hasar gören egolarını asla hayal bile edemeyecekleri boyutlara çıkarır. Ve o anda onları Allah'a eşitliyor. Bir kez bağlandıklarında, daha fazlası için geri gelmeleri muhtemeldir.

Heykel resim panosunun yanındaydı ve Hunter hâlâ bir dakikadan fazla bir süre dikkatini heykelden alamamıştı. Aklıyla oynamaya başlamıştı.

Alice bir köşede dizüstü bilgisayarla çalışıyordu. Görevi, Derek Nicholson'un birkaç ayrı kategoriye ayırdığı faillerin listesini parçalamaktı. Hunter, Bölge Savcısı Bradley ile görüşmesinin ardından ondan yeni bir liste hazırlamasını da istedi; Derek Nicholson'un kazanması gereken ancak teknik bir ayrıntı nedeniyle veya tutuklama ya da delil toplamayla ilgili birinin hatası nedeniyle kaybettiği tüm davalar. Kurbanların kim olduğunu, davayı kaybettiği için Nicholson'u suçlayıp suçlamadıklarını ve herhangi bir misilleme yapabilecek durumda olup olmadıklarını bilmesi gerekiyordu.

Garcia bütün gününü eczaneleri ve eczacıları kontrol ederek

geçirmişti. Şu ana kadar hiçbiri katilin Derek Nicholson'un kalp atış hızını düşürmek için kullandığı üç ilacın reçetesini satmamıştı. Garcia, sorunun şu olduğunu keşfetti: Bu uyuşturuculardan herhangi birini yasa dışı internet satış noktalarından elde etmek, şeker sipariş etmek kadar kolaydı.

Hunter saatine baktı. Geç olmaya başlamıştı. Ayağa kalktı ve sanki yüzüncü kezmiş gibi gelen bir süre boyunca heykele yaklaştı. ‘Carlos, dijital kameran hâlâ yanında mı?’

“Hı-hı.” Garcia üst çekmecesini açtı ve ultra ince, cep telefonu boyutunda bir kamera çıkardı. 'Neden?'

'Bilmiyorum. Bu şeyi farklı açılardan fotoğraflamak istiyorum.” Hunter heykele doğru başını salladı. 'Bak ne elde edeceğim.'

'Uzmanın size söylediklerine gerçekten ikna olmadınız mı?'

'Belki de haklıdır. Belki katil *öyle* Kendisinin Tanrı olduğunu düşünecek kadar yanıltıcı. Sonuçta Derek Nicholson'ın hayatına son vermek Tanrı'nın değil onun kararıydı. Ve bu, kabul edilmesi gereken, akıllara durgunluk veren bir güç. Ama yine de bir yerlerde bir şeyleri kaçırdığımızı düşünüyorum. Sorun şu ki, bu şeye ne kadar çok bakarsam o kadar anlamsız geliyor. Belki kamera gözü yardımcı olabilir.”

Garcia tahtaya doğru ilerlerken, "Sanırım denemeye değer" dedi. Hunter, "Tamam, buradan başlayalım" diyerek heykelin hemen önündeki bir noktayı işaret etti. 'Üç fotoğraf çekelim; biri ayakta, aşağıya doğru açıyla, biri aynı hizada, diğeri çömelmiş pozisyondan yukarıya bakıyor. Daha sonra sola doğru bir adım atın ve aynısını tekrar yapın. Hadi bir kere etrafından dolaşalım.'

Tamam. Garcia uzaklaşmaya başladı, kamerasının flaşının parıltısı her birkaç saniyede bir odayı dolduruyordu.

Alice masasından biraz fazla ani bir şekilde irkildi.

Hunter bunu fark etti. 'İyi misin?'

Alice cevap vermedi.

“Alice, iyi misin?” diye ısrar etti Hunter.

'Evet iyiyim. Kameranın flaşları beni biraz rahatsız ediyor.”

Hunter bunun biraz daha fazlası olduğunu görebiliyordu. Şaşkın görünüyordu ama sormamaya karar verdi.

Hunter nefesini kesen ve onu ürperten bir şey gördüğünde Garcia yaklaşık on yedi fotoğraf çekmişti.

"Durun" diye bağırdı elini kaldırarak.

Alice gözlerini dizüstü bilgisayarından kaldırdı.

Garcia tıklamayı bıraktı.

Hunter, "Kıpırdama," dedi. ‘Tam olarak aynı konumdan başka bir fotoğraf çekin, bir santim bile hareket etmeyin.’

'Ne . . . ? Neden . . . ?'

'Bir daha yap Carlos. Güven bana.'

“Tamam.” Garcia bir fotoğraf daha çekti.

Adrenalin damarlarında dolaşırken Hunter'ın kalbi hızla atmaya başladı. "Olmaz" diye fısıldadı.

Alice ayağa kalkıp onlara yaklaştı.

"Bir tane daha Carlos."

Garcia kamerayı heykele doğrulttu ve ateş etti. 'İsa!'

"Neler oluyor Robert?"

Hunter durakladı ve ortağına baktı. ‘Sanırım az önce katilin o heykelle bize ne anlatmak istediğini öğrendim.’

Yirmiüç

Andrew Nashorn'un göz kapakları, onları açmaya zorlamak için içinde kalan tüm gücü toplarken yavaş çekimde hareket etti. Oda sadece mumlarla aydınlatılmasına rağmen ışık gözlerinde sersemletici bir el bombası gibi yanıyordu. Hiçbir şekil anlamlı değildi; her şey muazzam bir bulanıklıktan ibaretti.

Ağzı çöl kuruluğunu hissetti. Öksürdü ve çenesinden yükselen ağrı sanki kafasını bir mengene gibi sıkıştırıyor, içini öyle bir basınçla dolduruyordu ki patlayacağını sandı. O kadar susuz kalmıştı ki dudakları kırılmıştı ve bezleri artık neredeyse hiç tükürük üretemiyordu. Tıpkı çocukluğunda yaptığı gibi, dilinin ucunu damağının çatısına doğru iterek dilinin altındaki bezlere baskı yaparak onları zorlamaya çalıştı. Bunu nasıl yaptığını unutmamıştı

ve birkaç sümüksü damlayla ödüllendirildi. Boğazına ulaştıklarında, sanki bir ağız dolusu kırık camı yutuyormuş gibi hissetti. Tekrar öksürdü, bu sefer ümitsiz bir kuru öksürüktü ve boğazındaki ve çenesindeki ağrı ateş topu gibi tüm kafatasını sardı. Göz kapakları titredi ve Nashorn bayılacağını sandı ama içinden bir ses, eğer böyle yaparsa gözlerini bir daha asla açmayacağını söylüyordu.

Acıyla tüm gücüyle savaştı ve bir şekilde bilinç kaybından uzaklaşmayı başardı.

Tanrım, bir bardak suya ihtiyacı vardı. Kendini hiç bu kadar zayıf ve hayattan tükenmiş hissetmemişti.

Nashorn'un ne kadar süredir uyanık olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama sonunda her şey yeniden netleşiyordu. İki sandalyeli küçük bir Formika masanın ve masanın içine yerleştirilmiş L şeklinde küçük bir bankın ana hatlarını seçebiliyordu. köşeye karşı duvar. İki eski ve sönük minder sırtlık görevi görüyordu. 'Ah... . . Nashorn'un kırık çenesinin acısında çıkarabildiği tek ses buydu. Burayı biliyordu ve çok iyi biliyordu. Kendi yelkenlisinin içindeydi.

Hareket etmeyi denedi ama hiçbir şey olmadı. Kolları tepki vermedi ve bacakları da tepki vermedi. Aslında hiçbir şey olmadı. Vücudunu hiçbir şekilde hissedemiyordu. İçinde umutsuz bir panik ivme kazanmaya başladı. Nashorn kendini konsantre olmaya zorladı ve herhangi bir yerde - parmaklar, eller, kollar, ayak parmakları, ayaklar, bacaklar, gövde - herhangi bir his aradı.

Kesinlikle hiçbir şey.

Hissedebildiği tek şey, beynini parça parça yiyip bitiriyormuş gibi görünen mide bulandırıcı baş ağrısıydı.

Yenilgiye uğramış hisseden Nashorn başının aşağı düşmesine izin verdi. Ancak o zaman çıplak olduğunu ve tahta bir sandalyeye oturduğunu fark etti. Kolları yanlarından gevşek bir şekilde sarkıyordu. Kısıtlanmadılar. Bacakları da öyle görünmüyordu ama dizleri hafifçe geriye doğru büküldüğünden ve bacaklarının alt yarısını sandalye koltuğunun altında gizlediğinden ayaklarını göremiyordu. Korkuyla gördüğü şey sandalyenin altından gelen bir kan gölüydü. Ayakları sanki orada dinleniyor gibiydi. Kendi

bacaklarına bakabilmek için vücudunu ileri doğru hareket ettirmeye çalıştı ama çabası hiçbir sonuç vermedi. Bir santim bile hareket etmedi. Vücudundaki hiçbir şey emrine cevap vermiyordu.

Nashorn göz ucuyla bir hareket gördü ve nefesi sıklaştı.

Bir kişi gölgelerin arasından çıktı, sandalyenin etrafından dolaştı ve tam önünde durdu.

Nashorn'un bakışları kişinin yüzünü buldu. Gözleri bir an sorgulayıcı bir şekilde kısıldı. Kim olduğunu anlaması sadece bir dakikasını aldı. Arızalı motoruna bakmaya gelen tamirci.

Tamirci doğrudan Nashorn'un gözlerinin içine bakarak, "Kendi vücudunu hissedememek gerçekten tuhaf olmalı" dedi.

Nashorn nefes verdi ve boğazında oluşan dehşet dolu ama zayıf iniltiyi istemsizce bıraktı.

Tamirci gülümsedi.

“Uhhh, ahhh.” Nashorn konuşmaya çalıştı ama çenesini ifade etme gücü olmadığından yapabildiği en iyi şey anlaşılmaz sesler mırıldanmaktı. 'Çeneniz için üzgünüm. Onu kırmak istemedim. Kafanın arkasına vurmam gerekiyordu ama son anda geri döndün. Ama bu benim kaybım, çünkü artık konuşamıyorsun ve ben gerçekten konuşmanı istedim.'

Eğer korkunun bir kokusu varsa, Nashorn da o kokuya boğulmuştu.

'Sana bir şey göstereyim, bu konuda ne hissettiğini görmek istiyorum, tamam mı?'

Nashorn tekrar yutkunmaya çalıştı. O kadar korkmuştu ki bu sefer acıyı fark etmemişti.

Tamirci, Nashorn'un görüş alanının biraz solundaki küçük çubuğun üzerindeki bir şeyi örten kirli bir kumaş parçasını işaret etti. Dikkati oraya yöneldi.

Tamirci, "Hazır mısın?" diye sordu ve gerilimi artırmak için birkaç saniye bekledi. 'Tabii ki değil. Hiç kimse buna hazır değil.' Kirli paçavra hızlı bir çekişle yere düştü.

Nashorn'un nefesi kesildi ve gözleri dehşetle irileşti.

Barın üzerinde tamamen kanla kaplı bir çift insan ayağı vardı.

Tamirci durakladı ve anın tadını çıkardı. ‘Onları tanıyor musun?’

Nashorn’un gözleri korku ve yaşlarla doldu.

“O halde sana bu konuda yardım edeyim.” Tamirci barın arkasından otuz x yirmi inçlik bir aynayı çıkardı, kaldırdı ve Nashorn'un bacaklarının yansımasını görebileceği kadar eğdi.

Sonunda sandalyesinin altında neden bu kadar çok kan olduğunu anladı.

Yirmidört

Alice'in gözleri kopya heykele bakıyordu. Yüzündeki ifade şaşkınlık ve şaşkınlık karışımıydı. Hunter'ın ne gördüğüne dair hiçbir fikri yoktu.

Garcia hâlâ hareket etmemişti. Soru soran gözleri kopyadan Hunter'a, ardından da kamerasının arkasındaki dijital ekran penceresine kaydı. Çektiği son üç fotoğraf arasında ileri geri gezindi ve her birine dikkatle baktı. Farklı bir şey görmedi.

'Tamam, resmen kafam karıştı' dedi. “Ne gördün, Robert?”

Alice'e baktı ve onun da yüzündeki şaşkınlığı gördü. 'Ne *yaptım* geri kalanımızın bunu yapmadığını görüyor musun?'

'Bunu kendi gözünüzle görmeniz gerekecek. Sana göstereceğim.' Hunter masasına doğru yürüdü ve Garcia'nın hâlâ durduğu yere geçmeden önce LAPD'nin standart Maglite'ını aldı. El fenerini açtı, bel hizasında tuttu ve heykele doğrulttu.

Garcia ve Alice dönüp ona baktılar. Kafa karışıklığı daha da arttı. 'Tamam ve... . . diye sordu Alice.

Hunter, "Heykellere bakmayın" dedi. 'Arkasındaki duvara bak. Onun gölgesinde.”

Aynı anda Garcia ve Alice duvara baktılar.

Şaşkınlığın yerini şaşkınlık aldı.

Alice'in çenesi açık kaldı.

Garcia, "Benimle dalga geçiyor olmalısın" dedi.

Belirli bir açıdan üzerine ışık tutulduğunda heykelin oluşturduğu

gölge iki farklı şekil oluşturuyordu. İki farklı gölge kuklası. “Köpek ve kuş mu?” dedi Alice yaklaşarak. Döndü ve kopyaya tekrar baktı. 'Ne oluyor?' Durduğu yerden bakıldığında bir araya toplanmış vücut parçaları bir köpeğe ya da kuşa hiç benzemiyordu. Daha önce kimsenin görmemiş olmasına şaşmamalı.

Hunter feneri aynı yükseklikte ve açıda tutarak hemen arkasındaki kitaplığa yerleştirdi. Gölgeler biraz değişti ama hâlâ oradaydılar. Daha iyi görebilmek için duvara yaklaştı.

“Yani katil, gölge kuklaları yaratmak için kurbanın uzuvlarını mı parçaladı?” diye sordu Garcia. ‘Artık daha da anlamsız geliyor.’

Hunter, "İletişim kuruyor, Carlos," diye yanıtladı. ‘Bu görüntülerin arkasında gizli bir anlam olmalı.’

'Diyorsun ki . . . bilmece içinde bilmece gibi mi? Önce heykel, şimdi gölge kuklaları; bundan sonra ne olacağını kim bilebilir? Bize bir yapboz mu verdi?'

Hunter başını salladı. “Ve bizden bu parçaları bir araya getirmemizi istiyor.” Gözleri bir süre daha gölgeleri inceledi. Daha sonra dönüp alçı kopyasına baktı ve resim panosuna gidip orijinal heykelin iki olay yeri fotoğrafını aldı. Uzun bir süre onları analiz ettikten sonra yüzünü tekrar duvara çevirdi. “Sizce bu ne tür bir kuş?” diye sordu.

'Ne . . . ? Bilmiyorum. Muhtemelen bir güvercin,” dedi Alice.

Hunter başını salladı. 'Bir güvercinin böyle bir gagası yoktur. Bu daha uzun ve daha yuvarlak. Bu daha büyük bir kuş.”

'Ve bunun kasıtlı olduğunu mu düşünüyorsun?'

Hunter heykele baktı. Katil bu şeyi bir araya getirmek için pek çok zahmete katlandı. Bu parmağı eklem yerinden nasıl kestiğini görüyor musun?' Bunu alçı kopyasında ve ardından bir fotoğrafta gösterdi. ‘O zaman

Sırf o gagayı yaratmak için onu belirli bir şekilde mi büktünüz? Bu şans eseri değildi.” “Güvercin muhtemelen herkesin yaratabileceği en kolay gölge kuklasıdır,” diye ekledi Garcia. 'Muhtemelen birinin öğrendiği ilk şey. Ben bile nasıl yapılacağını biliyorum.' Başparmaklarını birbirine bağladı, parmaklarını sıkıca bir arada tutarak dışarı doğru açtı ve kanat gibi çırptı. 'Görmek? Robert haklı.

Bu bir güvercin değil.”

Alice durakladı ve birkaç saniye boyunca gölge kuklayı inceledi. 'Tamam, eğer gaga konusunda haklıysan o zaman kartal ya da şahin de olamaz. Her ikisinin de gagalarının ucu bir kanca gibi aşağıya doğru keskin bir şekilde bükülüyor.” “Doğru,” diye onayladı Hunter.

Garcia, "Bir karga olabilir" dedi.

Hunter, "Ben de bunu düşünüyordum" dedi. ‘Bir karga, bir kuzgun ve hatta küçük bir karga.’

“Peki kuş türünün bir fark yaratacağını mı düşünüyorsun?” diye sordu Alice.

'O olacak.'

“Öyleyse belki o köpek de köpek değildir,” diye ısrar etti Alice. 'Bir şeye uluyor gibi görünüyor. Belki ay?'

Köpeğe benzeyen gölge kuklasının başı yukarıya doğru eğilmiş, ağzı ise yarı açıktı.

'Bu doğru. Bir köpek, bir kurt, bir çakal, bir çakal olabilir. . . henüz bilmiyoruz. Ancak bu iki rakamın bir nedeni var ve anlamlarını anlamak için tam olarak ne olduklarını bulmamız gerekiyor. Katilin bize ne anlatmaya çalıştığını anlamak için.”

Herkes dikkatini duvara ve gölge görüntülerine çevirdi. Hunter, Garcia'ya, "Derek Nicholson'ın arka bahçesini kontrol ettin, değil mi?" diye sordu. 'Evet, öyle yaptığımı biliyorsun.'

'Bir köpek kulübesi gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?'

Garcia alt dudağını sıkıştırırken bir anlığına bakışlarını kaçırdı. 'Hayır, bilmiyorum.'

Hunter, "Ben de," dedi ve saatine baktı. Masasına geri döndü ve üzerindeki çeşitli notları ve kağıt parçalarını karıştırmaya başladı. Aradığını bulması bir dakikasını aldı. Cep telefonuna uzanıp elindeki kağıt parçasındaki numarayı çevirdi.

"Merhaba," diye yanıtladı yorgun bir kadın sesi.

'Bayan. Nicholson, bu Dedektif Hunter. Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim, elimden geldiğince kısa yazacağım. Sana babanla ilgili kısa bir soru sormam gerekiyor.”

"Evet, elbette," diye yanıtladı Olivia, sesi biraz daha tetikteydi.

'Babanın köpeği var mıydı?'

'Üzgünüm . . . ?'

'Babanın evcil bir köpeği var mıydı?'

Soru Olivia'ya yöneltilirken iki saniyelik kısa bir duraklama oldu.

'Hımm, hayır. . . o yapmadı.'

'Hiç öyle biri oldu mu? Belki sen daha küçükken ya da annen öldükten sonra?'

'HAYIR. Hiç köpeğimiz olmadı. Annem kedileri köpeklerden daha çok severdi.” “Kuşa ne dersin?”

Hunter neredeyse Olivia'nın kaşlarını çattığını duyabiliyordu. 'Bir kuş. . . ?'

'Evet, herhangi bir kuş türü.'

‘Hayır bizim de hiç kuşumuz olmadı. Aslında evimizde hiçbir zaman evcil hayvanımız olmadı. Neden?'

Hunter kaşlarının arasını parmağının ucuyla ovuşturdu. “Sadece birkaç şeyi kontrol ediyordum Bayan Nicholson.”

'Eğer faydası olacaksa, babamın şehir merkezindeki ofisinde birkaç balığın bulunduğu bir akvaryumu vardı.'

'Balık?'

'Hı-hı. Onları yüzerken izlemenin psikolojik olarak rahatlatıcı olduğunu söylerdi. Büyük bir duruşma öncesinde, sırasında ve sonrasında onu sakinleştirdi.”

Hunter bu ifadeye katılmak zorundaydı. “Tamam, yardımınız için çok teşekkür ederim Bayan Nicholson. Eğer bir sakıncası yoksa yakın zamanda tekrar iletişime geçebilirim.” “Elbette.”

Bağlantıyı kesti.

“Hiçbir şey mi?” diye sordu Garcia.

'Köpek yok, kuş yok, evcil hayvan yok, hukuk bürosundaki akvaryumda sadece birkaç balık var. Bağlantı başka bir yerde.”

Tam o anda Yüzbaşı Blake ofislerinin kapısını iterek açtı. Kapıyı çalmadı. Asla yapmadı. O kadar acelesi vardı ki duvardaki gölge kuklalarını fark etmedi.

‘Buna inanmayacaksın ama yine yaptı.’

Herkes kaşlarını çattı.

Kaptan oyuncu kadrosunun kopyasına başını salladı. 'Elimizde bunlardan bir tane daha var.'

Yirmi Beş

Marina Del Rey, Ballona Deresi'nin ağzının yakınında, Venice Plajı'ndan sadece bir taş atımı uzaklıkta yer almaktadır. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük insan yapımı küçük tekne limanlarından biridir ve on dokuz marinaya ev sahipliği yapmaktadır. 5.300 tekneye kadar kapasiteye sahiptir.

Gecenin o saatinde bile, sirenler ve yanıp sönen polis ışıkları altında trafiğin üstesinden gelip PAB'dan limana geçmeleri kırk beş dakika sürdü. Arabayı Garcia sürdü.

Tahiti Yolu'na doğru sola döndüler ve birkaç polis aracının Marina Limanı'ndaki A-1000 İskelesi'ne giden yürüyüş yolunu kapattığı Yeni Dünya Sineması'nın hemen arkasındaki otoparka ulaşmak için dördüncü sağa döndüler. Zaten polis çevresinin etrafında büyük bir kalabalık toplanmıştı. Haber kamyonetleri, muhabirler ve fotoğrafçılar her yerdeydi. Yaklaşmak için Garcia yavaş yavaş tüm arabaların etrafından dolaşmak ve sirenini birkaç yayaya çalmak zorunda kaldı.

Olay yeri bandının altına eğildiklerinde, sorumlu memur onlara yaklaştı.

'Cinayet masasından mısınız?' Memur kırklı yaşlarının sonlarında, yaklaşık beş sekiz civarındaydı, kafası kazınmıştı ve kalın bıyıklıydı. Sanki soğuk algınlığıyla mücadele ediyormuş gibi boğuk bir sesle konuşuyordu.

Hunter ve Garcia başlarını salladılar ve memura kimlik bilgilerini gösterdiler. Onları kabul etti ve kaldırım girişine doğru döndü. 'Beni takip et. Söz konusu tekne en soldaki teknedir.” Ona doğru yürümeye başladı.

Hunter ve Garcia da onu takip etti.

Uzun yürüyüş yolunu aydınlatan elektrik direkleri çok azdı ve tüm yolu gölgelerle kaplıyordu.

"Ben Batı Bürosu'ndan Memur Rogers. Polis memuru, "Ortağım ve ben olay yerine ilk vardık" diye devam etti. 'Bir 911 çağrısına yanıt veriyorduk.

Görünüşe göre birisi uzun bir süre müzik setini tam seste çalıştırıp yüksek sesle ağır metal müzik çalıyordu. Komşu teknelerden birinden birisi müziğin kısılıp kısılamayacağını sormak için kapıyı çalmaya karar verdi. Kapıyı çaldı ama cevap alamayınca tekneye bindi. Işıklar kapalıydı ama kabin birkaç mumla aydınlanıyordu. Romantik bir akşam yemeği için ortam hazırlamak gibi, ne demek istediğimi anlıyor musun? Rogers başını salladı. 'Zavallı kadın, sonunda hayatının en kötü kabusuna doğru yürüdü.' Durdu ve elini bıyıklarının üzerinde gezdirdi. 'Bir insan neden başka bir insana böyle bir şey yapar? Bu şimdiye kadar gördüğüm en iğrenç saçmalık ve sana şunu söyleyeyim, hayatımda çok iğrenç şeyler gördüm.'

'O . . . diye sordu Hunter.

'Affedersin?'

'Dedin *o* sonunda hayatının en kötü kabusuna doğru yürüdü.” “Ah evet. Adı Leanne Ashman, yirmi beş yaşında. Oradaki yatın sahibi erkek arkadaşının.' Büyük, beyaz-mavi bir tekneyi işaret etti. Friborddaki isim okundu *Hayalperest*. Son tekneden iki boşluk barındırıyordu.

Hunter, "Erkek arkadaşın ortalıkta yok mu?" diye sordu.

'O artık öyle. Yatında onunla birlikte. Merak etmeyin, yanlarında bir polis memuru var.'

"Onunla konuştun mu?"

'Evet ama sadece olup biteni anlamak için. Bu tür şeyleri siz Cinayet masasındaki pisliklere bıraksam daha iyi olur.'

Garcia, “Yani erkek arkadaşının teknesinde yalnız mıydı?” diye sordu. 'Evet. Romantik bir akşam yemeği hazırlıyordu; mum ışığı, şampanya, hafif müzik, neden bahsettiğimi anlıyor musun? Bu gecenin ilerleyen saatlerinde gelecekti.”

Son tekneye ulaştılar. Olay yeri bandı, gemiye giden yürüyüş yolunun girişini kapattı. Diğer üç polis de bölgede dolaşıyordu.

Hunter onların yüzlerindeki ifadenin saf öfke olduğunu okudu. Hunter, "Müziği kim kapattı?" diye sordu.

'Ne?'

Yüksek sesle ağır metal müziğinin çaldığını söylemiştin. Şimdi hiçbiri yok. Bunu kim kapattı?'

Rogers, "Yaptım" diye yanıtladı. 'Teybin uzaktan kumandası kabin kapısının yanındaki sandalyenin üzerindeydi. Ve merak etme, ona dokunmadım. Düğmeye basmak için el fenerimi kullandım."

'İyi iş çıkardın.'

"Bu arada, şarkı bir döngüdeydi; CD'deki üç numaralı parça. Kapatmadan önce bunu fark ettim."

'Şarkı döngüde miydi?'

'Doğru, tekrar tekrar oynuyorum.'

"Ve bunun CD'nin tamamı değil de tek bir şarkı olduğuna eminsin?" "Ben de öyle dedim. Üç numaralı şarkı." Rogers tekrar başını salladı. 'Rock müzikten nefret ediyorum. Bana sorarsan şeytanın müziği."

Garcia, Hunter'a baktı ve ona hafifçe omuz silkti. Partnerinin rock müzikten ne kadar hoşlandığını biliyordu.

Rogers şapkasını düzeltti. "Peki buraya kimin çıkmasına izin vermemizi istersiniz?" Hunter ve Garcia kaşlarını çattı.

Adli tıp elbette ama başka kimse var mı? Başka dedektif var mı? Hunter hafifçe başını salladı. 'Seni takip etmiyorum.'

'Eh, yakında burası öfkeli polislerle dolacak.'

Her iki dedektifin yüzünde de şaşkınlık hâlâ okunuyordu. Rogers, "Kurban," diye açıkladı. 'Adı Andrew Nashorn'du. O bizden biriydi. O bir LAPD polisiydi."

Yirmi Altı

Hunter ve Garcia yepyeni bir çift lateks eldiven ve plastik galoş giydiler. İskele iskelesini geçip tekneye binmeden önce ikisi de

Maglite'lerini çıkardılar. Gemiye bindiklerinde Hunter durakladı ve güverteye baktı. Hiçbir ayak izi, hiçbir kan damlaması ya da sıçraması ya da herhangi bir boğuşma belirtisi görmedi.

Garcia çoktan Operasyon ofisiyle telefonda konuşuyordu ve Andrew Nashorn'la ilgili temel bir dosyanın cep telefonuna gönderilmesini talep ediyordu. Daha ayrıntılı bir dosya daha sonraya kadar bekleyebilir.

Hunter, durduğu yerden sancak tarafında, park yerine yanan ışıkları yanıp sönen başka polis araçlarının geldiğini görebiliyordu. Rogers haklıydı, Amerika Birleşik Devletleri'nde bir polis memurunu bir polis katili kadar sinirlendirecek hiçbir şey yoktu. Los Angeles'taki polis bürolarının farklılıkları, hatta bazen küçük bir rekabeti vardı. Bazı departmanlar birbirini gerçekten önemsemedi ve bazı dedektifler ve memurlar aynı fikirde değildi. Ama her polis, her departman, her büro, rozetli biri öldürüldüğünde en yakın aile gibi bir araya gelirdi. Öfke, Hollywood'daki ünlü dedikoduları gibi Los Angeles'taki her polis karakoluna yayılacaktı.

Garcia hücresinden çıkarken, "Eğer bu gerçekten aynı katilse," dedi. 'Bok vuracak' *jet motoru*, Robert. Önce savcının savcısı, şimdi de polis mi? Bu katil her kimse, cesareti var.'

Garcia haklıydı ve Hunter ayrıca üzerlerindeki baskının, soruşturmanın ve cevaplara olan ihtiyacın yüz kat artacağının da farkındaydı. Teknenin kamarasına doğru döndüğünde dışarıdaki tahta kaldırımdan gelen ayak seslerini duydu.

Doktor Hove, iskelenin dibindeki üç memura kimlik bilgilerini göstererek, "Elimden geldiğince hızlı geldim" dedi. Uçağa binmeden önce o da bir çift lateks eldiven ve galoş giydi. 'Elimizde ne var?

Yapmak

gerçekten aynı suçlunun işi gibi mi görünüyor?" Gevşek kestane rengi saçlarını geriye çekip at kuyruğu şeklinde bağladı ve ardından çantasından çıkardığı ameliyat başlığının altına koydu.

Bir suç mahallinde ilk öncelik her zaman adli tıp soruşturmasıydı, ancak Doktor Hove Hunter'ın mümkün olduğunca cesetle birlikte olay yeri hakkında fikir edinmekten hoşlandığını biliyordu. *sitede*herhangi bir şekilde rahatsız edilmeden önce.

Hunter, "Henüz kulübeye inmedik" dedi. 'İki dakikadan az bir süredir buradayız.'

Tıpkı Hunter gibi Doktor Hove da durakladı ve güverteye baktı. Kendi Maglite'ını taşıyordu. 'Tamam, gidip şuna bakalım.'

Beş dar ahşap basamak onları teknenin küçük kamarasına götürdü. Kapı açıktı ve içerideki zayıf ışık altı çubuk mumdan geliyordu. Neredeyse sonuna kadar yanmışlardı.

Kimse odaya girmedi. Üçü de kulübeye giden son iki basamakta toplandı.

Birkaç saniye boyunca kimse tek kelime etmedi. Gözleri önlerindeki korkunç tabloyu görüyor. İlk olay yerinde olduğu gibi nereden başlayacağımı bilmek zordu. Her yer kana bulanmıştı. Büyük havuzlar zeminin çoğunu kaplıyordu ve kalın, akıcı su sıçramaları duvarları ve seyrek mobilyaları süslüyordu; ancak bu sefer tüm bölgede ayak izi benzeri rahatsızlıklar vardı.

Hoş olmayan ekşi bir koku sanki herkese aynı anda çarptı ve sanki karşılıklı anlaşmaya varmış gibi elleri burunlarını kapatmak için yüzlerine doğru hareket etti.

"Tatlı Tanrım," diye fısıldadı Garcia. Göz kırpmayan bakışları odanın diğer ucuna kilitlenmişti. ‘Bu sefer kafasını uçurdu.’

Yirmi Yedi

Bütün gözler Garcia'nın bakışlarını takip etti.

Kulübenin hemen arkasında, mini mutfağın yanında, ahşap bir sandalyenin üzerinde çıplak bir erkek bedeni oturuyordu. Başsız, kolsuz ve kan içindeydi. Dizleri hafifçe bükülmüştü ve bacaklarının alt kısmı sandalyenin oturma yerinin hemen altına geliyordu. Ayakları da bileklerinden kesilmişti.

Kafayı ilk fark eden Hunter oldu. Bir saksı bitkisinin hemen arkasında, alçak bir sehpanın üzerinde duruyordu. Nashorn'un ağzı sanki son dehşet çığlığı daha çıkacakmış gibi sonuna kadar açıktı. Artık süt rengi olan gözleri kafatasının derinliklerine gömülmüştü, bu

onun bir saatten fazla süredir öldüğünü gösteriyordu. Ama bakış hâlâ içlerindeydi. Uzun, mesafeli, inanmayan ve korkmuş bir bakış. Acı verici bir şekilde öleceğini bilen birinin bakışı. Hunter da onu takip etti. Korktukları şeyle sonuçlandı. Kurbanın vücut parçalarıyla oluşturulan yeni bir heykel. Köşenin karşısındaki uzun bir kahvaltı barının üzerinde duruyordu.

Garcia ve Doktor Hove'un bunu fark etmesi birkaç saniye sürdü. “Kahretsin!” diye fısıldadı Garcia, fenerini heykele odaklayarak. 'Sanırım önceki sorumun cevabı şu: *Evet*Doktor, aynı fail olmalı' dedi.

Hunter, Maglite'ının odağını yere kaydırdı ve mümkün olduğunca kan göllenmesinden kaçınmaya dikkat ederek teker teker odaya girdiler. Hunter havada garip, acı veren bir koku duydu. Daha önce kokusunu aldığını biliyordu ama kabinin içindeki koku kokteyli nedeniyle onu tanımlaması imkansızdı.

Garcia, "Işıkları açabilir miyim doktor?" diye sordu.

“Hı-hı.” Başını salladı.

Garcia düğmeye bastı.

Tavan lambası yanmadan önce iki kez titredi. Yoğunluğu mumlardan biraz daha güçlü.

Doktor Hove kapının yanında çömeldi ve dikkatini ilk büyük kan gölüne çevirdi. İşaret parmağının ucunu buna batırdı ve sonra viskoziteyi kontrol etmek için başparmağıyla ovuşturdu. Güçlü, metalik kokusu yanıktı burnu ama çekinmedi bile. Ayağa kalkarak dış çevreden sandalyeye ve başı kesilmiş ve parçalanmış bedene doğru yürüdü.

Hunter kafanın bırakıldığı sehpaya doğru ilerledi. Kurbanın yüzünün her yerine yoğun, rahatsız edici bir korku kazınmıştı ve sıçrayan kan izleri yüzünü savaş boyası gibi boyamıştı. Hunter eğilip ağzı inceledi. İlk kurbanın aksine Nashorn'un dili kesilmemişti. Geri çekilmişti, neredeyse bademciklere değiyordu ama hâlâ oradaydı. Orada Yüzün sol tarafında büyük hasar vardı. Çeyrek inç genişliğinde ve kanla kaplı bir kemik parçasının deriden dışarı fırladığı,

çenede açıkta kalan bir kırık görüldü.

Doktor, "Ölüm katılığı henüz tam olarak başlamadı" dedi. 'Üç saatten az bir süre önce öldüğünü söyleyebilirim.'

Hunter, "Bunun nedeni katilin kurbanı bir an önce bulmamızı istemesiydi" dedi. Doktor Hove ona merakla baktı.

‘Olay yerine ilk gelen polis stereonun açık olduğunu ve rock müzik çaldığını söyledi.’

'Katil onu açık mı bıraktı?'

“Başka kim var?” dedi Garcia. 'Tekneye dikkat çekmek istedi. Yakında birisinin şikayet edeceğini, kapıyı çalacağını falan biliyordu.” “Doğru.” Hunter kabinin girişine doğru tekrar yürüdü. Tıpkı Memur Rogers'ın söylediği gibi, kapının yanındaki sandalyenin üzerinde küçük, siyah bir uzaktan kumanda duruyordu. ‘Memur üçüncü parçanın döngüde olduğunu söyledi.’

“Sadece üçüncüyü mü?” Doktor etrafına bakındı ve müzik setini arka taraftaki küçük çubuğun üzerinde buldu.

'O öyle söyledi.'

'Hadi duyalım' dedi.

Hunter üçüncü şarkıyı sıraya koydu ve oynat tuşuna bastı.

Son derece yüksek sesli müzik tekneyi doldurdu. Önce bir bas gitar, ardından bir davul ritmi ve hemen ardından da klavyeler. Birkaç bar sonra vokaller ve elektro gitarlar devreye girdi.

Garcia kulaklarını kapatarak, "Kahretsin, bu çok gürültülü," dedi.

Doktor Hove yüzünü buruşturdu.

Hunter bunu geri çevirdi ama bırakın oynasın.

Doktor, kaşlarını çatarak ve aklını yoklayarak, "Bu şarkıyı biliyorum" dedi. Hunter başını salladı. 'Faith No More adında bir rock grubu. Görünüşe göre katilimizin espri anlayışı var.'

“Neden?” diye sordu Garcia.

Hunter, "Bu onların en ünlü şarkılarından biri" diye açıkladı. 'Oldukça eski; 1980'lerin sonu sanırım. Buna “Parçalara Düşmek” denir. Ve koro, birinin parçalara ayrılıp tekrar bir araya getirilmek istemesinden bahsediyor. Elbette mecazi olarak.”

Garcia ile Doktor Hove birbirlerine baktılar.

"İşte geliyor" dedi Hunter. “Kendiniz dinleyebilirsiniz.” Garcia ve Doktor Hove içgüdüsel olarak müzik setine dönüp dinlediler. Koro bittiğinde Hunter dur tuşuna bastı.

Sessizlik bir anlığına hakim oldu.

Doktor, “Bunu nasıl bildin?” diye sordu. "Ve sakın bana çok okuduğunu söyleme."

Hunter omuz silkti. 'Rock müziği severim. Bu albümü çok severdim. Garcia bir adım geri çekilerek, Bu adamın aklını kaçırmış falan olmalı dedi. ‘Birinin böyle bir şey yapması için ne kadar hasta olması gerekir? . .' ellerini kaldırdı ve etrafa baktı, '. . . ve bu konuda bir mizah anlayışınız var mı?'

Ne Hunter ne de Doktor Hove tek kelime etmedi.

Yirmi Sekiz

Uzun sessizlik dışarıdan gelen ayak sesleri ve konuşmalarla bozuldu. Hunter, Garcia ve Doctor Hove dönüp kulübenin girişine baktılar. Bir saniye sonra beyazlar giymiş, kapüşonlu iki adli tıp ajanı

Kapıda tulumlar ve metal evrak çantaları belirdi. Ajanlar kabine girmeden önce Doktor Hove sağ elini kaldırarak, "Bize bir dakika verebilir misin Glen," dedi.

Glen Egan ve Shawna Ross merdivenlerde durdular.

Doktor, "Önce burada birkaç şeyi kontrol etmek istiyoruz" diye devam etti. ‘İstersen güvertede başlayabilirsin.’

“Sorun değil doktor.” Dönüp yukarıdaki güverteye çıktılar. Doktor Hove, "Dengesiz olsun ya da olmasın," diye devam etti. ‘Bu katil ne yaptığını biliyor.’ Dikkati sandalyedeki parçalanmış bedene dönmüştü. “Bu kez her iki kol atardamarını kapatmak ve kanamayı kontrol altına almak için iğne iplik kullandı ve görünen o ki, iyi bir iş de yapmış.” Sandalyenin altına baktı. Nashorn'un her iki bacağı da ayak bileklerinden bandajlanmıştı ve ayakları kesilmişti. ‘Ve bazı nedenlerden dolayı katil bacak yaralarını sardı.’

Hunter daha iyi görebilmek için yaklaştı. "Bu çok tuhaf" yorumunu yaptı ve birdenbire o garip, acı veren kokuyu burnuna bir kez daha duydu.

Doktor, "Evet, bu çok tuhaf" diye onayladı.

Garcia CD'yi müzik setinden aldı ve plastik bir kanıt çantasına koydu. CD kutusu diğer CD'lerle birlikte raftaydı. Garcia hızla onlara baktı. Çoğunlukla seksenli ve doksanlı yılların rock gruplarındandı.

Hunter sonunda yeni heykele doğru ilerledi. İlkinden çok daha kötü ve ürkütücüydü.

Bu kez kollar omuzların hemen altından, sonra da dirsek eklemlerinden kesilerek dört ayrı parça elde edilmişti. Her iki önkol da tel ile birbirine sarılmış, iç bilek, iç bileğe yaslanmış ve dik bir pozisyona yerleştirilmişti. Eller beceriksizce dışa doğru açılmış, avuçlar yukarıya dönüktü ve uçan bir beyzbol topunu yakalamaya hazır oldukları izlenimini veriyordu. Başparmaklar bükülmüştü ve açıkça kırılmıştı. Diğer parmakların hepsi eksikti. Parmak eklemlerinden kesilmişler ve dört ayrı parça oluşturacak şekilde tel ve güçlü bir bağlayıcı madde kullanılarak ikişer ikişer sıkı bir şekilde bir araya getirilmişlerdi. Ancak katil, parçaları tuhaf şekillere ayırarak neredeyse aynı görünmesini sağladı: üst kısmı kalın ve yuvarlak, ortası kavisli ve alt kısmı ince. Daha sonra ellerden yaklaşık bir adım uzakta, kahvaltı barına yerleştirildiler. Figürlerden ikisi dik duruyordu. Diğer ikisi ise üst üste yatıyordu.

Garcia yaklaşarak, “Peki bu sefer ne düşünüyorsun?” diye sordu. "Timsah mı?"

Doktor Hove'un kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. 'Bu sefer. . . ? İlk heykelin ne anlama geldiğini anladın mı?'

Hunter, "Henüz anlamını çözemedik" dedi.

Garcia, "Ama artık heykelin ne yaratması gerektiğini biliyoruz" diye ekledi.

'Yaratmak . . . ?'

Garcia yüzünü buruşturmadan önce Hunter'a şöyle bir göz attı. ‘Heykel duvarda gölge kuklaları yaratıyor.’

'Üzgünüm?'

Garcia başını salladı. "Evet, doğru duydunuz doktor," diye

onayladı. 'Gölge kuklaları. Oldukça da özenle yapılmış. İlk olay mahallindeki kişi duvara bir köpeğin ve bir kuşun gölgesini düşürdü.' Durakladı. 'Ya da buna benzer bir şey.'

Doktor Hove, dedektiflerden birinin gülmesini bekliyormuş gibi görünüyordu.

İkisi de yapmadı.

Hunter, "Bunu tesadüfen keşfettik" dedi. "Yat limanına gelmemiz için çağrı almadan sadece birkaç dakika önce." Henüz düzgün bir şekilde analiz etme şansımız olmadı.' Doktor Hove'a ofisinde olup bitenleri hızla anlattı.

'Ve bir köpeğe ve bir kuşa mı benziyor?'

'Bu doğru.'

Yeşil gözleri kahvaltı barındaki heykele kaydı. 'Ve bunun sadece bir tesadüf olmadığından emin misin?'

Her iki dedektif de başlarını salladı.

Hunter, "Görüntüler tesadüf olamayacak kadar mükemmel" dedi.

“O halde şimdi bu köpeğin ve bu kuşun ne anlama geldiğini bulmanız gerekiyor?” “Kesinlikle,” dedi Garcia. Katil bizimle sinema oyunu oynuyor doktor. Bize bilmece içinde bilmece veriyor. Kesinlikle hiçbir anlam ifade etmeyecek bir şey. Şu anda bize gülüyor olabilir. Scooby-Doo ve Tweety Bird'ün arkasında gerçekten bir anlam olup olmadığını anlamaya çalışarak daireler çizmemizi sağlıyor. Bu arada o da parçalayıcı öfke nöbeti geçiriyor.” “Bekle.” Doktor Hove elini kaldırdı. "Görüntüler çizgi filmlere benziyor mu?" "Hayır değil," diye açıkladı Garcia. 'Boktan mizah anlayışım için özür dilerim.'

Doktor Hunter'a baktı ve heykeli işaret etti. ‘Yani eğer haklıysan, bu şey bize başka bir gölge kuklası vermeli.’

'Muhtemelen.'

Eğer o tekne kabininde gerilimi ölçebilecek bir cihaz olsaydı, göstergesi tavanı delip geçerdi.

"Tamam, o zaman hemen kontrol edelim o zaman" dedi doktor, merakı o kadar yoğundu ki neredeyse gözle görülür haldeydi. Işık anahtarına gidip kapatmadan önce el fenerini tekrar açtı.

Hunter ve Garcia da Maglite'larını tekrar açtılar. Sonraki birkaç dakikayı mide bulandırıcı heykelin etrafında dolaşarak, onu her yönden aydınlatarak ve duvara yansıttığı gölgeleri kontrol ederek geçirdiler. Hiçbir şeyleri yok; ne hayvanları, ne nesneleri, ne de kelimeleri.

İşte o zaman Hunter'ın bakışları Nashorn'un sehpadaki kafasına döndü. Konumlandırma şekliyle ilgili bir şey dikkatini çekti. Doğrudan heykele bakıyordu, ama alçak, çapraz bir açıdan, yukarıya doğru bakıyordu.

“Bir şey deneyeyim.” Hunter, Maglite'ını tekrar açtı ve kendini yeniden konumlandırarak el feneri ışınını heykele, ancak Nashorn'un bakışıyla tamamen aynı açıdan yönlendirdi.

‘Belki de katil bize ona nasıl bakmamız gerektiğini gösteriyordur.’

Doktor biraz şüpheci görünerek, "Kurbanın kafasını konumlandırarak mı?" diye sordu.

'Kim bilir? Bu canavarın önüne hiçbir şey koymayacağım.' Hepsi durdu ve heykelin arkasındaki duvara düşen tuhaf gölgeleri düşündüler.

Doktor Hove'un tüm vücudu sanki elektrik verilmiş gibi karıncalandı ve tüyleri diken diken oldu.

'Lanetleneceğim.'

Yirmi Dokuz

Marina Limanı'ndaki Yeni Dünya Sineması binasının arkasında en az bir düzine polis aracı park edilmiş olmalı. Toplanan meraklı kalabalık artık oldukça büyüktü ve haber kamyonetlerinin ve muhabirlerin sayısı son saatte iki katına çıkmıştı.

Yirmili yaşlarının ortasındaki genç bir kadın, kalabalığın arkasında durup polis ve medya sirkini yavaşça izleyen tamirciye "Affedersiniz" diye sordu. “Burada ne olduğunu biliyor musun?” Ortabatı aksanıyla konuşuyordu. Belki Missouri ya da Wisconsin. 'Tekne mi çalındı?'

Tamirci kadının saflığına kıkırdadı ve onunla yüzleşmek için döndü. “Sırf çalıntı bir tekne için bu kadar çok polisi ve TV minibüsünü buraya getireceğinizi sanmıyorum. Los Angeles'ta bile."

Kadının gözleri biraz büyüdü. “Biri mi öldürüldü?” Sesi heyecanla yükseldi.

Tamirci bir süre tereddütte kaldı ve sonra başını salladı. 'Evet. Rıhtımın hemen ucundaki son teknenin içinde.”

Kadın tekneyi görebilmek için parmaklarının ucunda yükseldi. Meraklı izleyicilerin kafalarının arkasından başka bir şey görmedi. Bir yandan diğer yana hareket ederek hâlâ bir şeyler görmeye çalışarak, "Cesedi dışarı çıkardılar mı?" diye sordu.

'Öyle düşünmüyorum.'

'Uzun zamandır burada mısın?'

Tamirci başını salladı. 'Sanırım bunu söyleyebilirsin.'

'Vay be, ne olduğunu merak ediyorum.'

Tamirci bir zamanlar çoğu insanın ölümden büyülendiğini okumuştu. Ne kadar gaddar ve korkunçsa, bu konu hakkında o kadar çok şey bilmek ve daha fazlasını görmek istiyorlardı. Bazı bilim insanları bunu, bazılarında uykuda olan ama çok aktif olan şiddet içeren ilkel bir içgüdüye bağladılar.
birçoğunda. Bazı psikologlar bunun insanların ölümü ve sonrasında ne olduğunu anlamaya çalışma takıntısıyla ilgili olduğuna inanıyordu. Tamirci, kadının hastalıklı merakını sınayarak, "Başının kesildiğini duydum" dedi.

“Olmaz.” Daha da heyecanlandı, parmak uçlarında yükseldi ve kalabalığın ötesini görmeye çalışırken bir mirket gibi boynunu uzattı. Tamirci, "Ben de öyle duydum" diye devam etti. 'Ve tüm teknenin kanla yıkandığını. Görünüşe göre oldukça hasta.”

Kadın elini ağzına götürerek, "Tanrının annesi," dedi.

'Evet, Los Angeles'a hoş geldiniz.'

Birkaç saniye tiksinmiş gibi göründü, ta ki gözleri hemen önlerindeki bir polis memurunu görene kadar. Daha sonra Disneyworld'e ilk kez gideceği söylenen bir çocuk gibi heyecanla ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. ‘Ah, bir polis var, gidip ona soralım.’

'Hayır, iyiyim. Buradaki işim bitti. Zaten gitmem gerekiyor.” “Merak etmediğine inanamıyorum.”

‘Polisin bana söyleyebileceği ve benim zaten bilmediğim bir şey olduğunu sanmıyorum.’

Kadın bu sözler karşısında kaşlarını çattı ama üzerinde fazla düşünemeyecek kadar heyecanlı görünüyordu. “Peki, yine de ona soracağım. Bilmek istiyorum.” Tamirci başını salladı ve kalabalığa doğru bir adım attı.

Kadın içeri girip memurun yanına geldi.

Ne o, ne polis memuru ne de kalabalıktaki hiç kimse tamircinin pantolonunun paçalarındaki minik kan lekelerini fark etmedi.

Otuz

Hunter nihayet dairesine döndüğünde saat sabaha karşı 1'e yaklaşıyordu. Bir duş almayı çok istiyordu. Tekne kabininde o kadar çok kan vardı ki, koruyucu kıyafetlerine rağmen sanki derisinin, hatta ruhunun bu kanla lekelendiğini hissetti.

Gözlerini kapattı, başını beyaz fayanslara yasladı ve güçlü, sıcak duş jetinin gergin boyun ve omuz kaslarına masaj yapmasına izin verdi. Yavaşça elini saçlarının arasından geçirdi. Parmaklarının uçları ensesindeki derin, çirkin yara izini sıyırdı ve sert, pütürlü deriyi hissederek durakladı. Kötü bir zihnin ne kadar kararlı ve ölümcül olabileceğinin bir hatırlatıcısı. Hunter'ın herhangi bir hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Her ne kadar birkaç yıl önce yaşanmış olsa da, basının Haç Katili olarak adlandırdığı canavarla karşılaşması, zihninde bir dakika öncesine ait anılar kadar tazeydi. Ensesindeki acı veren yara izi ona Garcia ile birlikte ölüme ne kadar yaklaştıklarını anlatıyordu.

Sorun şuydu ki, ne yaparsa yapsın, polis ne kadar hızlı ya da sıkı çalışırsa çalışsın onları yeterince hızlı yakalayamıyordu. Manik katillerden birini bulup hapishaneye gönderdiklerinde iki, üç, dört kişi daha sokaklarda dolaşmaya başlamıştı. Denge yanlış yöne çevrildi.

Melekler Şehri'nin ABD'deki diğer şehirlerden daha fazla kötülüğü kendine çekmesi ironikti.

Hunter'ın orada ne kadar kaldığına dair hiçbir fikri yoktu ama anıyı bir kenara itip suyu kapattığında bronz teni koyu pembe bir tona dönmüştü ve parmak uçları kuru erik gibi görünüyordu.

Vücudunu kuruladı, temiz beyaz bir havluya sarındı ve oturma odasına döndü. İçecek dolabı küçüktü ama etkileyici bir uzmana ait tek maltlı İskoç viskisi koleksiyonunu barındırıyordu. Güçlü ama rahatlatıcı ve rahatlatıcı bir şeye ihtiyacı vardı. Çok fazla aramadı, gözü 15 yıllık tek fıçılı Balvenie şişesine takılır takılmaz seçimini yaptı.

Hunter kendine cömert bir doz döktü, küçük bir damla su ekledi ve kendini siyah deri kanepeye attı. Davayı düşünmemek için elinden geleni yaptı ama son birkaç günde gördüğü her şeyin gidecek başka yeri yoktu. Kafasının içinde dönmeye ve kendi üzerlerine yuvarlanmaya devam ediyorlardı. İlk heykelin arkasındaki resimleri yeni öğrenmişlerdi ama daha bu resimlerin gerçek anlamını çözmeye fırsat bulamadan, katil onlara ikinci bir kurban, ikinci bir heykel ve ikinci bir heykel vermişti. ilk bakışta orijinalinden bile daha az anlamlı görünen görüntüler dizisi. Nereden başlayacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Hunter viskisinden uzun bir yudum aldı ve güçlü tadı üzerinde yoğunlaştı. Yüksek alkol içeriği, zengin, meyvemsi tadını etkilemeden, malta biraz ekstra kas kazandırdı.

Birkaç dakika ve bir doz daha sonra Hunter rahatlamaya başladığında cep telefonu çaldı.

İçgüdüsel olarak saatine baktı. “Şaka yapıyor olmalısın.” Kapaklı telefonu açıp kulağına götürdü. 'Dedektif Hunter.'

'Robert, bu Alice.'

Hunter'ın kaşları çatıldı. 'Alice. . . ? Neler oluyor?'

“Peki, acaba gidip bir içki içmek ister misin diye merak ediyordum.” . . ? Saat neredeyse sabahın ikisi.”

'Biliyorum ki.'

“Muhtemelen burasının Los Angeles olduğunu da biliyorsunuzdur; burada hemen hemen her içkici saat ikide kapanır.”

'Evet, bunu da biliyorum.'

“Peki bu, bu saatte bir içki içme fikrini boşa çıkarmıyor mu?”

Kısa bir duraklama.

'Belki beni davet edebilirsin ve dairende bir şeyler içebiliriz?'

Hunter telefona kaşlarını çattı. 'Daireme gelip bir içki içmek ister misin?'

'Eh, hemen köşedeyim. Orada olabilirim. . . iki dakika ya da daha az.”

Hunter'ın bakışları refleks olarak oturma odasının penceresine kaydı. Kontrol edecek zamanı olmamıştı ama Alice Beaumont'un buralarda yaşamadığından emindi.

şehrin bir parçası. Onun dairesinden herhangi bir yöne iki dakika uzaklıkta, hiçliğin ortasında ya da çete kasabasında neredeyse tokat-pat sesi vardı. Tereddüt etti.

"Sanırım bir şey buldum Robert" dedi Alice.

'Neyi buldun?'

‘Sanırım o gölge kuklalarının ne anlama geldiğini biliyor olabilirim.’

Otuz Bir

Hunter eski bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giydi; pamuklu kumaş geniş omuzlarına doğru inceliyor ve gövdesini ikinci bir deri gibi sarıyordu. Oturma odasının etrafında her yere gazeteler, dergiler ve kitaplar saçılmıştı. Biraz toparlamayı düşündü ama daha başlamaya fırsat bulamadan kapı çalındı. Kapıya yaklaşmadan önce Heckler & Koch USP .45 Taktik tabancasına uzandı, emniyetini kontrol etti ve onu kot pantolonunun beli ile sırtının alt kısmı arasına sıkıca sabitledi.

Üç yeni darbe.

"Robert mı?" Benim, Alice, diye seslendi dışarıdan.

Hunter kilidi ve güvenlik zincirini çözdü ve kapıyı yarıya kadar çekti.

Alice Beaumont elinde siyah deri bir evrak çantasıyla kapının

eşiğinde duruyordu. At kuyruğunu günün erken saatlerinde kaybetmişti ve açık sarı saçları Hunter'ın koridorunun loş ışığında bile parlıyordu. Artık kesinlikle bir avukata benzemiyordu. Muhafazakar kıyafetinin yerini dar elbise almıştı
mavi kot pantolon, önü kısa kesilmiş siyah pamuklu bluz ve kare topuklu, siyah diz boyu çizmeler. Makyajı hala incelikliydi ama artık bir miktar cüretkarlık taşıyordu. Parfümü çiçeksi ve kışkırtıcıydı.

Hunter sessizce ona baktı.

‘İçeri girmemin bir sakıncası var mı, yoksa koridorda konuşalım mı?’ ‘Evet, özür dilerim.’ Hunter sağına doğru adım attı ve ona içeriyi gösterdi. Daire yarı karanlıktaydı. Yalnızca Hunter'ın kahvaltı masasındaki masa lambası açıktı.

Alice küçük odaya baktı. Bütün alanı gözleriyle kaplaması uzun sürmedi.

'Güzel . . . rahat, dedi. Sesinde alaycılık yoktu. 'Yine de biraz toparlansak iyi olur.'

Hunter kapıyı arkasından kapattı ve onun yanından geçti. 'Uyuman gerekmiyor mu?'

Alice kıkırdadı. 'Bugün olanlardan sonra mı? Gölge kuklalarının keşfi mi? Siz aynı katilin olası ikinci cinayeti üzerine ofisten aceleyle mi çıkıyorsunuz?' Başını salladı. 'Zihnimin bağlantıyı kesmesini sağlamanın hiçbir yolu yoktu.'

Hunter buna karşı çıkamazdı. Gözleri onun yüzünden
uzaklaştı. Alice bekledi ama Hunter başka bir şey söylemedi.

‘Kaptanınız haklıydı, değil mi? Yine yaptı.”

Hunter başını salladı.

'Başka bir heykel mi?'

Hunter başını salladı.

Alice derin bir nefes aldı. “Gerçekten bir içkiye ihtiyacım var.” Evrak çantasını yere koydu.

'Korkarım pek fazla seçeneğim yok. İskoç ya da bira. Sahip olabileceğiniz tek seçenek bu.'

'Bira gayet iyi olur.'

Hunter buzdolabından soğuk bir tane alıp kapağını açtı ve ona

uzattı.

Alice bir süre şişeye baktı, sonra tekrar Hunter'a döndü. 'Bir bardak alabilir miyim?'

Hunter lavabonun üstündeki dolabı işaret etti. Alice kapıyı açtı ve iki kupa, bir uzun Coca-Cola bardağı, dört atıcı ve yarım düzine viski bardağı buldu. Uzun bardağa uzandı. Oturma odasına döndüler ve Hunter kendine yeni bir ölçü viski doldurdu.

“Gölge kuklalarının ne anlama geldiğini bildiğini sandığını söyledin. Dinliyorum.”

Alice birasından bir yudum aldı. Tamam, sen ve Carlos ofisten çıktıktan sonra heykeli ve gölge kuklalarını düşünmeden duramadım. Söylediklerin mantıklıydı; bu görüntülerin ardındaki anlamın anlaşılması, bunların hangi tür kuş ve köpeği temsil ettiğiyle doğrudan ilişkili olmalıydı.'

Hunter başını salladı ve kanepeyi işaret ederek ona oturmayı teklif etti. Onu aldı ve evrak çantasına uzandı.

Hunter kahvaltı masasının yanındaki çam sandalyelerden birini çekti, çevirdi ve koltuk arkalığını bacaklarının arasına alarak oturdu.

Alice, "Tamam, siz dışarıdayken ben de işe gittim" diye devam etti. 'İnternette tüm farklı türdeki köpekleri ve orta büyüklükteki 'tıknaz' kuşları aradım. Önerdiğin gibi; karga, kuzgun, küçük karga, her neyse. Resimlerini karşılaştırdım. . .' Durakladı ve kendini düzeltti, 'Aslında onların *Siluetler*, sahip olduklarımıza göre.'

'Peki ne aldın?'

“Bir sürü şey.” Evrak çantasını açtı ve birkaç kağıt çıkardı. 'Eh, bireysel olarak kontrol ettiğim hayvanların her birinin çeşitli mecazi anlamları var. Ne kadar çok bakarsam, o kadar karmaşıklaşıyordu. Farklı kültürlere ve farklı zaman dilimlerine bakmaya başladığımda, sadece sembolizmlerle doluydu.”

Hunter'ın kaşı merakla havaya kalktı.

'Örneğin,' Alice aralarındaki sehpanın üzerine bir kağıt koydu, 'birçok Kızılderili kabilesi için çakallar ve kurtlar bir tanrıdan, kötü bir varlığa, hatta şeytanın kendisine kadar her şeyi ifade edebilir.

Karikatürlerden ciddi sanat eserlerine kadar çoğu iblis çiziminin (Şeytan, Beelzebub, Azazel ya da adını vermek istediğiniz herhangi bir şeytani yaratık) köpek figürlerine benzemesi tesadüf değil.'

Hunter kağıda uzandı ve içindeki bilgilere göz attı. 'Mısır mitolojisinde Anubis, mumyalamayla ilişkilendirilen çakal başlı bir tanrıdır ve *öbür dünya*.'

Hunter başını salladı. 'Eski Krallık piramit metinlerinde Anubis ölülerin en önemli tanrısıydı. Daha sonra onun yerine Osiris geçti.'

Ona meraklı gözlerle bakma sırası Alice'teydi.

Hunter omuz silkti. 'Çok okudum.'

Alice devam etti. 'Dünya çapında birçok kültür, kuzgunun tıpkı yarasa gibi karanlıktan gelen bir yaratık olduğuna inanıyor. Bu nedenle gizemi, kafa karışıklığını, öfkeyi, nefreti, saldırganlığı veya genellikle karanlık tarafla ilişkilendirilen herhangi bir şeyi sembolize eder.' Sehpanın üzerine ikinci bir kağıt sayfası koydu.

Hunter ona uzandı.

'Kuzgun veya kargayla ilişkilendirilen ortak bir anlam şudur. . .' öğrencilerinin merakını artırmak için bir öğretmen gibi durakladı, '. . . ölüm. Bazı kültürlerde düşmana, ölüme işaretlendiğini belirtmek için bir karga veya kuzgun gönderilirdi. Bazen kuşun tamamı, bazen sadece başları.” Derin bir nefes aldı. "Güney ve Orta Amerika'da bazıları hâlâ bunu yapıyor." Hunter'ın elindeki kağıttaki pasajları işaret etti.

Hunter bunu kabul etti ve viskisinden bir yudum daha aldı. Belgenin geri kalanını sessizce okumayı bitirdi.

Alice, "Devam etmeden önce sana bir şey sormam gerekiyor" dedi. 'Film çekmek.'

'Katil neden o heykeli ve gölge kuklalarını yaratsın ki? Demek istediğim, eğer iletişim kurmaya çalışıyorsa neden o zavallı hemşireye yaptığı gibi duvara yazılı bir mesaj bırakmıyor? Sırf bize bir ipucu bırakmak için neden bu kadar zahmete girelim, böyle bir şey yaratmak için gereken süreyi riske atalım ki?'

Hunter boynunu yavaşça soldan sağa çevirdi. Duştan ve birkaç içkiden sonra bile trapezius kası hâlâ gergin hissediyordu. '*Genellikle*Suçlular kasıtlı olarak arkalarında ipucu bıraktıklarında

bunun iki ana nedeni vardır' dedi. ‘Bir: Polisle alay etmek ve ona meydan okumak. Çok akıllı olduklarına inanıyorlar. Yakalanamayacaklarına inanıyorlar. Onlara göre bu bir oyun gibidir. İpuçları işi daha da zorlaştırıyor.” Sanat uzmanı arkadaşının onlara söylediklerini hatırlayarak, “Tanrı olduklarına mı inanıyorlar?” diye sordu.

"Bazen evet."

Bir an bu sözleri çiğnedi. ‘İkinci ana neden nedir?’

'Deyim yerindeyse kafa karıştırmak, polisin dikkatini dağıtmak. İpuçlarının hiçbir şeyle alakası olmayacak ama *Biz* Bunu bilmiyorlar ve arkalarında görünürde önemli bir şey bırakırlarsa polisin soruşturma yapmak zorunda kalacağını biliyorlar. Bu protokol. Değerli zaman *irade* Arkalarında bıraktıkları sahte şifreli ipucunu çözmeye çalışmakla vakit harcayacaklar.'

‘Ve ne kadar gizemli olursa polis o kadar çok zaman kaybeder.’ ‘Evet.’

Alice, Hunter'ın ifadesini okudu. 'Ama teorinin burada geçerli olduğuna inanmıyorsun, değil mi?'

“İkincisi değil ama bu katilin yenilmez olduğunu, yakalanamayacağını düşünecek kadar hayalperest olma ihtimali var. Onun Tanrı olduğunu düşünmek.”

'Ama sen ikna olmadın.'

"Hayır," dedi Hunter tereddüt etmeden.

'Peki aklında ne var?'

Hunter bardağına baktı, sonra tekrar Alice'e baktı. 'Bu katilin arkasında ipuçları bıraktığını düşünüyorum çünkü bu onun için önemli. Çünkü
Bütün bunlarda heykelin ve gölge kuklalarının özel ve çok önemli bir anlamı var. Henüz ne olduğunu bilmiyoruz ama sadece bildiklerini biliyorum. Doğrudan katille, kurbanla, eylemin kendisiyle ya da tamamıyla ilgili bir şey. Heykel ve gölge kuklaları sadece eğlence olsun diye, polise meydan okumak ya da bizi yoldan çıkarmak için yaratılmadı. Katilin ne kadar zeki olduğunu bize göstermek için yaratılmadılar. Onlar olmadan eylem tamamlanamayacağı için yaratıldılar. Katile değil.”

Alice koltuğunda kıpırdandı. Bu açıklamada onu gerçekten rahatsız eden bir şey vardı.

"Peki başka ne öğrendin?"

Alice üçüncü ve son kağıdı sehpanın üzerine koydu. ‘Çok ilginç bir şey. Ve aradığımız yanıtın bu olabileceğini düşünüyorum.'

Hunter öne eğildi, gözleri çarşafı tarıyordu.

'Derek'in mitolojiye meraklı olduğunu hatırladım. Her zaman bunun hakkında okuyordu. Ve ister sıradan bir konuşmada ister mahkemede bir beyanda bulunsun, bir benzetme yapma veya mitolojik bir pasajdan alıntı yapma fırsatını asla kaçırmazdı. Ben de karanlıkta bir çekim yaptım.”

'Ve . . . ?'

'Öğrendim ki *çakal* mitolojik figürüyle pek çok özelliği paylaşıyor *kuzgun*' dedi Alice, 'hız, zeka, gizlilik. . . ancak her iki rakam birleştirildiğinde bu genellikle şu anlama gelir: . .’ Kağıdın üzerinde işaret etti.

Hunter satırı okudu.

'*Çakal figürü, kuzgun figürüyle eşleştirildiğinde esas olarak bir düzenbazı, yalancıyı ve aldatıcıyı sembolize eder. . . ihanet eden bir yaratık veya kişi.*'

Otuz İki

Uzaklarda çalan bir polis sireni, Hunter'ın oturma odasını kaplayan ürkütücü sessizliği bozdu. Alice, Hunter'ın yüzünü okumak için elinden geleni yaptı ama başarısız oldu.

Alice, "Katil bize Derek'e olan hislerini anlatıyor olmalı" dedi. “Bize Derek'i bir yalancı, düzenbaz, hain olarak gördüğünü söylüyor olmalı.” Hunter cevap veremeden elini kaldırdı. 'Ne söyleyeceğini biliyorum. Derek bir avukattı ve birçok kişi avukatların aldatıcı ve yalancı olduğunu düşünüyor.'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

'Fakat Derek Nicholson sizin sıradan, günlük sorumluluk veya kişisel yaralanma avukatınız değildi. O bir devlet savcısıydı. O vardı *bir* müşteri ve *bir* yalnızca müşteri – Kaliforniya Eyaleti. Görevi LAPD ya da Kaliforniya Eyalet Polisi tarafından yakalanan suçluları yargılamaktı. Ve ücreti galibiyete ya da mağlubiyete ya da rakibinden ne kadar kan kaybedebileceğine bağlı değildi.'

Hunter hâlâ bir şey söylemedi.

Alice canlanmaya başlamıştı. “Mesele şu ki, katilin kendisini bir aldatıcı olarak ima ettiğini düşünmüyorum. Derek'ten bahsediyor olmalı ama sadece avukat olduğu için değil. Başka bir şey yüzünden olmalı. Henüz keşfedemediğimiz bir şey.'

Hunter, "Nicholson'ın yıllar içinde yargıladığı suçluların listesiyle bir yere varabildin mi?" diye sordu.

Alice ayağa kalkarken, "Henüz bir gelişme yok" dedi. 'Serbest bırakılanlar ya da hâlâ içeride olanların yakınları hakkında hiçbir şey, onların bu büyüklükte bir şey yapabileceklerini göstermiyor. Ama eğer oradalarsa onları bulacağım. Bir bira daha almamın sakıncası var mı?” Mutfağı işaret etti.

'Kendini evinde gibi hisset.'

Alice, Hunter'ın buzdolabını açtı ve ne kadar boş olduğunu görünce kaşlarını çattı. 'Vay canına, neyle yaşıyorsun? Protein içecekleri, Scotch ve . . .' hızla mutfağa göz attı, '. . . hava?'

Hunter, "Şampiyonların diyeti" diye yanıtladı. "Peki ya Nicholson'ın hapse göndermedikleri kişiler?" Teknik bir ayrıntıdan falan dolayı ceza almaktan kurtulanlar mı? Peki sanıkların mağdurları? Devletin görevini yapmadığını düşünenler. Bunlardan herhangi biri misilleme yapabilecek kapasitede olabilir mi? Hiç kimse davayı kaybettiği için doğrudan Nicholson'u suçladı mı?'

Alice yeni birayı bardağına boşalttı ve oturma odasına döndü. “Bunu henüz kontrol edecek zamanım olmadığını itiraf etmeliyim. Ama güven bana, eğer Derek'in cinayeti ile davalarından herhangi biri arasında bir bağlantı varsa, onu bulacağım.'

Hunter'ın bakışları Alice'in üzerinde kaldı. Doğal, kendinden emin konuşma tarzındaki bir şey, ona güveninin sadece kendini beğenmişlik ve kabadayılıktan ibaret olmadığını söylüyordu;

Kaliforniya'da tanıdığı en kendini beğenmiş, en kendini en yücelten emniyet teşkilatında çalıştığı göz önüne alındığında bu şaşırtıcıydı. – bölge savcılığı. Hayır, kendine olan güveni sadece yüzeysel sözlerden ibaret değildi. Aynen öyle; kendine ve neler yapabileceğini bildiğine olan güveni.

‘İkinci kurban. . Alice birasını yudumlarken sordu. ‘O da avukat mıydı, savcı mıydı?’

Hunter ayağa kalkıp pencereye doğru ilerledi. 'Daha kötüsü. O bir LAPD polisiydi.”

Beyni çoktan sonuçları ölçmeye başladığında Alice'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Hunter, "Adı Andrew Nashorn'du" dedi.

'O bir dedektif miydi?'

'Sekiz yıl öncesine kadar öyleydi.'

Birasından bir yudum alırken yarıda durdu. ‘Ne oldu?’ ‘Nashorn, Inglewood’da bir şüpheliyi takip ederken karnından vuruldu. Bu, akciğerin çökmesine, bir ay hastanede kalmasına ve altı kişinin hastalık iznine ayrılmasına neden oldu. Bundan sonra artık sahaya çıkamadı. Güney Bürosunun Operasyon Destek Bölümünde kalmayı tercih etti.” “Peki ne kadar süre dedektiflik yaptı?”

Hunter onun hızla yetiştiğini görebiliyordu. 'On yıl'

Alice'in yüzü Hunter'ın saatler önce aklına gelen aynı düşünceyle parlıyordu.

"O ve Derek vakayla ilgili olabilir" dedi. 'Ya da tek bir vakadan daha fazlası. On yıl suçluları yakalamak için uzun bir süre.'

Hunter kabul etti.

‘Derek yirmi altı yıldır savcıydı.’ Alice’in düşünceleri artık tüm akışıyla devam ediyordu. 'Muhtemelen en az bir faili kovuşturmuş. . . adı nedir acaba?'

'Andrew Gergedan.'

‘Nashorn tutuklandı.’

Hunter yine kabul etti.

'Bu bizim ilk gerçek bağlantımız olabilir. Hatta belki bir atılım bile olabilir. Çapraz referans vereceğim ve ne elde edeceğimi göreceğim.'

Hunter saatine baktı. ‘Evet ama şimdi değil. İkimizin de biraz uykuya ihtiyacı var.'

Alice başını salladı ama hareket etmedi. Gözleri Hunter'a sabitlenmişti. “İkinci bir heykel olduğunu söylemiştin.”

Avcı sessiz kaldı.

‘Kontrol etme şansınız oldu mu? Ayrıca duvara bir gölge kuklası mı attı?'

'Alice, ne dediğimi duydun mu? Biraz uyumamız lazım. Ve *Sen* en az birkaç saatliğine bağlantıyı kesmem gerekiyor.'

'Öyle oldu değil mi? Artık elimizde başka bir şey daha var. Katilden yeni bir ipucu. Yeni bir gölge kuklası. Nedir?'

Hunter, "Henüz bilmiyoruz" diye yalan söyledi.

“Elbette öyle,” diye meydan okudu Alice. 'Neden bana söylemek istemiyorsun?' 'Çünkü eğer söylersem, evine döneceksin, bilgisayarın başına geçecek ve bir şey bulana kadar internette arama yapacaksın. . Ve *biraz uyumamız lazım*. Bunun anlamı *Sen* fazla. Bırak onu. Beyninize birkaç saat dinlendirin, yoksa *irade* Alice, Hunter'ın oturma odasındaki birkaç resim çerçevesinin düzgünce dizildiği büfenin önünde durdu. Hemen arkadakine uzandı; üniversite mezuniyet elbisesi giymiş genç ve gülen bir Avcı. Babası yanında duruyordu. Yüzündeki ifade, o gün kimsenin ondan daha gururlu bir baba olmadığını tüm dünyaya anlatıyordu. Ona gülümsedi ve Hunter'a tekrar bakmadan önce onu büfeye geri koydu. "Beni hiç hatırlamıyorsun değil mi?"

Otuz Üç

Hunter çekinmedi, tek kelime etmedi. Bakışları Alice'e zincirlenmişti. Aklı bir anıyı kovalıyordu ama onu nerede bulacağına dair hiçbir fikri yoktu. Dün sabah onu ilk gördüğünde onunla ilgili bir şeyler ona tanıdık gelmişti ama onu çıkaramıyordu. Dün her şey o kadar hızlı gelişmişti ki onu kontrol etme şansı hiç olmamıştı. Olabildiğince sakin oynadı.

'Seni hatırlamalı mıyım?'

Alice saçlarını bir tarafa doğru savurdu.

'Sanırım hayır. Hiçbir zaman pek unutulmaz olmadım."

Eğer sempati ya da acıma arıyorsa Hunter ona hiçbirini vermedi. 'Sen harika bir çocuktun' dedi. 'Üstün yetenekli çocuklar için özel bir okul olan Mirman'a gittiniz. Yanlış hatırlamıyorsam "IQ'su sıra dışı" ifadesi kullanılmıştı. Harika bir çocuk için bile."

Hunter pencereye yaslandı ve tabancasının büyük kısmının sırtının alt kısmına daha fazla baskı yaptığını hissetti.

Çok erken yaşlardan beri Hunter'ın farklı olduğunu görmek kolaydı. Her şeyi çoğu kişiden daha hızlı çözebiliyordu ve ortalama bir öğrencinin ortaokuldan on dört yaşında mezun olması beklenirken, Hunter on birinci yaş gününde ortaokul ve orta okul müfredatının tamamını bitirmişti. Okul müdürünün onu Mulholland Drive'daki Mirman Yetenekliler Okulu'na yönlendirmesi çok uzun sürmemişti.

'Ama özel bir okulun müfredatı bile senin için yeterince zor değildi. Dört yıllık liseyi ne kadar sürede bitirdin, iki mi?'

Onunla ilgili anısı aklına geri geliyordu. 'Sen de Mirman'a gittin' dedi.

Alice başını salladı. "İlk başladığında ben de senin sınıfındaydım." Gülümsedi. "Ama uzun süre kalmadın." Birkaç ay içinde tüm yılın programını tamamladınız ve onlar sizi bir sonraki sınıfa geçirdiler. Sen yaptın

Mirman'ın müfredatı o kadar kolay görünüyor ki seni yerleştirmekte zorlandılar. Yani senin için dört yıllık lise eğitimi iki yıl oldu, değil mi?'

Hunter ona hafifçe omuz silkti.

'Biliyorum çünkü babam orada öğretmendi.'

Hunter onu izledi. Gözleri melankolik oldu.

'Felsefe öğretti.'

'Bay. Gellar mı?" dedi Hunter. 'Bay. Anton Gellar mı?' Aniden bu kızın net görüntüsü aklına geldi; minyon, tombul, siyah saçlı, çillerle dolu yanakları ve dişlerindeki parlak diş telleri. On dört ya da on beş yaşındayken onunla birkaç kez konuştuğunu hatırladı. Son derece

utangaçtı ama çok zeki ve tatlıydı.

"Bu o" diye yanıtladı Alice. 'Bay. Gellar, o babamdı. O halde onu hatırlıyor musun?'

‘Harika bir öğretmendi.’

Alice ayaklarına baktı. 'Biliyorum.'

'Saçını değiştirmişsin.'

Alice güldü. ‘On beş yılı aşkın süredir sarışınım.’ ‘Çillerin gitti.’

Hunter'a memnun bir ifadeyle baktı, sanki şöyle diyordu: *Beni hatırladın!* 'Hayır, hâlâ buradalar. Yalnızca bronz tenli ve uzman bir makyajın altında gizlenir. Ama diş telleri artık tamamen gitti ve epeyce kilo verdim.” Alice birasından bir yudum daha aldı. 'Babam seninle gerçekten gurur duyuyordu. Bence sen onun şimdiye kadarki en iyi öğrencisiydin.'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

"Duyduğuma göre Stanford Üniversitesi'ne burslu olarak gitmişsin ve onların müfredatını da okumuşsun. Doktora derecesini Suçlu Davranış Analizi ve Biyopsikoloji alanında yirmi üç yaşındayken aldın.' Hâlâ sessizlik.

'Bu bir Mirman öğrencisi için bile etkileyici. Babam senin bir gün muhtemelen Amerika Birleşik Devletleri Başkanı ya da bir çeşit akademisyen olacağını söylerdi. Kesinlikle ünlü biri.” Ağırlığını bir bacaktan diğerine verdi. 'Ama sanırım sen psikopatları kovalamanın heyecanını tercih ettin, öyle mi?'

Cevap yok.

"Ayrıca FBI'a katılmak için beş davet gönderdin. Ancak doktora teziniz NCAVC'de zorunlu olarak okundu ve hala da öyle.' Durakladı.

ve Hunter'ın mezuniyet fotoğrafına tekrar baktı. ‘Mirman’dan ayrıldığımda MIT’ye gittim.’

Çoğu insan bu sözleri büyük bir gururla söylerdi. Massachusetts Teknoloji Enstitüsü, ABD'nin ve muhtemelen dünyanın en prestijli ve ünlü araştırma üniversitesidir. Alice neredeyse utanmış görünüyordu.

"Elektrik Mühendisliği ve Bilgisayar Bilimleri alanında doktoram var." "Sanırım Los Angeles Savcılığı'nda araştırma uzmanı olarak

çalışmanın heyecanını tercih ettiniz, öyle mi?" dedi Hunter.

Alice kıkırdadı. 'Touche. Gerçek şu ki, hükümet adına sistemlere sızmaktan yoruldum. Daha önce onun için çalıştım.'

'Özel şube mi?'

Susma sırası Alice'teydi. Hunter zorlamadı.

'Kendini kandırma' dedi. “Hâlâ hükümet için çalışıyorsun.”

“Sanırım öyle,” diye itiraf etti. 'Ama nedeni farklı.'

'Daha asil mi?'

Bir an tereddüt etti. 'Sanırım bunu söyleyebilirsin.'

Hunter, "Ama hâlâ sistemleri hacklemeye devam ediyorsun," diye meydan okudu. Alice ince ama çekici bir tavırla başını yana eğdi. 'Bazen. Ve üzgünüm. Senin hakkında bu kadar çok şey biliyorum. Ve Mirman'dan ayrıldıktan sonra yaptıkların hakkında. Savcı Bradley bana Robert Hunter adında bir cinayet masası dedektifiyle çalışacağımı söylediğinde Mirman'la ilgili tüm bu anılar aklıma geldi. O zamandan beri neler yaptığını öğrenmem gerekiyordu.”

Hunter, "FBI veritabanına mı girdin?" diye sordu. Vefat ettiği gerçeğini tam olarak biliyordu *beş* FBI'a katılma davetleri tam olarak bedava bilgi değildi.

Alice, "Dosyalarının tümü en güvenli şifreleme algoritmaları altında tutulmuyor" dedi. 'Aslında çok azı öyle. Ne yaptığınızı biliyorsanız herhangi bir sisteme girmek o kadar da zor değildir. İçeri girdikten sonra mesele sadece nasıl gezinileceğini bilmek meselesidir.'

'Ve benim tahminime göre sen oldukça iyi bir yön bulma uzmanısın.'

Alice omuz silkti. 'Hepimiz bir konuda iyiyizdir.'

Hunter viskisini bitirdi. "Baban nasıl?"

Gözleri hüzünlendi. ‘O artık bizimle değil.’

'Bunu duyduğuma üzüldüm.'

'On yıl önceydi, ama teşekkür ederim.' Bakışları yeni bir fotoğraf çerçevesine kaydı; Hunter küçük bir çocuktu, belki on ya da on bir yaşındaydı, diye düşündü. Şort, sıska bacaklar, beyaz tişört, ultra sıska kollar ve çok uzun düz saçlar. Tıpkı onu hatırladığı gibi. 'Eskiden inek biriydin ve bir çöp adam kadar zayıftın. Takma adınız

şuydu. . .'

Hunter ona "Kürdan" diye yardım etti.

'Bu doğru. Tanrım, Hulk gibi irileştin.' Gözleri onun göğüs kaslarına takıldı. 'Tüm spor salonunda bench press'te ne yapıyorsunuz?'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

“Biliyor musun,” dedi Alice, hafif bir baş hareketiyle, “polis memuru olma kararına hiç şaşırmadım.”

'Peki neden bu?'

Alice birasından yavaşça bir yudum aldı. ‘Çünkü sen her zaman insanları savunmayı ve onlara yardım etmeyi sevdin.’

Hunter kararsız görünüyordu.

'Okuldaki en iyi erkek arkadaşım Steve MacKay adında bir çocuktu. Onu hatırlıyor musun? Kalın gözlüklü, sarı kıvırcık saçlı, senden bile daha zayıf ve utangaç. Okulda ona Gevşek Erişte diyorlardı.'

Hunter başını salladı. 'Evet, onu hatırlıyorum.'

'Bir gün okuldan sonra onu savunduğunu hatırlıyor musun?'

Cevap yok.

'Mirman'dan sadece birkaç blok ötedeki evine yürüyordu. Bu üç büyük sokak çocuğu ortaya çıktı ve onu itip kakmaya başladılar.

Yeni tenis ayakkabılarını ve aldığı parayı almak istediler üzerindeydi. Bir anda ortaya çıktın, birinin suratına yumruk attın ve Steve'e kaçmasını söyledin.'

Hunter kısa bir sessizliğin ardından "Evet, hatırlıyorum" dedi.

Alice garip bir şekilde gülümsedi. 'Seni fena halde dövdüler. Daha büyük ve daha güçlü üç çocuğu bu şekilde alt edebileceğini nasıl düşünüyordun?'

'İşe yaradı. Plan, dikkatlerini küçük çocuktan uzaklaştırıp kaçabilmesini sağlamaktı.'

'Peki ya sonra?'

Hunter başını çevirdi. 'Tamam, katılıyorum. Plan iyi düşünülmemişti ama yine de işe yaradı. Dayağı kaldırabileceğimi biliyordum. Diğer çocuğun bunu yapabileceğini düşünmemiştim.”

Alice'in yeni gülümsemesi şefkatle doluydu. 'Steve bir arabanın arkasına saklandı ve her şeyi izledi. Yerde kalmayacağını söyledi. Seni yere kadar döverlerdi, kalkardın. Seni yine döverlerdi, kanlar içinde yeniden ayağa kalkardın. Steve, dördüncü veya beşinci seferden sonra büyük çocukların pes edip uzaklaştığını söyledi.'

'Bunu yaptıklarına sevindim. Daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyorum." Hunter başını çevirdi, Alice'e sol kulağını gösterdi ve üst yarısını katladı. 'Bu yara o dayaktan kaynaklanıyor. Neredeyse kulağımı koparıyorlardı."

Alice, Hunter'ın kulağını çevreleyen yumrulu yara izine baktı. 'Son sınıftaydın ve çok az tanıdığın birinden fena halde dayak yedin. Senden iki sınıf aşağıda bir çocuk. Gerçekten bunu yapacak başka kimseyi tanımıyorum.'

Hunter sustu ve Alice onun utanıp utanmadığını anlayamadı. "Biliyor musun?" dedi sonunda. 'İnek olmana, çok sıska olmana ve kötü bir günde reddedilmiş bir rock and roll gibi giyinmene rağmen, Mirman'daki birçok kız sana aşıktı.'

"Öyle mi yaptın?" Hunter sorgulayıcı bir bakışla onu yere sabitledi. Alice alt dudağını ısırdı ve bakışlarını kaçırdı. 'Sanırım haklısın. İkimizin de biraz uykuya ihtiyacı var." Birasının geri kalanını uzun bir yudumda bitirdi, evrak çantasını aldı ve kapıya doğru yürüdü.

Hunter, "Ofiste görüşürüz" dedi.

Alice'in cevabı basit bir gülümsemeydi.

Otuz Dört

Yüzbaşı Blake, ağzı yarı açık, korkusuz bakışları duvardaki gölge görüntülere odaklanmış halde Garcia'nın yanında duruyordu. Bu onları ilk kez görüyordu.

Uzun bir sessizliğin ardından "Bu ciddi olamaz" dedi.

Garcia hiçbir şey söylemedi.

"Bana manyak bir katilin Los Angeles'lı bir savcının evine girip

onu parçalara ayırdığını, Allah'ın belası bir eser yaratmak için vücudunun kopmuş parçalarını bir araya topladığını, sırf bir köpekle bir köpekten oluşan bir gölge kuklası yaratabilmek için olduğunu söylüyorsun. kuş duvara mı çarptı?'

Hunter odaya girerken, "Bu bir çakal ve bir kuzgun," dedi. Dört saatten biraz fazla uyumayı başarmıştı ki bu onun için gayet iyi bir şeydi.

“Ne?” Yüzbaşı Blake dönüp onunla yüzleşti. 'Sen neden bahsediyorsun Robert? Peki türlerinin ne olduğu önemli mi?' 'Sana da günaydın Kaptan.'

Önce replika heykeli, sonra da duvardaki gölge kuklalarını gösterdi. 'Bu kimseye günaydın gibi görünüyor mu?'

“Bir çakal ve bir kuzgun mu?” diye sordu Garcia, gözleri gölge kuklalarına doğru kısılarak.

Hunter ceketini çıkardı ve bilgisayarını çalıştırdı.

“Bunu nasıl öğrendin?” diye ısrar etti Garcia.

'Yapmadım. Alice yaptı.”

Alice Beaumont sanki işareti almış gibi kapıyı iterek açtı ve ofise girdi. Saçları yine bir önceki günkü gibi at kuyruğu şeklindeydi ama bu kez görünümü pahalı görünümlü tasarımcı güneş gözlüğüyle tamamlanıyordu. Kusursuz bir şekilde oturan açık gri bir takım elbise, beyaz charmeuse bluz ve zarif beyaz altın bir kolye giyiyordu. Bütün gözler ona çevrildi.

Yukarıya baktı ve herkesin bakışlarının sıcaklığını hissederek durakladı. 'İyi . . . Sabah . . . herkes. Yanlış bir şey mi yaptım?'

Hunter, "Onlara gölge kuklalarının çakal ve kuzgun olduğunu öğrendiğinizi söyledim" dedi. ‘Belki de bunların ardındaki anlamı açıklamalısın.’

Alice evrak çantasını kendi uydurduğu masasının yanına koydu ve Kaptan Blake ile Garcia'ya önceki gece öğrendiği her şeyi anlattı. İşi bittiğinde odayı bir an için düşünceli bir sessizlik kapladı. Garcia sonunda "Mantıklı" dedi.

Yüzbaşı Blake kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, hâlâ her şeyi ölçüyordu. "Benim bakış açıma göre," diye devam etti Alice, "eğer katil Derek'in yalancı olduğunu düşünüyorsa, o zaman bu tür

bir intikam alabilmek için bunun onun davalarından birinde yaşanan bir şeyle bağlantılı olması gerekir. Birinin özgürlüğünü kaybetmesine yol açan ya da birini idama gönderen bir yalan olduğu iddia edilmiş olmalı. Katilin masum olduğunu düşündüğü biri. Hatta Robert'ın önerdiği gibi, birisinin bunu kastettiği iddia edilen bir yalan. *yapmadı* hak ettiğini düşündüğü adaleti elde etsin. Sistem tarafından, özellikle de Derek tarafından ihanete uğradığını hisseden biri.'

Yüzbaşı Blake hâlâ her şeyi düşünüyordu. 'Peki elimizde herhangi bir isim var mı? Derek Nicholson'un bu teoriye uyacak bir kenara bıraktığı biri var mı?' Bakışları tekrar Alice'e döndü.

'Henüz değil' dedi Alice, kaptanın sert bakışlarından çekinmeden, 'ama gün bitmeden yapacağız.'

Yüzbaşı Blake, "Bunu sabah bitmeden yapsanız iyi olur," dedi. "Savcı Bradley senin elindeki en iyi kişi olduğunu söyledi, bu yüzden en iyisi ol." Bu sabahki mektubun bir kopyasını fırlattı. *Los Angeles Times* Hunter'ın masasında. Başlıkta 'TERÖR HEYKELİ' yazıyordu. LAPD MEMURU ÖLDÜRÜLDÜ VE PARÇALARA PARÇALANDI.

Hunter makaleye şöyle bir göz attı. Nashorn'un tekne kabininin nasıl kana bulandığını, başının kesilip parçalanmış vücudunun kapıya bakan bir sandalyeye nasıl bırakıldığını ve kopmuş vücut parçalarının bir tür grotesk ve mide bulandırıcı heykel benzeri düzenleme yarattığını anlatıyordu. Ayrıca stereoda yüksek sesli ağır metal müziğin çalındığından da bahsedildi. Gerçek ayrıntılar verilmedi.

Kaptan Blake odayı arşınlamaya başlarken, "Bu hikayenin TV baskısı dün gece geç saatlerde ve bu sabah erken saatlerde haber bülteninde yer aldı," diye ağzından kaçırdı. 'Bu sabah uyandığımda bir gazete muhabirinin yanında bir adam buldum.
fotoğrafçı neredeyse evimin önünde kamp yapıyor. Lanet olsun, olay yerindeki hangi memurun bu tür bilgileri basına sızdırdığını öğrenir öğrenmez, bok yalama görevine dönüşü olmayan bir yolculuğa çıkacak.'

Hunter, "Hikayeyi bir polisin sızdırdığını sanmıyorum, Kaptan," dedi. 'Kim peki? Cesedi bulan komşu teknedeki kadın mı?'

Hunter başını salladı. 'Dün gece kimseyle konuşamayacak kadar üzgündü. Ondan birkaç parça bilgi almak yarım saatimi aldı. Bilinçaltı şimdiden hafızasını engellemeye başlamıştı. Neredeyse hatırladığı tek şey kandı. Ve sakinleşip uykuya dalıncaya kadar yanında bir memur vardı. Muhabirler onunla konuşmadı."

'Eh, birisiyle konuştular.'

"Muhtemelen dün gece nöbetçi olan marina güvenlik görevlisidir." Hunter not defterine uzandı. "Bay Curtis Lodeiro, elli beş yaşında." Maywood'da yaşıyor. Leanne Ashman, Nashorn'un teknesinden ayrıldıktan sonra panik içinde marinanın güvenlik kulübesine koştu. 911'i ararken Bay Lodeiro kontrol etmek için yanına gitti. Suç mahallini ondan daha iyi görebiliyordu."

'Harika. Bu sabah daha yataktan çıkmadan savcı bana telefon etti. Ve bu çağrının hemen ardından Nashorn'un yüzbaşısı ve ardından Polis Şefi geldi. Basın artık açlıktan ölmek üzere olan köpekler gibi bu hikayeyi koklarken, bu soruşturmanın sonuçlarının heyecanı DEFCON-1 statüsüne ulaştı. Ve herkes hemen bazı kahrolası cevaplar istiyor. Eğer bu katilin aradığı şey ilgiyse kesin olan bir şey var: Bu şehirdeki bütün polisler onun kanına susamış durumda.'

Otuz Beş

Alice, Hunter'ın masasındaki gazeteye uzandı ve makaleyi baştan sona okudu.

Odaya çöken sert sessizliği bozarak, "Bunların hepsi spekülasyon" dedi. 'Saf ve basit. İki resim var; biri teknenin dışından bir çekim, diğeri ise Andrew Nashorn'un renkli bir portresi. Hiçbir tanığın veya dedektifin ifadesi yok. Röportaj yok. Bütün ayrıntılar, eğer onlara öyle diyebiliriz, en iyi ihtimalle dayanıksız.'

"Peki, bariz olanı belirttiğiniz için teşekkür ederim," diye karşılık verdi Yüzbaşı Blake, ona dik dik bakarak. 'Spekülasyon olsun veya olmasın, bu bir hikayenin gazetelere ve yayınlara çıktığı gerçeğini değiştirmez. Artık orada. İnsanların paniğe kapılması için gereken

tek şey bu. Herhangi bir kanıta ihtiyaçları yok. Tek ihtiyaçları olan bunu gazetede okumak veya televizyonda görmek. Artık herkes yanıtlar için bize bakıyor ve her zamanki gibi yanıtları istiyorlar. *Dün*.'

Alice'in verecek cevabı yoktu. Kaptanın ne kadar haklı olduğunu biliyordu. Bunu birçok kez mahkemelerde görmüştü. Avukatların jüri üyelerine karşı tarafın itiraz edeceğini bildiği ifadeler vermesi, hakimin ısrar etmesi ve sonuç olarak kayıttan düşürülmesi. Ama hiçbir fark yaratmadı. Açıklama ortadaydı. Kayıtlardan etkilensin ya da çıkmasın, jüri üyeleri bunu duymuştu. Ve düşüncelerinin söz konusu avukata uygun olan yöne doğru ilerlemesi için gereken tek şey buydu.

Yüzbaşı Blake, Hunter'la yüzleşti. 'Tamam, konuş benimle Robert. Eğer o gölge kuklaları konusunda haklıysan, bu Nashorn'un teknesinin bize yeni bir şey verdiği anlamına geliyor.'

Hunter, resim panosunun yanında duran ve yeni olay yeri fotoğraflarını farklı gruplara ayıran Garcia'ya baktı. "Öyle oldu" diye yanıtladı Garcia.

Kaptan Blake ve Alice yaklaştılar ve Garcia onları büyük beyaz tahtaya sabitlerken her fotoğrafı incelediler. Baskılar gösterdi kabin, duvar ve zemindeki kan, sandalyenin üzerinde bırakılan ceset, Nashorn'un sehpanın üzerindeki kafası ve uzun kahvaltı barındaki yeni heykel.

“Tanrı aşkına!” dedi Alice, parmak uçlarıyla dudaklarına dokunarak. Yaşadığı dehşete rağmen, gözlerini kaçıramayacak kadar şaşkındı.

Kaptan Blake'in uzman bakışları resimden resme geçerek her ayrıntıyı inceledi. Uzun kariyeri boyunca suç ve cinayetin sunduğu her çirkin yüze tanık olduğundan emindi ama son üç günde gördükleri bu düşünceyi küçük parçalara ayırmış ve sınırları yeni bir düzeye itmişti. Kötülük kendini çok kolay bir şekilde yeniden keşfedebilecekmiş gibi görünüyordu.

Sonunda dikkati yeni heykeli gösteren fotoğraf grubuna odaklandı; kollar, eller, parmaklar ve ayaklar kanla kaplıydı; parçalara ayrıldı ve sonra tamamen tutarsız ve korkunç bir şekilde

tekrar bir araya getirildi.

Alice, tahtanın en sağındaki fotoğrafa gözlerini kısarak, “Katil yine tel ve süper yapıştırıcı mı kullandı?” diye sordu.

"Doğru" diye onayladı Garcia.

‘Ama bu sefer duvarda mesaj yok.’

Hunter, "Bunun için hiçbir neden yoktu" dedi. 'Derek Nicholson'ın duvarına bırakılan mesajın işlenen suçla doğrudan ilgisi yoktu. Bu anlık bir olaydı.”

‘Tamam, bunu anlayabiliyorum ama neden yapayım ki?’ diye ısrar etti Alice. ‘Neden böyle bir mesaj bıraktın? Sırf o zavallı kızı psikolojik olarak yok etmek için mi?' 'Bu mesaj sadece hemşireye yönelik değildi.'

Hunter'ın sözleri Alice'in iki kere düşünmesine neden oldu. ‘Affedersiniz?’ ‘Bu aynı zamanda bizim için de düşünülmüştü.’

‘Ne?’ Yüzbaşı Blake sonunda tahtadan uzaklaştı. 'Sen neden bahsediyorsun Robert?'

Hunter "Kararlılık, kararlılık, bağlılık" dedi ama başka bir şey önermedi.

Kaptan, "Konuşmaya devam et, Koca Beyin," diye ısrar etti, " yetiştiğimizde sana söylerim."

Hunter, kaptanın tonlamasındaki ani yükselişlere alışmıştı.

"Bu, katilin bize onu hiçbir şeyin durduramayacağını söyleme şekliydi Kaptan," diye açıkladı. 'Ve eğer tamamen masum bir insan onun üzerine bassaydı ve herhangi bir şekilde amacını tehlikeye atsaydı, onu da öldürürdü. Pişmanlık yok. Suçluluk yok. İkinci bir düşünceye gerek yok.'

Garcia, "Bu, Nicholson cinayetinde tesadüfi hiçbir şey olmadığını doğruluyor" dedi. ‘Robert etkili bir kelime kullandı – *amaç*. Ve katilimizin de kesinlikle bir tane vardı: Derek Nicholson'ı öldürmek ve onun vücut parçalarını kendi hastalıklı parçasını oluşturmak için kullanmak. Hemşire asla planın bir parçası olmadı ve onun amacını tehlikeye atmadı. Eğer ışıkları açsaydı yapardı.”

"Ve bu bize çok önemli bir şeyi de anlatıyor," Hunter tekrar

devreye girdi. ‘Bu katilin paniğe kapılmaya yatkın olmadığı.’

“Nasıl yani?” diye sordu Alice.

“Kesinlikle onu öldürmediği için.” Pencereye doğru yürüdü, kasılmış kollarını gerip geriye doğru uzattı. 'Katil o gece hemşirenin eve girdiğini duyduğunda, yaptığı işi bırakıp Nicholson'ın odasındaki ışıkları kapatacak ve bekleyecek kadar sakindi. Kaderi onun elindeydi, onun değil.'

'Üçüncü bir şahıs tarafından şaşırtılan suçluların çoğu ya paniğe kapılır ve onun üzerine giderdi,' diye anladı kaptan, 'ya da başladıkları işi bitirmeden olay yerinden kaçarlardı.'

'Doğru. Duvardaki mesaj planlanmamıştı. Bu sonradan akla gelen bir fikirdi. Ama katil bunu bir şans olarak gördü. . . Psikolojik olarak yıkıcı doğasına rağmen kararlılığı ve bağlılığı konusunda bizi uyar.” Hunter mandalı çözdü ve pencereyi açtı. 'Bunu ilk başta fark etmedik çünkü tekrar öldüreceğini bilmemizin hiçbir yolu yoktu.'

Garcia son fotoğrafı tahtaya yapıştırırken, "Bu adam kendine çok güveniyor ve bununla övünmekte hiçbir sakınca görmüyor" dedi. 'Dün gece yazılı bir mesaj yerine bize kendisinin de bir mizah anlayışı olduğunu göstermeye karar verdi.'

Kaptan Blake, "Çalmayı bıraktığı ağır metal şarkısı" yorumunu yaptı. Alice irkildi. ‘Bunu makalede okudum. Garcia, "Katil, Nashorn'un teknesindeki müzik setini tam gaz açık bırakmış," diye açıkladı. 'Aynı şarkı sonsuz bir döngüde çalıyor.'

“Peki mizah anlayışı bunun neresinde?” diye sordu başını hafifçe sallayarak.

Hunter ona, "Katilin seçtiği şarkı 'Falling to Pieces' adlı eski bir şarkı" dedi.

Garcia, "Ve korodaki sözler, birinin parçalanıp tekrar bir araya getirilmek istediğini anlatıyor" diye ekledi. Alice bir an duraksadı.

Yüzbaşı Blake, Garcia'nın masasına yaslanarak, "Demek bize gülüyor," dedi; sesinde öfke ve gözlerinde çelik gibi bir parıltı vardı. 'Bu suçlu sadece bir eyalet savcısını ve bir LAPD polisini öldürecek kadar deli değil, aynı zamanda duvarlara yazılan mesajlarla, çift anlamlı şarkılarla, kurbanlarının etinden yapılmış heykellerle ve

gölge kuklalarıyla bizimle alay edecek kadar da cesur. Bunu kendi özel lanet sirki haline getiriyor.” Gözleri ateş saçıyordu. 'Ve *Biz* palyaçolar bunlar.”

Kimse cevap vermedi.

Alice dikkatini tekrar resim panosuna yöneltmişti. ‘Buna ışık tuttuğunuzda ne elde ettiniz?’ Yeni heykelin fotoğraflarından birini gösterdi. Bunu öğrenmek için laboratuvarın başka bir kopya üretmesini beklemediğini biliyorum. Dün gece kontrol ettin, değil mi?' 'Evet.'

‘Peki ne aldın?’ Yüzbaşı Blake bu sefer. 'Mahşerin Dört Atlısı'nın gölge kuklaları mı?'

Garcia masasına geri döndü, kahverengi A4 boyutunda bir zarfa uzandı ve içinden tek bir fotoğraf çıkardı. Ters çevirip odaya gösterdi.

'Bunu anladık.'

Otuz Altı

Garcia resim panosuna geçti ve yeni fotoğrafı Andrew Nashorn'un teknesinde bulunan heykelin resimlerini içeren grubun hemen altına iliştirdi.

Kaptan Blake ve Alice sanki senkronize bir dans hareketindeymiş gibi aynı anda boyunlarını uzatıp gözlerini kıstılar.

Hunter, "Gölgeleri duvara yansıtmak için yeni heykelin önünde adli tıp ışığı kullandık" diye açıkladı. ‘Gölgeleri bu şekilde fotoğraflamayı başardık. Kamera flaşına gerek yoktu. Doğru açıyı bulmamız biraz zaman aldı. Aslında katil bize tam olarak nasıl bakacağımızı gösteren kişiydi. Bize bir ipucu bıraktı.”

Ne Kaptan Blake ne de Alice, Hunter'ın sözlerine dikkat ediyormuş gibi görünmüyordu. Onlar için son birkaç saniye içinde sanki tüm dünya yok olmuş ve geriye sadece Garcia'nın tahtaya yapıştırdığı fotoğraf kalmıştı.

İlk konuşan kaptan oldu. Sözleri yavaş yavaş ağzından çıkıyordu, etrafı şüpheyle çevriliydi. 'Bu da ne böyle?'

Hunter kollarını kavuşturdu ve dün gece onu ilk gördüğünden beri aklını meşgul eden görüntüye bir kez daha baktı. 'Size nasıl görünüyor Kaptan?'

Derin bir nefes aldı. Andrew Nashorn'un kollarının bir araya toplanmış hali; bileğin iç kısmı bileğin iç kısmına dayalı, eller sanki uçan bir topu yakalamaya hazırmış gibi dışarıya doğru açık, duvara tıpkı çarpık bir yüze benzeyen bir siluet çiziyordu. Yukarıya bakan kırık ve bükülmüş başparmaklar, sanki başından çarpık boynuzlar çıkıyormuş gibi görünüyordu.

'Boynuzlu dev bir canavarın kafası gibi bir şey. Belki bir tür şeytandır.” Kaptan gözlerini daha da kıstı ve başını salladı, dörtlünün oluşturduğu gölge görüntülere bakarken gözlerine inanamadı.
Kesilen parmakların ikişer ikişer bir araya getirilmesiyle oluşturulan figürler.

Katilin üst kısmı yuvarlak ve kalın, ortası kavisli ve alt kısmı ince olan figürleri ustalıkla oyması ve ardından bunları ışık kaynağına göre yerleştirmesi büyüleyiciydi. Hasta bir dehanın gerçek bir eseri. Işık bu belirli açıdan yansıtıldığında, iki dik figürün oluşturduğu gölgeler, profil perspektifinden bakıldığında tıpkı ayakta duran iki kişi gibi görünüyor. Uzanan iki figürün gölgeleri de yerde üst üste yatan iki kişiyi andırıyordu.

‘Peki bu şeytan ne yapıyor?’ diye sordu Yüzbaşı Blake. 'Dört kişiye mi bakıyorsunuz? İkisi ayakta, ikisi yerde mi?”

Hunter omuz silkti. “Sen de bizim gördüğümüzle tamamen aynı şeyi görüyorsun, Kaptan.” Kaptan Blake huzursuzlanmaya başlamıştı. 'Harika! Peki tüm bu saçmalıklar tam olarak ne anlama geliyor?'

Garcia masasına dönerek, "Bilmece içinde bir bilmece daha" dedi. Hunter, "Henüz bilmiyoruz Kaptan," diye itiraf etti. 'Resmi ve çağrışımlarını analiz edip araştırmak için zamanımız olmadı. Bunu daha dün gece aldık, unuttun mu?'

Alice, fotoğrafı işaret edip herkesin dikkatini çekerek, "Boynuzlu bir kafaya benzeyen gölge katili temsil ediyor olabilir" dedi. 'İşte bu yüzden diğer dört resimden çok daha büyük. Boynuz gölgesi

oluşturan ve tüm figürün şeytan kafası gibi görünmesini sağlayan çarpık başparmaklar, açıkça kötülüğü karakterize ediyor. Belki de kötü bir varlığın falan tarafından ele geçirildiğine inanıyordur.” Resmin geri kalanını incelerken omuz silkti. “Ve belki de onun diğer dört figüre tepeden bakmasının sebebinin onların kendisini temsil etmesi olduğu iddia edilebilir.” . Sesi azaldı ve ürperdi, kafasında dönen düşünceyle kendini korkuttu.

"Kurbanlar," Hunter onun yerine cümlesini tamamladı.

Yüzbaşı Blake neredeyse boğuluyordu. 'Bekle. Yani bu yeni bilmecenin, bu yeni gölge görüntüsünün katili ve onun gündemini temsil edebileceğini mi söylüyorsun?' Sesinde hâlâ kızgınlık vardı.

Hunter ince bir 'kim bilir' hareketiyle avuçlarını yukarı kaldırdı. “Dediğim gibi henüz bilmiyoruz Kaptan.”

“Fakat mantıklı, değil mi?” diye ısrar etti Alice. “Belki de bu yüzden iki figür zaten yerde yatıyor, bakın.” Yaklaştı ve eliyle işaret etti. fotoğrafın üzerinde. 'Bunlar elimizdeki iki kurbanı temsil ediyor olabilir: Derek Nicholson ve Andrew Nashorn. Belki bize gözünün en az iki tane daha olduğunu söylüyor. Biraz önce bunu tartışıyordunuz, değil mi?' Yüzbaşı Blake'e seslendi. 'Bu katilin soruşturmayı mesajlarla, şarkılarla, heykellerle ve gölge kuklalarıyla alay edecek kadar kendini beğenmiş olduğunu söylüyorlar. Öyleyse neden bize iki kurbanın daha peşinde olduğunu söyleyecek kadar cesur olmuyorsunuz? Kendine güvendiğini biliyoruz. Koca kafalı olduğunu biliyoruz.” İşaret parmağını, boynuzlu bir kafaya benzeyen büyük boyutlu resmin üzerine dokundurdu. ‘Durdurulamayacağını düşündüğünü biliyoruz.’

Kaptan Alice'in daha fazla ilerlemesini engellemek için elini kaldırdı. “Bir saniye yavaşlayın Profesör Sunshine. Dün ilk heykelde katilin kendisini Tanrı olduğunu düşünecek kadar yanılsama içinde olup olmadığını tartışıyordunuz. Şimdi fikrini değiştirdiğini düşünüyoruz ve bize şeytan olduğunu mu söylüyor? Kötülük kişileştirilmiş mi? Burada pistin her yerinde kayıyoruz.'

Hunter, "Bunu daha önce söylediğime eminim," diye sözünü kesti, bu sefer sesi daha sertti, "ama bu gölge görüntülerin ardındaki anlamın ne olduğunu henüz bilmiyoruz, Kaptan. Bütün

bunlar bizim kendi hayal gücümüz ve yorumlarımızdan başka hiçbir şeye dayanmayan tahminlerden ibarettir. İlk heykelin arkasındaki görseller hakkında bildiğimizi sandığımız şeyler bile yanlış olabilir. Emin olmamızın hiçbir yolu yok.'

Kaptan, kapıya doğru ilerlerken, "Öyleyse bir yol bul," diye bağırdı. “Ve bana kahrolası tahminlerden daha somut bir şeyler getir.” Alice'e kaşlarını çattı. "Ve sen de şu isim listesini incelesen iyi olur, Bayan Bölge Savcısı'nın En İyi Araştırmacısı." Odadan çıktı ve kapının kasıtlı olarak arkasından kapanmasına izin verdi.

Bir saniyeden kısa bir süre sonra Hunter'ın masasındaki telefon çaldı ve Hunter uzandı.

"Dedektif Hunter," dedi ağızlığa ve yaklaşık on saniye kadar dinledi, sonra o kadar yoğun bir şekilde kaşlarını çattı ki neredeyse kaşları birbirine değecekti. 'Aşağı iniyorum.'

Otuz Yedi

Ünlü Parker Center binası, 1954'ten beri Los Angeles Polis Departmanı'nın genel merkeziydi. 2009'da tüm operasyon, 150 North Los Angeles Caddesi'ndeki eski binadan, yarım milyon metrekarelik yeni binasına taşındı. - Belediye Binası'nın hemen güneyindeki ayak bölgesi. Yeni Polis İdaresi Binası, Vice, Juvenile, Ticari Suçlar, Narkotik ve Soygun Cinayet Bölümü dahil olmak üzere ondan fazla LAPD departmanına ev sahipliği yapıyor. Kabul salonunun her zaman insanlarla, hem sivillerle hem de memurlarla dolup taşması şaşırtıcı değil.

Hunter'ın onu fark etmesi uzun sürmedi. Olivia Nicholson binanın tavandan tabana cam giriş kapılarının yanındaki sabit sıralı plastik koltuklardan birinde oturuyordu. Muhafazakar siyah fırfırlı şifon elbise ve siyah ince topuklu topuklu ayakkabılar giymiş, etrafındaki çok daha sert görünen kalabalıkların arasından parlak bir lazer ışını gibi sıyrılıyordu. Büyük boy güneş gözlükleri küçük ve sivri burnunun üzerinde yüksekte duruyordu. 'Bayan. Nicholson, dedi

Hunter elini uzatarak.

Ayağa kalktı ama bu jeste karşılık vermedi. “Dedektif, konuşabilir miyiz?” Sesi elinden geldiğince sakindi.

“Elbette.” Hunter elini indirdi ve hızla salonu taradı. 'Beni takip edersen, sessiz bir yer bulurum.' Kalabalığın içinde ona rehberlik etti ve güvenlik kartını kullanarak manyetik turnikelerden birine yeşil ışık yakarak binanın daha derinlerine girmelerini sağladı. Asansöre adım attıklarında Olivia güneş gözlüğünü başına götürdü ve gevşek sarı saçlarını yüzünden uzakta bir yerde topladı. Gözleri hâlâ kan çanağı içindeydi. Hunter bunu ağlama ve uykusuzluğun bileşik etkisi olarak tanımladı. Makyajı gözlerinin altındaki koyu halkaları ustalıkla gizledi ama yine de bitkin görünüyordu. Babasının katilinin kim olduğunu bilmemek onu yiyordu. Hunter söyleyebilirdi.

Hunter, basın toplantısı ve toplantı odalarının bulunduğu birinci katın düğmesine bastı. Resim panosuyla kopya heykeller ve her yere dağılmış dava dosyaları nedeniyle, ofisi kesinlikle sınırların dışındaydı. İkinci kattaki sorgu odaları, metal masaları, yumuşak duvarları, büyük iki yönlü aynaları ve penceresizliğiyle fazlasıyla uğursuzdu. Ya ana basın konferans odası ya da daha küçük toplantı odalarından herhangi biri çok daha iyi bir seçimdi.

Asansöre sessizce binip uzun, geniş ve aydınlık bir koridora çıktılar. Hunter öne geçti ve sağdaki ilk toplantı odasının kapısını denedi. Kilitli değildi ve boştu. Işıkları yaktı ve Olivia'ya içeriyi gösterdi.

Küçük, dikdörtgen şekilli masanın etrafındaki beş koltuktan birini göstererek, “Size nasıl yardımcı olabilirim Bayan Nicholson?” diye sordu.

Olivia oturmadı. Bunun yerine çantasının fermuarını açtı, sabah gazetesinin bir kopyasını alıp masanın üzerine koydu. “Babama da böyle mi oldu?” Alt göz kapakları gözyaşlarıyla dolup taşan su barajları gibi görünüyordu ve patlamaları yalnızca birkaç saniye sürdü. 'Onu öldüren kişi vücudunun parçalarını bir çeşit hastalıklı heykel yapmak için mi kullandı?'

Hunter ellerini yanında tuttu ve sesini sakin tuttu. ‘Bu makale

babanızın cinayetiyle ilgili değil.'

Olivia keskin bir sustalı gibi, Ama bu çok benzer bir cinayetle ilgili, dedi. 'Bu makaleye göre araştırdığınız bir cinayet. Bu doğru mu?'

Hunter ona bakmayı sürdürdü. 'Evet.'

Savcı Bradley, babamın evine giren canavarı adalete teslim etmek için herkesin elinden geleni yapacağına dair bana güvence verdi. Bana vaka dedektiflerinin polisteki en iyiler olduğuna ve çok çalıştıklarına dair güvence verdi. *münhasıran* babamın cinayet soruşturması hakkında Dolayısıyla tek mantıklı sonuç bu cinayetlerin birbiriyle bağlantılı olması gerektiğidir." Bir cevap bulmak için Hunter'ın yüzüne baktı. Hiçbiri bulunamadı. 'Lütfen geçen gün bana ve kız kardeşime heykellerle ilgili sorduğunuz soruların babamın evinde kırık bir heykelden metal bir parça bulmanız nedeniyle olduğunu söyleyerek beni aşağılamayın.'

Hunter'ın yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu ama oyunun bittiğini biliyordu. 'Lütfen Bayan Nicholson, oturun.' Bu sefer onun için bir sandalye çekti ve duyguları kontrolü ele geçiren bir kişiyle ilgilenmek için Birinci Aşamaya geçti: kaygısını azaltmak için basit, zorlayıcı olmayan adımlar atın. Mümkünse onları oturtun; oturma pozisyonu her zaman ayakta durma pozisyonundan daha rahatlatıcıdır - fiziksel ve duygusal olarak.

Lütfen, diye ısrar etti Hunter.

Olivia sonunda oturdu.

Hunter köşedeki soğutucuya yaklaştı, iki plastik bardağı buz gibi suyla doldurdu ve masaya geri getirdi, sonra da onun karşısına oturdu.

İkinci Aşama kişiye bir içki vermekti. Bu, sindirim sistemini çalıştıracak, vücuda meşgul olabileceği ve yaklaşan panik atağından uzaklaşabileceği bir aktivite daha kazandıracaktır. Sıcak bir günde soğuk bir içecek vücudu serinletir ve bu çok rahatlatıcı bir duygudur.

Hunter önce suyundan bir yudum alıp yolu gösterdi. Birkaç saniye sonra Olivia da aynısını yaptı.

Hunter göz temasını koruyarak, "Sana ve kız kardeşine yalan söylediğim izlenimini verdiysem özür dilerim," dedi. 'Aslında niyetim bu değildi.' 'Ama babamın odasında bulunan heykel parçası

hakkında yalan söyledin.’ Sözleri kırgınlıkla gölgelenmişti.

Hunter bir kez başını salladı. 'Bir suç mahallinin ayrıntılarını veya sosyopatların uyguladığı zulmü tam olarak bilmek, hiç kimsenin acılarıyla baş etmesine yardımcı olmadı. Çoğu zaman tam tersi bir etkiye sahiptir. Bu konuda bana güvenin Bayan Nicholson. Bunu birçok kez gördüm. O gün seni ve kız kardeşini sorgulamam zaten senin için yeterince zordu. Acınızı artırmam için hiçbir neden yoktu. Size heykel hakkındaki gerçeği söyleseydim cevaplarınız değişmezdi.'

Olivia suyundan bir yudum daha aldı, bardağı masaya koydu ve bakışlarını üzerinde tuttu, belli ki sonraki sözlerini tartıyordu. Sonunda “Neydi o?” dedi.

Hunter anlamamış gibi bir yüz ifadesiyle konuştu.

'Heykel neydi? Babamınkiyle yaratılan şey. . Cümlesini tamamlayamadı. Gözyaşları yeniden gözlerine hücum ediyordu. Hunter, "Tanımlanabilir bir şey yok" diye yanıtladı. ‘Şekilsiz bir formdu.’ ‘Bunun bir anlamı var mıydı?’

Hunter'ın yapmak istediği son şey Olivia'nın acısına daha fazla katkıda bulunmaktı ama bundan çıkış yolu göremiyordu, yine yalan söylemek zorunda kaldı; soruşturmayı tehlikeye atamazdı ve Alice'in bulduğu şeyin gölge kuklalarının ardındaki gerçek anlam olduğuna dair hiçbir kanıtı yoktu. ‘Varsa henüz bulamadık.’

Otuz Sekiz

Olivia, Hunter'ın yüzünü inceliyordu. Onun doğruyu söylediğine karar vermeden önce büyük yeşil gözlerini beş uzun saniye boyunca onun üzerinde tuttu. Bardağına uzandı ama ağzına götürmedi. Sadece ellerinin titremesini önlemek için verilen sinirsel bir tepki. İşe yaramadı.

"Son birkaç gündür uyuyamadım" dedi Olivia, bakışlarını başka tarafa çevirerek uzak duvarda tarafsız bir nokta bulup orayı bir süre tuttu. ‘Gözlerimi kapatıp rüyalarımın bana getirdikleriyle uğraşmak

yerine uyanık kalmayı tercih ederim.’

Hunter hiçbir şey söylemedi. Hayatının büyük bölümünde tam olarak bu şekilde yaşadığını bilmenin Olivia'yı rahatlatacağından şüpheliydi. “Babamın çok fazla ömrünün kalmadığını biliyorduk ve ne kadar zor olsa da Allison ve benim kendimizi buna hazırladığımızı düşündüm.” Başını salladı ve alt dudağı titredi. 'Düşündüğümüz kadar hazırlıklı olmadığımız ortaya çıktı. Ama bu şekilde gerçekte ne olduğuna dair ayrıntıları öğrenmek zorundayım.” Gazeteyi Hunter'a doğru itti ve başka bir şey söylemedi. Hunter kağıda bakmadan, "Bir kez daha özür dilerim" dedi. 'Bir karar vermem gerekiyordu. Ve bunu cinayet kurbanlarının acılı aileleriyle çalışma deneyimime dayanarak yaptım.'

Hunter'ın sözleri şefkatli ve kibirli olmayan bir tonda söylendi ve Olivia bunu anlamış görünüyordu.

'Dün ne oldu? . Bakışları hızla masanın üzerindeki gazeteye, ardından Hunter'a döndü. 'Gerçekten bir bağlantı var mı?'

Olivia'nın sorusu Hunter'ın kaçınmasının mümkün olmadığı bir şeyi ortaya çıkardı.

'Şu ana kadar toplayabildiğimiz kadarıyla, her iki suçun da aynı kişi tarafından işlendiğine inanıyoruz, evet' diye yanıtladı ve hemen olayı takip etti. “Belli ki makaleyi okumuşsun.” Kağıdı işaret etti.

'Evet.'

'Andrew Nashorn ismi size bir şeyler hatırlatıyor mu?'

Hayır, diye yanıtladı hafif bir baş sallamayla.

‘Onu gazete fotoğrafından hiç mi tanımadınız?’ ‘Bu sabah makaleyi okuduğumda kendime aynı soruyu sordum Dedektif.’ Olivia başını salladı ve tekrar başka tarafa baktı. ‘Ne adı ne de yüzü bir şey çağrıştırıyor. Babam onu tanıyorsa bile ondan bahsettiğini hatırlamıyorum. Ve kesinlikle onu hiçbir yerde gördüğümü hatırlamıyorum.”

Hunter başını hafifçe eğerek bunu kabul etti.

Olivia suyunu bitirdi ve Hunter'ı yalvaran bir bakışla yere sabitledi. “Şu ana kadar pek bir şeyiniz yok, değil mi Dedektif?” Bir saniye kadar duraksadı. “Ve lütfen bana bir daha yalan söyleme.”

Sesi neredeyse tiz çıkıyordu.

Hunter ona ne söyleyeceğini tartışarak bekledi. Olivia'nın tavrındaki beklenti neredeyse heyecan vericiydi. 'Şu anda birleştirmeye çalıştığımız parçalarımız var. Ama biz *öyle* İlerleme kaydediyorum," diye güvence verdi ona. 'Aslında bundan daha fazlasını açıklayamam. Üzgünüm. Umarım anlarsın."

Olivia uzun ve rahatsız bir an boyunca sessizce oturdu. "Babamı hiçbir şeyin geri getiremeyeceğini biliyorum Dedektif ama onu kaçıran canavarın hâlâ ortalıkta olduğu düşüncesi... . . hâlâ öldürüyor. . . ve asla adalet önüne çıkarılamayabilir, bu beni hasta ediyor. Lütfen bunun olmasına izin vermeyin.'

Otuz Dokuz

Öğle vaktiydi ve bugünün yine muhteşem bir yaz günü olacağına dair kimsenin şüphesi yoktu. Açık mavi gökyüzü parlak güneş ışığıyla birleşmişti ve henüz erken olmasına rağmen sıcaklık neredeyse bunaltıcı hissedecek kadar artmıştı. Garcia'nın arabasının kliması, Hunter'la birlikte adli tabibin ofisine doğru ilerlerken tam kapasite çalışıyordu. Doktor Hove, Andrew Nashorn'un otopsisini bitirmişti.

Hunter sessizce oturdu, dirseğini kapı koluna dayadı, çenesini parmaklarının eklemlerine dayadı. Sabah trafiğinin kakofonisini gözlemliyor gibi görünse de düşünceleri başka yerdeydi. Olivia'nın ağır sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Onun acısı kendisi ve kız kardeşi için olduğu kadar kendisi için de gerçekti.

Hunter'ın Suçlu Davranış Analizi ve Biyopsikoloji alanında doktorasını almasının üzerinden sadece haftalar geçtikten sonra, Bank of America'nın şehir merkezindeki bir şubesinde güvenlik görevlisi olarak çalışan babası, feci şekilde ters giden bir soygun sırasında göğsüne bir kurşun yedi. On iki hafta boyunca komada savaştı. Ve tüm bu süre boyunca Hunter, arkadaşlığının, sesinin ve hatta dokunuşunun bile babasına karşı koyacak gücü bulmasına

yardımcı olabileceğine inanarak asla yanından ayrılmadı. Yanılmıştı.

Soyguncuların dan ikisinin bankada vurularak öldürülmesine rağmen çetenin geri kalanını oluşturan diğer üç kişi kaçtı. Asla yakalanmadılar. Babasının katillerinin asla adalet önüne çıkarılmayacağını bilmenin acı tadı Hunter'ın ağzından hiç çıkmamıştı. Ve bu bilgi acıyı her yıl canlı tuttu. Aynı şeyin Olivia ve Allison Nicholson'un başına gelmesini istemiyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Garcia, Hunter'ı düşüncelerinden uzaklaştırarak. Hunter'ın gözlerini dışarıdaki trafikten çekip partnerine bakması birkaç saniye sürdü. 'Evet, evet. Ben sadece. . .'

'. . . Başka bir yerde mi?” Garcia başını salladı. “Biliyorum.” Gülümsedi ve anın sakinleşmesine izin verdi. ‘Biliyorsunuz, bu katil suç mahallinde ne kadar uzun süre kalırsa yakalanma riski de o kadar yüksek, bu yüzden gerekenden bir saniye daha fazla kalamayacağını söyleyebilirim.’

Hunter kabul etti.

'Ama o heykeller, o gölge görüntüler, bunlar yeni başlayan birinin işi değil. Hiç bu kadar karmaşık bir şey görmemiştim. Bu katil vücut parçalarını hemen orada kesip bükmedi ve sonra ilk seferinde doğru yapmayı umdu. Çok çalışmış olmalı."

'Onun olduğundan hiç şüphem yok.'

'Neyi kullanarak? Aptallar mı?'

Hunter, "Gerçekten her şey, Carlos," dedi. 'Telden, kartonpiyerden, alçıdan, hatta esnek kauçuk kolları ve bacakları olan normal oyuncak bebeklerden modeller yaratabilirdi. Herhangi bir markette bulabileceğiniz türden.'

'Yani bu adam evinde oturuyor, dışarı çıkmadan önce bebeklerle oynuyor ve kurbanlarını parçalıyor. Bu şehir berbat durumda, biliyor musun?'

Hunter, "Bu dünya berbat durumda," diye düzeltti.

'Andrew Nashorn'un dosyası nihayet elime ulaştı. Arka koltukta.” Garcia hızla başını geriye attı.

'Okudunuz mu?'

'Evet, şimdiye kadar okuduğum diğer dedektiflerin özgeçmişlerine

benziyor. Nashorn, Kuzey Kaliforniya'nın San Mateo İlçesi, El Granada'da doğdu ve on iki, on üç yaşına kadar orada yaşadı. Ailesi daha sonra Los Angeles'a taşındı. Babası muhasebeciydi ve burada daha iyi bir iş teklifi aldı. Annesi kiliseye giden bir ev hanımıydı.'

Kırmızı trafik ışığının yanına geldiler. Hunter eğilip arka koltuktan dosyayı aldı.

Garcia, "Nashorn sıradan bir okul çocuğuydu" diye devam etti. 'En iyi öğrenci değil ama en kötüsü de değil. Maywood'da yaşamasına rağmen liseyi Bell'de okudu. Hiç üniversiteye gitmedi. Liseden sonra teşkilata katılmaya karar vermeden önce birkaç yıl boyunca çeşitli tuhaf işlerde çalıştı. Dedektif olması biraz zaman aldı."

Hunter dosyadan okurken, "On iki yıl," dedi. 'Sınavda dört kez başarısız oldum.'

'O bir dul. Çocuk yok.'

Hunter başını salladı. Dosyayı okurken, "Yirmi altı yaşındayken evlendim" dedi. 'Karısı üç yıldan kısa bir süre sonra öldü.'

'Evet, okudum. Sahip olduğunu bile bilmedikleri tuhaf bir kalp rahatsızlığı."

Hunter, "Kardiyomiyopati" diye onayladı. 'Kalp kası hastalığı. Bir daha asla evlenmedi."

Garcia, arabasını vitese takıp North Mission Yolu'na doğru sola dönerken, "Anladığım kadarıyla iyi bir polisti" dedi. 'Dedektiflik yılları boyunca bir sürü pislik torbasını bir kenara koyun. Ve sonra her polisin korktuğu şey oldu. Inglewood'da serseri bir sokak soyguncusunun peşindeyken iş sırasında vuruldu. Garcia başını salladı. Zavallı adam. Brezilya'da kızının güneşe dönük ve biber tozuyla kaplı olarak doğduğunu söylerler.'

Carlos Garcia Brezilya'nın São Paulo şehrinde doğdu. Brezilyalı bir federal ajan ve Amerikalı bir tarih öğretmeninin oğlu olan o ve annesi, Garcia henüz on yaşındayken, ebeveynlerinin evliliği bozulduktan sonra Los Angeles'a taşındı. Hayatının çoğunu Amerika'da geçirmiş olmasına rağmen Garcia, gerçek bir Brezilyalı gibi Portekizce konuşabiliyordu ve yine de birkaç yılda bir ülkeyi ziyaret ediyordu.

Hunter ortağına baktı ve yüzünü buruşturdu. 'Ne? Bu ne anlama

geliyor?'

"Bu onun şanssız doğduğu anlamına geliyor ve Nashorn'un durumunda da bunun geçerli olduğunu düşünüyorum." "Gerçekten mi?" Peki Brezilyalılar birisinin şanslı doğduğunu düşünürlerse ne derler? “Kıçını şekerle kaplı aya dönük olarak mı doğdu?” “Kesinlikle.” Garcia etkilenmiş görünüyordu.

"Şaka mı yapıyorsun?"

'Hayır, bu hemen hemen tam çeviri olurdu.'

Hunter'ın söyleyebildiği tek şey "İlginç bir benzetme" oldu. Nashorn'un dosyasındaki sonraki birkaç sayfa, Nashorn'un dahil olduğu en son soruşturmaların kısa bir özetiydi.

Garcia, "Kaptanı onun alışkanlıkları olan bir adam olduğunu söyledi," diye teklifte bulundu. 'Tatilini her zaman yılın aynı zamanında, yazın ilk birkaç gününde yapardı. Her zaman iki hafta boyunca tek başına denizde balık tutardı. Bütün birikimini o tekneyi satın almak için kullandı. Kaptanına göre o tekne *öyleydi* emeklilik planı.'

"Kız arkadaş yok, partner yok." Hunter hâlâ dosyayı okuyordu. ‘En yakın akrabaları hâlâ El Granada’da yaşayan bir amca ve teyze.’ ‘Evet, kaptanı onlarla temasa geçiyor.’

Hunter, Nashorn'un ev adresini, yani Doğu Los Angeles'taki bir daireyi bulmak için dosyayı kontrol etti. Bu sabah oraya bir adli tıp ekibi gönderilmişti.

Dün gece Nashorn'un teknesinde cep telefonu, bilgisayar, adres defteri, günlük veya buna benzer bir şey bulamamışlardı ve kaptanına göre masasında da hiçbir şey yoktu. Sabit diskinde kişisel dosya yok. İş e-postalarını kontrol ediyorlardı. Hunter, Nashorn'un daire aramasından bir şeyler çıkacağını umuyordu. Dosyayı kapattı ve Garcia İlçe Savcısının otoparkına girerken dosyayı arka koltuğa geri koydu.

Kırk

Alice Beaumont başka bir belge sayfası yazdırdı ve onu zaten orada olan onlarca sayfanın yanına koydu. Hunter ve Garcia ofis dışındayken, burayı geçici olarak kendi özel araştırma cennetine çevirmişti.

İkinci heykelin yarattığı gölge görüntüsünün ne anlama gelebileceğini bulmak için hızlı bir girişimde bulundu, ancak üç çeyrek saat boyunca internette arama yaptıktan sonra onu uzaktan bile heyecanlandıran hiçbir şey bulamadı. İlk gölge kuklalarından farklı olarak görüntünün tamamına yüklenebilecek mitolojik bir anlam bulamadı. Eğer görüntüyü bozarsa, boynuzlu çarpık kafayı sevdiği herhangi bir şeytan figürüne bağlamak kolaydı ama bu, Nashorn'un kopmuş parmaklarının yarattığı dört küçük gölge figürünü açıklamıyordu.

Alice aramaya devam etmek istiyordu ama şimdilik soruşturmanın önceliğinin Derek Nicholson'un yıllar içinde ortadan kaldırdığı faillerin listesi üzerinde çalışmak olduğunu biliyordu. Eğer Andrew Nashorn'un dedektif ya da Destek Bölümü görevlisi olarak üzerinde çalıştığı herhangi bir vakayla ilgili bir bağlantı bulabilirse, bu onlara çaresizce aradıkları başlangıç noktasını verebilirdi.

Alice, etrafındaki tüm çıktılarla birlikte yere oturdu ve bunları iki, üç, dört ve bazen beş sayfa halinde yeniden okumaya ve yeniden gruplandırmaya başladı.

Bu sabah kendi dizüstü bilgisayarını yanına getirmişti. Sabit diskinde bulunan güçlü geliştirme uygulamalarından birkaçına ihtiyaç duyacağını hissediyordu. Ve o haklıydı. Hunter ona, serbest bırakılan, kaçan ya da şartlı tahliyeyle serbest bırakılan failleri ararken beş, belki de on yıl geriye gitmesini söylemişti. Bu ona okuması gereken çok fazla isim ve dosya verdi. Buna Andrew Nashorn'un araştırmalarından elde ettiği tüm yeni isimler ve dosyalar ve ayrıca bir liste de eklendi.

Nicholson'ı davalarını kaybettiği için kişisel olarak suçlayan asıl kurbanlardı ve Nicholson'un bunların hepsini atlatması için en az bir haftaya ihtiyacı olacaktı. Ancak uzman bilgisayar becerilerinin devreye girdiği yer burasıydı.

Hunter ve Garcia ayrılırken Alice'in yaptığı ilk şey, metin dosyalarını okuyabilecek ve belirli adları, kelimeleri veya cümleleri arayacak hızlı bir uygulama yazmaktı. Uygulama ayrıca çeşitli kriterleri kullanarak dosyaları birbirine bağlayabilir. Yaşadığı sorun, tüm dosyaların dijitalleştirilmemesiydi. Aslında bunların yaklaşık yüzde 50'si hâlâ yalnızca kağıt üzerindeydi. Basit bir isim listesi elde etmek, yirmi altı yıl öncesine gitmek bile kolaydı. Ancak gerçek dava dosyaları ancak yaklaşık on beş yıl önce dijital ortama aktarılmaya başlandı. Eski davalar Los Angeles Bölge Savcılığı'nın veri bankasına olabildiğince hızlı bir şekilde ekleniyordu, ancak bunların çokluğu, personel eksikliğiyle birlikte, süreci zahmetli ve çok ama çok yavaş hale getiriyordu. Aynı durum LAPD ve Andrew Nashorn'un davaları için de geçerliydi.

Alice sahip olduğu şeylerle gerçekten iyi durumdaydı. Başvurusu zaten kırk altı belgeyi işaretleyip bağlantılandırmayı başarmıştı ama henüz Nashorn'un soruşturmalarını incelemeye başlamamıştı.

Kırkbir

Hunter cerrahi maskesini burnuna ve ağzına taktı ve Özel Otopsi Salonu Bir'deki iki muayene masasından birinin sağında durdu. Garcia hemen arkasındaydı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve sanki kendisini dondurucu rüzgardan korumaya çalışıyormuş gibi omuzları öne doğru eğilmişti.

Her zaman olduğu gibi, dışarıdaki sıcak yaz gününe rağmen oda çok soğuktu; ameliyathane ve tavan ışıkları ne kadar parlak olursa olsun çok kasvetli; ve paslanmaz çelik masaları ve tezgahları, klinik atmosferi, insan vücudu dondurucularından oluşan petekleri ve

lazer keskinliğinde kesme aletlerinin insanın içini ürperten gösterimiyle fazlasıyla ürkütücü.

Doktor Hove, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme gölgesi oynaşarak, "Maskeye gerek yok Robert," dedi. ‘Bulaşma riski yok ve ceset gerçekten kokmuyor.’ Sözlerini düşünerek durakladı. 'Belki birazcık.'

Her ne kadar her kadavra, dokuların doğal olarak parçalanması ve ölümden sonra bakterilerin hızla çoğalması nedeniyle kaçınılmaz olarak kokar; tek başına bu koku Hunter'ı asla rahatsız etmedi. Otopsi muayenesinden önce özenle yıkanan cesedin kokusu neredeyse tamamen kaybolmuştu.

"Koku alma duyunuzun kızarmış tavuk kadar ölü olduğunun farkındasınız, değil mi Doktor?" diye yanıtladı Hunter, yepyeni bir çift lateks eldiveni ayağına geçirerek. “Kocam bana her yemek yaptığımda bunu söylüyor.” Doktor tekrar gülümsedi ve her iki dedektifin dikkatini iki otopsi masasına yöneltti. Bunlardan birinde Nashorn'un parçalanmış bedeni, diğerinde ise kopmuş bedeni bulunuyordu. Doktor Hove vücut parçalarının bulunduğu masaya yaklaştı. 'Resmi ölüm nedeni, ciddi kan kaybından kaynaklanan kalp yetmezliğiydi. Tıpkı ilk kurbanımız gibi.”

Hunter ve Garcia sessizce başlarını salladılar. Doktor devam etti.

“Yırtıkları ilk kurbandakilerle karşılaştırdım. Tutarlıdırlar. Katil aynı kesme aletini kullanmış.”

“Elektrikli mutfak oyma bıçağı mı?” diye sordu Garcia.

Doktor başını salladı. “Ama bu sefer katil biraz farklı yaptı.”

“Nasıl yani?” diye sordu Hunter, masanın diğer tarafına geçerek. 'Kanamayı düzgün bir şekilde durdurmaya çalışmak için zaman harcadı. Ayaklar amputasyon, Syme'ın ayak bileği ekleminin ayrılmasının tüm işaretlerini taşıyor.” “Ne?” diye sordu Garcia.

Doktor Hove, "Bu, adını James Syme'dan alan bir ayak bileği amputasyonu prosedürü" diye açıkladı. On sekiz yaşında Edinburgh Üniversitesi'nde Klinik Cerrahi Profesörüydü. Bugün hala kullanılan bir ayak bileği amputasyonu prosedürünü geliştirdi. Neyse, burada yaptığımız kesiler ayak bileği eklemleri boyunca temiz yapıldı.

Syme'ın ayak bileği dezartikülasyon kurallarına uygun olarak, tüm prosedürün bir cerrahi ekip olmadan bir tekne kabininde gerçekleştirildiği göz önüne alındığında, arterler nakledildi ve mümkün olduğunca büyük damarlar bağlandı. Genellikle işlem sırasında daha küçük kan damarları elektrokoagüle edilir, ancak katil bununla uğraşmadı. Ya ekipmanı olmadığı için ya da. . .'

Hunter, "Çünkü buna gerek yoktu" dedi. 'Kurbanın birkaç saat, belki birkaç dakika içinde öleceğini biliyordu. Sadece kanının akmasını ve çok çabuk ölmesini istemedi.'

Doktor, "Buna katılıyorum" dedi. 'İlk kesilenler kesinlikle ayaklardı. Katil, güdük üzerine şekillendirilmiş ve çapraz kesilmiş bir file ile yerine sarılmış, tüylerden oluşan kompresyon sargısı kullanmış. Harika iş çıkardın.'

“Profesyonelce yapılmış mı demek istiyorsun?” diye sordu Garcia.

Ben de öyle derdim, evet. Ama önce yaralar acı biber tozuyla kapatıldı.'

“Cayenne biberi mi?” Garcia’nın kaşları çatıldı. Bir an düşündü. 'İsa!'

Hunter'ın anısı onu hemen tekneye ve kabinden aldığı tuhaf, acı veren kokuya götürdü. Daha önce kokusunu aldığını biliyordu ama o zaman tanımlayamamıştı. Garcia'nın şüphesini fark ederek, "Biber acıyı artırmak için kullanılmadı" dedi ve hemen onu reddetti. ‘Kanamayı durdurmak için kullanıldı.’

'Affedersin?'

Doktor Hove, "Robert haklı" dedi. 'Cayenne biberi yıllardır doğal bir ilaç olarak kullanılıyor. Daha spesifik olarak bir kan pıhtılaşması.” Garcia'nın odağı Nashorn'un metal masadaki kopmuş ayaklarına kaydı. 'Kahve tozu gibi mi?'

Doktor, 'Evet, kahve tozunun çok benzer bir etkisi olabilir' diye doğruladı. 'Her iki toz da kan basıncını eşitlemek için vücutla reaksiyona giriyor, bu da normalde olduğu gibi yara bölgesinde fazladan fışkıran basıncın yoğunlaşmayacağı anlamına geliyor. Basınç eşitlendiğinde kan hızla pıhtılaşacaktır. Bu eski bir numara ama her zaman işe yarıyor. Bandaj analiz için zaten laboratuvara gönderildi.'

Garcia, "Katil daha sonraki amputasyonlarda da aynı özeni gösterdi mi?" diye sordu.

Doktor Hove başını yana eğdi ve ağzını büktü. 'Biraz. Kollardaki atardamarlar ve büyük damarlar da kalın bir iple bağlanmıştı ama hatırlayacağınız gibi yaralara pansuman yapılmamıştı. Ayak ampütasyonlarının aksine, acı biber asla kanamayı kontrol altına almak için kullanılmadı. Ancak yapılan şey kesinlikle kurbanın çok çabuk kan kaybetmesini önleyecekti.'

Hunter, "Elimizde henüz toksikoloji sonuçları yok, değil mi?" dedi. "Henüz değil," diye onayladı doktor. 'Bir iki gün içinde. Tahminimce katilin ilk kurbanında kullandığı kalp atış hızını düzenleyen ilaçlar için de aynı sonucu alacağız.'

Hunter da aynı duyguya sahipti ama Doktor Hove'un tavrında başka bir şeyi fark etti. Bir şey onu rahatsız ediyormuş gibi görünüyordu. "Başka bir şey mi var?" diye sordu.

Doktor Hove derin bir nefes aldı ve ellerini uzun beyaz paltosunun büyük ceplerine soktu. “Uzun yıllardır patolog olduğumu biliyorsun Robert. Los Angeles gibi bir şehirde patolog olduğunuzda, Neredeyse günlük bazda, insanların sunabileceği en kötü şeyleri hemen hemen görebiliyoruz. Ama şimdi size şunu söyleyeyim, eğer saf kötülük diye bir şey ya da aramızda dolaşan gerçek bir iblis varsa, o zaman bu katil odur. Ve bu adamı yakaladığınızda kafasında şeytan boynuzları olduğunu görürseniz bu beni şaşırtmaz.'

Bu sözler Hunter ve Garcia'yı oldukları yerde durdurdu; tekne kabininde bulunan heykelin oluşturduğu gölge figürü, sürekli tekrar eden bir kabus gibi onlara geri geldi.

“Bekle.” Garcia, Hunter'la hızlı ve rahatsız edici bir bakış atmadan önce elini kaldırdı. "Neden öyle söylüyorsun Doktor?"

Doktor arkasını döndü. 'Sana nedenini göstereyim.'

Kırk iki

Alice başka bir dosyayı okumayı bitirdi ve saatine baktı. Üç buçuk

saattir bu işin üzerindeydi ama hâlâ daha fazla ilerlemeye değer olduğunu düşündüğü bir yol bulamamıştı. Başvurusunun işaretlediği kırk altı ilk belgenin otuz sekizini zaten okumuştu.

Masasındaki dokunulmamış iki dava dosyası kutusunu incelerken onaylamayan bir şekilde başını salladı. Bu sefer çiğneyebileceğinden çok daha fazlasını ısırdığından hiç şüphesi yoktu. Bugünün sonuna kadar bu belgeleri elden geçirmek için okuyuculardan oluşan bir ekibe ve belki bir veya iki programcıya daha ihtiyacı vardı. Belki de yeni heykelin oluşturduğu gölge imajına anlam aramaya geri dönmeli. Belki orada daha şanslı olurdu.

Alice kendine taze bir fincan kahve doldurdu ve sırtını duvara yasladı. Bir an gözleri resim panosuna takıldı ve olanların vahşeti onu ürpertti. Bir insan nasıl bu kadar kötü olabilir? Bu rahatsız mı etti? Ve yine de heykelleri ve gölge resimlerini ortaya çıkaracak kadar akıllı mısın? Hala birisinin evine ya da teknesine girecek, ona saatlerce işkence edecek, onu parçalara ayıracak ve sonra da fark edilmeden çıkıp gidecek kadar akıllı mısınız? Polisin bulmasını istedikleri dışında hiçbir ipucu bırakmadan mı?

Alice bu görüntüleri aklından uzaklaştırmaya çalışarak kendini başka tarafa bakmaya zorladı. Dikkati yerdeki belgelere döndü. Kapak sayfalarında dava numarası ve sanık ya da hükümlünün adı yer alıyordu. Bir süre onlara baktı, beyni etrafa düşünceler saçıyor, olasılıkları araştırıyordu. Andrew Nashorn'un baş dedektif olduğu birkaç vakayı ve soruşturmaya dedektif sıfatıyla ya da destek memuru olarak dahil olduğu birkaç vakayı zaten taramıştı. Bunların neredeyse tamamı çete üyeleri, soyguncular, hırsızlar ve adi suçlularla ilgiliydi. Ona göre, gerekenlere sahip olmayan bireyler bu katil ol. Orada bir ilişki bulacağından pek şüpheliydi. Ancak davalarını kaybettikleri için Derek Nicholson'u ve Kaliforniya Eyaleti'ni kişisel olarak suçlayabilecek mağdurların listesine bile girmemişti.

Kahvesini çok hızlı yudumladı, ağzının çatısını yaktı. Sahip olduğu isim listeleri arasındaki ilgi eksikliğinin kışkırttığı yeni bir fikir beyninden fışkırırken birdenbire durakladı.

Alice bilgisayarına döndüğünde daha önce yazdığı uygulamanın

kod ekranını açtı. Tek ihtiyacı olan orada burada birkaç değişiklik yapmaktı ve yeni bir arama ve karşılaştırma aracına sahip olacaktı. Gerekli tüm değişiklikleri yapması otuz dakikasını aldı. Yeni uygulamasının Los Angeles Bölge Savcılığının veritabanına erişmesine izin vermek için güvenlik izni şifresini kullandı. Hunter ayrıca ona LAPD'ye ve ulusal suç veri tabanına bağlanmasını sağlayacak bir şifre de vermişti.

Program arama yaparken Alice dosyalara geri döndü. Uygulamanın iki farklı konumdaki iki farklı veritabanına bağlanması ve bu veritabanında arama yapması gerekiyordu; bunun biraz zaman almasını bekliyordu. Başlangıçtaki arama kriterlerini kullanan ilk sonuçlar, otuz beş dakika sonra geldi. Otuz dört farklı isim. Alice vaka özeti sayfalarını açtı ve çıktısını aldı. Bunları okudu ve ilerledikçe kenar boşluklarına notlar aldı. Yirmi dört numaralı arama sonucunun özet sayfasını okumaya başladığında vücudunu bir ürpertinin sardığını hissetti. Sayfayı bıraktı ve başvurusunun gösterdiği eşleşmeyi bulmak için kalan sayfaları hızlıca karıştırdı.

Alice şaşkın bir nefes aldı ve soğuk bir rüzgar gibi ciğerlerine hücum etti.

‘Tamam, bu çok ilginç.’

Kırk üç

Doktor Hove, Hunter ve Garcia'nın dikkatini tekrar ilk otopsi masasına ve Nashorn'un vücut parçalarına yöneltti.

Yaklaşıp Nashorn'un kafasını çevirerek yüzünün sol tarafındaki büyük yarayı ortaya çıkararak, "Kafa vücudundan kesilecek son kısımdı" dedi. 'Fakat bu, katilin kurbanını bastırdığı ilk yöntemdi. Yüze çok güçlü, tek bir darbe. Muhtemelen bir tür ağır metal ya da kalın tahtadan yapılmış bir silah kullanıyor; boru, sopa ya da buna benzer bir şey.'

Garcia sanki yakası onu rahatsız ediyormuş gibi rahatsız bir şekilde boynunu bir o yana bir bu yana döndürüyordu.

Doktor Hove, "Çenesi üç yerden kırılmıştı," diye devam etti ve açıkta kalan çene kemiğini gösterdi; Hunter'ın tekne kabininde tanımladığı, deriden çıkıntı yapan aynı çeyrek inç genişliğindeki çene kemiği parçası. 'Ağzının iç kısmına kemik parçaları kesildi. Bazıları diş etlerini çivi gibi deldi. Üç dişini kaybetti."

Kimse farkına varmadan, Garcia dilini kendi dişlerinin üzerinde gezdirdi ve ürpertisiyle mücadele etti.

Doktor, "Adli tıp üçünü de tekne kabininde buldu" dedi. Hunter, "Yani yüzüne aldığı darbe onu bayıltan şey miydi?" diye sordu.

'Buna hiç şüphe yok. Ancak neredeyse yatağa bağlı olan ve katilin sadist isteklerine karşı hiçbir direnç gösteremeyen ilk kurbanın aksine, uyanık olsaydı bu kurban kolayca karşılık verebilirdi. Yaşı ve akciğerlerinden birinin düşük kapasiteyle çalıştığı göz önüne alındığında, fiziksel sağlığı iyi durumdaydı.' Doktor Hove masanın üzerindeki ayrık vücut parçalarını gösterdi. 'Kolları ve bacaklarındaki kaslar, düzenli fiziksel egzersizle tutarlı olarak yeterince güçlüydü. Aktif olmaya devam etti.'

Hunter eğilip masanın üzerindeki vücut kısımlarını biraz daha yakından inceleyerek, "Fakat bileklerinde ya da kollarının herhangi bir yerinde gözle görülür hiçbir kısıtlama izi yok" dedi.

'Doğru' dedi doktor. 'Adli tıp ayrıca kurbanın bulunduğu sandalyeye ya da başka bir yere bağlı olduğunu gösteren hiçbir şey bulamadı.'

'Yani senin söylediğin şey şu. . Garcia atladı, '. . . kurbanın tüm prosedür boyunca bilincinin kapalı olduğu."

'Mantıksal sonuç bu olurdu.'

Hunter doktorun sesinde tereddüt hissetti. 'Öyle mi olurdu?' 'Yüzüne aldığı darbe şüphesiz onu bayılttı ama sakinleştirilmeseydi, katil kesmeye başlar başlamaz acı onu uyandırırdı.'

"Yani sakinleştirici verildi" diye bitirdi Garcia.

'Eğer bu olmasaydı, toksikoloji sonuçlarını alana kadar bununla devam ederdim. . Masanın üzerinde, Nashorn'un ayaklarının yanında duran, yaklaşık üç inç uzunluğunda küçük bir kemik parçasını işaret etti.

Hunter ona baktı ve biraz endişelenerek başını geriye doğru eğdi. 'Omurga mı?'

Doktor Hove, "Servikal omurlar" diye açıkladı.

“Ne?” Garcia daha yakından bakmak için eğildi.

Hunter, "Servikal eğrinin bir parçası" dedi.

'Peki bu ne anlama geliyor?'

Doktor Garcia'yla yüzleşti. 'Tamam, servikal veya omurilik hakkında uzun bir derse girmeden bunu açıklamaya çalışayım. Bunlar C5'ten C7'ye kadar olan omurlardır.' Masanın üzerindeki kemik parçalarını tekrar gösterdi. 'Servikal kord C1'den C7'ye kadar olan omurlardan oluşur ve omurganın tam üstünde yer alır.' İnsan vücudundaki gerçek konumunu göstermek için Garcia'nın boynunun arkasına dokundu. 'C1 kafatasınızın karşısındaki en üst omurdur ve C7 boynun tabanındadır - üst sırtın başlangıcıdır. Omurganın çok hassas bir kısmıdır ve herhangi bir hasar felce neden olabilir. Ancak bu aynı zamanda hasarın hangi omur çevresinde olduğuna da büyük ölçüde bağlıdır. Kafatasına yaklaştıkça felç daha hassas ve daha şiddetli olur. Şu ana kadar benimle misin?' Garcia bir okul çocuğu gibi başını salladı.

Hasar tam üst kısımda, C1, C2 veya C3 omurları civarındaysa tetraplejiye, yani boyundan aşağısı felce ve sinir sisteminin durmasına neden olabilir.

sistem – boynun altında his yok. Ancak aynı zamanda kolayca nefes almanın bozulmasına da neden olabilir ve solunum cihazının yardımı olmazsa ölüm çok çabuk gelecektir.'

Hunter, Doktor Hove'un bundan sonra neyi açıklayacağını anlayınca kalbinin daha hızlı attığını hissetti.

'C4 omurunun etrafındaki, servikal kordun yarısına kadar olan hasar,' Garcia'nın ensesine tekrar dokunarak yerini gösterdi, 'sinir sisteminde tetraplejiye ve uyuşukluğa neden olabilir, ancak nadiren nefes almada bozulmaya neden olur.' sözlerinin ciddiyeti. 'Omuriliğinin bu küçük bölümüne sahip olmamızın nedeni, kurbanın başı kesildiğinde kesiğin C7 omurunun (boyun tabanı) hemen sonrasında yapılmış olmasıdır. Başını ve boynunu muayene ettiğimde boyun kordonunun C4 omurunun hemen altından

yırtıldığını öğrendim. Boyundan aşağısı kasıtlı olarak felç edilmişti. Vücudunun büyük bölümünde his yok.'

Garcia sırtından aşağı soğuk terlerin akmaya başladığını hissedebiliyordu. 'Durun doktor. Katilin onu felç ettiğini mi söylüyorsun?'

'Tam olarak yaptığı da buydu.'

'Nasıl?'

'Sana göstereyim.'

Doktor Hove, Nashorn'un kesik kafasına uzandı ve onu çevirerek herkesin dikkatini ensesine çekti. Kafatasının tabanından yaklaşık üç buçuk inç uzakta, yaklaşık bir inç uzunluğunda yeni bir yan kesim vardı.

'Katil, boynunun arkasına yerleştirilen keskin bir bıçakla servikal kordunu kesti.'

'Sen *öyle* Şaka yapıyorum." Garcia'nın midesinde bir şeyler kasıldı. 'Korkarım biraz bile değil. Söylediğim gibi, bana göre bu katil kötülüğün kişileştirilmiş hali; bir insan-şeytan. Bu dünyada kimin aklına böyle bir şey gelirdi ki?'

"Bir çöp adam," dedi Hunter.

Herkes ona sanki uzaydan gelmiş gibi bakıyordu.

Hunter, "Buna çöp adam denir," diye devam etti. 'Vietnam Savaşı sırasında sadist birlikler tarafından kullanılan bir teknikti. Bu kadar kesin değildi. Savaş sırasında askerler kurbanın sırtına bıçak saplayıp omurgayı herhangi bir yerden keserdi. Bazen felç boyundan kaynaklanıyordu aşağısı, bazen sadece bacakları önemli değildi. Bu, kurbanın karşılık veremeyeceği anlamına geliyordu.'

"Bu katilin Vietnam gazisi olduğunu söylemiyorsunuz değil mi?" diye sordu Garcia.

'Sadece tekniğin yeni olmadığını söylüyorum.'

Doktor Hove, "Omuriliğin cilt yüzeyine yakınlığı nedeniyle kesiğin çok derin olmasına gerek yok" diye devam etti. Kurbanımızın durumunda, eğer bıçak bir santim kadar daha derine saplanmış olsaydı nefes borusunu kesebilirdi ve ölüm neredeyse anında

gelebilirdi.'

Garcia bir adım geri çekilerek, "Vay canına, bu katilin gerçekten tıbbi bilgiye sahip olduğuna hiç şüphe yok" dedi.

Doktor, "Benim görüşüme göre, hiç şüphe yok," diye onayladı. 'Solunum sistemini etkilemeden boyun aşağısı felci elde etmek için C4 omurundan servikal kordu kesmesi gerektiğini biliyordu. Ve yapılan da tam olarak buydu. Buna Syme'ın neredeyse mükemmel olan ayak bileği dezartikülasyon prosedürünü, ampütasyonlardan sonra uygun damarların bağlanmasını ve bacak kütüklerinin dikkatli bir şekilde pansumanını da eklerseniz, bu adam bir hastanede cerrah olabilir.'

Kırk dört

'Katil, kurbanın boyun kordonunu bir bıçakla ensesinden keserek mi felç etti?' Garcia'nın az önce ona verdiği otopsi raporunun bir kopyasını okurken Yüzbaşı Blake'in sesi neredeyse titriyordu. Hunter başını salladı.

Bölge Savcısı Dwayne Bradley, Yüzbaşı Blake'in masasının önündeki iki deri koltuktan birinde oturuyordu. Elinde raporun bir kopyası da vardı.

Rapor karşısında başını sallayarak, "Bir dakika bekleyin" dedi. ‘Buna göre kopmuş bir servikal kord sinir sistemini de etkileyerek mağduru uyuşuk ve acıya karşı duyarsız bırakacaktır.’

"Doğru" dedi Garcia.

'Peki bunu neden yapsın? Eğer katil kurbanın acı çekmesini istiyorsa neden onun duygu duygusunu elinden alıyordu? Neden onu kesmeden önce acıyı uyuşturdu ki? Hiç mantıklı değil.” Yanakları şimdiden hafif pembeleşmeye başlamıştı.

Hunter, dirseğini batı duvarındaki kitaplığa dayayarak, "Çünkü katil bir nedenden dolayı kurbanın farklı türde bir acı yaşamasını istedi" dedi. 'Psikolojik acı.'

Bradley bir an tereddüt etti.

'Kendi vücudunuzun şeklinin bozulduğunu ve sakatlandığını, hiçbir şey hissetmeden, siz tepki veremeden kendi kanınızın odaya sıçradığını izlediğinizi hayal edin. Kendi ölümünüzü sanki beyazperdede bir filmmiş gibi izlemek zorunda olduğunuzu hayal edin. Öldüğünü biliyorsun ama hissedemiyorsun.'

Savcı Bradley sözlerini ölçerken gözlerini Hunter'ın üzerinde tuttu. 'Eh, nasıl korkunç bir tablo çizileceğini kesinlikle biliyorsun.'

Kaptan, “Bu ne kadar sürdü?” diye sordu. 'Yani sakatlama mı, psikolojik işkence mi?'

'Söylemesi zor. Ancak bu şekilde vücut parçalarının ciddileştirilmesi ve kanamanın kısıtlanmasının alacağı süre göz önüne alındığında;
bir saatten fazla, belki daha fazla.”

"Lanet olsun," Savcı Bradley fısıldayarak nefes verdi ve raporun bir sayfasını çevirdi. "Burada ölüm saatinin öğleden sonra dört ile yedi arasında olduğu tahmin ediliyor."

"Doğru" diye onayladı Garcia.

'Ve ceset saat sekiz civarında komşu teknedeki bir kız tarafından bulundu, değil mi?'

"Doğru" dedi Garcia.

Kaptan Blake, “Yat limanındaki CCTV sisteminden bir şey aldık mı?” diye sordu. 'İnsanlar girip çıkıyor mu?'

Garcia kıkırdadı. 'Biz de bunu bekliyorduk ama hâlâ eski sistemi kullanıyorlar. İnanabiliyorsanız VHS kasetlerine kayıt yapıyor. Ve iki aydan fazla bir süredir bozuldu.”

Savcı, "Tipik" yorumunu yaptı. 'Kapıdan kapıya ya da bu durumda tekneden tekneye ne dersiniz? Kurbanın teknesinden yüksek sesli müzik patlamaya başladığında, oraya ait değilmiş gibi görünen ve o iskeleden ayrılan birini kimse fark etmedi mi?'

Hunter, "Katilin o kadar aptal olduğunu düşünmüyorum" dedi.

'Aptal? Ne demek istiyorsun?'

"Bunu doğrulamamızın imkanı yok ama Nashorn'un teknesindeki müzik setinde bir "uyandırma" programlama özelliği var. Benim tahminime göre katil zamanlayıcıyı, müzik setini gittikten en az yarım saat sonra açacak şekilde ayarlamış. Buna, insanların yüksek sesli

müzikten ancak bir süre devam ettikten sonra rahatsız olmaya başladıkları gerçeğini de eklerseniz, insanlar bunu fark etmeye başladığında katil çoktan gitmişti.'

Kaptan raporu onun önünde kapattı ve masasının kenarına itti. 'Mağdurun dairesine ne dersiniz? Bir şey aldık mı? Bilgisayar mı, cep telefonu mu?'

Hunter, "Adli tıp bir dizüstü bilgisayar buldu" diye yanıtladı. 'Biz konuşurken onlar bunun üzerinde çalışıyorlar; dosyalara, fotoğraflara, e-postalara, alabilecekleri her şeye bakıyorlar. Ama cep telefonu yok."

Garcia, "Nashorn yıllık iki haftalık tatiline çıkmaya hazırdı" diye ekledi. "Yani telefonunun yanında olduğunu varsaymak yanlış olmaz. Katilin ya yanına aldığını ya da suya atarak ya da yok ederek kurtulduğunu düşünüyoruz.'

Savcı Bradley, "Numarasını alıp sağlayıcısıyla iletişime geçip oradan gidebiliriz" dedi.

Hunter ona "Bunu zaten yaptık" dedi. 'Telefon kapalı, dolayısıyla yok edilmediyse tekrar açılıncaya kadar takip edilemez. Ama aramalarının cep telefonu sitesi analizini alabiliriz."

'*Belki* Bu bir seçenek değil,' diye karşı çıktı savcı. 'Alice sana hücre bölgesi analizini getirecek.' Hızla saatine baktı.

"Tamam" dedi Hunter. "Ben de bugün Amy Dawson'ı tekrar ziyaret edeceğim." Savcı Bradley ve Yüzbaşı Blake'in gözleri kısıldı ve ikisi de hafif bir baş sallamayla karşılık verdi.

Hunter onlara, "Derek Nicholson'ın hafta içi hemşiresi," diye hatırlattı. "Ona Andrew Nashorn'un bir fotoğrafını gösterip onun Nicholson'ı evinde ziyaret ettiğini söylediği adamın Savcı Bradley dışında olup olmadığını kontrol etmek istiyorum." İkinci ziyaretçinin kim olduğunu hâlâ tespit edemedik. Savcı Bradley'e sordum ve o da Los Angeles Bölgesi Bölge Savcılığı'nın tüm şubelerini araştırdı. Kimse öne çıkmadı, dolayısıyla ikinci ziyaretçinin savcının ofisinden bir meslektaşı olmadığını varsaymamız gerekiyor.'

Savcı başını salladı.

Kaptan Blake, düşünce süreci yeni bir vitese geçerken kalemini masasına vurmaya başladı. "Bana bir şey söyle," diye Hunter'a

seslendi. Her iki cinayetin de mantığının aynı olduğunu biliyorum ama Dwayne'in söyledikleri beni meraklandırdı. Neden ilk kurbana fiziksel, ikincisine ise psikolojik acı çektirelim ki? Pek mantıklı değil."

Hunter, "Asla öyle olmaz Kaptan," diye yanıtladı.

'Tamam, ama burada benimle dalga geç. Birden fazla failin olma ihtimali var mı sizce? Belki iki kişi birlikte hareket ediyor. Nicholson'dan ve diğeri Nashorn'dan nefret eden biri mi? Belki hapishanede tanışmışlardır. Aynı kuruma gönderildi ancak tamamen alakasız suçlar nedeniyle. İçeride arkadaş oldular. Bu onlara hastalıklı bir intikam almaları için yıllar vermiş olabilir.'

Savcı Bradley, "Haklı olduğu bir nokta var," diye onayladı.

‘Kurbanlara gerçekte ne yapıldığı göz önüne alındığında bu pek olası değil.’ ‘Nasıl yani?’

Hunter odanın ortasına doğru yürüdü. 'Her iki suçta da ortaya çıkan psikozun ciddiyetini ve eylemin çılgınlığını göz önünde bulundurursanız, iki ayrı saldırganın olması neredeyse imkansızdır. Suç mahalli, en küçük ayrıntısına kadar katilin bir zorlama uyguladığını gösteriyor. Sadece heykellere bakın. Psikolojik düzeyde bunu paylaşmak imkansızdır. Kurbanlarını öldürüyor, vücutlarını parçalıyor ve
insan vücudunun bir parçası olan heykelleri yapmak ona keyif veriyor. İçinde yalnızca kendisinin anlayabileceği bir şeyi tatmin ediyor. Başka hiç kimse aynı düzeyde tatmine sahip olamazdı. Bu tür bir psikolojik rahatsızlık paylaşılamaz. Aynı katil, Kaptan. Güven bana.'

Kapının çalınması onları böldü.

"Evet" diye seslendi Yüzbaşı Blake.

Kapı yarıya kadar açıldı ve Alice Beaumont kafasını içeri uzattı. İnternet üzerinden erişemediği bazı dosyaları kontrol etmek için Bölge Savcılığına geri dönmüştü. Gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve tamamen hareketsiz kaldı. Hunter ve Garcia'nın morgdan döndüklerini bilmiyordu ve Savcı Bradley'nin odada olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Herkes dönüp Alice'le yüzleşti.

Üç sessiz saniye.

“Böldüğüm için özür dilerim.” Herkesin dikkatinin kendisinde

olduğundan emin olmak için gözleri odada dolaştı. 'Ama sanırım sonunda bir şey elde ettim.'

Kırkbeş

Savcı Bradley, sanki kendi ofisiymiş gibi Alice'e ofise girmesini işaret etti. Kapıyı arkasından kapatmasını bekledi.

Otopsi raporunun kopyasını Yüzbaşı Blake'in masasına atarak, "Peki elinde ne var?" diye sordu.

“Bütün sabahı Derek Nicholson tarafından yargılanan suçluların isimlerinden oluşan uzun listeyi inceleyerek geçirdim.” Hunter'a doğru başını salladı. ‘Bu sefer on beş yıl geriye gittim. İki kurbanla ilgili bağlantıları aradım. Çoğunlukla Nashorn tarafından tutuklanan ve daha sonra Nicholson tarafından yargılanan biri.” Yanındaki yeşil plastik klasörden dört sayfa kağıt alıp odadaki herkese birer sayfa uzattı. 'Nashorn'un dedektiflik yaptığı on iki yıl boyunca yakaladığı tüm suçlulardan Nicholson otuz yedisini yargıladı.' Herkesin dikkati listedeki isimlere çevrildi.

'Otuz yedi mi? Burada sadece yirmi dokuz isim var, dedi Savcı Bradley, kaşları hafifçe kalkarak.

Alice, "Bunun nedeni ilk otuz yediyi önceden kontrol etmemdi," diye açıkladı. ‘Sekiz tanesi zaten öldü. Sorun şu ki, bunların otuz yedisi de ortalama sokak suçlusuydu; silahlı soygun, gasp, uyuşturucu ticareti, seks sömürüsü, ağırlaştırılmış saldırılar, çete üyeleri, bu tür şeyler. Geçmişlerini kontrol ettiğimde, okulu bırakmış kişiler ve dağılmış ailelerden gelen, kötü eğitimli insanlardan ve istismarcı ebeveynlerden başka bir şey bulamadım. Patlayıcı öfkeye sahip ve kalıba uymayan insanlar.” “Hangi kalıptan bahsediyorsun?” diye sordu Savcı.

Alice, "Patoloğun Nicholson'un otopsisinden elde ettiği rapor, katilin bir tür tıbbi bilgiye sahip olduğunu gösteriyor" diye açıkladı. Garcia, "Bu, Nashorn'un bu sabahki muayenesinden sonra daha da doğrulandı" diye ekledi.

Alice, "Bu da benim iddiamı destekliyor" diye devam etti. 'Bu listedeki suçlular, araştırdığımız türden cinayetleri işleyebilmek için gereken eğitim düzeyine sahip değil. Bir kurbanı parçalayıp heykeller yaratacak bilgiye, sabra veya kararlılığa sahip değillerdi.'

“Yani bu listedeki isimlerin hiçbirinin araştırmaya değer olmadığını mı söylüyorsunuz?” dedi Yüzbaşı Blake, hafif bir ses tonuyla. “Peki onu bize vermenin ne anlamı var?” Listeyi dikkatsizce masasının üzerine bıraktı.

“Hayır,” diye karşılık verdi Alice aynı ses tonuyla. 'Demek istediğim bu benim görüşüm. Listeyi derledim çünkü bu benim işimdi. Savcının ofisinde çalıştığım bunca yıl boyunca öğrendiğim tek şey, zamanın her soruşturmada çok değerli olduğudur. Ama eğer o listedeki yirmi dokuz ismin tamamını araştıracak kaynaklara ve zamanınız varsa, o zaman lütfen konuğum olun.'

Savcı Bradley, Yüzbaşı Blake'e bakarken gururlu bir baba gibi gülümsedi. Eksik olan tek şey 'İşte benim kızım' cümlesiydi. Hunter kaptanın çenesindeki kasların esnediğini gördü. "Ama heyecanlandığın şey bu değil," diye hemen müdahale etti. 'Başka bir şey buldun, değil mi?'

Yeni bir parıltı Alice'in gözlerini aydınlattı. 'Listeyi gözden geçirmeyi bitirdikten sonra aklıma bir fikir geldi. Belki buna farklı bir açıdan bakabiliriz diye düşündüm.”

“Peki bu hangi açı?” Kaptanın sesi hâlâ kuruydu. Alice kaptan masasının kenarına doğru ilerledi. 'Ya aradığımız kişi kurbanlardan yalnızca biriyle bağlantılıysa, ikisiyle de değil?' Herkes bunu bir an düşündü.

“Peki o zaman neden diğerini öldürdünüz?” diye sordu Garcia.

Alice sanki 'Anahtar soru bu' der gibi sağ işaret parmağını kaldırdı. 'Çünkü bağlantı başka bir yerde.' Kimseye onu sorgulama şansı vermedi. 'Bunu aklımda tutarak, hızlı bir şekilde savcının veritabanında, özellikle de Nicholson tarafından ele alınan vakalarda arama yapacak bir uygulama yazdım. Daha sonra sonuçları herhangi bir şekilde Nashorn tarafından yıllar içinde tutuklanan suçlularla ilişkilendirmeye çalışacaktı.” “Hangi kriterleri kullandınız?” diye sordu Hunter.

Alice hafifçe başını yana eğdi ve omuz silkti. 'Bu benim sorunumdu. Kapsam oldukça geniş olabilir, bu yüzden basit bir şeyle, Robert'ın daha önce önerdiği bir şeyle başlamaya karar verdim: aile veya akrabalar,
yakın zamanda serbest bırakılan veya şartlı tahliye edilen herkese öncelik vermek.' Durdu ve başını bir yandan diğer yana salladı. ‘Eh, çok yakın zamanda değil, başlangıç olarak beş yıl geriye gittim.’

'Ve . . . Yüzbaşı Blake sağ dirseğini döner sandalyesinin koluna koydu ve çenesini hafifçe parmak eklemlerine dayadı.

'Ve ben de şanslı olabilirdim çünkü çok güçlü bir aday geldi yukarı.'

Kırk Altı

Alice, yeşil plastik klasöründen basılı bir sabıka fotoğrafının dört kopyasını almadan önce dudaklarının uçlarında hafif bir gülümsemenin kıvrılmasına izin verdi. 'Bu Alfredo Ortega.'

Herkese bir kopyasını verdi. Fotoğraf eski görünüyordu. Deneğinin asimetrik bir yüzü, köşeli bir çenesi, sivri bir burnu, kafasına göre çok küçük görünen kulakları, çarpık dişleri ve kalın dudakları vardı; pek de çekici bir adam değildi. Saçları gece yarısı siyahıydı ve uzundu, omuzlarına düşüyordu.

"Tamam" dedi kaptan. Yeterince uğursuz görünüyor. Hikayesi nedir?" "Bay Ortega, Meksika kökenli bir Amerikan vatandaşıydı. Los Angeles'ın güneydoğusundaki bir depoda istifleyici ve forklift sürücüsü olarak çalışıyordu. İri bir adamdı; 1,80 ve iki yüz kırk kilo. Gerçekten uğraşmayacağınız türden bir adam. Ağustos ayının yağmurlu bir gününde kendini pek iyi hissetmiyordu, görünüşe göre bir şeyler yemişti. Öğleden sonra patronu ona acıdı ve günün geri kalanında izin almasını söyledi. Ortega o zamanlar iki yıldır evliydi; çocuğu yoktu. Eve her zamankinden erken döndüğünde karısı Pam'i başka bir adamla yatakta buldu. Aslında onun bir içki arkadaşı.'

Garcia yüzünü buruşturdu. 'Kahretsin, bu hiç iyi olamaz.'

Alice devam etmeden önce ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. 'Çıldırmak ve öfkesini kaybetmek yerine, onları yalnız bıraktı, birkaç kasabayı karısının ailesinin San Bernardino'daki evine sürdü, annesini, babasını, büyükannesini ve küçük erkek kardeşini öldürdü. Köpeklerine dokunmadı.

Kan banyosundan sonra başlarını kesip başlarını yemek masasına bıraktı.'

Dört çift endişeli göz fotoğraf çıktısından Alice'e döndü. Bir süreliğine gerilimin uzamasına izin verdi.

'Ortega daha sonra Los Angeles'a ve karısıyla yatan arkadaşının evine geri döndü. O sırada arkadaşı onunla birlikte eve dönmüştü.

kendi karısı ve çocuğu, henüz beş yaşındaydı.” Alice durakladı ve derin bir nefes aldı. 'Karısının ailesini öldürdüğü gibi hepsini de öldürdü; palayla. Kafalarını mutfak tezgahına bırakmışlar. Daha sonra evlerinde sakince duş aldı ve buzdolabından biraz yiyecek aldı. Ancak o zaman eve döndü. Karısının kafasını kesmeden önce onunla sevişti.' Herkes Alice'e neredeyse katatonik bir şekilde bakıyordu.

'Vay . . . bu bir *ilham verici* Hikaye," dedi Garcia nefesi kesilerek. 'Bu ne kadar zaman önceydi?'

'Yirmi bir yıl önce. Tutuklamaya falan direnmedi. Yakalandığında geçici delilik nedeniyle suçsuz olduğunu iddia etti. Bu yüzden jürili bir mahkeme vardı. Savcı Derek Nicholson'du.' Şaşkın bir sessizlik.

Savcı Bradley, "Davayı hatırlıyorum" dedi.

Garcia, "Tutuklamayı yapan polis memuru Nashorn muydu?" diye sordu.

Hunter başını sallayarak "Olamamış olabilir" dedi. “Bu yirmi bir yıl önceydi Carlos. O zamanlar Nashorn dedektif değildi.” “Bir dakika.” Yüzbaşı Blake çıktıyı masasının üzerine koydu. ‘Arama kriterlerinizde son beş yılda kişilerin serbest bırakılmasını veya şartlı tahliye edilmesini istediğinizi söylediniz. Bana bu büyücünün serbest bırakıldığını mı söylüyorsun? Nasıl?'

“Hayır.” Alice başını salladı. 'Jüri oybirliğiyle karar verdi. Ortega idam cezasına çarptırıldı. On altı yıl boyunca idam cezasına çarptırıldı. Beş yıl önce öldürücü enjeksiyonla öldü.”

Her taraf şaşkın görünüyor.

Bu Yüzbaşı Blake'in sabrının sonuncusuydu. “Benimle dalga mı geçiyorsun?” Ayağa kalkarken çıktıyı masasına çarptı, bakışları Alice ile savcı arasında gidip geliyordu. “Önce gerçekten incelememiz gerektiğini düşündüğünüz isimlerin listesi, şimdi de çoktan ölmüş birinin fotoğrafı. Bu da ne böyle, "LAPD'nin zamanını boşa harcama" günü mü? Senin için çalışan ne tür salaklar var, Dwayne?'

“Bölümünüzdeki moronların etrafında dans edebilecek türde Barbara.” Savcı Bradley başını Hunter ve Garcia'ya doğru işaret etti.

Alice, tartışmanın daha fazla kızışmasına izin vermeden, sakin bir sesle, "Alfredo Ortega, Nicholson tarafında bulduğum bağlantı," diye yanıtladı ve dosyasından yeni bir fotoğraf çıktısı aldı. Bir kez daha herkese bir kopyasını dağıttı. 'Şimdi seni Ken Sands'le tanıştırayım.'

Yeni sabıka fotoğrafı Ortega'nınkinden çok daha yeni görünüyordu. Üzerindeki adam yirmili yaşlarının ortasında görünüyordu. Cildinin altın tonu, etnik kökenden çok, yoğun güneş banyosuna bağlanıyordu. Yanakları sivilce izlerinden dolayı sünger gibi çukurlaşmıştı, muhtemelen ergenlik çağından kalmaydı. Gözleri o kadar koyuydu ki neredeyse siyahtı. Damardan uyuşturucu kullanan birinin mesafeli bakışlarına sahipti ama o meydan okuyan gözlerde başka bir şey daha vardı; soğuk ve korkutucu bir şey. Kötü bir şey. Koyu saçları kısa kesilmişti ve bir gün intikam alacağını bilen birinin kendinden emin gülümsemesine sahipti.

Garcia, “Peki bu Ken Sands partiye ne katıyor?” diye sordu.

Alice arsız bir gülümsemeyle gülümsedi. 'Oldukça fazla.'

Kırk Yedi

Alice yeni bir belgede "Sands, Ortega ile birlikte Paramount'ta büyüdü" diye okudu. ‘Onlar en iyi arkadaşlardı. Hiçbirinin erkek veya kız kardeşi yoktu ve bu onları birbirlerine daha da yakınlaştırdı. İkisi de fakir ailelerden geliyordu. Sands'in babası çok içki içtiğinden evindeki hayat pek de mükemmel değildi. Sands evde olmaktan nefret ediyordu. Babasından ve ondan aldığı dayaklardan nefret ediyordu. Zamanının çoğunu sokaklarda ve Ortega'yla geçiriyordu. Çok geçmeden uyuşturucuya, çetelere, kavgalara bulaşmaya başladılar; tatbikatı biliyorsunuz.'

Yüzbaşı Blake'in masasındaki telefon çaldı ve o da ona uzandı. “Şimdi değil.” Telefonu tekrar kapattı. 'Devam et.'

Alice boğazını temizlemek için öksürdü. Sands ve Ortega Paramount Lisesine gittiler. Ortega ortalamanın altında bir öğrenciydi ancak Sands, rahatsız edici olmasına rağmen çoğu

kişinin beklediğinden daha iyi notlar aldı. İsteseydi ve imkanı olsaydı üniversiteye kabul edilmek sorun olmazdı. Ancak sokak hayatları zaten suça dönüşmeye başlamıştı ve on yedi yaşına geldiklerinde ikisi de araba hırsızlığı ve esrar bulundurmaktan tutuklanmıştı. Bu onlara ıslahevinde bir yıla mal oldu.

'İçerideki hızlı büyüleri Ortega'yı sarstı. Bu hayata gerçekten devam etmek istemediğine karar verdi. Serbest bırakıldıktan kısa süre sonra Pam'le tanıştı. Birkaç yıl sonra evlendiler. Hâlâ uyuşturucu kullanıcısı olmasına rağmen dediğim gibi depoda işe girdi ve her şey onun sokak hayatını geride bıraktığını gösteriyordu.'

Hunter, "Ama Sands değil," sonucunu çıkardı.

Hızlı bir kafa sallama. 'Sands değil. Serbest bırakıldıktan sonra bir süre adi suçlu olarak hareket etti ama ıslahevinde pek çok temas kurdu. Siz farkına bile varmadan, büyük çapta uyuşturucu satıyordu.'

Garcia, “Tüm bu bilgilere nasıl bu kadar hızlı ulaştın?” diye sordu. Alice, Bradley'i başıyla selamlayıp raporunun bir sayfasını çevirerek, "Sayın ofisi, dava ettiğimiz herkes hakkında kapsamlı dosyalar tutuyor" diye yanıtladı. ‘Bir gece,
Sands eve sarhoş ve kafayı bulmuş halde döndü. *bir diğer* kız arkadaşı Gina Valdez ile kavga etti ve işler kontrolden çıktı. Kafasını kaybetti, bir beysbol sopası kaptı ve Gina'yı ölümden bir nefes uzakta bırakacak bir dayakla hastaneye kaldırdı. Birkaç kemiği kırılmıştı, kafatası kırılmıştı ve sol gözünün görme yetisini kaybetmişti.'

Garcia pencereye yaslanarak, "Ne hoş bir adam," dedi. Hunter, "Başvurunuzun aile ve akrabalar arasındaki bağlantıları aradığını söylemiştiniz," diye sözünü kesti. "Sands'i Ortega'ya bağlamayı nasıl başardınız?" "Karısı öldürüldüğünde, Ortega, Ken Sands'i en yakın akrabası olarak listeledi. Ölüm cezası,' diye açıkladı Alice. 'Dediğim gibi küçükken kardeş gibiydiler. Aile üyelerini, çete üyelerini, dışarıdan başkası adına intikam alabilecek herkesi aramamızı önerdiniz. Ken Sands kesinlikle bu kategoriye uyuyor.'

Garcia, "Orada hiçbir tartışma yok" dedi.

“Ama işlerin iyiye gittiği yer burası,” diye ekledi Alice. ‘Andrew

Nashorn Sands’i tutuklayan dedektifti.’

Bir anlığına odadaki statik elektriğin serbest bırakıldığını hissettim. Sands'in kız arkadaşı Gina ondan dehşete düşmüştü ve haklıydı da. Onu daha önce de birçok kez dövmüştü, bu ortaya çıktı. Nashorn, yeterince iyileştiğinde onu suç duyurusunda bulunmaya ikna etmeyi başaran kişiydi. Sands, birlikte yaşadığı bir partnere ölümcül silah kullanma suçundan ağırlaştırılmış darp cezasıyla suçlandı.

Savcı Bradley, "Kaliforniya Ceza Yasası 245'e göre bu ağır bir suçtur" diye ekledi.

Alice başını salladı. 'Buna yakalandığında kafasının iyi olduğunu ve bir kilo eroin taşıdığını da ekleyin, dokuz buçuk yıl hapis cezası alırsınız. Lancaster'daki Kaliforniya Eyalet Hapishanesine gitti.' "Bu ne kadar zaman önceydi?" diye sordu kaptan.

'On yıl. Görünüşe göre, cezası okunduktan sonra ve mahkeme memurları tarafından götürülmeden önce Sands, savcının hemen arkasında oturan Nashorn'a dönüp şu sözleri söyleyecek zamanı buldu: “Ben geleceğim. Sen".Alice raporu Yüzbaşı Blake'in masasına koydu. ‘Altı ay önce serbest bırakıldı.’

Zaman birkaç saniye durmuş gibiydi.

Hunter, "Elimizde onun adresi var mı?" diye sordu.

'Sadece eski ev adresi. Sands şartlı tahliye edilmedi, cezasını çekti; temiz tahliye, şartlı tahliye memuruna, hakime veya herhangi bir şeye rapor vermesine gerek yok.
Herhangi bir kısıtlama da yok. Hatta isterse ülkeyi bile terk edebilir.” “Tamam,” dedi Yüzbaşı Blake, masasındaki çıktıya bakarak. “Onu bir an önce bulalım ve onunla biraz sohbet edelim.” Alice’e dosyasını ve raporu teslim etmesini işaret etti.

"Onu bulana kadar," dedi Savcı Bradley, "bu konuyu mümkün olduğunca sessiz tutalım." Bunların hiçbirinin basına ya da herhangi birine sızmasını istemiyorum.' Hunter ve Garcia'ya sanki odadan çıkar çıkmaz yeni bulguyu duyuracaklarmış gibi baktı. 'Ve demek istediğim *herhangi biri*. Bir savcımız ve bir polisimiz öldürüldü. Los Angeles'taki her polis memuru, her kolluk kuvveti elimizdeki herhangi bir şüpheliyi ele geçirmek için can atıyor. Bu ortaya çıkar ve hiçbirimizin daha önce görmediği ölçekte bir insan avına gireceğiz. O

yüzden kimseye tek bir kelime bile söyleme. Anlaşıldı mı?'

Ne Hunter ne de Garcia cevap verdi. Sadece savcıya baktılar. '*Anlaşıldı mı dedektifler?*'

"Kristal," diye yanıtladı Hunter.

Kırk sekiz

Sabahki gelişmenin ardından günün geri kalanı sıkıcı geçmeye başladı. Başka hiçbir şey gerçekleşmedi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Alice'in Ken Sands için kaydettiği adres güncelliğini kaybetmişti ve hapishaneden sadece altı ay önce çıktığından beri izini sürmeye yardımcı olabilecek herhangi bir belge için başvuruda bulunmamıştı; ne ehliyet ne de pasaport. ulusal refah kaydı yok, hiçbir şey yok. Sosyal güvenlik kayıtları hâlâ eski adresini gösteriyordu.

Hunter'ın bir banka hesabını, doğalgaz veya elektrik faturasını, onları doğru yöne yönlendirebilecek her şeyi bulmaya çalışan bir ekibi vardı. Ayrıca Sands'in eski dostlarını da araştırıyorlardı. Cezaevine girmeden önce takıldığı kişiler, cezaevinde tanıştığı ve artık dışarıda olan kişiler; herhangi biri, gerçekten. Ancak eski dostlardan ya da hapishane arkadaşlarından bilgi almak sanıldığından çok daha zordu ve Hunter da bunu biliyordu. Los Angeles sokak kanununda birisini özellikle polise ihbar etmek ölümle cezalandırılabilecek bir suçtu. Düşmanları bile kolay konuşmazdı.

Hunter aynı zamanda Sands ve Ortega'nın tüm hapishane ziyaret kayıtlarını da talep etmişti, ancak Kaliforniya mahremiyet yasaları nedeniyle, talebi onaylayacak bir yargıcın gelmesi bir veya iki gün sürebilirdi ve dosyaları alana kadar da birkaç gün daha geçebilirdi.

Ken Sands'in neredeyse öldüresiye dövdüğü kız arkadaşı Gina Valdez ortadan kaybolmuştu. Amerika'da adınızı değiştirmek çok karmaşık bir süreç değildi. Ve internet çağında, bütününüzü değiştiriyoruz

Kimlik giderek kolaylaşıyordu. Gina'nın adını mı değiştirdiğini yoksa yeni bir kimlik mi yarattığını kimse bilmiyordu. Kimse onun hâlâ Los Angeles'ta mı, Kaliforniya'da mı, hatta artık ülkede mi olduğunu bilmiyordu. Ama kesin olan bir şey vardı: Bulunmak istemiyordu.

Bir LAPD dedektifi olarak Andrew Nashorn bazen ortağı Dedektif Seb Stokes ile çalışıyordu. Stokes, Ken Sands'in işine dahil değildi Tutuklandı ama Hunter yine de onu aradı. Yarın sabah ilk iş buluşmak üzere anlaştılar.

LAPD Bilgi Teknolojileri Bölümü başkanı Brian Doyle, Nashorn'un dairesinde buldukları bilgisayardan almayı başardığı bilgilerle öğleden sonra sonuna doğru Hunter'a ulaşmıştı. Hunter ve Garcia, alınan tüm e-postaları incelemek için bir saat harcadılar ve bilgisayarın İnternet geçmişinden derlenenler. Nashorn'un, çoğu fetiş, esaret ve sadomazoşizm hizmetlerinde uzmanlaşmış olan çeşitli eskort acentelerini sık sık kullandığı ortaya çıktı. Ayrıca bir dizi porno web sitesi de vardı ve bunların birçoğunun hard edge olduğu düşünülse de hiçbiri yasa dışı değildi.

E-postalarda onlara şüpheli hiçbir şey, tehdit ya da tek bir şey olarak yorumlanabilecek herhangi bir şey verilmedi. Derek Nicholson hastalandığında evinde onunla konuşan ikinci kişinin kimliğini tespit etmek için de herhangi bir ilerleme kaydedilmemişti. Nicholson'ın hemşiresinin Hunter'a, Nicholson'ın vicdanını temizlemesi ve birine bir konuda gerçeği söylemesi hakkında söyledikleri Hunter'ın zihninde hâlâ dönüp duruyordu.

Hunter ve Garcia günün geri kalanını internette araştırma yaparak, Nashorn'un vücut parçalarından yapılmış heykelin oluşturduğu yeni gölge görüntüsüne uzaktan bile benzeyen bir şey arayarak geçirdiler. Resmin tamamına benzeyen hiçbir şey bulamadılar. Boynuzlu çarpık kafa figürü, çoğu şeytanın veya şeytanın temsiliyle kolayca eşleştirilebilir. Ve bu dünya çapındaki dinler, inanç sistemleri ve kültürler için geçerliydi. Ancak Yunan tanrısı Pan, hatta Apollon ve Zeus gibi mitolojik boynuzlu tanrılar da vardı; bunların ilk temsilleri boynuzlu adamdı. *Şeytan ya da Tanrı*Hunter, diye düşündü. *Seçimini yap.*

Herhangi bir referans noktasına sahip olmadan kumsalda sarı bir

saç aramaya benziyordu.

Görüntünün ikinci kısmının daha da anlaşılması zor olduğu ortaya çıktı. Ayakta duran ve yatan iki figür neredeyse üst üste. Hunter ve Garcia hiçbir şey bulamadılar ve Hunter, Alice'in haklı olabileceği olasılığını düşünmeye başlamak zorunda kaldı. Belki de görüntünün hiçbir gizli anlamı yoktu. Dini bir şey yok. Mitolojik bir şey yok. Paralel çağrışım yok. Belki de anlamı onun önerdiği kadar basitti; kurbanlarına tepeden bakan şeytani bir katil. İkisi gitti, ikisi kaldı. Bu da tekrar öldüreceği anlamına geliyordu.

kırk dokuz

Hunter, Lennox'a dönüp Amy Dawson'ın evinin önüne park ettiğinde akşam yemeği vakti geçmişti. Derek Nicholson'un hafta içi hemşiresi bir kez daha kibar bir gülümsemeyle onu evine götürdü ama bu sefer onu mutfağa yönlendirdi.

Havaya pişmiş domates, fesleğen, soğan, kırmızı biber ve baharatların hoş kokusu serpildi.

Amy, "Kocam oturma odasında maçı izliyor" diye açıkladı. 'O büyük bir Lakers hayranı ve heyecanlandığında oldukça gürültülü olabiliyor. Burada konuşmamızın bir sakıncası olmaz, değil mi?'

Hunter, "Elbette hayır," diye güvence verdi ona. “Elimden geldiğince kısa konuşacağım.” Amy hafif, çiçekli bir elbise ve lastik parmak arası terlik giyiyordu. Mısır tarlaları çözülmüştü ve saçları artık gür bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Hunter'a katlanır Formica masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturmasını teklif etti.

“Biraz daha erken gelseydin bizimle akşam yemeği yiyebilirdin.” Hunter gülümsedi. 'Bunu söylemen çok nazik bir davranış, teşekkür ederim. Ama muhtemelen iyi bir şeydi. Beni güzel, ev yapımı bir makarna yemeğinin yanına getirin ve vücut ağırlığımı yiyebileyim. . . belki daha fazlası.”

Amy durakladı ve şüpheyle Hunter'a baktı. 'Bu gece

makarna pişirdiğimi nereden biliyorsun?'

'Hımm. . . Mutfağınızdaki ağız sulandıran kokuya bakılırsa sadece bir tahmin." Omuz silkti. 'Ev yapımı baharatlı domates sosu mu?' Amy şaşkınlığını gizleyemedi. 'Bu doğru. Annemin kendi tarifi. Hepimiz bol sıcak yemeyi severiz.'

"Ben de." Hunter oturmadan önce başını salladı. Amy'nin masanın karşısına oturmasını bekledi. "Bay Nicholson hastalandıktan sonra evinde ziyaret ettiğini söylediğiniz o ikinci kişiye geri dönmek istedim." "Başka bir şey hatırlamıyorum" dedi, içtenlikle üzgün görünüyordu.

'Bu iyi. Senden asıl istediğim, bir fotoğrafa bakıp içindeki kişinin o gün Bay Nicholson'ı ziyaret eden kişi olma ihtimalinin olup olmadığını bana söylemendi.'

"Tamam." Öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayadı. Ailenin köpeği Screamer mutfak kapısının hemen dışında havlamaya başladı. Amy sinirlenmiş bir yüz ifadesine büründü. "Bir saniyeliğine kusura bakmayın Dedektif." Ayağa kalktı ve kapıyı açtı ama köpeğin içeri girmesine izin vermedi. "Delroy," diye seslendi. 'Screamer'ı alıp dışarı çıkarabilir misin? Artık onunla başa çıkamam.'

Güçlü bir bariton ses, "Maçı izliyorum" diye yanıtladı.

"O halde Leticia'dan onu yukarı çıkarmasını isteyebilir misin?"

Delroy daha da yüksek bir sesle, "Leticia," diye seslendi. 'Ben boğmadan önce gel köpeğini al.'

Amy başını sallayarak kapıyı kapattı. Tekrar yerine otururken, "Çok üzgünüm," dedi. 'Bazen bu köpek beni deli ediyor. Kocam da öyle.'

Avcı gülümsedi. "Sorun değil." Andrew Nashorn'un A4 boyutunda bir fotoğrafını Amy'nin önüne koydu. "Bahsettiğim kişi bu." Kağıdı aldı ve uzun bir süre dikkatle inceledi.

Üzgünüm Dedektif, bu o değil. Adamın daha genç ve zayıf göründüğüne eminim." Fotoğrafı masaya geri koydu.

Hunter başını salladı ama resmi olduğu yerde bıraktı. 'Peki ya bu kişi?' İkinci bir fotoğraf çekti. Bu sefer Ken Sands'in sabıka fotoğrafı. Lancaster'daki Kaliforniya Eyalet Hapishanesi ile temasa geçmiş ve Sands'in serbest bırakıldığı gün çekilmiş daha yeni bir fotoğrafını

çekmeyi başarmıştı. Saçları uzun ve dağınıktı ve gür, dağınık bir sakalının uzamasına izin vermişti. Yüz özelliklerinin hiçbiri pek belirgin değildi.

Hunter, "Bu onun elimizdeki en son fotoğrafı," diye açıkladı. Sands'in bu görünümü kasıtlı olarak yarattığını biliyordu. Orta ila uzun cezalar çeken birçok mahkumun benzer bir görünümü vardı. Sistemin onların doğru ve güncel bir resmini almasını engellemek yaygın bir hileydi. Uzun saçları ve gür sakalları, serbest bırakılmalarından bir saat sonra kaybolacaktı. “Eminim artık yüzünün etrafında bu kadar çok kıl kalmayacaktır.” Hunter ona bir resim daha gösterdi: Sands'in tutuklanmasının sabıka fotoğrafı. 'On yıl önce böyle görünüyordu.'

Amy fotoğrafı Hunter'ın elinden aldı. Uzun bir süre gözlerini onların üzerinde tuttu.

Hunter sessizleşti ve ihtiyacı olduğu kadar incelemesine izin verdi. Amy sonunda, "O da olabilirdi" dedi.

Hunter içinden bir elektriğin geçtiğini hissetti.

'Ama tabii ki emin olamam. O gün Bay Nicholson'ı ziyaret eden adamın sakalı ya da uzun saçları yoktu. Takım elbise falan giymişti.” “Anlıyorum.”

Amy'nin bakışları çıktıyı asla onun elinde bırakmadı. 'Ama o da olabilirdi.'

Elli

Kan, zeminde ve duvarlarda pıhtılaşıp kurumuştu ve kırmızı kan hücreleri ölüp ayrışmaya başladıkça tuhaf metalik koku solmuş, yerini çok daha güçlü bir kokuya bırakmıştı; ekşi sütle karıştırılmış çürük ete benzer bir koku. Acımasız bir olay mahalline giden pek çok kişi, şiddetli bir ölümün tam olarak böyle koktuğunu iddia ederdi.

Hunter bir kez daha Nashorn'un tekne kulübesinin kapısının yanında durdu. Gecenin köründe suç mahallerini tek başına yeniden ziyaret etmek onda neredeyse bir takıntı haline gelmişti. Bu ona

kesintisiz olarak etrafına bakma, acele etme, bir anlığına da olsa katille aynı zihniyeti benimseme fırsatı verdi. Ama anlamsız olandan nasıl anlam çıkarılabilir?

Hunter adli tıp ekibinin olay yeri raporunu tekrar tekrar okumuştu. Önceki gün kabinin zemininde gördüğü pek çok ayakkabı izi oldukça tutarsızdı ve belirli bir ayakkabı numarasıyla eşleştirilemiyordu. Yerde o kadar çok kan vardı ki, katil ayağını hareket ettirdiğinde daha fazla kan geri sızarak hattın dış hatlarını belirsizleştiriyordu. Bu, adli tıp analizini çok daha zorlaştırdı. Olay yerine giden ekibe liderlik eden adli tıp ajanı Mike Brindle, günün erken saatlerinde Hunter'a ayakkabı izlerinde tuhaf bir şeyler bulduğunu söyledi. Her adımdaki ağırlığın dağılımı eşit görünmüyordu. Bu, katilin ya topallıyormuş gibi asimetrik bir anormallikle yürüdüğünü ya da kasıtlı olarak yanlış numara ayakkabı giydiğini gösteriyor. Hunter'ın daha önce karşılaştığı bir numaraydı bu. Adli tıp da tek bir desen tespit edemedi; bu da katilin ayakkabılarını kalın plastik bir örtüyle veya bu çizgilere benzer bir şeyle kapattığını gösteriyordu. Bu aynı zamanda kabinin dışında kanlı ayak izlerinin olmamasını da açıklıyor.

Brindle, Hunter'a ekibinin kabini tam olarak buldukları durumda bıraktığına dair güvence vermişti. Kaldırılan nesneler Hunter'ın yanında bulunan belgede adli tıp muayenesi listelenmişti. Geriye kalan her şey yerli yerinde kalmıştı.

Hunter Tyvek tulumunun fermuarını çekti ve kabine adım attı. Olay yerini kirletmekten endişe duymuyordu; ayakkabılarının ve kıyafetlerinin kana bulanmasını ya da o mide bulandırıcı kokuya bulanmasını istemiyordu. Bu koku herhangi bir kumaşa bulaştığında, hiçbir yıkama veya kuru temizleme işleminin onu ortadan kaldıramayacağını biliyordu. Psikolojik bir şeydi. Koku uzun süre geçtikten sonra bile beyin, kıyafetleri kokuyla ilişkilendiriyordu.

Odanın ortasında durdu ve yavaşça gözlerinin etrafındaki boşlukta dolaşmasına izin verdi.

Nashorn teknesine bindiğinde katil zaten gemide miydi? Kabin kapısında zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu, ancak üzerindeki iki kilidin açılması tecrübeli biri için büyük bir engel teşkil etmeyecekti. Hunter, hiçbir şeyi kaçırmadığından emin olmak için kendisinin ve

Garcia'nın önceki gün yaptığı hareketlerin çoğunu tekrarladı. Küçük buzdolabının yanına gidip kapısını açtı. İyi stoklanmıştı; birkaç şişe su, peynir, soğuk et ve bol miktarda bira. Çöp kutusunu tekrar kontrol etti; bir şekerleme paketi ve boş bir paket kurutulmuş sığır eti. Bira kutusu yok. Küçük mutfakta da bardak yok. Eğer Nashorn iki haftalığına yola çıkmadan hemen önce herhangi birini gemiye davet etmişse, bu muhtemelen rüzgarı estirmek için değildi.

Peki o zaman ne olacak?

Garcia daha önce, katilin teknenin dışında Nashorn'a bir çeşit silahla yaklaştığını ve yüzüne vurmadan önce onu kapıyı açmaya zorlamış olabileceğini öne sürmüştü. Her iki suç mahalli ve Doktor Hove'un katilin tercih ettiği silahın elektrikli mutfak bıçağı olduğu yönündeki sonucu göz önüne alındığında, Hunter bu teorinin pek olası olmadığını düşündü. Bu katil ateşli silahları sevmiyordu.

Odayı geçerek kan sıçramasının en yoğun olduğu uzak duvara gitti. Nashorn'un cesedinin bulunduğu sandalye adli tıp tarafından götürülmüştü ancak yeri maskeleme bandıyla işaretlenmişti. Hunter ortasında durdu ve etrafına baktı. Saklanacak hiçbir yer yoktu. Kendini gizlemeye çalışan biri, cüce olmadığı sürece hemen fark edilirdi. Nashorn, kapıdan, banyonun içi dışında kabinin tamamını görebilirdi, ancak yalnızca kapısı kapalıysa. Eğer katil orada saklanmış olsaydı, o zaman

iki seçeneği vardı: Nashorn banyonun kapısını açana kadar beklemek ve hangi silah kullanılmışsa onu yüzüne vurmak; ya da kapıyı kendisi çekip kabine girdikten sonra Nashorn'a doğru hücum edebilir.

Hunter bu teoride hemen iki sorun gördü. Her küçük tekne kabininde olduğu gibi banyo pek geniş değildi. Doktor Hove, Nashorn'un yüzüne tek ve güçlü bir darbeyle bayıltıldığından ve darbenin sağdan sola sallanma hareketiyle geldiğinden emindi. Banyoda dururken bunu başarmak imkansızdı. Yeterli alan yoktu. Katil banyodan Nashorn'a doğru fırlamış olsaydı, Nashorn kabinin neresinde olursa olsun, bu kadar sıkışık bir ortamda katilin kurbanına ulaşması en az iki ila üç saniye sürerdi. Bu, Nashorn'un saldırıyı fark etmesi ve en temel savunma pozisyonlarını (yüzünü korumak için

elleri havaya kaldırma) alması için yeterli zamandı. Kolları vücudundan ayrılmış olmasına rağmen ellerinde veya kollarında herhangi bir savunma yarası yoktu.

Hunter'ın bakışları tekrar odanın içinde dolaştı ve motor bölmesinin iç tarafındaki küçük kapıda durdu. Kabinin diğer ucundaki çoğu şey gibi o da kurumuş kanla kaplıydı. Adli tıp ekibi dün gece olay yerini incelemeye başlamak için acele ederken, Hunter'ın motor çukurunu gerektiği gibi kontrol etme şansı olmamıştı. Yanına çömeldi ve kapıyı açtı. Bölme küçüktü, normal bir dolaptan pek büyük değildi. Motorun kendisi alanın çoğunu kapladı. Kan kapının üst kısmından içeri sızmış ve motora ve çukurun yağ lekeli zeminine damlamıştı. Hunter dikkatini çeken bir şey gördüğünde kapıyı kapatmak üzereydi. Motorun orta kısmında bir kan deseni. Kapıdan sızan damlayan kan değil, sıçrayan kan. Hunter bu tür sıçramaları birçok kez görmüştü; yara spreyi, genellikle bir saldırganın kurbanın yüzüne vurması gibi dönme hareketinden kaynaklanıyordu. Darbenin gücü kurbanın boynunun dönmesine neden olacak ve açılan yaradaki kan ince bir yay şeklinde dışarı fırlayacaktı.

Adli tıp raporu klasörüne uzandı ve hızla kanıt fotoğraflarına göz attı. Aradığını bulduğunda beyni tüm olasılıkları hesaplayarak aşırı çalışmaya başladı. Aşağı uzandı, başını çukura soktu ve sanki bir şeyler hissediyormuş gibi motorun alt tarafıyla oynadı. Elini çektiğinde ince, sümüksü bir sıvıyla kaplıydı.

Hunter damarlarındaki kanının ısındığını hissetti. 'Akıllı orospu çocuğu.'

Elli Bir

Sabah 9.00'a gelindiğinde, tozlu yollardan yansıyan sıcaklık sanki bir fırın kapısı açılmış gibi hissettiriyordu. Hunter, Seward Caddesi'ndeki Grub kafenin dış masalarından birine oturdu. Masanın ortasından fırlayan büyük beyaz şemsiye hoş bir gölge

sağlıyordu. Kafeyi çevreleyen çapraz ahşap çitleri kaplayan mor çiçeklerle süslü yeşil çitler, Batı Hollywood'un hemen doğusunda olmasına rağmen mekana kırsal bir hava veriyordu.

Orada buluşmalarını öneren kişi Andrew Nashorn'un eski ortağı Dedektif Seb Stokes'du. Hunter'dan birkaç dakika sonra geldi, dış avluya açılan kapının yanında durdu ve kalabalık masaları inceledi. O bir adamın ayısıydı. Yıpranmış pantolonu genişleyen beline kadar dardı ve ceketi, Stokes omuz silkerse ya da çok fazla hapşırırsa yırtılacakmış gibi görünüyordu. Saçları ince, açık kahverengiydi ve gizlenemeyen kel bölgeyi gizlemek için bir tarafa taranmıştı. Aynı işte çok fazla zaman harcayan ve bundan nefret etmeye başlayan birinin yıpranmış görünümüne sahipti.

Hunter onunla daha önce hiç karşılaşmamış olmasına rağmen onu hemen tanıdı ve elini kaldırarak dikkatini çekti. Stokes yürüdü. “Sanırım fazla polise benziyorum, değil mi?” Sesi kendi imajına benziyordu, dolgun ama yorgundu.

Hunter, "Sanırım hepimiz öyle yapıyoruz" dedi ve elini sıkmak için ayağa kalktı. Stokes, Hunter'ı baştan aşağı süzdü, vücudunu ve kıyafetini inceledi. Siyah kot pantolon, kovboy çizmeleri, kolları kaslı kollara kadar kıvrılmış gömlek, geniş omuzlar ve güçlü göğüs, kare çeneli yüz.

“Gerçekten mi?” dedi Stokes alaycı bir sırıtışla. "Gördüğüm tüm polislerden çok, Amerikan rüyası jimnastikçisine benziyorsun." Hunter'ın elini sıktı. 'Seb Stokes. Herkes bana Seb der.'

'Robert Hunter. Bana Robert de.'

İkisi de oturdu.

“Tamam, hadi sipariş verelim.” Stokes, menüye bile bakmadan garsona gelmesini işaret etti ve özel kahvaltı siparişi verdi. Hunter bir fincan sade kahve istedi.

Stokes arkasına yaslanıp ceketinin düğmelerini çözdü. “Yani Andy cinayetinin başrol oyuncusu sensin?” Başını salladı ve yorgun gözleriyle Hunter'a bakmadan önce uzaklara baktı. 'Duyduklarım doğru mu? Parçalara mı ayrılmıştı? Demek istediğim . . . parçalanmış mı? Başı mı kesildi? Hunter başını salladı. 'Üzgünüm.'

“Ve vücudunun parçaları bir tür çılgın heykel gibi masanın üzerine

mi bırakıldı?” Hunter tekrar başını salladı.

'Bunun bir çete saldırısı olduğunu mu düşünüyorsun?'

‘Hiçbir şey bu yönde işaret etmiyor.’

'Ne? Tek bir suçlu mu?'

"Elimizdekilere göre evet."

Stokes parlak alnındaki teri silmek için sol elinin ayasını kullandı ve Hunter çenesinin öfkeden neredeyse kilitlendiğini gördü. 'Bu berbat bir şey. Korkak, pislik herif. Bir memurun ölmesi mümkün değil. Andy'ye bunu yapan anneyle tek başıma bir odada beş dakika boyunca cinayet işleyebilirdim. Bakalım o zaman kim kimi parçalayacak.” Hunter bakışlarını Stokes'a dikip onun duygularından beslenmesini izledi.

Bu konuda bütün LAPD'nin arkanda olduğunu biliyorsun, değil mi? Hangi bölümden neye ihtiyacınız varsa, sormanız yeterli. Lanet polis katili. Başına geleni alacak.”

Hunter hiçbir şey söylemedi.

'Rastgele bir saldırı değildi, değil mi? Kişisel miydi? Yani bu bir geri ödeme işi gibi mi görünüyordu?'

'Muhtemelen.'

'Ne için? Andy uzun süredir sahada değildi. . Stokes başını salladı ve gözlerini kıstı.

“Sekiz yıl.” Hunter boşluğu doldurdu.

'Doğru, sekiz yıl. Operasyon Destek bölümünde çalışıyordu. . Aniden bunun ne anlama geldiğini fark ederek durakladı. 'Bekle. Bunun, sekiz yılı aşkın bir süre öncesine, sahada olduğu zamana kadar uzanan bir davanın intikamı olduğunu mu düşünüyorsunuz?'

"Eskiden onun ortağıydın, değil mi?"

'Eh, tam olarak ortak sayılmaz. Birkaç vakada birlikte çalıştık evet ama Güney Bürosu'ndayken, görevlendirildiğimiz soruşturmaların çoğunda birden fazla kıdemli dedektif gerekmiyordu. Pek çok düşük seviyeli soygun, gasp, aile içi şiddet, hırsızlık ve benzeri şeyler yaptık. Andy ve ben çoğu çete bağlantılı olan birkaç cinayette birlikte çalıştık. Daha yüksek profilli herhangi bir şey size RHD'den gönderildi.'

Garson kahveleriyle geri döndü. Stokes'un üstünde o kadar çok

krem şanti vardı ki, karla kaplı bir Noel ağacına benziyordu. Hunter, Stokes'un üç şeker poşetini kupasına boşaltmasını bekledi.

'Bu pisliğin Andy ve benim uzaklaştırdığımız biri olduğunu mu düşünüyorsun?' 'Şu anda her olasılığa bakıyoruz.'

'Vay canına, eğer daha önce duymuşsam bu, kitabına uygun bir dedektif cevabı.' Stokes kahvesini karıştırmak için küçük bir tahta çubuk kullandı. 'Bir dakika. Bu pisliğin tekrar saldıracağını mı sanıyorsun? Lütfen bana dikkatli olmamı söylemek için burada olmadığınızı söyleyin.'

“Hayır, sana bunu söylemek için burada değilim ama tetikte olsan fena olmaz.” Stokes yüksek sesle güldü. Cesur, gırtlaktan gelen bir kahkaha. 'Ne yapmamı önerirsiniz dedektif? Biraz polis koruması mı alacaksın? Daha büyük bir silah mı alacaksın?' Midesinin izin verdiği ölçüde öne doğru eğildi ve elbisesinin ceketini Hunter'ın omuz kılıfındaki silahını görebileceği kadar açtı. 'Bırakın gelsin. Ben onun için hazırım.” Arkasına yaslandı ve bir anlığına Hunter'a baktı. 'Andy ile olması gerektiği kadar iletişim halinde olamamıştım. Artık Güney Bürosunda değilim. Boşandıktan sonra Batı Bürosu Hollywood Bölümü'ne transfer edildim.'

'Bu ne zamandı?'

‘Yedi yıl önce. Andy vurulduktan bir yıl sonra. Ama bana bir şey söyle. Andy aktif bir adamdı. Artık sahada değildi ve eskisi kadar formda değildi, ciğerine giren kurşun bunu garantilemişti ama hiç de itici değildi. Aynı zamanda her zaman tetikte olan adamlardan biriydi, ne demek istediğimi anlıyor musun? Herkese karşı dikkatli. Ve her zaman paketlendiğini biliyorum. Tek bir suçlu ona nasıl bu şekilde ulaşabildi? Onu teknesinin içinde pusuya mı düşüreceğiz?'

Hunter arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. 'HAYIR. Tamirci kılığına girdi.”

Elli iki

Garcia erken kalkan biriydi. Çoğu zaman RHD'ye her zaman daha önce ulaşırdı ama bu sabah masasına her zamankinden çok daha erken gelmişti. Hunter gibi uykusuzluk çeken biri değildi ama hiç kimse onların düşüncelerini ya da gözlerini kapattıklarında bilinçaltının onlara neler sunacağını gerçekten kontrol edemez. Dün gece, Garcia'nın göz kapaklarının ardında gizlenen görüntüler, gecenin büyük bölümünde uykuyu kaçırmaya yetti.

Karısını uyandırmamak için elinden geleni yapıyordu ama sessiz ve hareketsiz yatmasına rağmen Anna, kocasının tedirginliğini sanki teninde geziniyormuş gibi hissedebiliyordu. Her zaman yapabilirdi.

Garcia, Anna Preston'la lisede birinci sınıftayken tanışmıştı. Sıra dışı güzelliği pek çok oğlanı büyüledi ama Garcia'yı da büyüledi ve Garcia ona hemen aşık oldu. Çocukken Garcia sessiz ve çok utangaçtı. Bir okul dansında Anna'nın yanına gidip şu sözleri kekeleyerek cesaretini toplaması on ayını aldı: "Yapır mıydın?" . . ımm. . . li. . . dans etmeyi severim . . ?'

Evet, diye yanıtladı bacaklarını titreten bir gülümsemeyle.

'Demek istediğim . . . Benimle . . . benimle dans etmek ister misin? . . Gülümsemesi genişledi. 'Evet, bunu çok isterim.'

Dans pistinde beceriksizce yavaş bir şarkı söylerken Anna, Garcia'nın kulağına fısıldadı.

'Neden bu kadar uzun sürdü?'

Garcia çenesini omzundan çekti ve Anna'nın ela bal rengi gözlerine baktı. 'Ne?'

'Beş okul dansı. Bu, bu yılın beşinci okul dansı. Bana sorman neden bu kadar uzun sürdü?'

Garcia başını yana eğerek tereddütle konuştu. 'BEN . . . Bayanları bekletmek ister misin?'

İkisi de güldü.

O gece çıkmaya başladılar.

Garcia üç yıl sonra, mezuniyetlerinden hemen sonra evlenme teklif etti. Garcia, LAPD'de dedektif olduğunda, mesleğinin onu götürdüğü tuhaf dünyadan hiçbirini evine getirmeyeceğine dair kendine söz vermişti. Anna'yla geçirdiği günü asla ama asla tartışmamak. Protokole aykırı olduğundan değil, onu çok sevdiğinden ve onun düşüncelerini asla kendi günlük görüntüleri ve gerçekleriyle lekelemeyeceği için. Bu sözünü hiçbir zaman bozmamıştı.

Dün gece geç saatlerde Anna yataktayken Garcia'ya yaklaştı ve kulağına fısıldadı.

'Eğer konuşmak istersen. Her zaman burada olacağımı biliyorsun. Ne olursa olsun." Yüzünü ona çevirdi ve yüzündeki bir tutam saçı nazikçe çekti. "Biliyorum." Gülümsedi. "Her şey yolunda." Dudaklarını öptü.

Anna başını onun göğsüne koydu ve gözlerini kapattı. 'Seni seviyorum' dedi.

Garcia onun saçını okşamaya başladı. 'Ben de seni seviyorum.'

Uyku bir türlü gelmiyordu.

Garcia resim panosuna dönük olarak oturuyordu. Dikkati daha çok ikinci heykelin gölge görüntüsünün fotoğrafı üzerindeydi. 'Bize ne anlatmaya çalışıyor?'

Alice onun arkasında durarak, "Bütün gece kendime aynı soruyu sordum" dedi.

Garcia sandalyesine atladı. Onun odaya girdiğini fark etmemişti. "Vay canına," dedi saatine bakarak. 'Erken kalktın.'

"Ya da geç, nasıl baktığına bağlı." Masasına birkaç klasör koydu.

'Uyuyamadın mı?'

'Uyumak istemedim. Gözlerimi her kapattığımda beynim yeni bir kabus yarattı.'

Garcia sanki onun nasıl hissettiğini tam olarak biliyormuş gibi bir yüz ifadesine büründü.

Yanında getirdiği dosyalardan birini alıp Garcia'ya verdi.

'Bu ne?'

“Alfredo Ortega ve Ken Sands'in hapishane dosyaları ve ziyaret kayıtları.” Garcia'nın gözleri irileşti. 'Gerçekten mi? Talebin halihazırda onaylandığını bile bilmiyordum.'

Savcının, Los Angeles Belediye Başkanının ve Polis Şefinin soruşturmanın sonuçlanmasını bu kadar istemesinin avantajlarından biri de bu. İşler çok daha hızlı ilerliyor. Bugün şafak vakti ofisime fakslandılar.” “Onlarla daha önce görüştün mü?”

Alice dağınık saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmak için iki elini de kullandı. "Evet, öyle."

Garcia'nın gözleri kucağındaki dosyalara kaydı.

“Hızlı okurum.” Gülümsedi. ‘Birkaç noktanın altını çizdim.’ Sözlerini daha iyi düşündü. 'Aslında epeyce var. Alfredo Ortega'nın dosyası olan mavi klasörle başlayın. Hatırlayacağınız gibi Ken Sands'ten on bir yıl önce hapse girmişti.'

Garcia, Alice'in sesinde yeni bir tuhaflık fark etti. “Ve bir şey bulduğunu söyleyebilirim.”

‘İki dosyayı da okuyana kadar bekleyin.’ Yüzünde memnun bir ifadeyle masasının kenarına oturdu. ‘İnanmak için okumanız gerekecek.’

Elli Üç

Dedektif Seb Stokes kahvesinden büyük bir yudum alırken yarıda durdu ve kupayı masaya geri koydu. Şimdi yuvarlak burnunun ucunda gözyaşı damlası bir krem duruyordu. Neredeyse mükemmel, kabarık beyaz bıyık üst dudağını çevreliyordu.

Yüzündeki kremayı kağıt peçeteyle silerken, “Tamirci mi?” dedi. 'O pisliği CCTV'ye mi kaydettin?'

Hunter sakin bir sesle, Hayır, CCTV çalışmıyordu, diye yanıtladı. 'Asla ihtiyacın olduğu zaman olmuyor. Peki katilin tamirci kılığına girdiğini nasıl anladınız?'

'Dün gece Nashorn'un teknesinin içten takmalı motorunda bir tür yağ sızıntısı olduğunu öğrendim. Öldürüldüğü gün, iki haftalık

olağan yelken yolculuğuna çıkması gerekiyordu. Tahminimce muhtemelen son kontrol sırasında sorunu fark etti ve arızalı bir motorla yola çıkamayacağını biliyordu. Çok riskli."

'Evet, bu tanıdığım Andy olabilir. Her zaman çok titizdi. Ve olmadığı tek şey dikkatsizlikti. Marinaya baktınız mı? Tamirci kayıtları var mı?'

"Kontrol ettim." Hunter kahvesini yudumladı. 'Onların tamirci istasyonu yok. Ellerinde önerdikleri mekaniklerin bir listesi var. Nashorn hiçbir zaman marinanın idari ofisi ile temasa geçip bir tamircinin adını sormadı. Ama çoğu tekne sahibinin zaten güvendikleri bir tamircisi var." "Öyle miydi Andy?"

Hunter başını salladı. 'Warren Donnelly adında bir adam. Dün gece onunla konuştum. Herhangi bir motor yağı sızıntısı konusunda Nashorn'un kendisiyle hiçbir zaman iletişime geçmediğini söyledi.'

Stokes, Hunter'ın ifadesini okuyarak, "Yani katilin, Andy teknesine binmeden önce motoru kurcaladığını düşünüyorsunuz" dedi. 'Belki bir veya iki gün önce bile olabilir.'

'Muhtemelen.'

'O zaman tek yapması gereken yakın bir yerde takılmak, gözlem yapmak ve hizmetlerini sunmak için doğru anı beklemekti.'

Hunter, "Aradığımız teori bu," diye onayladı.

"Ama neden tekne kabinine saklanıp Andy'nin içeri girmesini beklemiyorsunuz?" Neden tüm mekanik-senaryo saçmalıklarından geçerek işleri karmaşık hale getiresiniz ki?'

Hunter, "Emin değilim" diye itiraf etti. 'Belki de küçük bir tekne olduğu için. Kabin daha da küçüktü. Kimsenin saklanabileceği bir yer yoktu. Nashorn daha tekneye binmeden bir yabancının varlığını fark ederdi. Katil üstünlüğü kaybederdi; bunda sürpriz bir faktör yok.'

Stokes sandalyesine yaslanıp elini guruldayan karnının üzerinde gezdirirken, "Ve Andy hâlâ polisti," dedi. 'Ve iyi bir tane. En ufak bir sorun belirtisinde silahına uzanır ve yüksek alarma geçerdi.'

Hunter tekrar başını salladı. 'Nashorn iri ve güçlü bir adamdı, belli ki kendi başının çaresine bakabiliyordu. Belki de katil onunla

herhangi bir şekilde kavga etmenin iyi bir fikir olmadığını biliyordu. İşler gerçekten ters gidebilirdi. Ve bu katil gereksiz riskler almıyor.'

Stokes alt dudağını çiğnemeye başladı. “Demek katilin tekneye davet edilmesi gerekiyordu. Böylece Andy şüphelenmezdi. Gemiye bindikten sonra Andy'yi bastırma fırsatı kesinlikle karşıma çıkacaktı.'

“Sıçrayan kana ve dişlerinin bulunduğu yere bakılırsa Nashorn motor çukurunun önünde çömelmiş gibi görünüyor. Belki de katil ondan bir şeye bakmasını ya da çantasından bir alet alırken bir şeyi yerinde tutmasını istemiştir.'

'Dişler?'

‘Nashorn yüzüne bir darbe aldı. Çenesini parçaladı ve üç dişini kaybetmesine neden oldu.'

Garson Stokes'un kahvaltısıyla geri döndü. Hunter'a, "Sana hiçbir şey getiremeyeceğime emin misin?" diye sordu.

'Hayır, teşekkürler, iyiyim.'

“Tamam, fikrini değiştirirsen bana haber ver.” Garson, Hunter'a sevimli bir şekilde göz kırptıktan sonra ayak parmaklarının üzerinde dönüp tekrar uzaklaştı.

Hunter sağ tricepsindeki kurşun yarasını nazikçe kaşıdı. İki yıldan fazla olmasına rağmen bazen hâlâ deli gibi kaşınıyordu.

'Bu katil her kimse' dedi, 'Nashorn'a karşı büyük bir nefreti vardı. İşte bu yüzden buradayım. Onunla çalıştın. Siz de aynı bölümün parçasıydınız. Birlikte araştırdığınız vakalardan herhangi birini, böyle bir şeyi yapabileceğini düşündüğünüz birinin aklınıza geldiğini düşünebiliyor musunuz?'

Stokes İspanyol omletinden bir parça kesti ve sanki bir dilim pizzaymış gibi tuttu. 'Dün gece telefonda konuştuktan sonra bu sorunun bana geleceğini biliyordum. Biraz düşündüm. Ve aklıma gelen tek orospu çocuğu Raul Escobedo.'

"Kim o?"

'Seri tecavüzcü. Sekiz ay içinde Lynwood Park ve Paramount'ta üç kadına saldırmaktan suçlu bulundu. Gerçek şu ki, onun yaklaşık on kurbana saldırıp tecavüz ettiğini düşünüyoruz ama sadece üçü ifade verdi. Aynı zamanda sadist herif. İşini yapmadan önce onları iyice

sertleştirmek hoşuma giderdi. Farkında olmadan hata yaptığı için onu yakaladık.”

Hangisiydi? Hunter'ın ilgisi arttı.

‘Görüyorsunuz, Escobedo burada Los Angeles’ta doğmuştu ama ailesi Meksika’nın Colima adlı küçük bir eyaletindendi.’

'Colima Yanardağı'nın evi.'

'Bu doğru. Bunu zaten biliyor muydun?'

Hunter başını salladı.

'Hıh, buna bakmam gerekiyordu. Neyse, Escobedo'nun ailesi, annesi ona hamile kalmadan önce ABD'ye göç etmişti. Santa Inés adında küçük bir kasabadan geliyorlardı. Escobedo Paramount'ta büyümüş olsa da evinde sadece İspanyolca konuşuyorlardı. Onun sorunu, Santa Inés'lilerin belirgin bir aksanla konuşmasıydı. Farkı anlayamıyorum ama işte buyurun.” Stokes omletinden bir ısırık daha aldı. “Ebeveyninin memleketine hiç gitmemişti ama Escobedo, Santa Inés aksanını bir yerli gibi öğrenmişti. Onu mahveden de buydu. Onun hatası, kurbanlarına tecavüz ederken müstehcen konuşmayı sevmesiydi. Tecavüz ettiği son kadın, Santa Inés'in yanındaki kasaba olan Las Conchas'tandı.'

Hunter, "Onun aksanını tanıdı" dedi.

“Bundan daha iyisini yaptı.” Stokes kıkırdadı. 'Escobedo, ABD posta hizmetinde kasiyer olarak çalışıyordu. Saldırıdan iki hafta sonra bu son kurban Güney Kapısı'nda bir arkadaşının yanında kalıyordu. Meksika'da Anneler Günü'nden bir hafta önceydi ve arkadaşlarının annesine bir kart göndermek için yerel postaneye gittiler. Bakın, Escobedo oydu
onlara kim hizmet etti. Kadın onun sesini duyar duymaz titremeye başladı ama yine de iyi oldu. Soğukkanlılığını kaybetmedi. Paniğe kapılıp onu korkutmak yerine postaneden ayrıldı, bir ankesörlü telefon buldu ve bize geri döndü. Ona bir iğne ameliyatı yaptık ve *patlama* – üç hafta sonra onu suçüstü yakaladık, tam da başka birine tecavüz etmek üzereyken. Onu tutuklayan dedektifler Andy ve bendik.' Stokes kahvesine döndü ve Hunter onun tereddütünü hissetti. Ona söylemediği bir şey vardı. 'Tutuklamada ne oldu?'

Stokes elindeki İspanyol omlet dilimini bıraktı, ağzına bir peçete

götürdü ve masanın karşı tarafından Hunter'ı inceledi. 'Polisten polise mi?'

Hunter Stokes'a kendinden emin bir şekilde başını salladı. 'Polisten polise.'

‘Eh, onu yakaladığımızda onu biraz hırpaladık.’

'Onu sertleştirdi mi?'

'Nasıl olduğunu biliyorsun dostum. Her şey ters gittiğinde adrenalin kötü kan gibi pompalanıyordu. Andy ona ilk ulaşan oldu. Escobedo, 18 yaşındaki bu kızı Lynwood'daki kullanılmayan bir Kurtuluş Ordusu binasına sürüklemişti. Andy'nin ona karşı her zaman öfkesi ve sigortası vardı. . Stokes ağzını yana çevirdi ve hareketi başıyla takip etti. 'Gerçekten yok. Kafasını kaybettiği için kaptanımıza sürekli sövüyordu. Tam olarak serseri bir top değildi ama oldukça sınırdaydı, ne dediğimi anlıyor musun? Binaya vardığında Escobedo çoktan kızın bluzunu yırtmış ve onu iyice dövmüştü. Bu Andy'nin kendisini İnanılmaz Yumruklayan Adam'a dönüştürmesinin işaretiydi, polis olmayı boşver, ne demek istediğimi anlıyor musun?'

Hunter yanıt vermedi ve birkaç saniye boyunca sessizlik hakim oldu. ‘Gerçek şu ki. . Stokes sonunda devam etti, '. . . piç aldığı her yumruğu hak etti. Andy yüzünü buruşturdu.”

Hunter sakince kahvesini yudumladı. 'Peki şimdi nerede? Escobedo nerede?”

'Hiçbir fikrim yok. Bütün bunlar on iki yıl önce oldu. Escobedo içeri on tane aldı ve her saniyesine servis yaptı. En son duyduğuma göre iki yıl önce serbest bırakılmıştı.'

Hunter'ın omurgasından elektrik yüküne benzer bir şey yükseldi.

Stokes, "Ve sana şimdi söyleyeyim," diye devam etti, "eğer Andy'yi o bok çuvalı o zaman indirdiyse." . .'

“Nereye gitti?” Hunter Stokes'un sözünü kesti ve koltuğunun kenarına doğru ilerledi.

Stokes gözlerini kısarak alnındaki bir tutam saçı geriye itti.

"Escobedo, hangi hapishaneye gitti?"

'Los Angeles County'deki eyalet hapishanesi.'

"Lancaster'da mı?"

'Bu doğru.'

*Ken Sands ile aynı hapishane*Hunter, diye düşündü.

“Cidden, eğer bunu Escobedo yaptıysa ben... . .'

Hunter onun sözünü tekrar kesti: "Hiçbir şey yapmayacaksın." Stokes'un isteyeceği son şey, Los Angeles'ın en yeni polis katili hakkında bir ipucu bulduğunu düşünerek kafeden ayrılmasıydı. Bu sahte bilgi, suyun süzgeçten sızması gibi sızacaktı ve Hunter, öğle vakti geldiğinde şehirdeki polislerin yarısını kan davası avına çıkaracaktı. Stokes'u caydırması gerekiyordu. "Bak Seb, eğer aklına gelen tek kişi Escobedo ise o zaman onu araştırırız ama şu anda şüpheli bile değil." O sadece listedeki bir isim. Onu suç mahalline bağlayacak hiçbir şeyimiz yok; parmak izi yok, DNA yok, lif bulunamadı, görgü tanığı yok. Nashorn'un öldürüldüğü gün nerede olduğunu ya da yapılanı yapabilecek becerilere sahip olup olmadığını bile bilmiyoruz.' Hunter, sözlerinin anlaşılması için birkaç saniye verdi. 'Sen iyi bir dedektifsin. Dosyanızı okudum. Soruşturmaların nasıl çalıştığını tam olarak biliyorsunuz. Şimdi bir söylenti dolaşmaya başlarsa tüm soruşturma tehlikeye girer. Ve bu gerçekleştiğinde suçlu insanlara yürüme şansı verilmiş olur. Bunu biliyorsun.'

'Bu orospu çocuğu yürümüyor.'

'Haklısın, hayır değil. Ve eğer adamımız Escobedo ise onu yakalayacağım.' Hunter'ın sesindeki inanç Stokes'un gözlerindeki sert bakışı yumuşattı. Hunter masaya bir kart koydu ve onu Stokes'a doğru itti. 'Eğer aklına Escobedo'dan başkası geliyorsa beni ara.' Ayağa kalkarken durdu. 'Ve dinle, benimle dalga geç ve tetikte ol, tamam mı? Bu adam ortalama suçludan daha akıllı.”

Stokes gülümsedi. 'Ve dediğim gibi. . .' takım elbisesinin ceketinin altındaki çıkıntıya hafifçe vurdu, '. . . bırakın gelsin.'

Elli Dört

Garcia, Alice'in ona verdiği dosyaları okumayı yeni bitirmişti ki Hunter ofisin kapısını iterek açtı. Grub kafeden PAB'a dönüş yolculuğu beklediğinden daha uzun sürdü.

Garcia, Hunter masasına gelmeden önce, "Bunu okumalısın" dedi. 'Nedir?'

'Alfredo Ortega ve Ken Sands'in hapishane dosyaları ve ziyaret kayıtları.' Hunter kaşlarını çattı ve kendine bir fincan kahve dolduran Alice'e baktı.

Kaptan harekete geçmenizi söyledi; Harekete geçtim, dedi gerçekçi bir tavırla.

“Kaliforniya hapishane sistemi veritabanına mı girdin?” Alice ona neredeyse belli belirsiz bir omuz silkti.

“Ne?” Garcia bu soruya kıkırdadı. "Bu raporların savcının, Los Angeles Belediye Başkanının ve Polis Şefinin yanımızda olmasının avantajlarından biri olduğunu söylediniz."

Alice ona yan yan baktı ve ardından gülümsedi. 'Yalan söyledim. Üzgünüm. Protokolü ihlal ettiğim gerçeğine nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Bazı polisler kendi tarzlarında çok katıdır.'

Garcia da gülümsedi. 'Bu ofiste değil.'

Hunter, Garcia'ya "Tamam o zaman elimizde ne var?" diye sordu.

Garcia ilk dosyada birkaç sayfayı geriye çevirdi. Alfredo Ortega, Alice'in dün bize söylediği gibi Ortega'nın en yakın akrabası olarak adlandırdığı Ken Sands'den on bir yıl önce hapse girmişti. Ortega'nın hapse girmesiyle Sands'in tutuklanması arasındaki on bir yıl boyunca Ken Sands, Alfredo Ortega'yı en az otuz üç kez ziyaret etti.'

Hunter masasının ön kenarına yaslandı. 'Yılda üç kez.'

Garcia başını sallayarak, "Yılda üç kez," diye tekrarladı. ‘Ortega’nın işlediği suçun iğrenç doğası nedeniyle ona “B Sınıfı Hükümlü” mahkum deniyordu ve bu da onların yalnızca temassız ziyaret

alabilecekleri anlamına geliyor.'

Alice, "Tüm 'Mahkumlu' ziyaretler güvenli bir kabinde gerçekleşiyor ve tutukluya kelepçeli bir şekilde eşlik ediliyor," diye açıkladı.

'İdam cezasındaki mahkumlara yapılan ziyaretler müsaitlik durumuyla sınırlıdır; genellikle her üç ila beş ayda bir ziyaret edilir,' diye devam etti Garcia. 'Bir ila iki saat sürebilirler. Burada Ortega'nın tüm ziyaret geçmişi var. Sands onu her ziyaret ettiğinde maksimum süre boyunca orada kaldı.'

Hunter, "Tamam, Ortega'yı ziyaret eden başka kimse var mı?" diye sordu.

'Ortega'nın idam tarihi yaklaştığında, her zamanki ziyaretçileri geldi; muhabirler, idam cezasını kaldıran grupların üyeleri, onun hakkında bir kitap yazmak isteyen biri, hapishane rahibi. . . nasıl gittiğini biliyorsun.” Garcia raporun bir sayfasını daha çevirdi. “Fakat tutukluluğunun ilk on bir yılı boyunca Sands onun tek ziyaretçisiydi. Başka kimse yok.” Garcia dosyayı kapatıp Hunter'a verdi.

Hunter sayfaları karıştırırken "Sands'in Ortega'yı ziyaret edeceğini tahmin edebilirdik" dedi. 'Alice'in araştırmasından onların kardeş gibi olduklarını biliyorduk, bu da beklenen bir şeydi. Elimizdeki tek şey bu mu?'

Alice odanın köşesinden kahvesini yudumlarken, "Ortega'nın ziyaret dosyaları Sands'in onca yıldır onunla iletişim halinde olduğunu doğruluyor," dedi. ‘Ziyaretler denetleniyor ama görüşmeler gizli. Her şey hakkında konuşabilirlerdi. Ve hayır, elimizdeki tek şey bu değil.' Sanki 'göster ona' dermiş gibi bakışlarını Hunter'dan Garcia'ya çevirdi. Garcia ikinci dosyaya uzanıp onu açtı.

'Bu Ken Sands'in hapishane dosyası' diye açıkladı. 'İşte burada her şey daha da ilginçleşiyor.'

Elli Beş

Garcia ikinci klasörden yeni bir A4 rapor kağıdı çıkardı ve onu Hunter'a uzattı.

Sands'in hapishane ziyareti dosyası pek etkileyici değil. Hapis cezasının ilk altı yılında yılda dört kez ziyaret edildi ve hepsi aynı kişi tarafından yapıldı.'

Hunter raporu kontrol etti. 'Annesi.'

'Bu doğru. Babası onu hiç ziyaret etmedi ama ilişkilerinin nasıl olduğu göz önüne alındığında bu şaşırtıcı değil. Hapis cezasının geri kalan üç buçuk yılı boyunca Sands'in hiç ziyaretçisi olmadı.'

'Pek popüler bir adam değil, değil mi?'

'Tam olarak değil. Tek gerçek arkadaşı Ortega'ydı ve kendisi de San Quentin'deydi." "Hücre arkadaşları mı?" diye sordu Hunter.

Alice, "Evet, Guri Krasniqi adında sert bir adam" diye yanıtladı.

Hunter, "Arnavut, büyük bir elebaşı" dedi. 'Adını duymuştum.'

'Bu o, tamam.'

Garcia kıkırdadı. 'Eh, ofisten çıkarken tek boynuzlu at pisliğine basma şansımız Arnavut bir suç baronunu konuşturmaktan daha iyi.'

Şakaya rağmen Hunter, Garcia'nın haklı olduğunu biliyordu.

Alice, 'Sands'in hayatı, tutukluluğunun altıncı yılında çifte darbe aldı' dedi. 'Önce Ortega'nın cezası infaz edildi ve on altı yıl sonra idam cezasıyla (öldürücü enjeksiyon) idam edildi. Altıncı ay sonra Sands'in annesi beyin anevrizmasından öldü. Bu nedenle ziyaretler durduruldu. Ağır muhafız eskortu altında cenazesine gitmesine izin verildi. Orada sadece on kişi vardı. Babasına tek kelime etmedi. Ve görünüşe göre hiçbir duygu göstermiyordu. Tek bir gözyaşı bile yok."

Hunter şaşırmamıştı. Ken Sands olarak biliniyordu *sert adam*ve sert adamlar için gurur her şeydir. Babasına asla vermezdi muhafız refakatçileri, ölmüş annesi yüzünden olsa bile onu ağlarken veya acı çekerken görmenin zevki. Eğer ağladıysa bunu hapishane hücresinde kendi başına yaptı.

Garcia ayağa kalkıp odanın ortasına doğru ilerledi. ‘Tamam, bunların hepsi çok ilginç ama bir sonraki kısım kadar ilginç değil.’ Elindeki raporu işaret ederek başını salladı. “Devlet Cezaevi'nin bir rehabilitasyon kurumu olarak mahkûmlara mümkün olduğunca kurs, çıraklık ve iş deneyimi sağladığını biliyorsunuz değil mi? Ona diyorlar *eğitimsel/mesleki programlama*ve misyon beyanlarına göre üretkenliği, mahkûmların sorumluluğunu ve kişisel gelişimi teşvik etmek için tasarlandı. Ama hiçbir zaman tam olarak bu şekilde yürümez.”

“Tamam.” Hunter kollarını kavuşturdu.

'Bazı mahkumlar, talep üzerine ve onaylanırsa yazışma kursuna da katılabilirler. Pek çok ABD üniversitesi bu programa katılarak mahkûmlara geniş bir üst düzey derece seçeneği sunuyor.'

Hunter, "Sands bu derslerden birini aldı" sonucunu çıkardı.

“İki tane aldı, içerideyken iki üniversite diploması aldı.”

Hunter'ın kaşları kalktı.

'Sands, Washington DC'deki Amerikan Üniversitesi'nin bir parçası olan Sanat ve Bilim Koleji'nden psikoloji diploması aldı ve. . Garcia, merakla Alice'e şöyle bir göz attı: "Massachusetts Üniversitesi'nden Hemşirelik ve Hasta Bakımı alanında yandal diploması var." Mezun olmak için hastalarla pratik deneyime gerek yok, ancak kurs onun tıbbi çalışma kitapları talep etmesine olanak tanıyordu. Cezaevi kütüphanesinde bulunmayan kitaplar.'

Hunter içini bir ürpertinin kapladığını hissetti.

'Hatırlamak . . Alice sordu, '. . . Sands'in okul notlarının böylesine rahatsız edici bir öğrenciden beklenilenden çok daha iyi olduğunu söylediğimde?" "Evet."

'Her iki derste de başarılı oldu. Psikoloji diplomasının sonunda mansiyon ödülü ve hemşirelik diploması boyunca olağanüstü notlar aldı.” Sağ bileğindeki gümüş muska bileziğiyle oynamaya başladı. “Yani eğer aradığımız tıbbi bilgiyse, Sands kesinlikle bu amaca uyuyor.” Alice, Hunter'ın bakışına bakarken kahvesini yudumladı. 'Ama yine de hepsi bu değil.'

Hunter bir bakışla Garcia'yı sorguladı.

'Hapishanede boş zaman. . Garcia masasına dönerek okumaya

devam etti, '. . . çok nadiren mahkûmun kendi boş zamanlarında geçirilir. Hepsi zamanlarını okumak, resim yapmak ya da başka bir şey gibi yararlı bir şeyler yapmaya teşvik ediliyor. Birkaç - Garcia parmaklarıyla havada tırnak işaretleri yaptı - Lancaster'daki California Eyalet Hapishanesi tarafından "kişilik geliştirme faaliyetleri" düzenleniyor. Sands çok okuyor, kütüphanedeki kitapları düzenli olarak kontrol ediyor.'

'Sorun şu ki' diye katıldı Alice, 'kütüphane-kitap kaydı çevrimiçi değil ve açıkçası bu beni şaşırtmadı. Ancak bu, elektronik biçimde mevcut olmadığı için sisteme girerek o listeyi almamın mümkün olmadığı anlamına geliyor. Lancaster bunu bize gönderene kadar beklememiz gerekecek."

Garcia notlara dönerek "Sands ayrıca spor salonunda da çok zaman geçirdi" dedi. 'Fakat okumadığı ya da uzun mesafe kurslarından birine çalışmadığı zamanlarda hobisiyle uğraşıyordu. İçeriden aldığı bir tane."

"Hangisiydi?" Hunter su soğutucuya gidip kendine bir bardak doldurdu.

'Sanat.'

"Evet, ama resim ya da çizimle alakası yok," diye belirtti Alice, tavırları Hunter'ı bir tahminde bulunmaya teşvik etti.

"Heykel yapıyorum" dedi.

Hem Garcia hem de Alice başlarını salladılar.

Hunter heyecanını uzak tuttu. Kaliforniya'nın rehabilitasyon kurumlarına yönelik psikolojik yaklaşımını çok iyi anlıyordu; her mahkûmu, olumsuz duygularını yaratıcı, yapıcı bir şeye yönlendirmeye teşvik ediyordu. Kaliforniya'daki her hapishanenin kapsamlı bir sanat programı vardır ve her mahkumun bu programa katılmasını teşvik ederler. Gerçek şu ki, büyük çoğunluk öyle. Başka bir şey değilse, zamanın geçmesine yardımcı olur. Kaliforniya hapishanelerindeki en popüler üç sanat etkinliği resim yapmak, çizim yapmak ve heykel yapmaktır. Pek çok mahkum bu üçünü de üstleniyor.

Hunter, "Peki Sands'te olası bir konum için hâlâ elimizde bir şey yok mu?" diye sordu.

Alice başını salladı. 'Sanki hapishaneden çıktığından beri ortadan kaybolmuş gibi. Kimsenin onun nerede olduğuna dair bir fikri yok."

Hunter, "Her zaman bir şeyler bilen biri vardır," diye karşı çıktı.

Garcia bilgisayarına tıklayarak, "Bundan eminiz" dedi. Masasının yanındaki yazıcı faaliyete geçti. Garcia çıktıyı alıp Hunter'a verirken, "Bu istediğin son liste" dedi. 'Diğer tüm mahkumlar tüm hapis cezası boyunca Sands ile aynı tesis bloğunda tutuldu. Bu listede dört yüzden fazla isim var ama sizi bu zahmetten kurtaracağım. İkinci sayfaya bir göz atın. Tanıdığınız var mı?'

Alice, Garcia'ya şaşkın bir bakış attı. 'Listeyi daha önce okuduğunda bana bir ismi tanıdığını hiç söylememiştin.'

Garcia gülümsedi. 'Hiç sormadın.'

Hunter sayfayı çevirdi ve gözleri isimlerin üzerinde hızla gezindi, yolun dörtte üçünde durdu. 'Şaka yapıyorsun.'

Elli Altı

Daha çok Tito olarak bilinen Thomas Lynch, yedi yıl önce bir bakkal dükkanındaki silahlı soygunun son derece ters gitmesi ve iki kişinin (mağaza sahibi ve karısı) ölümüyle sonuçlanmasının ardından yakalanmış, pisliğin teki, küçük çaplı bir esrarkeşti.

Her ne kadar tüm soygun boyunca maskeli adamların yüzleri açığa çıkmamış olsa da, CCTV görüntülerini analiz ederken Hunter ve Garcia adamlardan birinin hafif, gergin bir kafa hareketi tespit etmişti. Stresin getirdiği bir tik. Tito'ya varmaları üç gün sürdü.

Tito sadece adi bir suçluydu. Bu onun ilk silahlı soygunuydu. Daha önce iki kez öldürmüş olan ikinci adam, kayıp vaka çatlaklarından biri olan Donnie Brusco onu bu konuda ikna etmişti.

Garcia'nın Tito'yu konuşturması bir saatten az sürdü. CCTV görüntülerinden Tito'nun tetiği çekmediğini biliyorlardı. Hatta ikinci maskeli adamın yaşlı çifti vurmasını engellemeye bile çalışmıştı. Garcia, Tito'yu, eğer işbirliği yaparsa, çünkü bu onun ilk ciddi suçuydu ve savcıdan ceza indirimi için talepte bulunabileceklerine

ikna etti. Tito işbirliği yapmasaydı kesinlikle ölecekti.

Tito konuştu ve Donnie Brusco tutuklandı ve öldürücü enjeksiyonla ölüm cezasına çarptırıldı. Artık San Quentin'in idam koğuşunda oturuyor ve infaz tarihini bekliyordu. Tito silahlı soygun ve cinayete suç ortaklığı suçundan on yıl hapis cezasına çarptırıldı. Hunter ve Garcia pazarlıkta kendilerine düşen tarafı tuttular ve erken şartlı tahliye öneren savcıya yalvardılar. Tito, on yıllık cezasının altı yılını çektikten sonra, Kaliforniya Şartlı Tahliye Departmanı ve bir şartlı tahliye memurunun gözetiminde on bir ay önce serbest bırakılmıştı. Cezasını Lancaster'daki Kaliforniya Eyalet Hapishanesinde - Mahkum Tesisi A'da geçirdi. Ken Sands'in cezasını çektiği aynı tesis.

Elli Yedi

Kaliforniya Şartlı Tahliye Departmanı'nın denetimi altında olması, Tito'yu bulmanın zor olmadığı anlamına geliyordu. Kayıtlı adresi Doğu Los Angeles'taki Bell Gardens'taki bir toplu konut projesinde küçük bir daireydi. Şartlı tahliye memuru Hunter'a telefonda Tito'nun şartlı tahliye edilen mahkûmlar konusunda olabildiğince iyi olduğunu söyledi. Planlanan toplantılara her zaman zamanında geliyordu, bir depoda düzenli bir işte çalışıyordu ve atanan psikologla tek bir haftalık grup seansını bile kaçırmamıştı.

Hunter ve Garcia'nın ilk durağı, Los Angeles'ın güneydoğusundaki Cudahy'de bulunan özel bir depo olan Tito'nun işyeriydi. Gülümsemeyi hiç bırakmayan, kısa boylu ve çok yuvarlak bir Yahudi olan sahibi, Hunter'a cuma günlerinin Tito'nun izin günü olduğunu, ancak geri dönmeyi arzu ederlerse yarın geleceğini söyledi. Cumartesi günleri akşam dokuzdan sabah beşe kadar gece vardiyasında çalışıyordu.

Tito'nun konut projesi, Bell Gardens Park'ın hemen batısında, kırmızı tuğlalı, kare kutulu bir canavardı. Binanın metal giriş kapıları, Hunter ve Garcia'nın kirli zemin kattaki koridora adım attıklarında

arkalarında hapishane kapıları gibi çınlıyordu. Küçük alan yoğun bir şekilde idrar ve bayat ter kokuyordu ve duvarda grafiti yapılmayan tek bir santim bile yoktu. Asansör yoktu, yalnızca beş kata çıkan bir dizi kirli, dar merdiven vardı. Tito'nun dairesi 311 numaraydı.

Grafiti, sanki merdiven boşluğu renkli bir saykodelik tünelmiş gibi, Hunter ve Garcia'yı yukarıya kadar takip etti. Üçüncü kata vardıklarında, giriş salonundaki kokudan çok daha mide bulandırıcı bir kokuyla karşılaştılar; ekşimiş süt ya da eski, kurumuş kusmuk gibi bir koku.

“Kahretsin,” dedi Garcia, elini burnunu kapatmak için kaldırarak. ‘Bütün burası kanalizasyon gibi kokuyor.’

Önlerinde yarı karanlıkta uzun ve dar bir koridor var. Yolun yarısına gelindiğinde, yol boyunca uzanan birkaç çalışan tüplü floresan lambadan biri
tavan arızalıydı, disko dansı açılıp kapanıyordu.

Garcia, "Tek ihtiyacımız olan biraz müzik" diye şaka yaptı. ‘Ve dezenfektanlar ve oda spreylerinden oluşan tam bir temizlik ekibi.’

311 numaralı dairenin kapısı doğrudan titreyen ışığın altındaydı. İçeriden gelen İspanyol dans müziğinin sesini duyabiliyorlardı. Hunter kapıyı üç kez çaldı. Her iki dedektif de içgüdüsel olarak kendilerini kapının soluna ve sağına konumlandırdılar. Cevap yoktu. Hunter yaklaşık on beş saniye bekledi ve sağ kulağını kapıya yaklaştırarak kapıyı tekrar çaldı. İçerideki hareketi duyabiliyordu.

Birkaç saniye sonra kapı, yirmili yaşlarının başında, siyah saçlı, bir buçuk metre boyunda bir Latin kadın tarafından açıldı. Sıskanın da ötesindeydi. Zeytin rengi tabaklanmış derisi, sanki tutunabileceği tek şey onlarmış gibi kemiklerine yapışmıştı. Gözbebekleri kahve çekirdekleri kadar büyümüştü ve bakışları mesafeli ve salaktı. Sıska omuzlarına sarılmış Çin tarzı elbisenin dışında çıplaktı. Kapatma zahmetine girmedi.

Hunter ve Garcia kendilerini tanıtmadan önce, "Ah, seksi ziyaretçiler," dedi İspanyol aksanıyla. 'Ziyaretçileri severiz. Ne kadar çok o kadar neşeli.' Onlara sigara lekeli bir gülümsemeyle baktı ve kapıyı tamamen açtı. “İçeri gelin ve parti yapalım.” Hunter'a bir öpücük gönderdi ve müzik eşliğinde sallanmaya başladı.

“Ne yapıyorsun sen, kaltak?” Tito yatak odasından dışarı çıktı, üzerinde sadece dantelli mor bir külot vardı. ‘Buraya geri dön ve...’ . .' Gözleri yeni gelen iki kişiye odaklandığında cümlesinin ortasında boğuldu. ‘Ne oluyor?’ Kendini gizlemeye çalıştı. Hunter ve Garcia çoktan dairenin içindeydiler ve ikisi de Tito'ya bakıyorlardı; bir buçuk metre boyunda, iki yüz on kiloluk, armut biçimli bir vücuda sahip, bir çift kadın külotu giyen bir adam.

Hunter, "Bu doğru değil," diye fısıldadı.

Garcia'nın başını salladığı zar zor fark ediliyordu. “Çok yanlış.” “Partimize birkaç kişi daha var, Papi,” dedi kadın kapıyı kapatırken. “Hadi soyunup dans edelim.” Cüppesinin yere düşmesine izin verdi ve Hunter'ın gömleğinin düğmelerine uzandı. Yavaşça ellerini uzaklaştırdı.

“Hayır, ne yazık ki parti için burada değiliz.” Elbisesini yerden aldı ve tekrar giymesine yardım etti.

'*Ai, chingado*. Aptal kaltak, odaya geri dön,' dedi Tito, yanına gidip kadını kolundan çekerek kendini beyaz bir elbiseye sarmadan önce.

banyo havlusu.

Garcia, "Kendini koruduğun için teşekkürler Tito" dedi. 'Kendimi rahatsız hissetmeye başlamıştım.'

Yatak odasından yeni bir kadın sesi, "Tito, orada neler oluyor?" diye seslendi. Bu çok genç görünüyordu.

'Bir şey yok kızım. Kapat çeneni.”

Garcia gülümsemeyi sürdürdü. "Orada kaç kişi var Tito?"

'Seni hiç ilgilendirmez polis.'

Latin kadın anında ayılmış gibi görünüyordu. ‘Onlar polis mi?’ ‘Ne düşünüyorsun, seni aptal herif? Kesinlikle pizza dağıtıcısı çocuklar değiller. Şimdi içeri gir ve orada kal.' Tito onu yatak odasına itti ve kapıyı çarparak kapattı. 'Siz ne istiyorsunuz? Peki neden arama izni olmadan daireme girdin?'

Garcia odaya göz atarak, "İzlemeye ihtiyacımız yok" diye yanıtladı. 'Sizin tarafınızdan içtenlikle davet edildik. . . kız arkadaşım.'

‘O benim kız arkadaşım değil. . .'

Hunter, "Konuşmamız gerek, Tito," diye sözünü kesti. 'Hemen şimdi.' 'Boşver şunu polis. Seninle konuşmaya ihtiyacım yok. Bir bok yapmama gerek yok.' Yanındaki ahşap büfenin çekmecesini açtı ve hemen bir şey almak için içeriye uzandı.

Elli sekiz

Göz açıp kapayıncaya kadar iki dedektif de eşzamanlı harekete geçti; Hunter sola, Garcia sağa hareket ederek aralarındaki mesafeyi genişletti ve aynı anda silahlarını çekti. Her iki hedef de Tito'nun göğsünde öldü. O kadar hızlı hareket ettiler ki Tito'nun olduğu yerde donmasına neden oldu.

Garcia, "Sakin ol dantelli külot," diye seslendi. 'Ellerini göreyim, güzel ve kolay.'

"Hey, hey," Tito geriye sıçradı ve ellerini havaya kaldırdı. Elinde stereo bir uzaktan kumanda ünitesi tutuyordu. 'Kahretsin, millet. Sizin sorununuz ne? Sadece müziği kısmak istedim.” Neredeyse belli belirsiz bir şekilde çenesini sol omzuna doğru salladı. Yedi yıl önceki silahlı soygun macerasının CCTV görüntülerinde onu ele veren aynı gergin tik.

Hunter ve Garcia emniyetlerini tekrar taktılar ve silahlarını kılıflarına koydular.

'Ne var bunda? *Sen*Garcia yanıtladı. 'Polislerin önünde böyle ani hareketler yapmaman gerektiğini bilmelisin. Kendini öldürteceksin.”

‘Şu ana kadar iyi iş çıkardım.’

Hunter, küçük oturma odasının ortasındaki yuvarlak ahşap masadan bir sandalye çekerek, Tito, otur, dedi. Tito'nun salonu/yemek salonu sıkıcı ve karanlıktı; zevksiz ve muhtemelen yarı kör biri tarafından dekore edilmişti. Duvarlar kirli bej tonundaydı ya da belki bir zamanlar beyazdı. Lamine ahşap zemin o kadar çizilmişti ki sanki Tito dairede buz pateni giyiyormuş gibi görünüyordu. Ortalık

esrar ve içki kokuyordu.

Tito tereddüt etti, dikkatle bakmaya çalıştı.

Hunter, Tito, otur, diye tekrarladı. Ses tonu değişmedi ama bakışları itaat talep ediyordu.

Tito nihayet oturdu ve öfkeli bir okul çocuğu gibi sandalyeye yaslandı. Sarkık çıplak gövdesi, kolları gibi dövmelerle kaplıydı. Tıraşlı kafasında birçok yara izi görünüyordu. Hunter bunların çoğunu hapishanede edindiğini tahmin etti.

"Bu saçmalık dostum" dedi Tito, sarı plastik çakmakla sinirli bir şekilde oynuyordu. 'Sizlerin burada olmaya hakkınız yok. Altın kadar iyiyim. Şartlı tahliye memuruma sorabilirsin. Bana kefil olacak.'

Hunter, "Elbette öylesin, Tito," dedi, doğrudan ona bakıp burnunun ucuna üç kez hafifçe vurarak. “Beyaz altını mı kastediyorsun?” Tito burnunu sıktı, sonra başparmağı ve işaret parmağına baktı. Üzerlerine beyaz bir toz kalıntısı yapışmıştı. Hızla dört ya da beş kez burnunu yeniden çimdikledi ve her bir çimdikte geriye kalanları temizlemek için homurdandı. 'Ah dostum, bu saçmalık. Sadece odada biraz eğleniyorduk, ne olduğunu biliyor musun? Ağır bir şey yok dostum. Sadece bizi canlandıracak bir şey. Bugün benim izin günüm. Sadece biraz stres atıyorduk, beni hissediyor musun?'

'Sakin ol, Tito. Toplarınızı patlatmak ya da küçük partinizi mahvetmek için burada değiliz, dedi Garcia, başını yatak odasına doğru eğerek. “O halde ereksiyonunu beş dakikalığına sabitle. Gerçekten sadece konuşmak istiyoruz.”

'Sen *mutlak* tökezleyin, eviniz. Eğer sertleşseydim bu masayı devirirdim.” Gülümseyerek başını salladı. 'Doğru evlat, sülün avından daha çok oyunum var.'

"Tamam, her neyse, Kral Ding-a-Ling," dedi Hunter, masanın tam karşısında duruyordu. ‘Sadece sana birkaç soru sormamız gerekiyor ve sonra buradan çıkıyoruz.’

'Neyle ilgili sorular?'

'Lancaster'daki CSP'den başka bir mahkum hakkında.'

'Kahretsin, millet, bilgi servislerine mi benziyorum?'

Garcia bir kez ellerini çırparak Tito'nun dikkatini ona çekti. 'Dikkat etmek, *evler*Çünkü bunu bir daha söylemiyorum. Buraya

senin toplarını patlatmak için gelmediğimizi söyledim ama fikrimi kolayca değiştirebilirim. Şartlı tahliye memurunun uyuşturucuyla dolu bu küçük partilerinizi duymayı çok isteyeceğinden eminim. Geriye kalan üç buçuk yılınızı içeride nasıl geçirmek istersiniz?'

Hunter, "Bundan da fazlası," dedi. 'Uyuşturucu bulundurmak ve muhtemelen dağıtmaktan tutuklanırsanız, bu cezanıza en az birkaç yıl eklenecektir.'

Tito dudağını ısırdı. Kaybedilecek bir savaşa girdiğini biliyordu.

'Bak Tito, sadece Ken Sands adında bir adamı nerede bulabileceğimizi bilip bilmediğini bilmemiz gerekiyor.'

Tito'nun gözleri köpekbalığının çenesi gibi genişledi.

“Benimle dalga geçiyor olmalısın.” “O halde onu tanıdığını varsayıyorum,” dedi Garcia.

'Evet onu tanıyorum. Tesis A'daki herkes onu tanırdı. O kötü bir anneydi dostum. Ve demek istediğim *gerçek* kötü, kazdın mı? Kaçtı mı?” “Hayır, altı ay önce serbest bırakıldı” dedi Hunter. ‘Cezasını çekti.’ ‘Ve polisler çoktan peşine düştü bile.’ Tito kıkırdadı. 'Hiç şaşırmadım.'

"Yani siz içeride arkadaş mıydınız?"

'Boşver şunu dostum. Kim olduğunu biliyordum ama ondan uzak durdum. Adamın atom bombası gibi bir öfkesi vardı. Dünyadan nefret ediyordum. Ama akıllıydı. Ne zaman gardiyanlar etrafta olsa adam kedi gibi davranıyordu. Gerçekten kibar ve saygılı. Lanc'te başı neredeyse hiç belaya girmemişti. Ve her zaman kitaplarla çevriliydi. Adam şampiyon gibi okuyor. Bir misyonu olan bir adam gibi anladın mı beni? Ama onun bir bakıma itibarı vardı ve insanlar onunla uğraşmazdı.”

“İtibar mı?” diye sordu Garcia.

Tito'nun başı yine sarsıldı. 'Bir zamanlar ona diss atan bir adam vardı. Kendisinin en iyi kıç tekmeleyicisi olduğunu düşünen iri kaslı gorili bilirsiniz. Bu adam herkesin önünde Ken'e hakaret etti. Ken bir süre hiçbir şey yapmadı. Sadece doğru zamanı bekledi. O kadar sabırlıydı, biliyor musun? Hiçbir şeyi aceleye getirmedim. Doğru zaman geldi ve duştaki adamın yanına geldi. Adam Ken'in geldiğini hiç görmemişti.

'Kimse bunun olduğunu görmedi. İlk hakaret ile saldırı arasında o kadar çok zaman geçmişti ki, iki şeyi birbirine bağlamak zordu, ne dediğimi anlıyor musun? Ken hiçbir zaman bu konuda öfkelenmedi."

Hunter ve Garcia bu tür hikayelerin hapishanelerde yaygın olduğunu biliyorlardı.

Tito başını salladı ve plastik çakmakla yeniden oynamaya başladı. 'Bu adam asla unutmaz dostum. Eğer onun seninle bir sorunu varsa, elli yıldızla kırmızı, beyaz ve maviyle kesinlikle mahvolmuşsundur, beni anlıyor musun? Çünkü bir gün senin için gelecek." Tito hasta bir adam gibi öksürdü. 'Koca goril adamın Ken'e diss attığı gün bahçedeydim. Ken'in gözlerindeki bakışı gördüm. Asla unutamayacağım bir bakış. Yaptı *Ben* korktum ve ben karışmadım bile. Şişelenmiş nefret gibiydi, demek istediğimi anladın mı? Sanki içinde bir şeytan ya da ona benzer bir şey varmış gibi.

Lanc'ten ayrıldığımdan beri onun adını duymadım. Ve eğer onu bir daha asla duyamazsam, bu çok erken olacak. Bu adam kesinlikle kötü bir haber, dostum.' 'Eh, onu bulmamız lazım.'

'Neden bana soruyorsun? Sizler dedektifsiniz, değil mi? Öyleyse tespit et.'

"Biz de bunu yapıyoruz, dahi." Garcia açık plan mini mutfağa doğru yürüdü. Çömlek kokusu ekşimiş sütün kokusuna karışıyordu. Eski tarz lavabo kirli bulaşıklarla doluydu. Tezgahlar kağıt tabaklarla, paket servis kaplarıyla ve boş bira kutularıyla dolu. Garcia buzdolabının kapısını açarken, "Buraya yaptıkların hoşuma gitti" dedi. 'Bira ister misin?'

"Bana kendi biramı mı teklif ediyorsun?"

"Ben burada nazik olmaya çalışıyorum ama sen bunu berbat ediyorsun, büyük ihtimalle." Garcia buzdolabının kapısını çarparak kapattı ve kapaklı çöp kutusunun pedalına bastı. Kapak açıldığında, esrarengiz bir esrar kokusu da ortaya çıktı. "Kahretsin!" Garcia bir adım geri attı ve yüzünü buruşturdu. 'Bunlar ortak izmarit mi? Yüzden fazla olmalı."

'Hey, ne oluyor dostum?'

"Tito," Hunter onun önüne oturdu; çok daha az korkutucu bir

pozisyondu ve Tito'nun biraz rahatlamasını istiyordu. "Gerçekten Sands'i bulmamız gerekiyor, anladın mı?"

'Nerede olduğunu nasıl bileyim? Arkadaş bile değildik." "Ama siz bir iki şey bilen başkalarıyla arkadaştınız." Hunter, Tito'nun göz hareketini gözlemledi. Hafızasını arıyordu. Saniyeler sonra göz hareketi durdu ve bakışları sabit ve biraz mesafeli hale geldi. Hunter spesifik birini düşündüğünü biliyordu. 'Kime soracağımı bilmiyorum dostum.'

Hunter, "Evet öyle," diye karşılık verdi.

Tito ve Hunter bir anlığına gözlerini kilitlediler.

"Dinle dostum." Garcia masanın diğer tarafına doğru döndü. 'İstediğimiz tek şey biraz bilgi. Sands'i nerede bulabileceğimizi bilmemiz gerekiyor ve bu çok önemli. Karşılığında, şartlı tahliye memurunun ve ahlak ekibinden birkaç arkadaşımızın önümüzdeki saat içinde ziyaretinden kurtulacaksınız. Eminim bu binayı, özellikle de iki genç arkadaşınızın olduğu odayı aramayı çok isterler.'

'Ah, bu çok saçma, dostum.'

'Eh, sattığımız tek anlaşma bu.'

'Kahretsin.' Bir gergin tik daha ve ardından derin bir iç çekiş. 'Ne bulabileceğime bakacağım ama biraz zamana ihtiyacım var.'

'Yarına kadar vaktin var.'

'Benimle dalga geçiyor olmalısın.'

"Şaka yapıyormuşuz gibi mi görünüyor?" diye sordu Garcia.

Tito tereddüt etti.

Garcia cep telefonuna uzandı.

'Tamam dostum, ne bulabileceğime bir bakacağım ve yarın sana döneceğim. Artık gidebilir misin?'

"Henüz değil" dedi Hunter. 'Başka biri daha var.'

'Ah, olamaz.'

"Başka bir mahkûm – Raul Escobedo. Onu duydun mu?'

Tito'nun evine giderken Hunter, Garcia'ya Dedektif Seb Stokes ile yaptığı görüşmeyi ve Raul Escobedo'dan bahsettiğini anlatmıştı. "Kim?" Tito'nun gözleri kısıldı.

Hunter, "Adı Raul Escobedo," diye tekrarladı. "O da Lancaster'ın misafiriydi. Bir seks suçlusu."

“Tecavüzcü mü?” Tito başını geriye doğru eğdi.

'Bu doğru.'

'Hayır dostum, kafan iyi mi falan? Bugünlerde polis çörekleri esrardan mı yapılıyor?'

'Çörek sevmiyorum.'

"Ben de" diye ekledi Garcia.

“Gerçekten kötü annelerin ve Seg – Ayrıştırma Birimi'nin bulunduğu A Tesisi'ndeydim dostum. Tanrı'nın yaratılışında yanımıza bir tecavüzcü göndermelerine imkan yok, anlıyor musun? Tabii polis onun ölmesini istemediği sürece. Toplu tecavüze uğrayacak ve bir saat içinde ölecekti.'

Tito yalan söylemiyordu. Kaliforniya'daki hapishanelerin işleyişi böyleydi ve Hunter da bunu biliyordu. Hangi suçu işlemiş olursa olsun her mahkum tecavüzcülerden nefret ediyordu. Hapishanede tecavüzcüler pislikten daha aşağı bir şey olarak görülüyordu; gerçek bir suç işlemeye cesareti olmayan ve güç kullanmadan kendi kadınlarını elde edecek kadar iyi olmayan korkaklar olarak görülüyordu. Üstelik ülkedeki her mahkûmun bir annesi, kız kardeşi, kızı, karısı, kız arkadaşı vardı; bunlar kolaylıkla bir tecavüzcünün kurbanı olabilecek biriydi. Tecavüzcüler genellikle diğer mahkûmlardan uzakta, ayrı bir hapishane koğuşuna veya bloka yerleştirildi; aksi takdirde kendilerine mutlaka kendilerine ait bir doz verilecekti.

vahşice öldürülmeden önce ilaç. Bu defalarca kanıtlanmıştı.

Elli Dokuz

Alice Beaumont giderek daha fazla sinirleniyordu. Bütün gününü internette görselleri araştırarak ve Lancaster'daki Kaliforniya Eyalet Hapishanesi'nin peşinde olduğu bilgiyi göndermesini bekleyerek geçirmişti. Çok sayıda telefon görüşmesine ve acil taleplere rağmen, bu isteği yerine getirmek için aceleleri yok gibi görünüyordu.

İmaj araştırması her seferinde çıkmaza girmişti. Mitoloji ve kült

web sitelerini incelemek için saatler harcamıştı ama daha önce bulduklarına ekleyecek yeni bir şey bulamamıştı.

Alice öylece oturup kendi etrafında işlerin yapılmasını bekleyecek türden bir kadın değildi. Bu işin içinde olması gerekiyordu ve beklemekten kesinlikle yorulmuştu.

Polis İdaresi Binasından Lancaster'daki Kaliforniya Eyalet Hapishanesine yolculuk iki saatten biraz fazla sürdü. Savcı Bradley'i arayıp neye ihtiyacı olduğunu açıklamıştı. İki telefon görüşmesi ve on beş dakikadan kısa bir süre sonra her şeyi ayarlamıştı. Müdür Clayton Laver, Alice'in oraya gidip ihtiyaç duyduğu kayıtları kendisinin toplayabileceğini söyledi. Müdürün dediği gibi bunu kendileri yapabilirlerdi, ancak personelleri yetersizdi, finansmanları yetersizdi ve aşırı çalışıyorlardı ve bu işe başlamaları hâlâ bir veya iki gün, belki daha fazla sürebilirdi.

Alice, iki büyük ziyaretçi otoparkından ikincisine park etti ve resepsiyona doğru ilerledi. Onu, su barajı gibi inşa edilmiş siyah, 1.80 boyunda dev bir adam olan Hapishane Memuru Julian Healy karşıladı.

Healy, tanınmaz bir güney aksanıyla, "Müdür Laver özürlerini iletiyor," dedi. Sesli harfleri uzun ve uzamıştı, sesinde sanki hızlı konuşmak çok fazla çaba gerektiriyormuş gibi bir tembellik vardı. 'Şu anda başka bir şeye bağlı ve seninle görüşemiyor. Seni gitmen gereken yere götürmem talimatı verildi bana.” Yavaşça Alice'e bakarken gülümsedi. Lacivert bir iş elbisesi giyiyordu.
açık gri ipeksi bir bluz ile tamamlanmaktadır. Üst düğmesi açıktı, boynu ve elmas uçlu zarif beyaz altın zinciri ortaya çıkıyordu. 'Bluzunun düğmelerini iliklemen gerekecek. Ayrıca takım elbisenizin ceketinin düğmelerini de iliklemenizi öneririm.'

Alice, incelemesi için çantasını ona uzatırken, "Burası Afrika kadar sıcak," dedi.

“Mahkûmlardan biri sana ve o ince bluzuna baktığında duyacağın ısıyla kıyaslandığında bu hiçbir şey.” Adam onun ayakkabılarına baktı. 'İyi ki burnu açık ayakkabı giymemişsin.'

'Açık parmaklı ayakkabıların sorunu nedir?'

'Kadınların ayaklarına, özellikle de ayak parmaklarına ilgi duyan

mahkûmların sayısına şaşıracaksınız. Kırmızıya veya onun herhangi bir tonunda boyanmışlarsa çift özel. Bu onları çılgına çeviriyor. Çıplak da olabilirsin. Genel nüfusta libido patlamasını önlemek için ziyaretçilerin burnu açık ayakkabı giymesine izin verilmiyor.'

Alice ne diyeceğini bilmiyordu. Hiçbir şey söylemedi.

“Burada kütüphanemizi kontrol etmek istediğin mi yazıyor?” diye sordu Healy, yanında bulunan sayfayı okuyarak.

'Bu doğru.'

'Özel bir nedeni var mı?'

Alice bir anlığına ona baktı.

“Beni ilgilendirmez, değil mi?” Healy gülümsedi. 'TAMAM. Beni takip et.' Alice'i ziyaretçi kabul alanından çıkarıp arka kapıdan geçerek üç şeritli yola yönlendirdi. Artık hapishane yerleşkesinin içindeydiler. Arkalarında, her iki yüz metrede bir ağır silahlı koruma kulelerinin bulunduğu kuzey duvarı yarım mil kadar uzanıyordu. Lancaster'daki CSP'nin 2.300 mahkumluk tasarım kapasitesi vardı, ancak toplam kurum nüfusu bu sayının iki katından fazlaydı. Hem I. Seviye hem de IV. Seviye mahkûmları barındırıyordu; IV. Seviye maksimum güvenliği gösteriyordu; bu, idam cezası dışındaki Kaliforniya kurumlarında bulunan en yüksek seviyeydi. Lancaster'da CSP'yi korumak çok zorlu bir işti.

Sitedeki ilk binaya ulaştılar; dikdörtgen çelik ve beton bloktan oluşan, iki kat yüksekliğinde. Healy güvenlik kartını ön kapıya geçirdi ve sekiz haneli bir sayıyı tuşladı. Ağır metal kapı yüksek sesle vızıldadı ve tıklatılarak açıldı. İçeride daha fazla silahlı muhafız var. Hepsi 8 büyüklüğündeki bir depreme dayanacak şekilde inşa edilmiş gibiydi. Binanın içinde sessizce ilerlediler; Healy her geldiklerinde yavaşça başını salladı.

başka bir gardiyanın karşısında. İlk bloktan çıktılar ve açık hava yürüyüş yolundan ilerlediler.

Healy, "Kütüphane F binasının bodrum katındadır" dedi. “Oraya ulaşmanın çok daha hızlı bir yolu var ama bu, iç bölgelerden geçmeyi gerektiriyor ve etrafta mahkumlar olacak. Ben sadece ikimiz için de işleri kolaylaştırmaya çalışıyorum.'

Yaklaşık üç dakika kadar yürüdüler. F binasına vardıklarında Healy

güvenlik kartı ve tuş takımıyla aynı işlemi tekrarladı ve ağır kapı vızıldayarak açıldı. İçeride ışık yalnızca tavan boyunca uzanan metal ağların içindeki uzun floresan ampullerden geliyordu. Sola dönüp uzun bir koridora çıktılar. Turuncu tulum giymiş bir mahkum merdivenin yanında yerleri siliyordu. Bronzlaşmış, kaslı kolları dövmeler ve yara izleriyle kaplıydı. Durdu ve bir kenara çekilerek Healy ile Alice'in yolunu açtı. Bütün koridor öyle bir parlaklıkla parlıyordu ki Alice, mahkûmun diğer uca dönüp yerleri silmeyi bitirir bitirmez her şeye yeniden başlayıp gün doğumundan gün batımına kadar bu işlemi tekrarlayıp tekrarlamadığını merak etmeden duramadı.

Başını eğip gözlerini yerde tutarak, "Zemine dikkat et patron, biraz kaygan" dedi.

Kütüphane Alice'in beklediğinden daha büyüktü ve bodrum katının tamamını kaplıyordu. Healy ön kapıdaki silahlı muhafızı başıyla selamladı ve Alice'i küçük bir yan odaya yönlendirdi.

Ben kütüphaneciyi çağırırken lütfen burada oturun. İhtiyacınız olan her konuda size yardımcı olacaktır.'

Altmış

Oda, on adıma altı karelik, sade bir kutuydu; penceresi yoktu, ağır bir kapısı vardı. Orada beton zemine cıvatalanmış metal bir masa, verandada daha çok evdeymiş gibi görünen iki plastik sandalye ve yoğun çamaşır suyu kokusundan başka hiçbir şey yoktu. Kokusu bir yana, bu alan Alice'e PAB'de gördüğü sorgu odalarını hatırlatıyordu; bir duvara monte edilmiş iki yönlü büyük ayna hariç.

Healy kapıyı tekrar açana kadar tam bir dakika geçti. Yanında onun yarısı büyüklüğünde ve iki katı yaşında bir adam vardı. Kafasında bıraktığı küçük beyaz saçları kısa ve düzgün kesilmişti. Yüzünde çoğunlukla parmaklıklar ardında geçen bir hayatın kanıtı olan derin, hüzünlü kırışıklıklar vardı. Birkaç kez kırılan bir burnun ucunda dengeli duran okuma gözlüğü. Gözleri sanki bir zamanlar

sert ve kötü bir bakış taşıyormuş gibi görünüyordu ama şimdi yorgun ve teslim olmuş gibiydi. Bir mahkûmun turuncu tulumunu giyiyordu.

'Kütüphanecimiz bugün rahatsızlandı. Bu, kütüphaneci yardımcımız Jay Devlin,' diye duyurdu Healy. 'On dokuz yıldır bu böyle. Bu kütüphane hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyor. Eğer o burada ihtiyacın olanı bulmana yardım edemeyecekse kimse yapamaz.'

Devlin kibarca başını salladı ama Alice'in elini sıkmaktan kaçındı. Kollarını yanında tuttu ve bakışlarını aşağıda tuttu.

Healy döndü ve Devlin'le yüzleşti. "Kütüphane katına gitmesi gerekiyorsa ona eşlik etmesi için Memur Toledo'yu çağırın, duydunuz mu?" Onun orada tek başına çıkmasını istemiyorum.'

“Sorun değil patron.” Devlin'in sesi fısıltıdan çok daha yüksekti. Healy tekrar Alice'e, "Eğer tuvaleti kullanmanız gerekiyorsa Memur Toledo size eşlik edecek ve siz oraya girmeden önce boş olduğundan emin olacak." Burada kadınlara yönelik tesislerimiz yok, sadece ziyaretçi bloğunda. Burada işin bitince Jay arayacak, ben de gelip seni alacağım.” “Evet patron,” diye yanıtladı kadın başını sallayarak neredeyse onu selamlayacaktı.

Healy'nin gözleri kısıldı ve ona sütü ekşitebilecek bir bakış attı. Sonunda odadan çıkıp kapının arkasından kapanmasına izin vermeden önce, "Umarım kütüphanemizi beğeninize göre bulursunuz," dedi.

“Şaka yapacak bir adam değil, değil mi?” dedi Alice.

"Hayır hanımefendi" diye yanıtladı Devlin, çekingen bir tavırla. ‘Buradaki gardiyanlar, biz mahkumlar dahil olmadığı sürece şakaları pek umursamıyor.’

“Ben Alice.” Elini uzattı.

“Ben Jay, hanımefendi.” Bir kez daha onu sallamaktan kaçındı.

Alice bir adım geri çekildi. 'İhtiyacım olan şey oldukça basit. Sadece eski bir mahkumun bu kütüphaneden aldığı tüm kitapların bir listesine ihtiyacım var.” “Peki.” Devlin başını salladı, bakışları şimdi yeniden onun yüzüne döndü. 'Bu yeterince kolay olmalı. Mahkumun numarası var mı sende?' 'Adını aldım.'

'Sorun değil, bundan çalışabiliriz. Adı ne?'

'Ken Sands.'

Devlin'in gözleri bir anlığına titredi.

"Sanırım onu tanıyorsun."

Devlin başını salladı ve hızla elini iki kez ağzından çenesine götürdü. “Buraya gelen her mahkumu tanıyorum hanımefendi. Yeterince uzun süredir buradayım. Bu kütüphane açıldığından beri aslında. Buradaki her farklı cezaevi bloğunun hafta içi kütüphaneyi kullanabilecekleri belirli bir gün ve saati vardır. Farklı bloklardaki mahkumları bir araya getirmek iyi bir fikir değil, anlıyor musun? Ancak çok az kişi burada sahip olduğumuz avantajlardan yararlanıyor. Yazık gerçekten. Öte yandan Ken, oturup okuma fırsatını neredeyse hiç kaçırmazdı. Kitaplarını çok seviyordu. Çalışmayı seviyordu. Bu kütüphaneyi tanıdığım tüm mahkumlardan daha fazla ziyaret ediyordu.'

'Bu iyi. Bu yüzden çok fazla sorun yaşamamalıyız.”

'Peki, ne kadar vaktiniz var hanımefendi?'

Alice gülümsedi. 'Bu kadar çok mu okudu?'

'Çok okudu ama sorun bu değil. Sorun bizim sistemimizde. Yılın başında güncellenmeye ve dijitalleştirilmeye başlandı. Ve bu süreç gerçekten yavaş ilerliyor. Tamamlanıncaya kadar kitaplarımızı kataloglamak için hâlâ eski kütüphane kartı sistemini kullanmak zorundayız. Bilgisayar yok.” Devlin başını iki yana salladı. 'Bu benim için iyi bir şey. Yeni sistem devreye girdiğinde yapacak başka bir şey bulmam gerekecek. Bilgisayarlarla aram pek iyi değil hanımefendi.'

Bölge Savcılığının bir parçası olarak Alice, hapishane kütüphanelerinin dijitalleştirilmesinin neden kaplumbağa hızıyla ilerlediğini çok iyi anladı. Eyalet hükümetinin yaptığı her şey bir bütçeyle bağlantılıydı. Bu bütçe her yıl değişiyordu ve tahsisinin doğrudan önceliklendirmeyle ilgili olduğu varsayılıyor. Kaliforniya Ceza İnfaz Kurumu ve Rehabilitasyon Departmanı'nda gerçekleştirilecek pek çok reform göz önüne alındığında, Alice'in tahminine göre mahkûm kütüphane sistemi otomasyonu bu öncelik listesinde oldukça alt sıralarda yer alıyordu.

Kısa bir aradan sonra Devlin, "Her mahkum için bir kütüphane

kartı kullanıyoruz" diye devam etti. ‘Bir kitabı her teslim aldıklarında, kitabın katalog numarası da mahkûmun kütüphane kartına çıkış tarihiyle birlikte ekleniyor. Mahkûmun numarası kitabın katalog kartına eklenir. Hiçbir isim kullanılmıyor.”

Alice'in gözleri büyüdü. "Yani sen bana Sands'in kütüphane kartını alacağımı ve içinde sadece bir sürü numaranın olacağını, kitap başlığının olmayacağını mı söylüyorsun?"

'Bu doğru. Daha sonra başlığı bulmak için bu numarayı kitap kartıyla çapraz referanslamanız gerekecek.'

'Ama bu çılgın bir sistem. Herkesin bir şey bulması sonsuza kadar sürer.' Devlin ona utangaç bir şekilde omuz silkti. Burada hepimizin ayırması gereken tek şey zaman, hanımefendi. Hiçbir şeyi hızlı yapmanın faydası yok. Elinizde daha fazla zaman kalır ve bununla hiçbir ilginiz kalmaz.'

Alice buna karşı çıkamazdı. “Tamam.” Saatine baktı. 'O zaman konuya geçelim. Bütün kartlar ve kitap listeleri nerede saklanıyor?' 'Kütüphane katındaki kasanın arkasındaki dosya dolaplarında hanımefendi.'

"Gardiyanları çağıralım o zaman." Eğer kullandığınız sistem buysa, buradan hiçbir şey yapamam.'

Altmış Bir

Memur Toledo, Alice'ten otuz santim daha uzundu ve bir gardırop kadar genişti. İnce dudakların üzerinde kalın, biberli bir bıyığı, kazınmış bir kafası ve Elvis'e rakip olacak favorileri vardı. Alice ve Devlin'e ana kütüphane katına kadar eşlik etti ve kitap kasasının solunda, ana kapıdan dört adım uzakta yer aldı. Bakışlarının Alice'e dönüp durmasında onu gerçekten rahatsız eden bir şeyler vardı.

Ana kütüphane katında yüz mahkûma yetecek kadar koltuk vardı, ancak o zamanlar Formica sıralarının ve masaların etrafına dağılmış sadece bir avuç dolusu kişi vardı. Eski bir western filminden bir sahne gibi, hepsi yaptıkları işi bırakıp aynı anda başlarını kaldırıp

Alice'e baktılar. Bunu hızlı bir mırıltı takip etti ve bir Meksika dalgası gibi yerde hareket etti. Alice onların ne dediğini öğrenmekle ilgilenmiyordu.

Alice, Devlin'e "Burada ne tür kitaplar taşıyorsun?" diye sordu. "Her şeyden biraz hanımefendi, suç dışında." Elimizde herhangi bir suç kitabı yok; polisiye kurgu yok, gerçek suç yok, hiçbir şey yok." Bir şans eseri gülümsedi. 'Sanki bu bir fark yaratacakmış gibi. Dini kitaplar ve okul kitapları üzerine büyük bir bölümümüz var, bilirsiniz; matematik, tarih, coğrafya. . . hepsi. Herkes burada okumayı öğrenebilir veya ortaokul veya lise diplomalarını tamamlayabilir. . . eğer isteselerdi. Pek çoğu bunu yapmıyor. Ayrıca geniş ve güncel bir hukuk bölümümüz var.'

'Ken ne tür kitaplar okudu?'

Devlin kıkırdadı ve çenesini kaşıdı. 'Ken her şeyi okudu. Aynı zamanda hızlı bir okuyucuydu. Ama kitap çalışmayı çok seviyordu. Onlara yazışmalı dersler aldı; ileri düzey, üniversiteyle ilgili şeyler, bilirsin. Üzerinde akıllı bir beyin vardı. Dersleri nedeniyle çalışmaları için ekstra kitap talep etmesine izin verildi. Burada sahip olmadığımız kitaplar. Ama devlet satın aldığı için işi bittikten sonra bizde tutmak zorunda kaldık. Hiç kimse onları kontrol etmedi." Devlin durakladı, yüzünü buruşturdu.
ve elini kısa kesilmiş saçlarının arasından geçirdi. "Bir de burada, köşede duran okuduğu kitaplar var." Koridorun diğer ucundaki masayı işaret etti. 'Kontrol etmedikleri. Eğer kitaplar sadece burada okunuyorsa, o zaman mahkumların kartına da yazılmayacaklar." Alice anladığını belirtircesine başını salladı.

Devlin, Alice'e kütüphane kartlarının nasıl düzenlendiğini ve nerede saklandıklarını gösterdi; tüm arka duvar boyunca uzanan uzun ahşap bir dolap. Alice zaten kendi zihninde bazı şeylere öncelik vermeye başlamıştı. 'Tıp kitapları bölümünüz var mı hiç?'

"Evet, yapıyoruz" diye yanıtladı Devlin. 'Küçük bir tane. Dur sana göstereyim." Kitap kasasından çıkıp ana kütüphane katına çıktılar. Memur Toledo hiçbir zaman onların üç adımdan fazla gerisinde kalmıyordu. Kütüphanedeki her çift göz bir kez daha yukarı baktı. Her köşeden mırıltılar geliyordu ama Alice yine hiçbirini duymamaya özen

gösterdi. Arkadaki kitap raflarından birine doğru ilerlediler. Devlin, üst raftaki küçük bir bölümü işaret ederek, "Bu bizim tıp kitapları bölümümüz," dedi. Yirmi dört kitaptan oluşuyordu. Alice sayısal aralığını aklına not etti. Devlin, "Bütün bu kitapların elimizde olmasının tek nedeni bunların Ken'in kurslarından birinin parçası olmasıydı" dedi. Alice kitabın iki bölümünün daha gösterilmesini istedi: psikoloji ve sanat. Sayısal aralıklarını da aklına not etti.

‘Tamam, sadece biraz kalem ve kağıda ihtiyacım var ve başlayabilirim.’

'Sana bir kalem getirebilirim.'

'Bu yeterli olacaktır.'

Kütüphanenin önüne döndüler. Devlin, kasanın arkasına döndüğünde Alice'e birkaç kağıt ve bir kalem verdi, Ken Sands'in kütüphane kartlarını bulacağı çekmeceyi gösterdi ve onu göreviyle baş başa bıraktı.

Ken Sands'in doksan iki kütüphane kartı vardı ve hepsi kitap katalog numaralarıyla doluydu. Günde bir kitap okuyabilenlerden olsa gerek. Devlin'in dediği gibi zaman, her mahkûmun ayırması gereken bir şeydi ve görünen o ki Sands, boş kalan her saniyesini kitap okuyarak geçiriyordu. Her kartı iyice kontrol etmesi sonsuza kadar sürerdi. Alice bir an duraksadı, beyni bunları çözmenin en kolay ve en hızlı yolunu düşünüyordu. Aklına bir fikir geldi ve katalog numaralarını not etmeye başladı.

Kasaya en yakın masada sessizce oturan, kafası kazınmış bir mahkûm, Devlin'e yaklaştı ve ona bir kitap uzattı.

'Bu iyi bir kitap, Toby. Eminim hoşuna gidecektir.' Alice, Devlin'in kitabın sayfaları arasına gizlice bir kağıt parçası yerleştirdiğini fark edemeyecek kadar sayıları yazmakla meşguldü. Lancaster Hapishanesi dışındaki birine mesaj iletebilecek biri varsa, Toby de bunu yapabilir.

Kendi başlarına bakanlar yalnızca polis memurları değildi.

Altmış İki

Pek çok uzman, gerçek viski aşığının onu biraz suyla, daha iyisi kaynak suyuyla içeceğini söyleyecektir. İçmeden önce viskiye biraz su eklemek, viskinin gücünün duyularınızı uyuşturmasını ve aldığınız zevkin azalmasını önleyecektir. Su aynı zamanda viskinin aromasını ve lezzetini de artıracak ve gizli özelliklerini ortaya çıkaracaktır. Viskinizi beşinci ölçü su ile seyreltmeniz gerektiği yaygın olarak söylenir. Uzmanlar ayrıca viskilerine buz ekleyenlere de kaşlarını çatarlar, çünkü sıcaklığının düşürülmesi yalnızca aromasını dondurur ve tadını donuklaştırır.

Hunter, uzman olsun ya da olmasın başkalarının söylediklerini umursamıyordu. Tek maltını biraz su ile içiyordu, bunun doğru içme şekli olduğu düşünüldüğü için değil, bazı viskilerin gerçekten de saf içilemeyecek kadar yoğun olduğunu bulduğu için. Bazen boğazından aşağı kayan sıvının serinliğini memnuniyetle karşılayarak viskisinin tadını bir, belki de iki küp buzla çıkarırdı. Garcia nasıl gelirse gelsin içkisini içti. Bu gece herkesin bardağında bir küp buz vardı.

Perşembe akşamları düzenlenen kaplumbağa yarışlarıyla ve müzik kutusunun klasik rock koleksiyonuyla ünlü bir dalış barı olan Lincoln Bulvarı'ndaki Brennan's'ın ön masalarından birinde oturuyorlardı.

Hunter'ın klostrofobik ofisinden, kanlı olay yeri fotoğraflarından oluşan hastalıklı dekorasyonundan ve vücut parçası heykellerinin kopyalarından bahsetmeye gerek bile yokken biraz ara vermesi gerekiyordu.

Hunter ve Garcia sessizce viskilerini içtiler; her birinin kendi inişli çıkışlı düşünceleriyle uğraşması gerekiyordu. Hunter telefonda Doktor Hove'la konuşmuştu. Andrew Nashorn'un toksikoloji testi sonuçları geldi. Tahminleri doğruydu. Kanında propafenon, felodipin ve karvedilol izleri bulundu; Derek Nicholson'ın kalp atış hızını düşürmek için kullanılan ilaç karışımının aynısı.

Uzun boylu, uzun saçlı, dansçı vücuduna sahip, seksi olduğu

kadar çekici de bir yürüyüşe sahip bir sarışın bara girdi. Dar bir kot pantolon, açık kahverengi stiletto ayakkabılar ve beline sıkıştırılmış krem rengi bir gömlek giyiyordu. Ameliyatla büyütülmüş göğüsleri ince pamuklu kumaşı o kadar germişti ki neredeyse düğmeler fırlayacaktı. Hunter'ın bakışları girişten bar tezgahına doğru yaptığı kısa yürüyüşü takip etti.

Garcia ortağına gülümsedi ama tek kelime etmedi.

Hunter uzun boylu sarışına bir kez daha bakmadan önce viskisinden bir yudum daha aldı.

Garcia başını hızla bara doğru eğerek, "Belki de gidip onunla konuşmalısın" dedi.

'Üzgünüm?'

'Eh, gözlerin kafandan fırlamak üzere. Belki de gidip “merhaba” demelisin.”

Hunter kısa bir süre Garcia'nın yüzünü inceledi ve ardından hafifçe başını salladı. 'Düşündüğün şey bu değil.'

'Tabii ki değil. Ama yine de onunla konuşmayı düşünmen gerektiğini düşünüyorum.” Hunter bardağını bıraktı ve ayağa kalktı. “Hemen döneceğim.” Hunter bara doğru ilerlerken Garcia şaşkınlıkla baktı.

zaten erkeklerin ilgisini fazlasıyla çekmiş olan uzun boylu sarışın. Garcia, Hunter'ın bir hamle yapmasına rağmen bu kadar hızlı bir hamle yapmasını gerçekten beklemiyordu. 'Şimdi bu ilginç olmalı,' diye fısıldadı kendi kendine, daha iyi bir görüş pozisyonu elde etmek için koltuğunu kaydırıp öne doğru eğilip iki dirseğini de masaya koydu. O anda biyonik kulaklara sahip olmak için her şeyini verirdi.

Hunter bardaki kadının yanına gelerek, "Affedersiniz," dedi. Ona bakmadı bile. “İlgilenmiyorum.” Sesi soğuk, monoton ve biraz da züppeydi.

Hunter bir süre durakladı. 'Üzgünüm?'

‘Ben dedim *ilgilenmiyorum*" diye tekrarladı, içkisinden bir yudum alırken. Hala Hunter'ın yönüne bir bakış bile atılmadı.

Hunter kendi kendine gülümsedi. "Eh, ben de öyle. Sadece kot

pantolonunun arkasına büyük bir yeşil toz damlası gibi yapışan bir sakızın üzerine oturduğun gerçeğine dikkatinizi çekmek istedim." taraf. 'O kadar da harika bir görünüm değil.'

Kadının bakışları nihayet bir anlığına Hunter'ınkilerle karşılaştı ve aşağı indi. Vücudunu garip bir şekilde bükerek arkasına bakmaya çalıştı.
kot.

Hunter başını sallayarak, "Diğer tarafta," dedi.

Vücudunu diğer tarafa çevirdi, eli doğrudan kalçasına gitti. Özenle bakımlı parmaklarının uçları popo yanağından bacağının tepesine kadar uzanan yapışkan sakız yığınına dokundu.

"Kahretsin," dedi, elini çekip tiksintiyle bakarak. 'Bunlar Roberto Cavalli kot pantolon.'

Hunter'ın bunun ne gibi bir fark yaratacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Güzel kot pantolonlar" dedi sempatik bir tavırla.

'Güzel? Bir servete mal oldular."

Hunter ona boş boş baktı. 'Eminim eğer onu bir çamaşırhaneye götürürsen, senin için çıkarabileceklerdir.'

"Kahretsin," dedi tekrar, tuvalete doğru ilerledi. Hunter masaya döndüğünde Garcia, "Eh, bu çok incelikli bir davranıştı" dedi. 'Ona ne söyledin? Tek gördüğüm onun kıçını yakalayıp roket gibi banyoya doğru fırlatmasıydı." Hunter viskisinden bir yudum aldı. 'Dediğim gibi, düşündüğün şey bu değildi.'

Garcia kıkırdadı ve koltuğuna yaslandı. 'Alma hatları üzerinde çalışmalısın dostum.'

Hunter'ın cep telefonu cebinde çaldı. Bardağını masaya koydu ve uzandı. 'Dedektif Hunter.'

'Robert, ben Terry. Senin için bazı bilgilerim var.'

Dedektif Terry Cassidy RHD ekibinin bir parçasıydı. Hunter ondan, Nashorn'un hapse gönderilmeden önce dövdüğü tecavüzcü Raul Escobedo'nun nerede olduğu hakkında elinden geleni yapmasını istemişti. "Dinliyorum, Terry."

Cassidy, "Eh, araştırmamı istediğin şu adam, Escobedo, gerçek bir pislik," diye söze başladı. 'Pislikler-R-biz, ne dediğimi anlıyor

musun? İkinci kez şiddete yönelen bir tecavüzcü. Onun on kadar kadına tecavüz ettiğini düşünüyorlar.”

Hunter onun sözünü kesti: "Orijinal hikayeyi biliyorum." ‘Ne buldun?’ ‘Tamam, arkadaşımız içeride biraz zor anlar yaşadı. İfade veren tek kadın olan üç kadına şiddet içeren tecavüzden on yıl hapis cezası aldı. Şimdi şunu alın, içerdeki büyüsü sırasında kusmuk torbası tövbe etmiş. O *Tanrıyı buldum*Cassidy ya etki olsun diye ya da Escobedo gibi birinin artık reforme edildiğini söylemesi onu gerçekten rahatsız ettiği için durakladı. Cassidy bir gerçek Roma Katoliği. İçeride Escobedo gece gündüz İncil okumaya başladı ve hapishanenin sunduğu teoloji programını aldı. Uçan renklerle mezun oldu. İki yıl önce serbest bırakıldığında. . .' kısa bir duraklama daha, '. . . tahmin ettiniz, vaaz vermeye başladı. Artık kendisinin bir rahip olduğunu, iyi haberi yaymak ve başkalarının tövbe etmesine yardımcı olmak için orada olduğunu düşünüyor. Kendisine Rahip Soldado diyor. Adını, Escobedo'nun ailesinin aslen geldiği kuzeybatı Meksika'da birçok kişi tarafından saygı duyulan bir halk azizi olan Saint Juan Soldado'dan almıştır.'

Hunter, ismi İspanyolcadan İngilizceye çevirerek, “Aziz Asker mi?” diye sordu.

"Doğru" diye onayladı Cassidy. ‘Ben kontrol ettim. Azizin gerçek adı Juan Castillo Morales'ti. Meksika ordusunda bir eriydi. Şimdi lütfen şunu kontrol edin. . . Castillo 1938'de idam edildi *tecavüz* ve Tijuana'dan 8 yaşındaki bir kızın öldürülmesi. Seni umursamıyorum Robert, tecavüz. Taraftarları onun haksız yere bu suçla itham edildiğine inanıyor ve sağlık, suç sorunları, aile, ABD-Meksika sınırını geçme ve günlük yaşamın diğer zorlukları konularında yardım için onun ruhuna başvuruyorlar.' Cassidy'den. 'İster inanın ister inanmayın, Escobedo kendisine tecavüzcü bir azizin adını verdi. Toplara sahip olmak nasıl bir şey?'

Hunter herhangi bir yorumda bulunmadı. Cassidy devam etti.

Pico Rivera'da kendi kilisesini, tapınağını ya da adına her ne diyorsan onu işletiyor. Şahsen ben buna sadece bir tarikat derdim. Buna denir *İsa için askerler*, bu saçmalığa inanır mısın? Terörist bir gruba benziyor değil mi? Artık grubuna katılan genç kadınları, bir

inisiyasyon veya buna benzer bir şey olarak kendilerini kendisine vermeleri gerektiğine ikna ederse, onları bunun Tanrı'nın iradesi olduğuna ve kendisinin yeni Mesih olduğuna inandırırsa şaşırmam. Eğer hapishanede bir şey öğrendiyse o da kanunları nasıl atlatacağıydı.'

Hunter, "Sana verdiğim tarih ve saatlerde onun nerede olduğunu öğrendin mi?" diye sordu.

'Evet. Bu adamdan her ne kadar nefret etsem de o sizin aradığınız adam olamaz. Bana verdiğin ilk tarihte, yani 19 Haziran'da, Escobedo Los Angeles'ın dışındaydı ve San Diego'da bir törene ev sahipliği yapıyordu. Soldiers for Jesus'un kapsamını genişletmeyi planlıyor. İkinci buluşma olan 22 Haziran'da ise tüm gününü iki CD ve bir DVD kaydederek geçirdi. Bunları takipçileri arasında satıyor. Buna tanıklık edecek bir sürü tanığı var. Escobedo yalanlar, pis kokulu pislikler ve küfürlerle dolu bir lağımdır ama o senin katilin değil Robert.'

Hunter kendi kendine başını salladı. Protokol kontrol etmesi gerektiğini söyledi ama Escobedo'yu hiçbir zaman gerçek bir şüpheli olarak görmemişti. Bir psikolog ve daha sonra RHD'de dedektif olarak Hunter yüzlerce katili incelemiş, onlarla görüşmüş ve tutuklamıştı ve yıllar boyunca bir katili sokaktaki sıradan bir adamdan ayıran pek bir şey olmadığını keşfetmişti. Yakışıklı, çekici ve karizmatik katillerle tanışmıştı. Bazıları nazik büyükbabalara benziyordu. Hatta bazıları şehvetli ve seksiydi. Gerçek fark ancak onların zihinlerini araştırmaya başladığında ortaya çıktı. Ama farklı türde suçlular vardı; farklı türde katiller. Escobedo bir tecavüzcüydü; aşağıların en aşağısıydı. Doğru, şiddete başvuruyordu ama onun tek ilgisi dünyevi arzularını tatmin etmekti. Kurbanlarını hiçbir zaman gizlice takip etmemişti, onları belirli bir gecede etrafta olanlardan rastgele seçmişti. Hiçbir zaman planlama olmadı. Hunter bu tür suçluların hareket tarzlarını çok nadiren değiştirdiklerini biliyordu. Sebep intikam olsa bile, Escobedo muhtemelen kurbanlarını vurur veya bıçaklar ve olay yerinden elinden geldiğince hızlı bir şekilde kaçardı; onları parçalamak ve her birine gölgelerde saklı anlamlar yükleyen o grotesk heykelleri yaratmak için saatler harcamazdı.

Hayır, Escobedo'nun bu tür suçları işleyecek bilgi birikimi, sabrı, zekası veya cesareti yoktu.

Hunter telefonunu kapatıp cebine koymadan önce, Harika iş Terry, teşekkürler dedi. Garcia'ya haberi anlattı ve ikisi de sessizce içkilerini bitirdiler. Ayrılmak üzere ayağa kalktıklarında uzun boylu sarışın banyodan çıktı ve masalarına yaklaştı.

Hunter'ın yanına gelerek, "Daha önceki için özür dilerim," dedi, sesi artık büyüleyici ve baştan çıkarıcı bir tondaydı. 'Ve teşekkürler.'

Garcia'nın yüz ifadesi bir resim gibiydi. '*Benimle dalga geçiyor olmalısın*diye fısıldadı.

Hunter, Sorun değil, diye yanıtladı.

"Kibirli biri gibi göründüğümü biliyorum," diye devam etti, plastik gülümsemesini prova ederek. ‘Ben her zaman böyle değilim. Sadece böyle yerlerde bir kadının kendine dikkat etmesi gerekiyor, anlıyor musun?'

“Dediğim gibi sorun değil.” Hunter onun etrafında manevra yaptı. 'Akşamın geri kalanının tadını çıkarın.'

Adam tekrar gitmek üzere döndüğünde, "Dinle," diye seslendi. “Eve gidip bu karışıklığı halletmeye çalışmalıyım ama belki başka bir zaman bir şeyler içebiliriz.” Hunter'a ustalıkla katlanmış bir peçete verdi. "Çağrınız." Her şeyi seksi bir göz kırpışıyla kapattı ve bardan çıktı.

Garcia yeniden, Benimle dalga geçiyor olmalısın, diye fısıldadı.

Altmış Üç

Cuma gecesi, Kuzey Broadway'deki Airliner neredeyse tamamen doluydu. Geniş ve lüks dans kulübü ve salonu, "hayal gücünüzü fazla yormayın" hava yolu motifiyle süslenmişti ama kesinlikle bir hizmet veriyordu.

US Airways'in herhangi bir ekonomi uçuşundan çok daha iyi içki seçimi. İki büyük ve iyi donanımlı barı, etkileyici bir dans pisti, lüks

bir lounge alanı ve Los Angeles'ın en ateşli DJ'lerinden bazılarıyla The Airliner, hem Angelino'lardan hem de turistlerden oluşan çok çeşitli müşterilerin ilgisini çeken en iyi Los Angeles kulüpleri arasında kesinlikle oradaydı. Eddie Mills'in oraya gitmeyi sevmesinin nedeni de buydu.

Eddie, Redondo Plajı'ndan geçerken bir buçuk kilo kokainle yakalanan, sıradan, küçük çaplı bir dolandırıcıydı. Hapishanede Arnavut suç elebaşı Guri Krasniqi ile tanıştı. Krasniqi hiçbir zaman hapisten çıkmıyordu ama yine de imparatorluğunu içeriden yönetiyordu ve iki yıl önce Lancaster'daki Kaliforniya Eyalet Hapishanesinden serbest bırakıldığında Eddie'yi adamlarıyla buluşturmuştu.

Eddie üst kattaki barın yanında şampanyasını yudumluyordu. Kısa saçlı bir esmerin dans pistini ateşe vermesini izlerken dikkati o kadar dağılmıştı ki, barda yanına gelen 1.80 boyunda, iri yapılı adamı fark etmedi bile.

Ağır el sağ omzuna indiğinde Eddie neredeyse yerinden fırlayacaktı.

'N'aber Eddie?'

Eddie döndü ve tıraşlı adamla yüz yüze geldi. ‘Tito?’ Sanki gözlerine inanamıyormuş gibi gözlerini kıstı. 'Lanet olsun kuzen. Nerdesin?' Eddie'nin dudakları ışıltılı, parlak beyaz bir gülümsemeye dönüştü ve kollarını iki yana açtı.

Tito da gülümsedi ve uzun süredir kayıp olan kardeşler gibi sarıldılar.

Eddie, "Ne zaman çıktın?" diye sordu.

‘On bir ay önce şartlı tahliye edilmiş.’

'Hiç mi yok?'

'Boşver, dostum.'

“Peki nasılsın dostum?” Eddie arkadaşını değerlendirmek için bir adım geriledi. 'Görünüşe bakılırsa iyi gidiyorsun. Hangi cehennemde yaşıyordun, bir pastanede mi?'

'Hey, bir erkeğin yemek yemesi gerekiyor, biliyor musun?'

'Evet, bunu görebiliyorum. Bir adamın patlamadan önce yemek yemeyi de bırakması gerekiyor.” “Siktir git seni. En azından

Lanc'te servis ettikleri o yapışkan şeyi yiyemiyorum." "Onun şerefine içeceğim." Eddie bardağını kaldırdı.

Tito yüzünü buruşturdu. 'Şampanya? Gerçekten mi? Sanırım birisinin durumu iyi.'

'Hey dostum, sadece en iyisi, kuzen. Biraz al.' Eddie barmene işaret verdi ve ikinci bir şampanya flütünü istedi.

Tito kadeh kaldırmak için kadehini kaldırırken, "Sinek gibi görünüyorsun" dedi. 'Dışarıda olmak ve dışarıda kalmak için.'

Eddie başını sallayarak kabul etti. "Teşekkür ederim dostum." Bir elini kravatından aşağı indirdi. "Bu Armani, biliyor musun?" Takım elbisesini başıyla işaret etti. 'Bu boku güzel gösteriyorum, değil mi?'

"Evet, çok şık," diye onayladı Tito.

Yaklaşık bir saat boyunca rüzgarı estirdiler ve çarpışmada geçirdikleri zamanı anımsadılar. Eddie, Tito'ya yabancı bir şirket için çalıştığını ve elinden geldiğince kaçamak davrandığını söyledi. Tito'nun bunu zorlamaya niyeti yoktu. Tito, The Airliner'da bulunmasının gerçek sebebini gizlemek için ara sıra isimlerini söyleyip Eddie'ye bazı mahkumların başına ne geldiğini bilip bilmediğini sordu: *Şunu falan hatırlıyor musun? Peki ya filanca?* Bu tür bir şey. Tito, Eddie'nin içerideyken Ken Sands'le takıldığını biliyordu. Tito yavaşça konuya doğru ilerledi.

"Söylesene Eddie, Ken'e ne dersin?" Eddie'nin bir anlığına gergin olduğuna yemin edebilirdi.

Eddie şampanyasının geri kalanını bitirdi, gözleri Tito'ya dikilmişti. 'Ken mi? Adam dışarı çıktı değil mi? Şartlı tahliye yok, uzun vadede de geçerli." "Öyle mi?" Tito aptalı oynadı.

'Evet, yaklaşık altı ay önce çıktım.'

'Bu adam kötü bir orospu çocuğunun örneğiydi.' Tito gergin bir şekilde güldü. 'İletişime geçtiniz mi?'

'Hayır dostum, az önce dışarıda olduğunu duydum. Onun halletmesi gereken kendi sorunları var. Dışarı çıktığında yapmak istediği şeyleri anlıyor musun?'

'Ne gibi?'

'Bildiğime lanet olsun. Belki de ilk etapta onu içeri sokan kişiden

intikam almak istemiştir. Ama kiminle kavga ediyorsa ona acıyorum.” “Çok doğru. O Arnavut baş belası herifle paylaşmamış mıydı? Şu Guri karakteri mi? Onu tanıyorsun, değil mi? Birkaç kez onunla konuştuğunu gördüm.”

'İçerideyken pek çok insanla konuştum, sen de öyle. Zaman geçirmeye yardımcı oluyor.” Eddie bunu önemsemedi.

Tito başını salladı. 'Sizce Ken yeniden iş yapmaya geri döndü mü? Yakalanmadan önce yaptığı da buydu, değil mi? Belki Arnavutlarla birlik olmuştur. Sıkı bir operasyon yürüttüklerini duydum.”

Eddie, Tito'yu kuşkulu bir gözle yeniden değerlendirdi. "Evet kuzen, iş falan mı arıyorsun? Yoksa sadece biraz bok mu yapmak istiyorsun?' 'Hayır dostum, ben iyiyim.' Tito elini kazınmış kafasının üzerinde gezdirdi. Eddie başını salladı. 'Hı-hı. Peki neden Ken'le bu kadar ilgileniyorsun? Sana para falan borcu var mıydı? Eğer öyleyse bırak gitsin kardeşim. Buna değmez mi, anladın mı?'

'Hayır dostum, sadece soruyorum, biliyor musun?'

'Evet, bunu görebiliyorum. Ama çok fazla şey istemek kafanı karıştırabilir, bunu biliyorsun.'

Tito teslim olurcasına ellerini kaldırdı. 'Sadece sohbet ediyorum, ev halkı, hepsi bu. Onun nasıl olduğu gerçekten zerre kadar umurumda değil.” Eddie hiçbir şey söylemedi ama rahatlık alanının biraz dışına çıkmış görünüyordu. Tito söylediğinden daha fazlasını bildiğinden emindi ve bu onun için yeterince iyiydi. Bu bilgiyi partisine saldıran o iki lanet polise iletecekti. Eddie'nin üzerine ısıyı getirsinler. Yapabileceği en iyi şey buydu. Eddie, barmeni çağırarak, "Hadi bir şişe daha içelim" dedi.

'Hey dostum, şampanyaya asla hayır demem, ne dediğimi anlıyor musun? Önce işeyenin yanına gideyim.'

Tito tuvalete doğru ilerlerken Eddie çoktan aşağıya, telefon görüşmesi için en sessiz yer olan sigara içme alanına doğru gidiyordu.

Altmış Dört

Geç olmuştu ve Tito, Airliner'da Eddie'yle birlikte iki şişe şampanya daha içmişti. Bell Gardens'taki dairesine döndüğünde, sabah akşamdan kalma cehennemine doğru yola çıkmıştı.

Tito ön kapıdan içeri girdi. Şampanyanın onu çok çabuk sarhoş etme konusunda garip bir yolu vardı ama gerçek şu ki sarhoş olmaktan hoşlanıyordu. Ve parasını başkasının ödediği pahalı şampanyayla sarhoş olmak daha da tatlı geliyordu. Ancak dili biraz tüylüydü.

Mutfaktaki buzdolabının kapısını açtı, kendine büyük bir bardak portakal suyu doldurdu ve içti. Oturma odasına döndü ve ağır bedenini kül tablası gibi kokan eski bordo kanepenin üzerine attı. Beni biraz neşelendirmeye, kanın yeniden akmasını sağlayacak bir şeye ihtiyacı olduğuna karar vermeden önce bir iki dakika orada oturdu. Tito ayağa kalktı ve duvarlardan birinin yanındaki büfeye yaklaştı. Alt çekmeceyi açtı, kare, çerçevesiz bir aynayla birlikte küçük gümüş bir kutu çıkardı ve hepsini yemek masasına getirdi. Kutudan elle katlanmış kağıt bir zarf çıkardı. Aynaya bol miktarda beyaz toz döktü ve bir jilet kullanarak uzun, kalın bir çizgi çizdi. Bu özel bir şeydi, ince kesilmiş. Evine getirdiği iğrenç, ikinci sınıf fahişelerin hiçbiriyle paylaşmadığı birinci sınıf Kolombiya tozu. Hayır, bu onun zevki içindi ve yalnızca onun zevki içindi.

Tito, kullanabileceği çıtır bir banknot bulmak için ceplerini kontrol etti. Elinde sadece bir adet beş dolarlık banknot vardı, o kadar da çıtır değildi ama idare etmesi gerekiyordu. Bunun yerine başka bir şey arayamayacak kadar sarhoştu. Parayı elinden geldiğince bir tüp haline getirdi ve paranın yarısını bir burun deliğine, diğer yarısını da diğer burun deliğine çekti.

Sandalyesine çöktü; gözleri kapalı, burnunu sıkıyordu. “Evet, bundan bahsediyorum,” diye mırıldandı sıktığı dişlerinin arasından. Tam da ihtiyacı olan şey buydu. Boynunu geriye atıp oraya oturdu

Bir an için gözleri hâlâ kapalıydı, kanındaki uyuşturucuyla alkolün çarpışmasının yarattığı çılgın etkinin tadını çıkarıyordu.

Tito yolculuğuna o kadar dalmıştı ki, ön kapısının açılma sesini hiç duymadı. Anahtarı kilide çevirmeyi hatırlamayacak kadar sarhoştu.

Başı hâlâ geriye eğik olan Tito sonunda gözlerini açtı ama tavan yerine kendisine bakan bir yüz gördü. Ve bu gözleri daha önce de görmüştü.

Altmış Beş

Sabah Hunter masasına oturup gece boyunca gelen e-postaları kontrol etti. Garcia'dan sadece beş dakika sonra ofisine erken gelmişti. İkisi de iyi bir gece uykusu çekmemişti.

Alice kapıyı çaldığında Hunter dikkatini bilgisayarından uzaklaştırmış ve birkaç nota bakmaya başlamıştı. Cevap vermesini beklemeden kapıyı açıp içeri girdi. Yorgun gözleri herkese uykunun ona da kolay gelmediğini söylüyordu. Doğruca Hunter'ın masasına yürüdü ve üzerine üç sayfalık basılı bir liste koydu. Hunter'ın gözleri yüzüne kaydı.

"Sands'in Lancaster'ın hapishane kütüphanesinden aldığı kitapların listesi," dedi yarı muzaffer bir ses tonuyla.

Hunter bakışlarını onunkilere kilitledi.

'Oraya gidip onu almam gerekiyordu' diye açıkladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Garcia.

'Sistemleri otomatik değil, henüz hiçbir şey bilgisayara aktarılmadı ve kitap veri tabanı yok. Kütüphaneleri eski kütüphane kartı sistemini kullanıyor ve kendi tuhaf arşivleme yöntemlerine sahipler. Eğer oraya gitmeseydim, bunu alana kadar günler, hatta haftalar geçebilirdi.” Hunter hiçbir şey söylemedi, ifadesi soruyu ortaya koyuyordu.

Alice, "Dün burada biraz huzursuz olmaya başlamıştım" diye itiraf etti. 'Siz bütün gün dışarıdaydınız. İnternette araştırma yapıp

hiçbir şey bulamamaktan yoruldum. Birkaç telefon görüşmesi yaptım ve Savcı Bradley hapishane müdürüyle kütüphaneyi kontrol etmem için anlaştı. Bunu almam birkaç saatimi aldı." Hunter sonunda listeye uzandı.

Alice, "Ken Sands, Lancaster Hapishanesi'nin kütüphanesinin neredeyse tamamını okudu" dedi. 'Fakat birden fazla kez kontrol ettiği birkaç kitap vardı. Bazı *yol* birden fazla. Ben bunlara yoğunlaştım."

Hunter listeye göz atmaya başladı. Alice onun bakışlarını takip etti. "İlk yirmi dört başlığın tamamının tıbbi olduğunu fark edeceksiniz" dedi. 'Bunların yarısı sadece Sands'e ait olduğu için kütüphanede. Hemşirelik ve Hasta Bakımı derecesinin bir parçasıydılar. biraz harcadım

konularının üzerinden geçme zamanı. Bunlardan en az beşinde şiddetli kanamaların nasıl kontrol altına alınacağına dair kapsamlı bölümler var; brakiyal ve femoral arterler de dahil olmak üzere arterlerin transfiksasyonu ve büyük damarların ligasyonu hakkında ayrıntılı açıklamalar ve diyagramlar var.'

Hunter'ın bakışları Alice'e döndü.

Omuz silkti. 'Otopsi raporlarını okudum.'

Garcia masasından ayrılıp Hunter'ın yanına geçti. 'Ama bu yeni bir şey değil. Sands'in tıbbi bilgiye sahip olduğunu zaten biliyorduk' dedi. "Doğru," diye onayladı Alice. "Fakat bu, onun her iki kurbana da yapılan amputasyonları gerçekleştirmek ve kanamayı gerektiği gibi en aza indirmek için gereken özel bilgiye sahip olduğunu büyük olasılıkla doğruluyor." Hunter hâlâ sessizdi ve hâlâ kitap başlıkları listesini okuyordu.

"Benim görüşüme göre," diye devam etti Alice, "eğer Sands bizim adamımızsa, o zaman intikam planını içerideyken geliştirmeye başladığı kesin. Ancak bu hemen gerçekleşmezdi. Böyle bir planın herkesin zihninde yerleşmesi biraz zaman alır. Ve eğer bu sadece kendisi için değil, aynı zamanda Sands'in sahip olduğu kardeşe en yakın kişi olan Alfredo Ortega için de bir misilleme olsaydı, plan ancak Ortega'nın idam cezasından sonra gerçek şekil almaya başlardı. beş yıl önce gerçekleştirildi.'

Garcia konuyu bir süre kafasında tartıştıktan sonra, "Mantıklı," diye kabul etti.

Hunter sayfayı geri çevirmeden önce kitapların çıkış tarihlerine baktı.

Alice, Hunter'ın ne aradığını tahmin ederek, "Daha ileri düzey tıp kitaplarında ödeme tarihi yok" dedi. ‘Bunun nedeni o kitapların ilk başta kütüphaneye ait olmamasıydı. Bunlar, Sands'e çalışmalarında yardımcı olmak için hapishanenin imtiyazıydı. Bunlar için bir talepte bulundu ve diplomasını tamamlayana kadar onları hücresinde tutmasına izin verildi. Serbest bırakıldıktan sonra kitaplar kütüphane tarafından alındı. Ve önceki raporumdan hatırlarsanız, her iki uzun mesafe üniversite diplomasına da ancak Ortega'nın idamından sonra başlamıştı.'

Hunter listeyi okumaya devam etti.

Alice hâlâ onun bakışlarını takip ediyordu. 'Sonraki kitapların tamamı psikoloji üzerine; onun diğer derecesi. Cezaevi müdüründen yine taviz

Sands'in çalışmalarını tamamlamasına izin vermek için. Ama özellikle bir kitap dikkatimi çekti. Görene kadar aklımdan bile geçmeyen bir şey.” Hunter'ın göz hareketi sayfanın yarısında durakladı. Onu tanıdığını biliyordu.

Altmış Altı

Hunter'ın arkasında duran Garcia elinden geldiğince hızlı okuyordu ama hiçbir şey göze çarpmıyordu. 'Tamam, neyi kaçırıyorum?'

Hunter parmağını bir başlığa dokundurdu: 'Rorschach Yorumunun İlkeleri'.

Garcia yüzünü buruşturdu. 'Aptalca sorumu bağışlayın ama Rorschach nedir?'

Hunter, "Hermann Rorschach İsviçreli Freudyen bir psikiyatrist ve psikanalistti" dedi. 'En çok psikolojik projektif bir test olan Rorschach'ı geliştirmesiyle tanınır.

mürekkep lekesi test.'

Neredeyse Garcia'nın düşündüğünü duyabiliyorlardı. 'Lanetleneceğim. Üzerinde büyük bir mürekkep lekesi olan beyaz bir kart gösterildiğinde bu çılgınca bir test değil mi? Sizden görebildiğinizi düşündüğünüz şeyi onlara anlatmanızı istiyorlar. Biraz bulutların gökyüzündeki şekillerine bakmak gibi."

"Kısacası test bu, evet," diye onayladı Hunter.

'Ve bir *Olumsuz*-kısacası ne *öyle* test mi?' Garcia itti. Hunter listeyi masasına bıraktı ve sandalyesine yaslandı. 'Resmi test on karttan oluşuyor. Üzerlerindeki lekelerin her biri mükemmele yakın ikili simetriye sahiptir. Beş mürekkep lekesi siyah mürekkepten, ikisi siyah-kırmızı mürekkepten ve üçü çok renkli mürekkeptendir. Ancak yıllar geçtikçe psikologlar testi değiştirdiler ve kendi mürekkep lekeleriyle kendi kartlarını oluşturdular. Hatta bazıları lekelerin orijinal iki taraflı simetrisini tamamen göz ardı ediyor." 'Tamam ama bu ne işe yarıyor? Neyi test ediyor?'

Hunter'ın kafası sanki tamamen ikna olmamış gibi hafifçe yana eğildi. 'Sınav *sözde* kendine değer verme duygusu, depresyon, yetersiz başa çıkma, problem çözme eksiklikleri gibi çok sayıda kişilik özelliğini ve psikolojik hastalıkları ölçmek için kullanılır. . .' Listenin uzayıp gittiğini belirtmek için eliyle işaret etti. 'Temel olarak test, bireyin entelektüel işleyişini ve sosyal bütünleşmesini değerlendirmeye çalışır.'

"Mürekkep lekesinden mi?" diye sordu Garcia.

Hunter omuz silkti ve bir kez başını salladı. Ortağının şüpheciliğini tamamen anlıyordu.

"Evet, ama testin neyi ölçmesi gerektiğini unutun," diye araya girdi Alice, "ve sahip olduklarımızı düşünün. Heykellerin oluşturduğu gölgeler, Sands'in kendi mürekkep lekesi tipi testi olarak görülebilir.'

Hunter kararlı bir şekilde başını salladı. 'Katil bizi sınadığı kesin ama mürekkep lekeleriyle değil.'

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Garcia'nın da dediği gibi, mürekkep lekeleri tam olarak öyle; lekeler, gerçek şekli olmayan lekeler." Katilin bize verdiği şey mükemmel bir şekle sahip. İlkinde bir çakal ve bir kuzgun var; ikinci

görüntünün anlamından hâlâ tam olarak emin olmasak da, kesinlikle şekilsiz bir leke değil.'

'Tamam, buna devam edeceğim ama yine de yoruma bağlı, değil mi? Görebildiğimizi düşündüğümüz şey,' diye karşı çıktı Alice. ‘Çoğu insan mitolojik olarak bir çakal ile kuzgunun birlikte bir hain, bir yalancı anlamına geldiğini asla bilemezdi.’

Hunter, "Bunu da bilmiyorduk" dedi. 'Araştırıncaya kadar hatırladın mı? Bir dereceye kadar çoğu görüntü yoruma açıktır. Birinin bir sanat eserine bakışı, sanatçının amaçladığından çok farklı olabilir.'

“Bu sanat değil Robert.” Alice kopya heykeli işaret etti. ‘Bizim için öyle değil ama katil için öyle. . . ?' Cümlesini bir anlığına havada asılı bıraktı. 'Bu onun işi, onun yaratımı, onun sanatı, korkunç olsun ya da olmasın. Ve bahse girerim o şeyi bir araya getirdiğinde bizim gördüğümüzden tamamen farklı bir şey görmüştür. Farklı zihin yapısı farklı şeyler görmenizi sağlar.'

Alice heykele baktı. 'Farklı bir düşünce yapısı mı var?'

Hunter ayağa kalktı ve resim panosuna yaklaştı. 'Yorum doğrudan kişinin düşünce yapısıyla ilgilidir. Aynı görüntüye bakan kişi, o andaki ruh haline bağlı olarak tamamen farklı iki şey görebilir. Rorschach testinin sorunu da bu.”

‘Aynı kişi nasıl iki farklı şeyi görebilir?’ Alice’in bakışları tahtaya iliştirilen gölge fotoğrafa kaydı. 'Ona her baktığımda, tamamen aynı şeyi görüyorum; muhtemelen kurbanlarının ne olabileceğine bakan bir şeytan figürü.'

Hunter, "O halde seçeneklerini açık tutmuyorsun," dedi. ‘Bakın diyelim ki ağzı açık bir yüze benzeyen şekilsiz bir görüntünüz var. Daha sonra bunu o anda mutlu hisseden birine gösterirsiniz. Bu kişi bu görüntüyü yüksek sesle gülen biri olarak yorumlayabilir.'

Garcia hemen anladı. 'Fakat aynı kişi herhangi bir nedenle daha karanlık bir ruh halinde olsaydı, aynı görüntü acı içinde çığlık atan biri olarak görülebilirdi.'

'Doğru. Ruh haliniz bakış açınızı değiştirir. Ve bu her zaman Rorschach testine karşı en büyük argüman olmuştur. Birçoğu, bunun bir deneğin o andaki ruh halini her şeyden daha fazla ölçtüğünü

söylüyor. Ama sana katılıyorum Alice. Bu görüntülerin ardındaki anlam ne olursa olsun,' Hunter gölge fotoğrafı işaret etti. ‘Bütün bunların nasıl olduğuyla alakalı *Biz* onu yorumlayın ve bu yapbozun anahtarı budur. Eğer yanlış okursak, katilin o gölgeler aracılığıyla bize ne anlatmaya çalıştığını tam olarak anlamazsak, Hunter başını salladı, 'Onu asla yakalayabileceğimizi sanmıyorum.'

Altmış Yedi

Bütün gece gergindi, yiyecekten çok bir darbeye ihtiyacı vardı. Regina Campos'un ne tür bir uyuşturucu aldığı umurunda değildi, sadece bir şeye, herhangi bir şeye kafayı takmaya ihtiyacı vardı. Parası yoktu ama bu çok da sorun değildi. Durumu düzeltmek için ne yapması gerektiğini tam olarak biliyordu. On altı yaşına geldiğinde Regina, yatakta ona ne yapacağını bilen her erkeğin tereyağı gibi eriyeceğini öğrenmişti.

Regina sadece on sekiz yaşındaydı ve onu tanıyan birkaç kişiye sorsanız muhtemelen onu ortalama biri olarak tanımlayacaklardı. Ortalama boyda, ortalama bir vücuda ve ortalama bir görünüme sahipti. Kalabalığın içinde kimse ona ikinci kez bakmazdı. Saçları ne uzun ne de kısaydı ve okulu bırakana kadar lisede ortalama bir öğrenciydi. Ama büyüleyici biriydi ve insanlardan istediğini nasıl alacağını kesinlikle biliyordu.

Regina'nın bir dizi işe yaramaz sevgilisi ve sıradan karşılaşmaları olmuştu. Aslında onlar tek şey için iyi olan aşıklardı: uyuşturucu. Onun en yeni, her işi iyi yapan sevgilisi, eğer ona sevgili bile diyebilirse, Bell Gardens'taki bir konut projesinde yaşayan pasaklı, eski bir mahkûmdu. Fazla kiloluydu, yatakta 90 yaşındaki bir adamın dayanıklılığına sahipti ve kadın külotu giyerek heyecanlanıyordu. Regina onun nasıl tahrik edildiğine dair hiçbir şey söyleyemiyordu. Tek bildiği uyuşturucuyu alabileceğiydi.

Dün gece geç saatlerde çaresizce onu aramıştı ama adam telefonda ona bütün gece evde olmayacağını söylemişti. İsteseydi

sabah gelebilirdi.

Regina'yı beklemekle geçen uzun bir gece olmuştu.

Bir maraton koşucusu gibi merdivenleri üçüncü kata çıktı. Artık bir vuruş için o kadar çılgına dönmüştü ki dişlerini bir tavşan gibi gıcırdatıyordu. Sevgilisi asla kapısını açık bırakmamasına rağmen, 311 numaralı dairenin kapısının kilitli olmadığı gerçeğini iki kez bile düşünmedi. Kapıyı iterek açtı ve pis kokulu daireye girdi.

"Merhaba bebeğim," diye gakladı. Son zamanlarda o kadar çok kokain içiyordu ki ses tellerine zarar vermeye başlamıştı.

Yanıt yoktu.

Dairede onu aramaya başlamak üzereydi ki çok daha çekici bir şey gördü: küçük yemek masasının üzerinde duran gümüş bir kutu. Yanında kare bir ayna vardı ve Regina aynanın üzerinde beyaz bir tozun kalıntılarını görebiliyordu. Küçük kahverengi gözleri 4 Temmuz gökyüzü gibi parlıyordu.

"Bebeğim?" diye tekrar seslendi, bu sefer çok daha az bir coşkuyla. Ödemesi zaten oradayken, onu beklerken onun nerede olduğu kimin umurundaydı? Regina masaya yaklaştı ve orta parmağını aynanın üzerinde gezdirerek kalan tüm kalıntıları topladı. Parmağını hızla ağzına götürdü ve sanki bala batırılmış gibi yalamadan önce diş etlerine sürttü. Bir anda diş etleri uyuştu ve ilacın gücünden dolayı zevkle ürperdi. Bu çok iyi bir şeydi. Kutuyu açıp içine baktı. Elle katlanmış beş kağıt ambalaj vardı. Regina bunların içinde ne olduğunu tam olarak biliyordu. Daha önce bunlardan pek çoğunu görmüştü. Dudakları kocaman bir gülümsemeyle yayıldı.

İlk defa Noel erken gelmişti.

Sargılardan birini aldı, açtı ve içindeki beyaz tozun bir kısmını aynaya hafifçe vurdu. Gözleri, burundan çekme tüpü olarak kullanabileceği bir şey bulmak için masayı aradı.

Hiçbir şey bulamadı.

Regina bir adım geri çekildi ve etrafına baktı. Masanın altında kıvrılmış beş dolarlık bir banknot gördü.

Bu harika bir güne dönüşüyordu.

Onu aldı, ruloyu sıktı ve burnuna götürdü. Tozu düz bir çizgide

falan düzenlemek umurunda değildi, sadece kan dolaşımına hızlı bir şekilde ulaşması için bir kısmına ihtiyacı vardı. Burun deliklerinden birini parmağıyla kapatan Regina, burnundan derin bir nefes aldı. Uyuşturucunun etkisi neredeyse anında onu vurdu.

'Vay.'

Bu şimdiye kadar denediği en iyi şeydi. Batma veya yanma etkisi yok, sadece saf mutluluk.

Kıvrılmış banknotu diğer burun deliğine götürdü ve ikinci bir derin nefes aldı.

Cennetin hissettirdiği şey bu olmalıydı.

Parayı masanın üzerine bıraktı ve bir an hareketsiz durdu, sadece cennetin tadını çıkardı.

Dışarıda gün zaten 86°F'ye ulaşıyordu. Regina alnının üstünde boncuk boncuk terlerin oluşmaya başladığını hissetti. İlaç aynı zamanda vücut ısısını da artırmıştı. Gömleğinin üst düğmesini açtı ama yüzüne biraz soğuk su çarpması gerekiyordu. Arkasını döndü ve banyoya doğru ilerledi. Kapıya ulaştığında tuhaf bir duyguya kapıldı, sanki bir şey ensesinden yukarı tırmanıyormuş gibi. Bu onun oracıkta ürpermesine neden oldu.

Eli bir an için kapı tokmağının üzerinde durdu ve etrafına baktı, neredeyse ikinci bir varlığın varlığını hissetti.

Yüzünü kapıya yaklaştırarak, “Bebeğim, burada mısın?” diye seslendi. Yine cevap yok.

Ensesindeki karıncalanma hissi hızla omurgasından aşağıya inerek tüm vücuduna yayıldı.

'Vay canına, bu gerçekten çok güzel bir şeydi' diye fısıldadı kendi kendine. Regina kolu çevirdi ve kapıyı iterek açtı.

Cennet cehenneme dönüştü.

Altmış Sekiz

Hunter ve Garcia Bell Gardens'taki 311 numaralı daireye vardıklarında adli tıp ekibinin soruşturması tüm hızıyla devam ediyordu. Kapüşonlu beyaz tulum giymiş dört kişi küçücük dairenin içinde birbirlerinin üzerinden geçerek işlerini yapıyorlardı. Oturma odasında genç bir adli tıp ajanı parmak izi almak için ahşap büfenin tozunu alıyordu. El süpürgesiyle silahlanmış bir kadın, yerdeki lifleri ve kılları topluyordu. Yaşlı bir ajan, elinde bir sprey şişesi ve taşınabilir bir ultraviyole ışıkla, yemek masasının üzerinde duran gümüş bir kutunun üzerinde kan damlacıkları arıyordu. Bu arada, resmi olay yeri fotoğrafçısı her şeyi fotoğraflıyordu.

Dedektif Ricky Corbí ve ortağı Dedektif Cathy Ellison dairenin hemen dışındaki koridorda duruyorlardı. Üniformalı üç polis memuru daha standart kapı kapı dolaşmakla meşguldü.

Hunter, kötü aydınlatılmış merdivenlerden gelerek, "Siz Dedektif Corbí misiniz?" diye sordu.

Uzun boylu siyah adam döndü ve Hunter'la yüzleşti. Elli yaşlarındaydı, çatık bir yüzü vardı ve üzerinde biraz kırlaşmış, kısa kesilmiş saçları vardı. Bağna çerçeveli gözlük takıyordu, kahverengi bir takım elbise giyiyordu ve fiziğine bakılırsa muhtemelen gençliğinde futbol oynamıştı ve fiziksel olarak hala çok aktifti.

"O benim" dedi bariton bir sesle. “Ve görünüşe bakılırsa siz ikiniz Cinayet Masası Özelsiniz.” Elini uzattı. 'Dedektif Hunter sanırım.'

Hunter başını salladı. ‘Bana Robert deyin.’ Corbí'nin el sıkışması sert ve güçlüydü. Avucu hafifçe aşağıya doğru eğikti; Hunter deneyimlerinden bunun genellikle otoriter veya kontrolcü bir kişiliğin işareti olduğunu biliyordu. Corbí 'git' kelimesiyle orada yetkilinin kendisi olduğunu belirtiyordu. Hunter'ın bu otoriteye karşı çıkmaya niyeti yoktu. 'Bana Ricky de. Bu ortağım Dedektif Cathy Ellison.'

Ellison öne çıktı ve Hunter ile Garcia'nın elini neredeyse Corbí ile aynı sertlikle sıktı. Yaklaşık bir buçuk metre boyundaydı, inceydi ama omuzları biraz düşüktü, kısa siyah saçları vardı, dokulu, kademeli bir

tarzda kesilmişti. Gözlerinde işini çok ciddiye alan birinin yoğunluğunu taşıyordu. Her iki dedektifi de hızlıca inceleyerek, "Bana Cathy deyin" dedi.

Corbí, "Sana telefonda da söylediğim gibi, seni aramamın nedeni bunu kurbanın oturma odasında bulmamızdı" dedi ve daireye doğru hafif bir kafa hareketi yapıp Hunter'a bir kartvizit uzattı. "Bu seninkilerden biri, değil mi?"

Hunter başını salladı.

Corbí not defterini göğüs cebine soktu. 'Thomas Lynch, daha çok Tito olarak bilinir. Lancaster'dan şartlı tahliyeyle çıkmıştı. On bir aydır dışarıdayım. Kayıtlarına göre, Corbí Garcia'ya döndü, 'yedi yıl önce onu tutuklayan ve ondan itiraf alan polis memuru sendin.' Durakladı ve sözlerini yeniden değerlendirdi. Ya da onu bir anlaşma yapmaya ikna ettiğini mi söylemeliyim? Bir tahminde bulunmam gerekirse, serbest bırakıldığından beri sizin için bir çeşit muhbir haline geldiğini söyleyebilirim.'

Garcia, "Pek sayılmaz" dedi.

Corbí ona delici bir bakışla baktı. 'Arkadaş mı?'

'Tam olarak değil.'

Corbí başını salladı, gözlüğünü çıkardı, iki lensi de soludu ve mavi kravatının ucunu parlatmak için kullandı. "Kartvizitlerinizden birine nasıl ulaştığına biraz ışık tutmak ister misiniz?" Çok net ve yeni bir kartvizit."

Son cümleyi ses tonunda hafif bir dalgalanmayla söylemişti. Garcia, Corbí'nin bakışlarını tuttu. Corbí'nin karşılık verme şansı bulamadan, "Yakın zamanda onunla temasa geçtik, bilgi almak istiyorduk ama o bir muhbir değildi" diye ekledi. 'O sadece isimler listesinde yer alan biriydi.' Ricky Corbí, Garcia'nın inatçı olmadığını bilecek kadar tecrübeliydi. O sırada vermeye hazır olduğu tüm bilgileri ona veriyordu. Bunu daha fazla sürdürmek anlamsızdı. Garcia'ya zar zor fark edilebilecek bir baş selamı verdi.

Ellison, "Onu en son ne zaman gördüğünüzü bize söyleyebilir misiniz?" diye sordu. "Dün öğleden sonra" dedi Hunter.

Corbí ve Ellison birbirlerine hızlıca baktılar.

Corbí, "ME'ye göre oğlunuz dün gece öldürüldü," dedi ve gözlüğünü tekrar yüzüne götürdü. ‘Ya da büyük ihtimalle sabahın çok erken saatlerinde. Önce bir bakmak isterseniz, cesedi götürmeye hazırlanıyorlar. . Hunter ve Garcia başlarını salladılar.

Corbí, dedektiflere ayakkabı kılıflarıyla birlikte birer çift lateks eldiven verirken, "Dün gece kimi kızdırdığına dair hiçbir fikrim yok" diye ekledi. ‘Ama her kimse, bu Tito karakteri üzerinde iyi iş çıkarmış. Orada gerçek bir sanat eserimiz var.”

Altmış Dokuz

Corbí ve Ellison 311 numaralı daireye girdiler, ardından da Hunter ve Garcia geldi. Dört adli tıp ajanıyla birlikte zaten kalabalık olan oturma odası sardalya konservesine dönüştü.

Hunter yemek masasındaki gümüş kutuyu işaret ederek, “Kutuda ne var?” diye sordu.

Corbí, "Şimdi hiçbir şey yok" dedi. 'Ama içinde uyuşturucu, daha doğrusu kokain vardı. Çok ince bir kesim. Muhtemelen çok kaliteli şeyler. Laboratuvar bunu doğrulayacak. İlk işaretler onu vuran kişinin uyuşturucuyu aldığını gösteriyor.” “Bunun bir uyuşturucu saldırısı olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Garcia.

“Bu aşamada kim bilir?” diye yanıtladı Ellison.

"Kim aradı?"

'Korkmuş bir kız. İsim bırakmadı. Sesi çok genç görünüyordu.” “Ne zamandı bu?” Arama ne zaman yapıldı?'

'Bu sabah. Kaydı kontrol ettik. Kız bir arkadaşını ziyarete geldiğini söyledi. Büyük olasılıkla buraya uyuşturucu toplamak için geldi. Şu ana kadar kapı kapı dolaşan bu gencin kim olduğunu kimse bilmiyor *arkadaş* olabilir.” Ellison'un kaşları havaya kalktı. ‘Aslında insanlar bu dairenin kiracısını pek tanımıyordu. Kimse konuşmuyor. Ve bunun gibi bir projede bunu yaparlarsa daha çok şaşırırdım. Ancak adli tıp halihazırda birkaç parmak izi ele geçirdi. Kim bilir belki şansımız yaver gider.'

Hunter'ın gözleri birkaç saniye içinde odayı taradı; hiçbir yerde kan yok. Oturma odası darmadağın görünüyordu ama Tito'yu ziyaret ettikleri önceki gün olduğundan farklı değildi. Görünür bir rahatsızlık yok. Zincir kilidi ve iç kapı çerçevesi de sağlamdı. Hiçbir şey zorla giriş yapıldığını göstermedi.

Corbí baş adli tıp görevlisine banyo ve yatak odasına giden küçük koridoru işaret ederek, "İçeride misiniz?" diye sordu. 'Evet, her şeyimiz var. Sen temizsin.'

Oturma odasını geçtiler.

Banyo kapısına vardıklarında Corbí, "Hepimizin oraya sığmasının imkânı yok" dedi. 'Evimdeki banyodan daha küçük bir banyo olamayacağını düşündüm. Yanılmışım. Siz devam edin. Bunu gördük.' Corbí ve Ellison geri çekilerek Hunter ve Garcia'nın liderliği ele geçirmesine izin verdiler. Hunter kapıyı yavaşça iterek açtı.

'Ah kahretsin.' Bu sözler Garcia'nın dudaklarından döküldü.

Hunter hiçbir şey söylemedi, bakışları her şeyi içine alıyordu.

Küçük banyonun zemini, duvarları ve lavabosu kanla kaplıydı. Birinin boğazına veya vücuduna doğru sallanan bir bıçağın arteriyel spreyi. Tito çıplaktı ve kana bulanmış duş kabininin içinde yerde oturuyordu. Sırtı kiremitli duvara dayalıydı, bacakları öne doğru uzanmıştı, kolları gevşek bir şekilde iki yanına sarkmıştı. Sanki tavandaki bir şeye bakıyormuş gibi başı geriye doğru eğilmişti. Sorun şu ki gözleri yoktu. Her ikisi de içeri girene kadar kafatasına bastırılmıştı. İçlerinden biri yuvasında kırılmış gibi görünüyordu. Kana benzeyen gözyaşları göz çukurlarının köşelerinden aşağı, kulaklarının yanından ve tıraşlı kafasının yan tarafından aşağı doğru akmıştı. Ağzı açıktı ve yarısı yoğun, pıhtılaşmış kanla doluydu. Dili ağzından sökülmüştü.

Corbí kapıdan "Dilini tuvaletin dibinde bulduk" dedi.

Tito'nun boğazı boynu boyunca kesilmişti ve kan gövdesinden aşağıya, kucağına ve bacaklarına akmıştı.

"Adli tıp adamlarına göre" dedi Ellison. 'Vücudunda görünür bir travma yok, bu da onun dövülmediği anlamına geliyor. Sadece banyoya getirildi ve sığır gibi katledildi. Evin başka hiçbir yerinde kan bulunamadı."

“Uyuşturucu mu?” diye sordu Garcia.

'Doğrulama için otopsiyi beklememiz gerekecek. Ancak bu olduğunda kaptanımın egosunun bu kadar yüksek olması beni şaşırtmazdı. Oturma odasındaki masanın üzerindeki küçük kare aynada kola kalıntısı var.”

Corbí, "Yatak odası berbat bir durumda" dedi. 'Ve kirli elbiseler, yıkanmamış vücut parçaları ve tencere kokuyor. Ama dairenin geri kalanına bakılırsa bunun bir rahatsızlık olduğunu düşünmüyorum. Bence kendi seçimi dışında bir domuz gibi yaşadı. Ayrıca yatak odasında bir kilo esrar ve birkaç crack kokain borusu bulduk. Eğer bunu her kim yaptıysa bir şeyin peşindeyse, o şey muhtemelen oturma odasındaki gümüş kutunun içinde uyuşturucu vardı. Hunter ve Garcia'nın banyodan çıkmasını bekledi. 'Sana bu Tito karakterinden ne tür bir bilgi istediğini sormayacağım. Bu seni ilgilendirir ve başka bir polisin soruşturmasına karışmaman gerektiğini biliyorum ama kurban hakkında bize anlatabileceğin, işimizi kolaylaştıracak bir şey var mı? *bizim* soruşturma?'

Hunter, Corbí ve ortağı Ken Sands'in adını veremeyeceğini biliyordu. Corbí etrafta soruşturarak onu aramaya başlayacaktı. Sands'i bulmak için sokaklardaki heyecan artacak ve aynı şekilde onun bunu duyup ortadan kaybolma şansı da artacaktı. Hunter bunu riske atamazdı. Yalan söylemek zorundaydı. 'Maalesef sana verebileceğim hiçbir şey yok' dedi.

Corbí, Hunter'ın yüzünü ve tavrını inceledi ve cevabını yalanlayan hiçbir şey görmedi. Eğer bu bir poker suratıysa, Corbí'nin şimdiye kadar gördüğü en iyi poker suratıydı. Bir an sonra bakışları omuz silken Ellison'a döndü.

"Tamam" dedi Corbí kravatını düzeltirken. ‘Sanırım burada sana gösterebileceğim başka bir şey yok.’

Yetmiş

Dışarıda güneş hem insanları hem de arabaları pişiriyordu. Garcia

gömleğinin cebinden güneş gözlüğüne uzandı ve elini ensesinde gezdirdi. Sırılsıklam bir şekilde geri geldi. Sürücü kapısının yanında dururken Honda Civic'inin tavanının üzerinden Hunter'a baktı.

‘Peki, eğer Tito’yu ele geçiren kişi Sands ise katilimiz o değil gibi görünüyor, değil mi?’

Hunter ona baktı. 'Peki neden bu?'

'Yeni başlayanlar için tamamen farklı bir MO. Tamam, kurbanın dilini söktü ama son iki suç mahallimizdeki amputasyonların vahşeti ile karşılaştırıldığında orada yaşananlar bir tatil kampına benziyor. Ve ne heykelimiz ne de gölge kuklalarımız var.'

Hunter dirseklerini arabanın tavanına dayadı ve parmaklarını birbirine kenetledi. Zamanın belirli bir anında Garcia'yla aynı fikirde olma eğilimindeydi ama hala yarım kalmış çok fazla iş vardı ve bir şey ona şu anda Ken Sands'i şüpheli olarak elemenin büyük bir hata olduğunu söylüyordu. 'Şu ana kadar öğrendiklerimize göre Sands'in alakasız bir suçla ilgili tavrını değiştirecek kadar akıllı olduğunu düşünmüyor musun?'

“İlgisiz mi?” Garcia merkezi kilitleme sistemini devre dışı bıraktı ve arabasına bindi.

Avcı takip etti

Garcia motorun kilidini açtı ve klima ünitesini açtı. "Ne demek ilgisiz?"

Hunter yolcu kapısına yaslandı. 'Tamam, bir an için şu ana kadar her şeyde haklı olduğumuzu ve Ken Sands'in gerçekten de haklı olduğunu varsayalım. *öyle* bizim katilimiz.”

'TAMAM.'

'Varsayımlarımızdan biri Sands'in kurbanlarının peşine sadece kendisi için değil aynı zamanda çocukluk arkadaşı Alfredo için de intikam almak amacıyla gittiği yönünde. Ortega, değil mi?'

Garcia başını salladı. 'Evet.'

‘Peki, Tito intikam planının neresine uyuyor?’

Garcia bir an dalgın göründü.

'Unutma, Tito içerideyken hiç konuşmadıklarını bile söylemişti. Yani Lancaster'da geçirdikleri zamandan beri aralarında herhangi

bir husumet yoktu.' Garcia alt dudağını sıkıştırdı. 'Uymuyor.'

'Hayır, yapmıyor. Eğer Sands bizim adamımızsa ve Tito'nun peşine düştüyse, bunun nedeni Tito'nun orijinal planının bir parçası olması değildi. Bunun nedeni muhtemelen Tito'nun onun hakkında yanlış yöne ya da yanlış kişiye soru sormasıydı.'

“Ama katiller, olaylar artmadığı sürece genellikle hareket tarzlarını değiştirmezler.” Binayı işaret etti. ‘Bu tam tersi. Absürt derecede groteskten . . .' bir kelime düşünmeye çalıştı, '. . . kesinlikle iğrenç diyebilirim.'

'Ve yine Tito'nun orijinal planının bir parçası olmadığı gerçeğine dönüyoruz. Bir düşün Carlos. Katilimize göre onun yöntemi şu: *aşırı boyutta* Önemli olan, kurbanlarını parçalama şekli, vücut parçalarını dikkatlice bir araya getirme şekli, her seferinde duvara farklı bir gölge düşürecek bir heykel inşa etmesi. Ona göre bunların hepsi zorunludur, bir seçim değildir, eğlence için yaptığı bir şey değildir. Bu, öldürme eyleminin kendisi ve kurbanın seçimi kadar önemlidir. Bu onun intikamının bir parçası. Ve heykel, gölge ve her kurban arasında doğrudan bir ilişki olduğundan hiç şüphem yok. Nicholson için bir çakal ve kuzgunu, Nashorn için de diğer dört figüre bakan şeytani bir resmi seçmesinin bir nedeni var.” “Ve Tito da bunun bir parçası değildi,” dedi Garcia.

Hunter sessizce kabul etti.

Garcia, "Fakat bu gölge görüntülerinin ardındaki gerçek anlamın ne olduğundan hala emin değiliz" diye devam etti. 'Ve eğer haklıysan ve her görselin her bir kurbanla doğrudan bağlantısı varsa, o zaman aklımda hiçbir anlam ifade etmeyen bir şey var demektir.'

'Peki bu nedir?'

'İlk gölge görüntüde katil ayrıntılara çok dikkat etmiş, özellikle kurbanın vücut kısımlarını bize pek fazla şüphe bırakmamak için oymuştu. Siz de söylemiştiniz, kuş görselindeki kavisli, kalın gaga pek çok olasılığı ortadan kaldırıyor ve bize sadece birkaç alternatif bırakıyor. Aynı şey çakal resmine de yapıldı. Ancak ikinci gölge görüntüde ayrıntılara gösterilen özen o kadar da dikkatli değildi. Doğru şekilde söylemek zor

boynuzlu bir insan yüzümüz, bir şeytanımız, bir Tanrımız ya da bir çeşit hayvanımız var. Ayakta duran iki figür, yerdekilerle birlikte insan olabilir ya da olmayabilir. Katil bunu neden yapsın? İlk gölge görüntüsünde bu kadar spesifik misiniz, ama ikincide değil mi?'

Hunter iki eliyle yüzünü ovuşturdu. 'Sadece tek bir sebep görebiliyorum: alaka.'

Garcia yüzünü buruşturdu ve iki avucunu da yukarı çevirdi. “İlgisi mi?” “Sanırım katilimizin ilk gölge resimde detaylara bu kadar dikkat etmesinin nedeni, *önemli*. Ne olduğunu belirlerken hata yapmamızı istemedi. Bize bir köpek ve bir güvercin ya da bir tilki ve bir baykuş verdiğini düşünmemizi istemedi.'

Garcia bir anlığına bunu düşündü. ‘Ama ikincisinde o kadar da önemli değildi.’

"O kadar değil" dedi Hunter. 'İkinci görüntünün ayrıntıları, anlamı açısından daha az önemlidir. Boynuzlu yüzün insan olup olmaması muhtemelen önemli değil. Katilin görmemizi istediği şey bu değil.”

'Ne olmuş *yapmak* görmemizi mi istiyor?'

'Bilmiyorum . . . Hunter pencereden dışarı, Tito'nun proje binasının önüne park etmiş tüm polis arabalarına baktı. ‘Fakat Ken Sands’in sırf bizi onun kokusundan uzaklaştırmak için hareket tarzını değiştirecek kadar akıllı olduğunu düşünüyorum.’

Yetmiş Bir

Gün sona ererken Nathan Littlewood masasına oturdu, son hastasının seansının kaydını dinledi ve bazı notlar aldı. Psikoloji muayenehanesi Hollywood'un hemen doğusunda ve Los Angeles şehir merkezinin kuzeybatısındaki Silver Lake'te bulunuyordu.

Littlewood elli iki yaşındaydı, beş on bir boyundaydı, klasik güzel görünümü ve düzgün bir fiziği vardı; iyi bir diyet ve haftada üç spor seansıyla bu özelliğini koruyordu. İşinde iyiydi, hatta çok iyiydi. Hastaları ergenlerden altmışlı yaşların üzerindekilere, bekarlardan evli ve birlikte yaşayan çiftlere ve sıradan insanlardan B listesindeki birkaç ünlüye kadar çeşitlilik gösteriyordu. Her hafta onlarca hasta ona kalbini ve aklını döküyordu.

Günün son hastası yarım saat önce ayrılmıştı. Adı Janet Stark'tı, 31 yaşında bir oyuncuydu ve erkek arkadaşıyla yaşadığı korkunç sorunlar vardı. Son zamanlarda en sıradan şeyler hakkında çok fazla kavga ediyorlardı ve onun arkasından uyuduğundan emindi. Sorun şu ki onun başka bir adamla yattığından şüpheleniyordu.

Janet pek çok kadınla yatmıştı ve hâlâ da öyleydi. Bunu itiraf etmekten korkmuyordu ama ona göre kadınların biseksüelliği kabul edilebilirdi, erkeklerin ise değildi.

Şu ana kadar Littlewood'la altı seans yapmıştı. Son üç haftadır haftada iki kez flörtleşme neredeyse anında başlamıştı. İlk seanstan sonra Janet daha kışkırtıcı giyinmeye başlamıştı; daha kısa etekler, dekolteli bluzlar, büyük dekolteli sütyenler, seksi ayakkabılar, dikkatini çekecek her şey.

Bugün kısa bir yazlık elbise, siyah, burnu açık Christian Louboutin çizmeler, 'seni şimdi-umutsuzca-istiyorum' makyajı ve iç çamaşırı olmadan gelmişti. Kanepeye uzanırken elbisesi kalçalarının üzerine kadar uzanıyordu ve bacaklarını öyle bir konumlandırmıştı ki hayal gücüne hiçbir şey kalmayacaktı.

Littlewood kadınları severdi ve ne kadar sürtük ve müstehcen

olurlarsa o kadar iyiydi ama hastalarla ilişki yaşamamak, hatta flört etmemek gerektiğini biliyordu. Böyle şeyler hiçbir zaman gizli kalmazdı. Ve Los Angeles gibi bir şehirde saçmalığın kontrol edilemeyen bir yangın gibi yayılması için gereken tek şey bir söylentinin titreşmesiydi. Los Angeles'ta iyi bir söylentinin kariyerleri yok etme gücü vardı. Littlewood bundan daha akıllıydı. Başka yerde eğlendi ve bunun için iyi para ödedi.

Littlewood boşandı. Yirmili yaşlarının ortasında evlendi ama her şey beş yıldan az sürdü. Sorunlar törenden hemen sonra başladı. Dört buçuk yıl süren tartışmalar, geçimsizlikler ve büyük cinsel hayal kırıklıklarının ardından evlilikleri o kadar derin bir depresyona girdi ki, her ikisinde de ciddi psikolojik hasar oluştu. Boşanmak tek çıkış yoluydu.

Sadece bir oğulları vardı: Harry, şu anda Las Vegas'ta Hukuk okuyordu. Littlewood, yaşadığı evlilik tecrübesi ve uzun ve zorlu boşanma sürecinin ardından bir daha asla evlenmeyeceğine kendi kendine söz verdi. O zamandan beri bu sözü bozma düşüncesi bir kez olsun aklından geçmemişti.

Littlewood'un masasında bir zil sesi duyuldu. Diktafonunu duraklattı ve dahili telefon tuşuna bastı.

'Devam et Sheryl.'

“Bugün benden başka bir şeye ihtiyacın var mı diye kontrol ediyordum.” Littlewood saatine baktı. Mesai saatleri çoktan geçmişti. Janet Stark'ın seanslarının mümkün olduğu kadar geç başlamasından hoşlandığını unutmuştu. 'Ah, çok üzgünüm Sheryl, bir saat önce eve gitmeliydin. Zamanın nasıl geçtiğini unuttum.”

“Sorun değil, Nathan.” Littlewood, Sheryl'in ona ilk adıyla hitap etmesi konusunda ısrar etmişti. 'Umursamıyorum. Geride kalmama ihtiyacın olmadığından emin misin? Eğer istersen yapabilirim.'

Sheryl, bir yılı aşkın bir süredir Littlewood'un ofis müdürü/sekreteriydi ve aralarındaki cinsel gerilim muhtemelen küçük bir kasabayı aydınlatabilirdi. Ancak aralarındaki bariz çekime rağmen hastalarına gösterdiği nezaketin aynısını ona da ayırdı. Öte yandan Sheryl, tüm profesyonelliği bırakıp Littlewood'la yatağa herkesin söyleyebileceğinden daha hızlı atlardı. *guacamole*, fırsat

verildiğinde.

'Hayır, iyiyim Sheryl. Sadece bazı notlara yetişiyorum. Yakında ayrılacağım. Maksimum yarım saat. Eve git, yarın görüşürüz.'

Littlewood kaydına ve notlarına geri döndü. Her şeyi istediği gibi organize etmesi bir otuz beş dakika daha sürdü. Ofis binasının yer altı garajına vardığında geriye yalnızca üç araba kalmıştı. Onunki uzak köşede, hatalı bir ışığın altında park edilmişti.

Psikoloji pratiğinin yeterince iyi olmasına rağmen Littlewood gümüş rengi 1998 Chrysler Concorde LXi'yi kullanıyordu. O buna bir klasik dedi ama arkadaşları, eski olmasının onu bir klasik yapmadığını söyleyerek onunla dalga geçti.

Anahtarı kullanarak kapıyı açtı ve sürücü koltuğuna oturdu. Son derece acıkmıştı ve sert bir içkiyle kesinlikle idare edebilirdi. Günün cinsel imalardan kaçma çabası da onu başka bir şey istemeye yöneltti ve onu nereden bulacağını biliyordu.

Kontaktaki anahtarı çevirdi. Motoru ölmekte olan bir köpek gibi tekledi ve öksürdü ama canlanmadı. Bazen eski Chrysler'i huysuz olabiliyordu.

“Haydi bebeğim.” Kontrol paneline hafifçe vurdu.

Littlewood gaz pedalına üç kez bastı ve tekrar denedi.

Daha fazla öksürük ve tıkırtı – başarı yok.

Belki daha yeni bir modele geçmenin zamanı gelmişti.

Bir kez daha.

'Hadi, hadi.'

Hiç bir şey.

'Bana biraz izin ver.'

Daha fazla pedal pompalama.

Chu, chu, chu, chu, chu.

Littlewood sıkılı yumruklarını direksiyona vurdu ve gözlerini kapatıp koltuğuna yaslanmadan önce içinden küfretti. Görünüşe göre bu gece bir taksi olmalı.

İşte o zaman daha önce hiç hissetmediği bir şeyi hissetti. İçinin derinliklerinden gelen, neredeyse damarlarındaki kanını donduran ve vücudundaki bütün tüylerin diken diken olmasına neden olan bir altıncı his uyarısı.

İçgüdüsel olarak gözleri dikiz aynasını aradı. Arka koltuğunun karanlığından ona bakan, şimdiye kadar gördüğü en kötü görünümlü çift gözdü.

Yetmiş iki

Hunter zifiri karanlıkta, ofisindeki resim panosuna dönük tek başına oturuyordu. Saat geç olmuştu ve herkes evine gitmişti. Elinde bir el feneri tutuyordu ve beynini kandırmak için onu düzensiz aralıklarla açıp kapatıyordu.

Işık göze girip gözün fotoğraf plakası olan retinaya çarptığında, oluşan görüntü ters çevrilir, ancak beyin tarafından doğru şekilde yorumlanır. Işık kaynağını kesmeden önce bu görüntünün bir saniyeliğine retinaya yansıtılmasına izin verirseniz, beyin bunu yapmak zorunda kalır.
Modern tıbbın 'anlık' veya 'anlık' hafıza dediği şeyden yararlanarak yalnızca hatırlayabildiğini yorumluyor.

Görüntü beyin tarafından iyi bilinen bir şekilse, örneğin sandalye gibiyse, kısa ışığa maruz kalma nedeniyle beynin kaydedemediği küçük ayrıntılar, uzun süreli hafıza tarafından otomatik olarak telafi edilir; beyin 'sandalyeye benzediğini düşünür' ' der, böylece beyin hafıza bankasından bir sandalye görüntüsü çeker. Ama eğer şekil beyin tarafından bilinmiyorsa, o zaman başvurabileceği hiçbir şey yoktur. Daha sonra orijinal görüntüdeki ayrıntıları belirlemeye çalışırken daha fazla çalışarak bunu telafi eder. Hunter'ın yapmaya çalıştığı şey buydu; beynini daha önce görmediği bir şeyi görmeye zorlamak.

Şu ana kadar işe yaramadı.

'Disko ışıkları hakkındaki fikriniz bu mu?'

Hunter sesin geldiği yöne dönüp el fenerini açtı. Alice elinde evrak çantasıyla kapının yanında duruyordu.

"Senin hâlâ burada olduğunu bilmiyordum" dedi.

“Ne yani, buradaki tek işkoliğin sen olduğunu mu sanıyorsun?”

Gülümsedi. Hunter koltuğunda kıpırdandı.

"Işıkları açmamın bir sakıncası var mı?"

“Devam et.” El fenerini söndürdü.

Alice tahtaya başını sallamadan önce ışık düğmesine bastı. ‘Yeni bir şey var mı?’ Ne yapmaya çalıştığını biliyordu.

Hunter başını sallarken başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerini ovuşturdu. 'Hiç bir şey.'

Alice evrak çantasını yere koydu ve kapı çerçevesine yaslandı. 'Aç mısın?'

Hunter bütün gün bunu düşünmemişti ve bunu yaparken de midesi guruldadı. 'Açlıktan ölme.'

'İtalyancayı sever misin?'

Yetmiş Üç

Campanile, Güney La Brea Bulvarı üzerinde, çan kulesi, fıskiyeli avlusu ve küçük bir fırınıyla küçük bir Akdeniz köyünü andıran, rustik tarzda zarif bir restorandı.

Hunter, Alice'le birlikte avluda bir masaya otururken, "Burayı sevdiğinizi bilmiyordum" dedi.

'Hakkımda bilmediğin çok şey var.' Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle ona baktı ama Hunter'ın sözlerinin üzerinde durmasını istemediğinden hızla onları takip etti. ‘Buraya çok gelirdim. İtalyan yemeklerini seviyorum ve buradaki şef harika. Muhtemelen şehrin bu bölgesindeki en iyisi.”

Hunter buna karşı çıkamazdı. “Yani artık buraya pek gelmiyor musun?” “O kadar da değil. İtalyan yemeklerini hâlâ seviyorum ama artık gençleşmiyorum ve gerçekten ne yediğime dikkat etmem gerekiyor. Fazla kilolardan kurtulmak eskisi kadar kolay değil.'

Hunter kumaş peçeteyi açıp kucağına koydu. ‘Yapılacak herhangi bir değişiklik olduğunu düşünmüyorum.’

Alice duraksadı ve tuhaf bir şekilde ona baktı. 'Bana iltifat mı ediyordun?'

“Evet, aynı zamanda sana gerçeği söylüyorum.” Alice saçını kulaklarının arkasına itti ve sol omzunun üzerinden attı. Bilinçli ve biraz çapkın bir hareket.

Tamamen fark edilmeden gitti.

"Sipariş verelim mi?" diye sordu Hunter.

‘Neden olmasın.’ Cevap pek de hevesli olmayan bir tonda geldi. İkisi de spagetti sipariş etti. Hunter'ınki primavera soslu, Alice ise şefin özel baharatlı köfteleri ve güneşte kurutulmuş domatesleriydi. Bir şişe kırmızı şarabı paylaştılar ve konuşmayı soruşturmanın dışında tutmak için ellerinden geleni yaptılar.

'Nasıl oldu da hiç evlenmedin Robert?' Yemeğin sonunda garson şarabın geri kalanını ikisine de doldururken bu soru geldi. "Dediğim gibi okulda tanıdığım kızların çoğunun sana karşı bir ilgisi vardı. Eminim pek çok fırsatın olmuştur.”

Hunter şarabından bir yudum alırken Alice'i inceledi. Gözlerinde gerçek bir ilgi vardı, adeta yeni bir haber peşinde koşan bir muhabir gibi. 'Birlikte gitmeyen bazı şeyler var. Yaptığım iş ve evlilik hayatım bunlardan ikisi.'

Alice dudaklarını birbirine büzdü ve bir yana doğru büktü. 'Eğer bir tane duyduysam, bu berbat bir bahane. Polislerin çoğu evli.’ ‘Doğru ama büyük bir kısmı polis olmanın getirdiği baskılar nedeniyle sonunda boşanıyor.’

'Ama en azından oldukça kötü bir bahanenin arkasına saklanmadan denediler. Eski söze ne oldu? *hiç sevmemektense sevip de kaybetmek daha iyidir*?

Hunter omuz silkti. ‘Bu ifadeyi hiç duymadım.’

'Saçmalık.'

Bir gülümsemenin hayaleti ona ihanet etti.

“Peki Carlos?” dedi Alice. ‘Evli. Karısının sonunda işi yüzünden onu terk edeceğini mi söylüyorsunuz?'

'Bazı insanlar çok şanslı ya da en azından hayatta birlikte olmaları gereken kişiyi bulacak kadar şanslılar. Carlos ve Anna böyle bir örnek. Daha uygun bir çift bulacağınızı sanmıyorum. Ne

kadar dikkatli bakarsan bak.”

'Peki o kişiyle hiç tanışmadın mı? Hayatının geri kalanında birlikte olman gereken kişi mi?'

Bir anda Hunter'ın hafızası bir yüzün görüntüleri ile doldu. . . bir ismin sesi. Kalbinin göğsünde ısındığını hissetti ama anılar aşırı hızla ilerledikçe buz gibi bir hal aldı.

Hayır. Hunter onun bakışlarından çekinmedi. Ama gözlerindeki bir şeyin onu ele verdiğinden emindi.

Alice onu gördü. Önce hassas bir şey, sonra sert ve arktik bir şey, çok acı verici bir şey ve merakına rağmen daha fazla soru sormaya hakkı olmadığını biliyordu.

“Özür dilerim.” Göz temasını kesti ve sessizlik çok garipleşmeden konuyu değiştirdi. "Yani ikinci gölge görüntüsünden yeni bir şey alamadınız mı?"

'Hiç bir şey.'

'Bana bir şey söyle, sence ilkini doğru anladık mı? Yani bunun yorumu, katilin bize Derek Nicholson'un kendisine göre bir hain, bir yalancı olduğunu söylemesiydi.' Hunter'ın çok çabuk cevap vermesini engellemek için elini kaldırdı. Katili yakalayana kadar bundan asla emin olamayacağımızı biliyorum. Peki bu sana doğru geliyor mu?'

Hunter onun nereye doğru gittiğini şimdiden görebiliyordu. 'Evet.'

‘Ama yine de ikinci gölge görüntüsüne ilişkin yorumumuz konusunda şüphelerin var.’

'Evet.'

Alice şarabını yavaşça yudumladı. “Sen, Carlos ve ben, o insan heykelini ve onun oluşturduğu gölge imgesini inceleyerek, onun anlamını bir nebze olsun anlamaya çalışarak sayısız saatler harcadık. Orada başından beri gördüklerimizin dışında başka bir şey olduğunu düşünmüyorum. Kaptan bile aynı fikirde. Neden bu sefer yanıldığımızı düşünüyorsunuz? Katil neden bu görseli bize iki kurbanın daha peşinde olduğunu anlatmak için kullanmıyor?'

Garson masayı toplamaya geldi. Hunter, tüm tabakları kollarında dengeleyerek uzaklaşıncaya kadar bekledi.

'Benim görüşüme göre, bu yorum ilkinden çok fazla bir sıçrama. Pek mantıklı değil."

Alice'in gözleri büyüdü. 'Algı? Bu durumda mantıklı olan ne Robert? Ego yolculuğuna çıkmış bir manyak var, insanları parçalıyor ve insan etinden heykeller yapıyor, böylece bize yapbozla ilgili çılgın ipuçları verebilir. Bütün bunların anlamı hangi cehennemde?'

Hunter, Alice'in yorumunu başka birinin duyup duymadığını görmek için hızla çevredeki masaları taradı. Sesi heyecandan birkaç desibel yükselmişti. Herkes sohbetlerinden çok kendi yiyecek ve şaraplarıyla ilgileniyor gibiydi. Dikkati tekrar Alice'e döndü.

'Bize mantıklı gelmiyor çünkü henüz çözemedik. Ama katile göre bu çok mantıklı. Bunu bu yüzden yapıyor.' Alice bu sözleri sessizce ölçtü. 'Yapmaya çalıştığın şey bu, değil mi? Katil gibi düşünmek. Sadece onun görebildiği duyguyu görmek için.' 'Tam olarak bir hafta oldu ve şu ana kadar çok başarısız oldum.' 'Hayır, görmedin.' parmakları Hunter'ın elinin arkasına dokundu. 'Şu ana kadar herkesin beklediğinden daha iyi bir iş çıkardın. Eğer sen olmasaydın hepimiz hâlâ o heykellere bakıyor, ne anlama geldiklerini anlamaya çalışıyor olurduk.'

Hunter durakladı ve Alice'e baktı. 'Bana iltifat mı ediyordun?'

‘Hayır, sadece gerçeği söylüyorum. Ama ilkiyle ilgili yorumumuzu çok fazla aştığını söylerken ne demek istedin?” “Tatlı menüsünü görmek ister misiniz?” Garson masaya geri dönmüştü.

Alice ona bakmadı bile, sadece başını salladı. Hunter ona anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Ana yemekte abarttığımızı düşünüyorum. Başka bir şey için yerimiz kalmadı, teşekkürler.”

Garson "Prego" diye yanıtladı ve yoluna devam etti.

“Ne sıçraması?” diye ısrar etti Alice.

'Eğer ilk gölge görüntüsüne ilişkin yorumumuzda haklıysak, o zaman katil bize *onun* Derek Nicholson'un fikri, değil mi? Onu bir yalancı olarak görüyordu.”

Alice sandalyesine yaslandı, kafasında bazı şeyler birleşmeye başladı. 'Fakat ikinci görüntüye ilişkin yorumumuzda da haklıysak, o zaman katil bize Andrew Nashorn hakkındaki fikrini söylememiştir.'

Alice onun amacını anladı. 'Eğer haklıysak, bize fikrini verdi' *kendisi* – kurbanlarına tepeden bakan öfkeli bir şeytan."

Hunter başını salladı. 'Evet ve bunu yapması için bir neden göremiyorum. Yanlış görünüyor. Bu katil bir şeyleri kendi bakış açısıyla görmemizi istiyor. Yaptığı şeyi neden yaptığını anlamamızı istiyor. Bu insanları neden öldürüyor? Bize Nicholson'un bir yalancı olduğunu düşündüğünü, onun tarafından ihanete uğramış olabileceğini söylemesi mantıklı.'

"Ama bize intikam peşinde koşan kızgın bir şeytan olduğunu söylüyor, değil mi?" "Size de öyle geliyor mu?"

Kaşları bir anlığına havaya kalktı. Hayır, diye itiraf etti. 'Yani ikinci resimle bize Nashorn hakkında bir şeyler anlatmaya çalıştığını mı düşünüyorsun?' 'Belki.'

'Evet ama ne? Nashorn'u şeytan olarak mı görüyordu? Boynuzlu bir adam mı? Peki ya ikisi ayakta, ikisi aşağıda olan diğer dört resme ne dersiniz? Ne demek istiyorlar bunlar?'

Hunter'ın verecek cevabı yoktu.

Yetmiş Dört

Göz kapakları kelebek kanatları gibi çırpınıyordu; çok hasarlı kelebeğin kanatları. Sanki bir ton ağırlığındaymışlar gibi hissettiler ve Nathan Littlewood'un onları yarıya kadar açıp bu şekilde tutması birkaç saniye ve muazzam bir çaba gerektirdi. Gözbebeklerinden ışık parçacıkları sızıyor gibiydi. Derin bir nefes aldı
ve ciğerleri sanki hava sülfürik asitmiş gibi yanıyordu. Boynuna enjekte edilen ilaç her ne ise artık etkisi geçiyordu.

Çenesi göğsüne doğru düştü, kafası onu tekrar kaldıramayacak

kadar ağırdı. Birkaç saniye öyle kaldı. Ancak o zaman tenine yapışan terden ıslanmış çizgili boxer dışında çıplak olduğunu fark etti. Konumunu anlaması bir dakika daha aldı. Rahat, deri bir ofis koltuğunda oturuyordu. Kolları sandalyenin sırt dayanağının etrafında geriye çekilmişti. Bilekleri, etini kesen sert ve ince bir şeyle birbirine bağlanmıştı. Ayakları da geriye çekildi ve sandalyenin koltuğunun altında, yerden yaklaşık bir inç kadar yukarıda birbirine bağlandı. Sanki büyük bir dayak yemiş gibi tüm vücudu ağrıyordu ve kafasının içindeki acı akıl sağlığını tüketiyordu.

Bir şey ağzının kenarlarını çekiştiriyordu ve birdenbire umutsuz bir öğürme hissine kapıldı. Göğsünden inanılmaz bir güçle öksürük çıkıyordu ama ağzındaki sıkı bez tıkaç havayı yarı yarıya kapatıyordu ve bu da onun öğürme arzusunu daha da artırıyordu. Littlewood kana karışmış safranın tadını aldı ve öksürükler hızla boğularak ölmeme mücadelesine dönüştü.

*Burnunuzdan nefes alın*aklına gelen tek düşünce buydu. Buna konsantre olmaya çalıştı ama o kadar korkmuştu ve acıdan sarhoştu ki beyni o anda herhangi bir disiplin toplayamayacaktı. Littlewood'un daha fazla havaya ihtiyacı vardı, çaresizce buna ihtiyaç duyuyordu ve içgüdüsel olarak ağzından derin bir nefes daha aldı. Hemen altında duran safra ve kan karışımı
dili boğazına çekilerek oksijen geçişini daha da engelledi.

Tam bir panik.

Gözleri kafasının içine döndü ve midesinin içindekiler içinde patlayarak göğsüne ve yemek borusuna bir roket gibi fırladı, oysa ona göre her şey ağır çekimde gerçekleşmişti. Vücudu gevşemeye başladı. Hayat hızla ondan uzaklaşıyordu.

Kusmuğun asitli tadının, ağzının ılık, topaklı bir sıvıyla dolmasından bir saniye kadar önce ağzını kapladığını hissetti. Tam o anda tıkacı pes etti ve sanki biri onu arkadan kesmiş gibi ağzından düştü.

Kucağının her yerine kustu. Ama iyi haber şu ki artık nefes alabiliyordu.

Bir dizi kuru öksürük ve tükürüğün ardından Littlewood çaresizce nefes almaya, ciğerlerini oksijenle doldurmaya ve aynı

zamanda kendini sakinleştirmeye başladı. İki şeyi fark ederek sarsılmaya ve sarsılmaya başladı: Birincisi: ölümün eşiğine gelmişti; iki: hâlâ bir sandalyeye bağlıydı ve neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Hareket sol taraftan geliyordu. Şaşıran Littlewood'un kafası o yöne doğru fırladı. Birisi oradaydı ama gölgeler Littlewood'un görmesine izin vermiyordu.

"Merhaba?" dedi o kadar zayıf bir sesle ki bunun kendisinden başka kimsenin duyabildiğinden emin değildi.

Kendini toparlamak için birkaç çaresiz nefes daha.

Tekrar denedi.

Cevap yok.

Littlewood etrafına baktı. Deri ciltli ciltlerle dolu büyük bir kitaplık, odanın karşısındaki büyük bir masanın yanında bir yer lambası gördü; odanın tek ışık kaynağı. Gözleri sağa doğru hareket etti ve rahat, kahverengi deri bir koltuk gördü. Birkaç adım ötede psikologun koltuğunu tanıdı; kendi psikoloğunun koltuğu. Ofisine geri dönmüştü.

'Yüzündeki ifadeden nerede olduğunu anladığını görebiliyorum.' Cümle sakin bir sesle söylendi. Birisi gölgelerin arasından gelmişti ve şimdi yaklaşık bir buçuk metre önünde masasına yaslanmış halde duruyordu.

Kafa karışıklığı daha da artarken Littlewood'un bakışları yeniden uzun figüre odaklandı.

‘Burası senin ofisin. Aşağıdaki yoldan dört kat yukarıda. Kalın pencereler. Kalın duvarlar. Ve penceren arka sokağa bakıyor. Kapınızın dışında büyük bir bekleme odası var ve ancak o zaman dış koridorun kapısına ulaşırsınız.” Bir duraklama ve omuz silkme. ‘İstersen çığlık at ama kimse bir çıt sesi duymaz.’

Littlewood ağzındaki kötü tadı gidermek için tekrar öksürdü. “Seni tanıyorum.” Sesi çatallı ve zayıftı. Korku her kelimeyi gizlemişti. Bir gülümseme ve omuz silkme. 'Seni tanıdığım kadar değil.'

Littlewood'un kafası hâlâ yüze bir isim veremeyecek kadar bulanıktı. 'Ne? Bütün bunlar nedir?'

‘Eh, benim hakkımda bilmediğin şey şu ki öyleyim. . . bir sanatçı.” Kasıtlı bir duraklama. 'Ve ben seni bir sanat eserine dönüştürmek için buradayım.' 'Ne?' Littlewood sonunda önündeki kişinin şeffaf, kapüşonlu, kalın plastik bir tulum ve lateks eldivenler giydiğini fark etti. 'Ama sanırım ne olduğumun bir önemi yok. Önemli olan senin hakkında bildiklerimdir.'

'Ne?' Kafa karışıklığı sisi yoğunlaşıyordu ve Littlewood tüm bunların sadece kötü bir rüya olup olmadığını merak etmeye başladı.

“Örneğin,” diye devam etti sanatçı. 'Nerede yaşadığını biliyorum. Yıllar önceki berbat evliliğinizi biliyorum. Oğlunuzun üniversiteye nerede gittiğini biliyorum. Biraz stres atmak istediğinde nereye gittiğini biliyorum. Konu seks olduğunda neyi sevdiğinizi ve bunu elde etmek için gittiğiniz her yeri biliyorum. Ne kadar kirli olursa o kadar iyi, değil mi?'

Littlewood yeniden öksürdü. Tükürüğü çenesinden aşağıya doğru aktı.

‘Ama en iyisi. . . *Ne yaptığını biliyorum*Saf öfke sanatçının sesine yansıdı.

'BEN . . . Neden bahsettiğini bilmiyorum.'

Sanatçı sola doğru bir adım attı ve ayaklı lambadan gelen ışık Littlewood'un masasına serilen bir şeye yansıdı. Littlewood bunun ne olduğunu çıkaramadı ama orada birkaç metal nesnenin yattığını fark etti. Vücudunun her santimini ürperten bir korku sardı.

'Önemli değil. Gece ilerledikçe sana hatırlatacağım.” Saygısız bir kıkırdama. ‘Ve senin için çok çok uzun bir gece olacak.’ Sanatçı masadan iki nesne aldı ve Littlewood'a yaklaştı.

'Beklemek. Adınız ne? Biraz su alabilir miyim lütfen?' Sanatçı Littlewood'un tam önünde durdu ve alaycı bir şekilde kıkırdadı. 'Ne yani, benimle psikoloji saçmalıklarını mı denemek istiyorsun? Bu ne olurdu? Görelim . . . ah evet. . . *Su veya tuvalete gitmek gibi en basit şeyleri isteyerek saldırganın insani yönüne hitap edin. İhtiyaç sahiplerine sempati duymak çoğu insan için doğal bir duygudur.* Bana ismimle mi hitap etmek istiyorsun? Kim bilir, belki seni

seninkiyle çağırırım – *Bu, kurbanı saldırganın gözünde insanileştirir, kurbanı basit bir kurbandan bir kişiye, bir insana, adı olan, duyguları olan, kalbi olan birine dönüştürür. Saldırganın kendisini özdeşleştirebileceği biri. Verilen durumun dışında, arkadaşlarıyla, ailesiyle ve günlük sorunlarıyla saldırganla aynı olabilecek biri.*Yeni bir kıkırdama. '*Onların insan doğasına hitap edin, değil mi? İnsanların tanıdıkları birine zarar vermesinin daha zor olduğu söyleniyor. Bu yüzden bir sohbet başlatmaya çalışın. Basit bir tanesi bile saldırganın ruhu üzerinde büyük bir etkiye sahip olabilir.*Littlewood gözlerinde dehşetle baktı.

'Bu doğru. Ben de seninle aynı kitapları okudum. Rehine durumu psikolojisini de biliyorum. Bu saçmalıklarını benimle denemek istediğinden emin misin?" Littlewood yutkundu.

'Bina boş. Kimse kapının önünden geçmeden yarın sabaha kadar vaktimiz var. Belki ben çalışırken sohbet edebiliriz, ne dersin? Denemek ister misin? Belki içimde biraz sempati uyandırabilir mi?' Littlewood'un gözleri yaşlarla doldu.

'Hadi bir başlangıç yapalım diyorum.'

Sanatçı, daha fazla uyarıda bulunmadan, Littlewood'un açıktaki meme ucunu bir çift metalik tıbbi forsepsle sıkıştırıp büktü ve onu vücudundan o kadar sert bir şekilde çekti ki, deri neredeyse o anda yırtılacaktı.

Littlewood acı dolu bir çığlık attı. Kusmuğun yeniden boğazına doğru yükselmeye başladığını hissetti.

'Umarım acıdan rahatsız olmuyorsundur. Bu bıçak pek keskin değil.' Sanatçının masadan aldığı diğer alet ise küçük, tırtıklı bir bıçaktı. Eski ve donuk görünüyordu.

'Eğer acı verirse çığlık atmaktan çekinmeyin.'

'Aman Tanrım, lütfen. . . , pl . . . Lütfen bunu yapma. Sana yalvarıyorum. BEN . . Sanatçı yavaş yavaş meme ucunu kesmeye başladığında Littlewood'un sonraki sözlerinin yerini aniden tüyler ürpertici bir çığlık aldı.

Littlewood neredeyse bayılacaktı. Aklı her şeyle boğuşuyordu. Başına gelenlerin gerçek olmadığına umutsuzca inanmak istiyordu. Gerçek olamazdı. Çılgın bir rüyanın absürt dünyasının içinde

olması gerekiyordu. Tek mantıklı açıklaması buydu. Ama kan ve kusmukla ıslanmış göğsünden yükselen acı çok gerçekti.

Sanatçı kör bıçağı bıraktı ve bir süre Littlewood'un kanamasını izledi, nefes almasını ve gücünün bir kısmını geri kazanmasını bekledi. Sanatçı sonunda 'Bundan ne kadar keyif alsam da, sanırım şimdi farklı bir şey denemek istiyorum' dedi. Bu daha çok acıtabilir."

Bu sözler Littlewood'u öylesine yoğun bir korkuyla tavşan deliğinden aşağı yuvarladı ki tüm vücudu gerildi. Kol ve bacak kaslarının o kadar sert bir şekilde kasıldığını hissetti ki, felç oldu.

Sanatçı yaklaştı.

Littlewood gözlerini kapattı ve dindar bir adam olmasa da kendini dua ederken buldu. Birkaç saniye sonra kokuyu fark etti. Dayanılmaz derecede güçlü ve müdahaleci bir şey. Anında tekrar hasta olmayı istemesine neden olan bir şey. Ama midesinin kusacak başka bir şeyi kalmamıştı.

Kokuyu anında dayanılmaz bir acı takip etti. Littlewood ancak o zaman derisinin ve etinin yandığını fark etti.

Yetmiş Beş

Arama, sabahın ortasında tam arabasına binerken Hunter'ın cep telefonundan geldi. Her iki suç mahallini de yeniden ziyaret etmişti - Nicholson'un evi ve Nashorn'un teknesi, hâlâ orada olduğundan bile emin olmadığı bir şeyi arıyordu.

"Carlos, yeni ne var?" dedi Hunter telefonu kulağına götürerek. 'Bir tane daha var.'

Hunter Silver Lake'teki dört katlı ofis binasına vardığında sanki bir müzik konseri gerçekleşecekmiş gibi görünüyordu. Polisin çevresinde büyük bir kalabalık toplanmıştı ve hiç kimse, en azından hastalıklı bir şey görene kadar bir santim bile kıpırdamaya hazır değildi.

Muhabirler ve fotoğrafçılar aç kurt sürüsü gibi ortalığı kokluyor, her söylentiyi dinliyor, toplayabildikleri bilgileri topluyor ve hikayelerindeki boşlukları kendi hayal güçleriyle dolduruyorlardı.

Polis araçlarının cadde ve kaldırımlara dağılması trafikte karmaşaya neden oldu. Üç memur çılgınlar gibi işleri organize etmeye çalışıyor, yayaları ilerlemeye teşvik ediyor, onlara görülecek hiçbir şey olmadığını söylüyor ve bir göz atmak için yavaşlarken arabalara gitmeleri için işaret veriyordu.

Hunter camını indirdi ve polislerden birine rozetini gösterdi. Güneşin parıltısına karşı gözlerini kısarak bakarken şapkasını çıkaran genç subay, alnındaki ve ensesindeki teri eliyle sildi.

"Yandan dolaşıp binanın yer altı garajına park edebilirsiniz, Dedektif." Adli tıp ve diğer dedektifler kamyonetlerini ve arabalarını oraya park ettiler. Kusura bakma ama burada daha fazla arabaya ihtiyacımız yok." Hunter memura teşekkür etti ve yoluna devam etti.

Yer altı garajı yeterince genişti ama çok karanlık ve kasvetliydi. Hunter, Garcia'nın arabasının yanına park etmek için manevra yaparken, üç tane tespit etti.

arızalı ampuller. Ayrıca garajın girişinde bile hiçbir yerde CCTV kamerası görmedi. Park etti, arabadan indi ve hızla geniş alanı inceledi; sütunlu bir beton kutudan, yerdeki park çizgilerinden ve her yerde karanlık köşelerden başka bir şey yoktu. Ortasında yer altı sahanlığına açılan geniş metal kapısı olan kare bir blok vardı. Oradan asansörü veya merdivenleri kullanmayı seçebilirsiniz. Hunter merdivenleri çıktı. Dördüncü kata giderken dört üniformalı polis memurunun daha yanından geçti.

Merdiven boşluğu kapısı Hunter'ı uzun bir koridorun sonunda hareket halindeyken bıraktı; daha fazla memur, üniformalı ve sivil giyimli ve adli tıp ajanları.

Garcia, beyaz tulumunun kapüşonunu indirirken koridorun yarısından itibaren "Robert" diye seslendi.

Hunter sahneyi dolduran insan sayısına kaşlarını çatarak yürüdü. 'Bütün bunlar nedir? Parti mi veriyoruz?'

"Biz de yapabiliriz," diye yanıtladı Garcia. ‘Bütün bunlar

tam bir karmaşa.’ ‘Bunu görebiliyorum ama neden?’

‘Buraya yeni geldim ama ilk çağrı bize gelmedi.’

Hunter giyinmeye başladı. 'Nasıl olur?'

Garcia tulumunun fermuarını açtı ve not defterini almak için cebine uzandı. 'Söz konusu kurban Nathan Francis Littlewood'dur; elli iki yaşında, boşanmış. Bu onun psikoloji uygulamasıdır. Ofis müdürü ve sekreteri Sheryl Sellers'a ve bu sabah cesedini bulan kişiye göre Littlewood, dün gece yedi buçuk civarında ayrıldığında hâlâ ofisindeydi.'

Hunter, "Geç mesai saatleri" yorumunu yaptı.

Ben de öyle düşünmüştüm. Bunun nedeni Littlewood'un son hastasının seansını yedide bitirmesiydi. Bayan Sellers, günün son hastası ayrılana kadar daima burada kalacağını söyledi.'

Hunter başını salladı.

'Cesedini bu sabah sekiz buçuk civarında iş gününe başlamak için geldiğinde buldu. Sorun şu ki, anlaşılır bir şekilde, orada ne olduğunu görünce paniğe kapıldı. Bu kattaki diğer ofislerden birkaç kişi güne başlamak için çoktan gelmişti. Çığlıkları duyanların hepsi koşarak geldiler. Garip olsun ya da olmasın, polisler buraya gelmeden önce olay yerimiz sabahın erken saatlerinde ilgi çekici bir yer haline geldi.'

Hunter tulumunun fermuarını çekti. 'Bu gerçekten harika.'

Garcia, "Dediğim gibi ilk çağrılan biz değildik" diye devam etti. 'Silver Lake, Merkez Büro'nun yetki alanına giriyor - kuzeydoğu bölümü. Dedektiflerinden ikisi gönderildi. Doktor Hove gelip olay yerini görünce bizi aradı. Temelde olay yerini kirleten bir müfreze insanımız var.'

'Doktor nerede?'

Garcia'nın başı ofise doğru eğildi. “İçeride, olay yerinde çalışıyorum.” “Peki bu ortağınız mı?” Soru Garcia'nın arkasından gelen adamdan geldi. Boyu bir buçuk metrenin biraz altındaydı, kısa siyah saçları, birbirine yakın gözleri ve kıllı tırtıllara benzeyecek kadar kalın ve gür kaşları vardı.

Garcia başını salladı. 'Robert Hunter, ben Merkez Büro'nun kuzeydoğu bölümünden Dedektif Jack Winstanley.'

El sıkıştılar.

'Avcı. . dedi Winstanley, kaşları bir anlığına kırışırken. 'Siz o polisin cinayetini araştıran adamlarsınız, değil mi? Birkaç gün önce marinada olan. Eskiden Güney Bürosundaydı, değil mi?'

Hunter, "Andrew Nashorn," diye yanıtladı. 'Evet.'

Winstanley tırtıl kaşlarının arasını işaret parmağıyla ovuşturdu. Hunter ve Garcia ne olacağını tam olarak biliyorlardı. 'Aynı katilden mi bahsediyoruz burada? O da oradaki adam gibi parçalanmış mıydı?"

Hunter, "Sahneyi henüz görmedim" diye yanıtladı.

'Bana o saçmalıkları söyleme. Eğer devralmak için buradaysan *Benim* Cinayet mahalli, o zaman neden bahsettiğimi biliyorsun. Orada olan şey saf kötülük." Psikologun ofisini işaret etti. 'Kurban güveçte tavuk gibi doğranmıştı. Peki masanın üzerinde bırakılan o hasta şey de ne? Bunlar onun vücut parçaları mı?'

Hunter ve Garcia birbirlerine hızlıca baktılar. Bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu.

"Evet" dedi Hunter. 'Muhtemelen aynı faildir.'

'Tanrının Annesi.'

Yetmiş Altı

İlk oda aslında bir bekleme odası olmasına rağmen, bir konut yaşam alanı gibi görünecek şekilde yapılmıştı; rahat bir kanepe, iki konforlu koltuk, cam ve kromdan alçak bir sehpa, yumuşak oval bir halı. ve duvarlarda çerçeveli tablolar. Bir resepsiyon görevlisinin masası köşede yarı gizli bir şekilde duruyordu ve rahatsız etmeyecek şekilde ustaca konumlandırılmıştı. İki adli tıp ajanı odada sessizce çalışıyordu. Hunter kapının alarm vermediğini ve zorla açılmış gibi görünmediğini fark etti; hiçbir CCTV kamerası görünmüyordu. Halıda ya da halıda ayak izi yoktu. O ve Garcia masanın sağındaki diğer taraftaki kapıya geçtiler.

Önceki iki suç mahallinde olduğu gibi, Hunter kapıyı ittiğinde fark

ettiği ilk şey kandı; halının çoğunu lekeleyen büyük, kalın kan havuzları ve duvarlarda ve duvarlarda birbirini çaprazlayan ince, arteriyel spreyler. mobilya. Hunter ve Garcia, sanki önlerinde olan şeyin dehşeti bir güç alanı oluşturmuş ve onların odaya adım atmasını engellemiş gibi kapının yanında bir an duraksadılar.

Littlewood'un parçalanmış bedeninden geriye kalanlar, büyük, gül ağacı yönetici masasının yaklaşık bir buçuk metre önünde konumlandırılmış, kana bulanmış, tekerlekli bir ofis koltuğunun üzerinde duruyordu. Kol yok, bacak yok. Sadece şekli bozulmuş bir gövde ve yapışkan, kırmızı kanla kaplı bir kafa. Ağzı açıktı, kimsenin duymadığı bir çığlıkla donmuştu. Ağzından dökülen ve artık çenesini ve göğsünü kaplayan kurumuş koyu kan miktarına bakılırsa Hunter dilinin ondan alındığını biliyordu. Gövdesinin her yerinde derin kesikler vardı; işkencenin açık kanıtıydı. Sol meme ucu kesilmişti. Hunter tüm kana rağmen bunu tam olarak söyleyemedi ama sağ meme ucunun etrafındaki deride farklı bir şeyler var gibi görünüyordu. Her iki göz kapağı da açıktı. Sağ gözü dehşetle dümdüz ileriye baktı ama sol gözü yoktu, sadece parçalanmış, boş, karanlık bir delikti. Odadaki sıcağa rağmen Hunter'ın kanı soğumuştu.

Gözleri yavaşça cesetle yönetici masası arasındaki bir buçuk metrelik mesafeyi dolaştı. Bilgisayar monitörü, kitaplar ve bir zamanlar orada bulunan diğer her şey artık yerde dağınık bir yığın halindeydi. Masa, katilin yeni iğrenç heykelinin sahnesi olmuştu.

Littlewood'un her iki kolu da dirsek eklemlerinden kesilmiş ve biri kuzeye, diğeri güneye bakacak şekilde sahnenin zıt uçlarına yerleştirilmişti. Bilekleri açıkça kırılmıştı ama kollarından kopmamıştı. Her iki elin işaret ve orta parmakları ortak bir V işareti oluşturacak şekilde birbirinden ayrılmıştı. Başparmak hariç diğer parmaklar her iki elden de kesilmişti.

Her iki işaret parmağının eklemleri yerinden çıkmış, korkunç bir yumru oluşturmuştu ve bu şişlik ellerden bir tümör gibi dışarı doğru fırlamıştı. Bilekler sanki avuç içleri önkolların iç kısmına dokunmaya çalışıyormuş gibi öne doğru bükülmüştü. Sol tarafta V şeklindeki parmaklar tamamen uzatılmış, uçları sahneye değiyordu. Uzaktan

bakıldığında, çocukların 'yürüyen parmaklarla' oynarken yaptıklarına benziyordu. V şeklindeki parmaklar bacaklara, eller ise vücuda benziyordu. Sol başparmak yerinden çıkmış ve hafifçe öne doğru itilmişti.

Sağ taraftaki 'yürüyen parmaklar' da sahneye değiyordu ama uçları ilk falanjda kesilmişti, bu da onları daha kısa bacaklar gibi gösteriyordu. Sol elde olduğu gibi, başparmak yerinden çıkmış gibi görünüyordu ve ileri doğru itilmişti, ancak beceriksizce tavana doğru baktığı için ucu açıkça kırılmıştı.

Hunter başını kaldırıp baktı ve ayrık ucun belirli bir şeyi işaret edip etmediğini kontrol etti. Hiç bir şey. Tavanda birkaç kan lekesi vardı ama hepsi bu.

Littlewood'un bacaklarının hiçbiri masanın üzerinde değildi, ikisi de yerde, bilgisayar monitörünün yanındaydı; ayakları yoktu, sadece tahrif edilmiş kütükler vardı. Sağ uyluğun bir kısmı oyulmuştu. Bacaklar masanın üzerindeki heykelin parçası gibi görünmüyordu. Ama bu sefer başka bir şey vardı, farklı bir şey. Heykel sadece vücut parçalarından yapılmamıştı. Katil işi tamamlamak için sıradan ofis eşyalarını kullanmıştı. Masanın köşelerinden birinden sadece birkaç santim uzakta, Littlewood'un uzun parmaklı sol elinden yaklaşık bir metre uzakta, ciltli bir kitap masanın üzerinde dümdüz duruyordu. Kalın bir hacimdi. Sayfaları kana bulanmıştı. Kapağı tamamen açıktı. Littlewood'un kopmuş parmaklarından üçü kitabın içine garip bir şekilde yerleştirilmişti. Avcı kaşlarını çattı. Bir şeyler ters gitti.

Masaya doğru ilerlemeye başladı ve bunun bir kitap olmadığını, kitap gibi görünen şu gizli kutulardan biri olduğunu fark etti. Hunter'ın durduğu yerden bakıldığında oldukça ikna edici görünüyordu.

Hunter masaya yaklaştığında kitap kutusunun içine yerleştirilen parmakların oyulmuş ve bükülmüş olduğunu gördü. İki tanesi yanlardan sarkıyordu. Diğeri ise ucu yukarıya doğru çıkıntı yapacak şekilde en uzak uca yerleştirilmişti. Kutunun içi kanla doluydu.

Masanın diğer ucunda, Littlewood'un "yürüyen parmakları" daha kısa olan sağ kolu tuhaf bir açıyla köşedeki kitaplığa bakacak şekilde konumlandırılmıştı. Oyulmuş uyluğunun parçaları elden

birkaç metre uzağa yerleştirilmişti.

Doktor Hove ve onun en kıdemli adli tıp ajanı Mike Brindle masanın sağında duruyorlardı. Her iki dedektif de odaya girdiğinde kısık sesle bir şeyler tartışıyorlardı.

Hunter masaya yaklaşırken durakladı. Tıpkı önceki iki heykel gibi, vücut parçaları ve kan yığınının hiçbir anlamı yoktu. Günlük ofis malzemelerinin kullanılması durumu daha da kafa karıştırıcı hale getirdi. Sağına doğru bir adım attı ve kitap kutusuna daha iyi bakmak için eğildi.

Doktor Hove, "Evet, aynı katil" dedi. ‘Ve yine bu yeni kurban için tamamen yeni bir tedavi rezervasyonu yaptırdı.’

Hunter gözlerini heykelden ayırmadı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Garcia.

Doktor masadan uzaklaştı. 'İlk kurbanda katil, kalp atışlarını dengelemek ve kan akışını normalleştirmek için ona ilaç pompaladı, çok hızlı kanamasını engellemeye çalıştı ama anestezi ilacı kullanmadı. Katil onu mümkün olduğu kadar uzun süre hayatta tutmaya çalıştı, ancak istikrarsız durumu nedeniyle ölüm oldukça çabuk geldi. Hatırlayacağınız gibi ikinci kurbanda katil yeni bir yaklaşım kullanmıştı.'

Garcia, "Kesilmiş omurilik" dedi.

'Açık olarak. Katil kasıtlı olarak kurbanın hislerini yok ederek acısını uyuşturdu. Onun acısı farklıydı; psikolojik. Kendi vücut parçalarının vücudundan ayrılışını izlemek zorunda kaldı. Öleceğini görebiliyordu ama hissedemiyordu.'

"Peki ya üçüncü kurbanıyla?" diye sordu Hunter.

Doktor Hove sanki bunu düşünmekten bile korkuyormuş gibi gözlerini başka tarafa çevirdi.

Yetmiş Yedi

Mike Brindle masanın etrafında döndü ve iki dedektife yaklaştı. Kırklı yaşlarının sonlarındaydı, çok ince ve kapı çerçevesi uzundu, biber

rengi saçları ve sivri bir burnu vardı. Hunter ve Garcia ile hatırlayamayacağı kadar çok vaka üzerinde çalışmıştı. Görevi Doktor Hove'dan devralarak, "Bu kurbanın parçalanmadan önce öldüğünden çok eminiz Robert," dedi.

Hunter'ın bakışları deri sandalyedeki parçalanmış gövdeye döndü. 'Kasıtlı olarak mı?'

Brindle başını salladı. 'Öyle görünüyor.'

Garcia bir an için kafası karışmış göründü.

"Yerinde yapılan analize göre katil, vücudunun önemli kısımlarını kesmeden ve ciddi kan kaybına neden olmadan önce ona elinden geldiğince acı çektirmiş gibi görünüyor. Gövdesinde ve uzuvlarında birkaç küçük kesik var. Acıtacak kadar derin ama öldürecek kadar değil. Sol meme ucu pek de keskin olmayan bir aletle kesilmiş gibi görünüyor. Sağ meme ucu ciddi şekilde yanmıştı.'

Hunter, sağ meme ucunun etrafındaki deride farklı olan şeyin bu olduğunu fark etti. Derinin kösele dokusu - yanık izleri ama bunlar yangından kaynaklanmış gibi görünmüyordu.

Brindle, "Kan dökülmesi, küçük kesiklerin tamamının kurban hâlâ hayattayken yapıldığını gösteriyor," diye devam etti.

Garcia odaya bakarak, "Ama burada çok fazla kan var" dedi. 'Bunların hepsi küçük kesintilerden kaynaklanmadı.'

"Hayır," diye onayladı Doktor Hove. "Otopsi bana olayların doğru zincirini gösterecek, ama eğer bir tahminde bulunmam gerekirse katilin, sağ bacak gibi görünen ilk uzuvunu kesmeden önce istediği kadar eğlendiğini söyleyebilirim. Muhtemelen kalbi hâlâ atıyordu. Ama önceki iki kurbanı düşünürseniz, katilin kanamayı durdurmak için elinden geleni yaptığını görürsünüz. – ilaçlar, doğal ilaçlar, atardamarların bağlanması. . Bakışları tekrar sandalyedeki cesede dönerken başını salladı. 'Burada değil.'

Brindle, "İlk iki kurbanın amputasyonları oldukça temizdi" dedi. 'Bunlar değildi. Derideki desene ve bu koşullardaki kemikleri inceleyerek söyleyebildiğimiz azıcık bilgiye bakılırsa, amputasyon kesileri vahşice, hacklenerek yapılmış. Her iki koldakiler. . Durdu ve eldivenli elini burnunun ve ağzının üzerinde gezdirdi. 'Görünüşe göre onları neredeyse tamamen kesmiş, sabrını kaybetmiş ve sonra

da onları vücuttan söküp atmış.'

Garcia'nın gözleri bir miktar açıldı.

Doktor Hove, "Kurbanın o zamana kadar çoktan ölmüş olduğundan hiç şüphem yok" diye ekledi.

Hunter'ın bakışları yeniden yere ve birkaç ayak izine odaklandı. Çoğunlukla kapının yanındaydılar. 'Bir şeye dokunuldu mu?'

Doktor Hove ona ürkekçe omuz silkti. LAPD bu binadaki buna bir göz atmaya karar veren tüm meraklı ofis çalışanlarının izini sürmeye çalıştı. Şu ana kadar hiçbir şeye dokunmadıklarını söylediler; buraya gelen dedektifler ve memurlar da öyle; ama bunu söylemek zor.' Tekrar heykele döndü. 'Bunun ne olması gerektiğini veya neye benzeyeceğini gerçekten bilmiyoruz. İnşa edildiğinden bu yana herhangi bir şeyin yerinden çıkıp çıkmadığını söyleyemeyiz." Ses tonundaki beklenti Hunter'ın gözünden kaçmadı. "El feneri kullanmadım" diye devam etti. 'Bu senin şovun.'

Garcia Hunter'a sanki şunu sorarmış gibi baktı: *Nasıl oynamak istersin?* Hunter heykeli rahatsız etmeden masadan kaldıramayacaklarını biliyordu. Alice'e söylediği gibi katil ilk heykel konusunda çok titizdi ama ikinci heykel konusunda daha az titiz davranmıştı. Katilin bu üçüncüyle neyi hedeflediğine dair hiçbir fikri yoktu ve bir şey ona zamanlarının hızla tükendiğini söylüyordu. Adli tıp laboratuvarının başka bir kopya oluşturmasını bekleyemediler. "El fenerimiz var mı?" diye sordu. "Tam burada," dedi Brindle, ona orta büyüklükte bir Maglite uzatırken. Hunter el fenerini alarak, "Hadi bir bakalım," diye yanıtladı. Littlewood'un sandalyede kalan cesedine baktı. İkinci olay yerinde, maktulün kesik kafası, işinin istediği gibi görülebilmesi için tam da katilin ışık huzmesinin parlamasını istediği yere yerleştirilmişti. Littlewood'un gözlerinden biri eksikti ama geri kalanı doğrudan heykele bakıyordu. Bu bir ipucu olmalıydı. Hunter zemini tekrar kontrol etti.

'Bütün bunların fotoğrafı çekildi mi, Doktor?' Littlewood'un tek gözlü bakışıyla aynı pozisyonu biraz kana basmadan ve belki de vücudu biraz kenara çekerek sandalyeyi yuvarlamadan alması mümkün değildi.

Doktor Hove'un sormasına gerek yoktu. Hunter'ın bakışlarını takip etmişti ve aklından ne geçtiğini biliyordu. 'Evet, her şey yolunda' diye yanıtladı. Pencerelerin gölgelikleri çoktan kapatılmıştı. Brindle güçlü adli tıp ışıklarını söndürürken Hunter doğrudan cesedin önüne konumlandı ve el fenerini Littlewood'un görüş açısına getirmeye dikkat etti. Herkes aynı anda derin bir nefes alıyor gibiydi. Hunter kendini toparladı ve el fenerini açtı.

Yetmiş sekiz

Herkes Hunter'ın durduğu yere taşınmıştı. Sağında Garcia, solunda Doktor Hove ve Brindle vardı. Bütün gözler heykelin arkasındaki duvara yansıtılan görüntülerdeydi. Brindle gergin bir şekilde ayağa kalktı.

"Bu çok tuhaf," diye fısıldadı zayıf bir sesle. Doktor Hove ona heykellerin oluşturduğu gölge görüntülerinden bahsettiğinde çok ürkütücü bir şey hayal etmişti; ama orada olmak ve bunu kendi gözleriyle görmek tamamen yeni bir oyundu. Bir suç mahallinde bu kadar rahatsız hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

İçgüdüsel olarak herkes görüntülere gözlerini kısarak baktı ama kimsenin sormasına gerek yoktu. Bunlar şimdiye kadarki en net görüntülerdi; ne hayvan ne de boynuzlu yaratık vardı. Littlewood'un sol elinin 'yürüyen parmakları' tıpkı ayakta duran bir insana benzeyen bir görüntü yansıtıyordu. Biraz ileri itilen başparmak bir kol oluşturdu. Üst kısımdaki çıkık eklem, bir kafa şekli oluşturdu. Birleşik görüntü, yürüyen ya da hareketsiz duran ve önündeki bir şeyi işaret eden bir kişinin görüntüsüydü. Açılan kitap kutusunun gölgesi, kapağı açık olan bir çeşit büyük konteynere benziyordu.

Gölge görüntülerde derinlik fark edilemiyor, bu yüzden elden bir metre uzakta bulunan açık kitap kutusu doğrudan onunla aynı hizadaymış gibi görünüyordu. Kompozisyon, büyük bir konteynerin önünde duran ve onu işaret eden birine benziyordu.

Büküm, oyulmuş ve kitap kutusunun içine yerleştirilmiş parmaklarla

geldi. Gölgeleri, tuhaf bir şekilde kabın içinde yatan başka birine benzeyen yeni bir görüntü yarattı. Parmaklardan birinin gölgesi bir uca dayanan bir kafa oluşturdu. Kutunun kenarına doğru uzanan diğer iki parmak kol ve bacağa benzeyen bir şey yarattı. Vücudun geri kalanı sanki suya batmış gibi görülemiyordu.

kutu. Görüntü Hunter'a, bir kolu bir yana sarkmış, bir ayağı kenarda, başı bir uca dayalı, yavaşça küvetin içinde yatan birini hatırlattı.

Yorum yapan ilk kişi Garcia oldu. 'Biri bir kutunun içinde uyuyan başka birini işaret ediyor gibi görünüyor ya da... . . banyo falan yapacağım.' Brindle yavaşça başını salladı. 'Evet, bununla gidebilirim. Peki neden onu işaret ediyor?'

Garcia, "Bu yapbozun bir parçası" dedi. "Görüntüyü görmek için sadece doğru açıyı bulmamız gerekmiyor, aynı zamanda onu yorumlamamız da gerekiyor." "Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu Doktor Hove, Hunter'a. 'Halihazırda sahip olduğunuz şeyle herhangi bir şekilde bağlantılı mı?'

Hunter gözlerini gölge görüntüden ayırmadı. 'Emin değilim ve bu görüntüyü daha detaylı incelemeden spekülasyon yapmak istemem.'

Brindle, sanki görüntüye farklı açılardan bakmaya çalışıyormuşçasına başını bir yana, sonra diğer yana eğerek, "Oldukça hipnotik" diye ekledi. Garcia, "Ve katilin niyetinin de tam olarak bu olduğundan eminim" dedi. 'Tamam, Nashorn'un teknesinde yaptığımızın aynısını yapıp gölgeyi fotoğraflamalıyız. Adli tıp ışıklarını el fenerinin bulunduğu yere yeniden konumlandırmamız gerekecek, böylece kamera flaşını kullanmamıza gerek kalmayacak.' "Sorun değil," diye yanıtladı Brindle ve köşedeki adli tıp kaide ışığına doğru ilerlemeye başladı.

"Bekle," dedi Hunter kaşlarını çatarak. Bir şeyler doğru değildi. El fenerini kapattı ve arkasını döndü, gözleri odada yerden tavana kadar gezindi.

"Ne var?" diye sordu Garcia.

'Doğru görünmüyor.'

'Ne değil?'

'Resim eksik.'

Garcia, Doktor Hove ve Brindle birbirlerine merakla baktılar. Hiç kimse Hunter'ın neden bahsettiğini bilmiyor gibiydi.

"Nasıl eksik?" diye sordu Doktor Hove.

Hunter Maglite'ı tekrar çalıştırdı. Gölge görüntüsü heykelin arkasındaki duvarda yeniden ortaya çıktı. 'Ne görüyorsun?'

'Biraz önce gördüğümün aynısı' diye yanıtladı. “Tam da Carlos'un önerdiği şey. Başkası tarafından kullanılmış gibi görünen bir konteynerin önünde duran birine benziyor. Belki bir küvet. Neden, ne görüyorsun?' 'Aynı.'

Her tarafta şaşkın bakışlar var.

“Peki neden bir şeyin eksik olduğunu söyledin?” diye sordu Garcia.

Hunter'ın başka kimsenin görmediği şeyleri görmeye, kimsenin sorgulamadığı şeyleri sorgulamaya alışmıştı. Sanki zihni hiçbir zaman tatmin olmamış gibiydi. Görüntüler gözlerinin önünde net olsa bile kazmaya devam etmesi gerekiyordu.

“Konteynerin görüntüsü belli ki masanın üzerindeki sahte kitap tarafından, içindeki kişinin görüntüsü de yırtık parmaklar tarafından yaratılmış.” “Doğru,” diye onayladı Garcia. ‘Ve önünde duran kişinin görüntüsü de elle yaratılıyor.’

"Tamam" dedi Hunter. ‘Fakat bu açıdan bakıldığında ikinci elden hiçbir şeyimiz yok.’

Herkes büyük masanın diğer ucundaki kurbanın sağ koluna baktı. Daha kısa 'yürüyen parmaklara' sahip olan. Katil, Littlewood'un kalçasından oyulmuş birkaç parçayı bunun önüne koymuştu.

Hunter, "İki kol birbirinden çok uzak," diye devam etti. 'Işık huzmesi yeterince geniş değil.'

Brindle, "Belki de heykelin bir parçası değildir" dedi.

Hunter başını salladı. 'Bacakların ve kopmuş ayakların heykelin bir parçası olmadığına katılıyorum. Masanın kenarına atılmışlar ama koluna atılmamışlar. Sahnede olmasının bir nedeni var.” Hunter'ın bakışları yine yavaşça odayı tarıyordu. Gözleri büyük yönetici masasının solundaki kalın ciltlerle kaplı kitap rafına takıldı ve durakladı. Katil, alttan üç raf aşağıda, masaüstüyle aynı hizada, Littlewood'un çıkardığı göz küresini dikkatlice düz duran bir kitabın

üstüne yerleştirmişti. Göz, ikinci heykele tuhaf bir açıdan bakıyordu. Hunter, "İki ayrı resim" dedi.

Herkesin bakışları Hunter'ınkileri takip etti.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Garcia.

Hunter kitap rafına gitti, el fenerini kanlı gözüyle aynı hizada tuttu ve açtı.

Yetmiş Dokuz

Adli tıp ışıklarını yeniden konumlandırmak ve iki heykelin veya heykelin iki parçasının (nasıl bakıldığına bağlı olarak) iki ayrı anlık görüntüsünü yakalamak beş dakikadan az sürdü. Ceset ve kopmuş vücut parçaları zaten kaldırılmak üzere hazırlanıyordu.

Hunter ve Garcia, işlerine devam etmek üzere Doctor Hove ve Mike Brindle'ı bırakıp koridordaki bir sonraki ofise doğru yürüdüler. Bir muhasebeciye aitti ama artık polis tarafından kullanılıyordu. Littlewood'un cesedini o sabah erkenden bulan ofis müdürü Sheryl Sellers, bir kadın polis memuru eşliğinde bir saatten fazla bir süredir orada oturuyordu. Sheryl hâlâ titremeyi ve ağlamayı bırakmamıştı. Kadın polis memuru neredeyse kendisine bir bardak şekerli suyu zorla yedirmek zorunda kaldı.

Sheryl, olay yerine ilk geldiklerinde Dedektif Jack Winstanley ve ortağının birkaç sorusunu yanıtlamıştı ama o zamandan beri suskun kalmıştı, muhasebecinin ofisinde oturuyor, boş boş duvara bakıyordu. Bir polis psikoloğuyla konuşma teklifini reddetmişti. Tek isteğinin oradan ayrılıp evine gitmek olduğunu söyledi.

Hunter ve Garcia ofise adım attıklarında Hunter kadın memura hafifçe başını salladı. Memur başını salladı ve dışarı çıktı. Sheryl kahverengi, yıpranmış, iki kişilik bir kanepede oturuyordu. Dizleri birbirine kilitlenmişti, elleri kucağında duran yarı içilmiş bir bardak suyun etrafında kenetlenmişti, tüm vücudu gergin ve sert görünüyordu. Koltuğunun tam kenarına tünemişti. Gözyaşları göz makyajının yanaklarından akmasına neden olmuştu ve onu silme

zahmetine bile girmemişti. Gözlerinin beyazı tamamen kaybolmuştu, ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. "Bayan Sellers," dedi Hunter, onunla göz göze gelmek için çömelerek. Onun görüş alanının hemen altına yerleşmeye dikkat ederek onu daha az zorlayıcı bir pozisyona soktu.

Dikkatini karşısındaki adama vermesi birkaç saniyesini aldı. Hunter gözleri kilitlenene kadar bekledi.

“Nasılsın?” diye sordu.

Burnundan uzun bir nefes aldı ve Hunter ellerinin yeniden titremeye başladığını fark etti.

'Yeni bir bardak su ister misiniz?'

Soruyu kavraması biraz zaman aldı. Gözlerini kırpıştırdı. “Daha güçlü bir şeyin var mı?” Sesi titrek bir fısıltıydı.

Hunter ona hızlıca gülümsedi. 'Kahve?'

'Daha güçlü bir şey var mı?'

'Çifte kahve mi?'

İfadesi bir miktar yumuşadı. Farklı koşullar altında gülümserdi. Bunun yerine omuz silkti ve bir kez başını salladı. Hunter ayağa kalktı ve Garcia'nın kulağına bir şeyler fısıldadı, o da daha sonra odadan çıktı. Hunter çömelme pozisyonuna geri döndü.

'Benim adım Robert Hunter. Ben LAPD'de çalışan başka bir polis memuruyum. Bugün birkaç kişiyle konuşmak zorunda kaldığını biliyorum. Olanlar ve bu sabah şahit olmak zorunda kaldıklarınız için gerçekten üzgünüm.'

Sheryl onun sesindeki samimiyeti hissetti. Bakışları tekrar elindeki bardağa döndü.

'Bunu zaten yaptığını biliyorum. Senden bunu tekrar yapmanı istediğim için özür dilerim ama dünden bu yana yaşananlar zincirini bana anlatabilir misin? Dr. Littlewood'un son seansından bu sabah buraya gelişinize kadar."

Sheryl Sellers, olay yerindeki ilk iki dedektife anlattığı tüm olayları yavaşça ve titreyen bir sesle anlattı. Hunter sözünü kesmeden dinledi. Hikaye daha önce duyduklarıyla tutarlıydı.

Hunter, işi bittiğinde, "Gerçekten yardımınıza ihtiyacım var Bayan Sellers," dedi. Sessizliği onu devam etmeye teşvik etti. "Size ne

kadar süredir Dr. Littlewood'un ofis müdürü olduğunuzu sorabilir miyim?"

Ona tekrar baktı. 'Geçen baharda başladım. Bir yıldan biraz fazla oldu."

"Dr. Littlewood'un son zamanlarda hastalarından herhangi biriyle yaptığı seanslardan sonra tedirgin ya da gergin görünüp görünmediğini hatırlıyor musunuz?"

Bir an bunu düşündü. 'Hatırlayabildiğim kadarıyla değil. Seansın sonunda ve günün sonunda hep aynıydı; çoğu zaman sakin, rahat, komikti. . .'

'Hastalarından herhangi biri seans sırasında şiddete başvurdu mu ya da sinirlendi mi?' 'Hayır, asla. En azından burada çalıştığımdan beri."

"Müşterilerinden herhangi birinin onu herhangi bir şekilde tehdit edip etmediğini biliyor musun?" Sheryl başını salladı. 'Bildiğim kadarıyla değil. Eğer biri varsa bile Nathan bana hiçbir şeyden bahsetmedi.'

Hunter başını salladı. 'Dr. Littlewood'un ofisinde gizli bir kitap kutusu bulduk. Neden bahsettiğimi biliyor musun?'

Başını salladı ama gözlerine hiçbir korku geri dönmedi, bu da Hunter'a zaten beklediğini söylüyordu. Sheryl o sabah erken saatlerde Littlewood'un ofisinin kapısını açtığında gördüğü ilk şey sandalyenin üzerindeki parçalanmış bedeni ve kandı. Bu onu paniğe sürüklemeye yetti. Etrafındaki her şey bulanıklaşırdı. Hunter onun masayı ve heykeli fark ettiğinden bile şüpheliydi. Ofise girmek yerine yardım çağırmak için koştu.

"Dr. Littlewood'un ofisinde bunlardan birinin olup olmadığını biliyor musunuz?" Başlığı taşıyan siyah beyazlı *Bilinçaltı Zihin*?'

Sheryl kaşlarını çattı, soruyu biraz tuhaf bulmuştu. 'Evet. Onu masasının üzerinde tutuyordu. Ama onu hiçbir zaman gizli bir kutu olarak kullanmadı. Ofisteyken cep telefonunu ve araba anahtarlarını her zaman orada bırakırdı.'

Hunter not defterine birkaç not yazdı. "Yeni bir seans için her hastanın rezervasyonunu sizden yaptırmak zorunda olduğunu

varsaymakta haklı mıyım?” Başını salladı.

"Yeni müşteriler de mi?"

Tekrar başını salladı.

Garcia elinde bir fincan kahveyle odaya geri döndüğünde gözleri kapıya kaydı. Gülümsedi ve Sheryl'e uzattı. 'Umarım yeterince güçlüdür' dedi.

Onu elinden aldı ve çok sıcak olup olmadığına bakmadan büyük bir yudum aldı. Kahve ağzını yakmayacak kadar soğuktu ama kahvenin güçlü tadını hemen fark etti ve şaşkınlıkla her iki dedektife baktı.

Garcia, "Dışarıdaki adamlardan biri İrlandalı" diye açıkladı. “Hazırlamayı bildiği tek kahve İrlanda kahvesidir.” Omuz silkti. “Ben de ona sordum.” Tekrar gülümsedi. 'Sinirleri başka hiçbir şeye benzemeyen şekilde sakinleştirir.'

Dudakları her iki tarafa yaklaşık üç milimetre yayılmıştı. Bu koşullar altında onlara verebileceği en iyi gülümseme buydu. Avcı bekledi

Sheryl iki yudum daha alırken. Elleri biraz sabitlendi ve dönüp Hunter'a baktı.

'Bayan. Satıcılar, Dr. Littlewood'un çok meşgul bir adam olduğunu biliyorum. Son iki, üç ay içinde yeni müşteri kabul edip edemediğini bana söyleyebilir misiniz?'

Bakışlarını Hunter'ın üzerinde tuttu ama hafızasını araştırırken odak noktası uzaklaştı. 'Evet, sanırım üç yeni müşteri olabilir. Kayıtlarımı kontrol etmem gerekiyor. Emin olamıyorum. Aklım şu anda düzgün düşünemiyor.'

Hunter anlayışla başını salladı. ‘Kayıtlarınızın bilgisayarınızda olduğunu varsayıyorum.’

Sheryl başını salladı.

'Dr. Littlewood'un son birkaç ayda kaç yeni müşterisi olduğunu, kaç seans yaptığını ve kim olduklarını öğrenmemiz gerçekten önemli.'

Sheryl tereddüt etti. 'Sana isimlerini veremem. Bu bilgi gizlidir.'

Hunter sakin bir sesle, "Sizin harika bir ofis müdürü olduğunuzu biliyorum Bayan Sellers," dedi. 'Ve neden bahsettiğini tam olarak biliyorum. Öyle görünmediğimi biliyorum ama aynı zamanda bir psikoloğum. Etik kuralları ve ne anlama geldiğini anlıyorum. Senden istediğim şey bu kodu bozmayacak. Dr. Littlewood'un güvenini kıramayacaksınız. Oturumların işlemleri gizlidir ve bizi ilgilendirmez. Sadece yeni müşteriler hakkında bilgi almam gerekiyor. Bu çok önemli."

Sheryl kahvesinden bir yudum daha aldı. Etik kurallarını duymuştu ama psikolog değildi. Hiçbir zaman yemin etmemişti. Ve eğer az önce Nathan Littlewood'a gördüğü şeyi yapan her kimse onu yakalamaya yardımcı olacak bir şey yapabilseydi, Tanrı aşkına yapardı.

Sonunda, "Bilgisayarıma ihtiyacım var" dedi. 'Ama oraya geri dönemem. O odaya geri dönemem."

Hunter, Garcia'yı başıyla işaret ederek, "Sorun değil" dedi. 'Bilgisayarınızı size getireceğiz.'

Seksen

Yüzbaşı Blake, Garcia ile birlikte döndükten birkaç dakika sonra Hunter'ın ofisinin kapısını iterek açtı. Alice Beaumont zaten oradaydı. Kaptan, yanında bulunan tek sayfalık çıktıyı okuyarak, "Bu seferki kurban bir psikolog muydu?" diye sordu.

"Bu doğru" dedi Garcia. 'Nathan Littlewood, elli iki yaşında, boşanmış ve yalnız yaşıyordu. Eski karısı, yeni kocasıyla birlikte Chicago'da yaşıyor. Las Vegas'ta yaşayan Harry Littlewood adında bir çocukları vardı. Orada üniversiteye gidiyor. Nathan'ın kendisi de UCLA mezunuydu. Yirmi beş yıldır Los Angeles şehrinin psikologlarının kurulundayım. Muayenehanesi Silver Lake'te bulunuyordu. On sekiz yıldır oradaydı. Bugün daha sonra kontrol edeceğimiz Los Feliz'de iki yatak odalı bir dairede yaşıyordu. Bir psikolog olarak çoğunlukla gündelik sorunlarla uğraşıyordu;

depresyon, ilişki sorunları, yetersizlik duyguları, düşük özsaygı, bu tür şeyler.'

Yüzbaşı Blake elini kaldırarak onun sözünü kesti. 'Bir dakika, polisle ilgili işler nasıl olacak? LAPD'ye herhangi bir soruşturmada yardım etti mi?"

Garcia bilgisayarına tıklayarak, "Sizinle aynı fikirdeyiz, Kaptan," diye yanıtladı. 'Eğer öyleyse, bu kesinlikle Littlewood'u önceki iki kurbanla ilişkilendirebilir ve intikam güdüsü olasılığını güçlendirebilir. Araştırıyoruz ama incelememiz gereken yirmi beş yıllık kayıtlarımız var ve bu kayıtları elde etmek sanıldığı kadar kolay değil. Olay yerinden yeni döndük ama zaten üzerinde çalışan küçük bir ekibim var.'

Kaptanın sorgulayıcı bakışları Alice'e kaydı. Bunu bekliyordu.

'Bana bu bilgi az önce verildi' dedi. 'Henüz kazmaya başlamadım ama Nathan Littlewood'un herhangi bir şekilde polisle ilişkisi varsa
araştırırsam öğreneceğim.'

Yüzbaşı Blake resim panosuna yaklaştı ve gözlerinin yavaşça yeni olay yeri fotoğraflarına bakmasına izin verdi. Farkı hemen fark etti. 'Vücudu kesikler ve morluklarla kaplı. İşkence gördü mü?”

"Evet" dedi Hunter. "Otopsi sonuçlarını beklememiz gerekecek ama Doktor Hove bu sefer katilin ölene kadar kurbanla vakit geçirdiği izlenimine kapıldı. *önce* amputasyonlardan herhangi birini yapıyorum.' Kaptanın dikkati Hunter'a yöneldi. 'Neden?'

'Bilmiyoruz.'

“Fakat katil önceki iki kurbanın hiçbirine bunu yapmamış. Amputasyonlar *vardı* işkence. Buna neden farklı davranalım?"Bilmiyoruz Kaptan," diye tekrar doğruladı Hunter. 'Öfkesi artıyor olabilir ama büyük olasılıkla bireyselleşiyor.'

'Peki bu ne anlama geliyor?'

'Kurbanlarının her biri kaçınılmaz olarak içinde yepyeni bir duygu grubunu ateşleyecek. Bu duygular mağdurun tepkisine göre değişebilir ve değişecektir. Bazı kurbanlar karşılık vermekten çok korkacak. Bazıları, eğer işbirliği yaparlarsa ya da katille mantık yürütmeye çalışırlarsa bunun kendilerine avantaj sağlayabileceğini

düşünebilir. Bazıları karşı koymaya, çığlık atmaya, bir şeyler yapmaya çalışacak. . . vazgeçmek dışında her şey. Ancak birey olarak hepimiz korkuya ve tehlikeye farklı tepkiler veriyoruz.'

Kaptan Blake, "Ve bu kurbanın tepkisi katili gerçekten kızdırmış olabilir" diye bitirdi.

Hunter başını salladı. “Eğer bir şansı olsaydı ve cesaretini koruyabilirse, eminim ki Littlewood katille bir psikolog olarak konuşmaya çalışmış, onu yapmak üzere olduğu şeyden caydırmaya çalışmıştır. Katil, Littlewood'un sesinde küçümseyici bir ton yakalamış olsaydı, bu onun içinde bir öfke bombası patlatabilirdi. Cinayetten önce o odada neler olduğunu bilmiyoruz yüzbaşı. Bildiğimiz şey bu olay mahallinin önceki ikisine göre çok daha fazla öfke taşıdığıdır.'

"Daha fazla öfke mi?" Yüzbaşı Blake önceki iki olay yeri fotoğrafına baktı. 'Bu nasıl mümkün olabilir?'

'Kurbanın vücudundaki kesikler ve morluklar, katilin, kurbanın acısını uzatmak istediğini gösteriyor. Çok yavaş bir ölüm istiyordu. Ampütasyonlara çok erken gitseydi başaramayacağı veya kontrol edemeyeceği bir şey. Littlewood'un sekreteri saat yedi buçuk civarında ofisten ayrıldı.

akşam. Henüz doğrulayamıyoruz ama katilin ona çok geçmeden ulaştığını söyleyebilirim. Kurbanla kesintisiz en az on saat geçirdi.” Hunter, Littlewood'un sandalyedeki cesedinin fotoğrafını işaret etti. ‘Ve çoğu için ona işkence yaptı.’

'Peki kimse bir dikiz sesi duymadı mı?

Garcia, "Küçük ofislerle dolu küçük bir bina" diye yanıtladı. 'Neredeyse herkes çoktan evine gitmişti. En son ayrılan kişi, ofisi birinci katta bulunan bir grafik tasarımcısıydı. Sekiz on beşte ayrıldı. Binada CCTV güvenliği yok.'

"Ve eğer Doktor Hove'un şüpheleri doğruysa," diye devam etti Hunter, "katil amputasyonlar için de çalışma yöntemini değiştirdi."

'Ne demek istiyorsun?'

Garcia, "İlk iki kurbanda amputasyon kesileri çok profesyoneldi" diye açıkladı. “Ama üçüncü kurbanla değil. Doktor Hove, hacklenme ve yırtılma belirtileri olduğunu söyledi. Bir kasap işi, doktorun işi

değil.”

Yüzbaşı Blake endişeli bir nefes bıraktı. 'Tamam, peki bu yeni heykel bize ne sağlıyor? Arkasında yeni bir gölge görüntüsü olduğunu varsayıyorum.'

"Hayır" dedi Garcia.

'Ne?'

"İki tane var."

Seksen Bir

Yüzbaşı Blake her iki dedektife de baktı ama gözlerinde hiçbir sürpriz yoktu. Bu katilden aldıklarının ardından artık hiçbir şeyin onu şaşırtması mümkün değildi.

Garcia, "Katilin bize iki farklı heykel mi, yoksa iki parçalı bir heykel mi bıraktığından emin değiliz" dedi. 'Bu sefer farklı bir şey daha yaptı. İşini tamamlamak için ofisteki nesneleri kullandı.' Garcia, Nathan Littlewood'un masasında ne bulduğunu açıklamaya devam etti. O bunu yaparken Kaptan Blake ve Alice sessizce yeni heykel fotoğraflarını incelediler. Garcia onlara, katilin Littlewood'un gözlerinden birini çıkardığını, görünüşe bakılırsa yalnızca heykelin bir kısmına nasıl bakılması gerektiğini belirtmek için çıkardığını söylediğinde, Alice midesinde bir şeyin yerinden çıktığını hissetti.

Garcia, tahtadaki heykel fotoğrafını göstererek, "İlk önce heykelin bu kısmına baktık" dedi. “Ve elimizdeki şey bu.” İlk gölge fotoğrafı, ilgili heykele ait olanın hemen altına, tahtaya iğneledi.

Yüzbaşı Blake ve Alice resmi incelemek için yaklaştılar. Kaptan, "Peki bu da ne şimdi?" dedi, öfkesi onun sözlerine renk kattı. 'Biri başka birinin banyo yapmasını mı izliyor? Katil şimdi sapık mı oldu?'

"Ya da bir kutunun içindeki biri," dedi Hunter.

Alice, Hunter'a hitaben, "Ben de bunu söylemek üzereydim," diye önerdi. ‘İkinci heykelin detay düzeyinin birinciye göre daha düşük olduğunu söylediğinizi anlıyorum ama yine de yüksekti.’ Yeni gölge görüntüsünün fotoğrafını işaret etti. 'Bu bir küvet değil. Bir

kapak var.” Bunu gerçek heykelin fotoğrafıyla karşılaştırdı. ‘Katil bunun bir küvet olduğunu düşünmemizi isteseydi orijinal kutunun kapağını kolaylıkla sökebilirdi.’

Bunlar Hunter'ın tam düşünceleriydi. Eğer görüntünün bir parçasıysa bunun bir nedeni vardı.

Kaptan kendini düzeltti: "Yani biri bir kutunun içinde yatan başka birine bakıyormuş gibi görünüyor." “Bunun gerçekte ne anlama gelebileceğine dair herhangi bir ipucu var mı?” “Henüz değil,” diye yanıtladı Hunter.

‘Yani bu sadece başka bir anlamsız ipucu. Bu sonsuz bulmaca kutusunun bir parçası daha mı?'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

Kaptan kıpırdanarak geri çekildi. ‘Peki elimizdeki ikinci görüntü nedir?’

Olay yeri fotoğraflarını kullanan Garcia, heykellerin masanın karşıt uçlarına yerleştirildiğini açıkladı. Katil, kurbanın kafasını ve çıkarılan gözünü uygun noktalara konumlandırarak, tıpkı bir film yönetmeni gibi, gölge görüntüleri ortaya çıkaracak ışık ışınını yönlendirmişti.

‘İkincisinden bunu anladık.’ Garcia ikinci gölge fotoğrafını tahtaya iliştirdi.

İkinci el heykel birinciye çok benzediğinden, oluşturduğu gölgelerin neredeyse aynı olması şaşırtıcı değildi. Kimsenin aynı zamanda bir kişiyi de tasvir ettiğine dair şüphesi yoktu ama bu sefer katil 'yürüyen parmakları' ilk falankstan kestiği için o kişi ya çok kısa boylu ya da diz çökmüş gibi görünüyordu. Başparmağın konumlandırılma şekli (kırık ucu yukarı bakacak şekilde öne doğru) sanki kişinin kolunu kaldırmış ve gökyüzünü işaret ediyormuş gibi görünüyordu. Yerde, figürün tam önünde, tanınmayan bir şeyin büyük parçaları vardı. Gölgeleri kurbanın uyluğundan oyulmuş parçalar tarafından oluşturuldu.

'Ne oluyor be? Bizimle dalga geçiyor, yaptığı da bu,' dedi Yüzbaşı Blake huzursuz bir sessizliğin ardından. 'Bütün bunlar da ne şimdi? Cüce mi? Çocuk mu? Birisi diz çökmüş mü? Dua mı ediyorsun? Gökyüzünü mü işaret ediyorsun?' Dikkati önceki gölge fotoğrafa

döndü. ‘Yani bir kutunun içinde başka birine bakan biri var. . .’ Panodaki en yeni resme parmağını sapladı, ‘. . . ve bir cüce, bir çocuk ya da bir şeye tapıyormuş gibi diz çökmüş biri. Bunların bu yeni kurbanla ne ilgisi var?'

Herkes bunun retorik bir soru olduğunu biliyordu.

'Sana ne diyeceğim. . Kaptan, kimseye cevap verme fırsatı vermeden devam etti: "Hiçbir şey." Bizimle oynuyor, bize hayvanları, boynuzlu canavarları, duvar mesajlarını, rock şarkılarını ve şimdi de bu saçmalıkları anlatıyor. Vaktimizi boşa harcıyor çünkü tüm bu ıvır zıvırın ne anlama geldiğini çözmeye çalışarak saatler harcayacağımızı biliyor.' Resim panosunun tamamını işaret etmek için elini dairesel bir hareketle salladı. ‘Bu arada sokaklarda yürüyor, bir sonraki cinayetini planlıyor, bir sonraki kurbanını gözetliyor ve hepimize gülüyor. Gölge kuklaları mı? Burada kukla biziz ve o bizi istediği şekilde yönlendiriyor.'

Seksen İki

Öğleden sonra, Garcia ve Yüzbaşı Blake'le birlikte Hunter, her şeyden çok idam mangasına benzeyen bir basın toplantısıyla karşı karşıya kalmıştı. Muhabirler Nathan Littlewood'un ofis binasındaki herkesle konuşmuştu ve aldıkları hikayeler parçalanma ve baş kesmeden ritüel, gerçek vudu bebeği yaratma ve yamyamlığa kadar uzanıyordu. Hatta bir kadın bu kelimeden bahsetmişti. *vampir*.

Hunter, Garcia ve Yüzbaşı Blake, muhabirleri duydukları hikayelerin hiçbirinin doğru olmadığına ikna etmek için ellerinden geleni yaptılar. Ancak kesin olan bir şey vardı: Yeni bir seri katilin haberi yayılmak üzereydi.

Basın toplantısının ardından Hunter ve Garcia, Littlewood'un sekreterinin onlara verdiği isimler üzerinde çalışmaya başladılar. Nathan Littlewood, son üç ayda kadrosunun zaten dolu olması nedeniyle yalnızca üç yeni müşteriyi kabul edebilmişti: Kelli Whyte, Denise Forde ve David Jones.

Kelli Whyte ve Denise Forde geçen ay terapi seanslarına başladılar ve her birinin toplamda dört seansı vardı. David Jones iki hafta önce bir konsültasyon hakkında bilgi almak için aramıştı. Hafta başında ilk seansına gelmişti. Sheryl, Jones'un altı iki, altı üç gibi uzun boylu, geniş omuzlu ve ortalama vücutlu bir adam olduğunu söyledi. Ancak Hunter'a görünüşü hakkında pek bir şey söyleyemedi. Jones'un tek seansına birkaç dakika geç geldiğini ve görünüşünü gizleme konusunda açıkça endişe duyduğunu söyledi. Güneş gözlüğü takıyordu ve alnına indirdiği bir beyzbol şapkası vardı; Ancak Sheryl'e göre bu, müşteriler arasında, özellikle de Hollywood tipleri arasında alışılmadık bir durum değildi.

Hunter, Kelli Whyte'ın Hancock Park'ta yaşayan, yeni boşanmış 45 yaşında bir kişi olduğunu öğrendi. Los Angeles şehir merkezinin finans bölgesinde bulunan bir borsa şirketini yönetiyordu ve altı ay önceki boşanmasından bu yana genel olarak hayatla başa çıkmakta zorlanıyordu.

Denise Forde, Güney Pasadena'da yalnız yaşayan ve Silver Lake'te bir yazılım şirketinde çalışan 27 yaşında bir bilgisayar analistiydi. Şu ana kadar onun hakkında öğrendikleri tek şey onun çok utangaç olduğu, kendine güveni olmadığı ve pek fazla arkadaşı olmadığıydı.

Ne Kelli ne de Denise, Hunter'ı olası şüpheliler olarak görmediler. Öte yandan David Jones'un şu ana kadar bir muamma olduğu kanıtlanmıştı. Sheryl'in dosyadaki adresi yanlıştı. Batı Hollywood'da küçük bir sandviç dükkanı olduğu ortaya çıktı. Kayıtlardaki cep telefonu numarası cevaplanmadan süresiz olarak çaldı. Ve David Jones, sahibinin kolayca takip edilemeyeceği kadar yaygın bir isimdi. Hızlı bir araştırma, yalnızca Los Angeles şehir merkezinde kırk beşten fazla kişinin bulunduğunu gösterdi. Her halükarda Hunter'ın ismin sahte olduğundan hiç şüphesi yoktu. Katilin cinayet gününden önce Littlewood'un ofisini ziyaret ettiğinden emindi. Bu katil herhangi bir keşif yapamayacak kadar dikkatliydi. Katil, Littlewood'un ofis binasının geceleri boş olduğunu biliyordu. Binanın güvenlik düzeyinin çok düşük olduğunu, gece bekçilerinin ve güvenlik kameralarının bulunmadığını biliyordu. Binaya erişmenin çocuk oyuncağı olduğunu

biliyordu. Ama hepsinden önemlisi, heykelini tamamlamak için küçük bir kutu getirmesine gerek olmadığını biliyordu. Littlewood'un o gizli kitap kutusunu masasında tuttuğunu biliyordu. Bu katil çok cesurdu, çok kibirliydi. Onu öldürdüğü gün Littlewood'la ofisinde yüz yüze oturmak isterdi. Belki sadece eğlence için. Ve bunu yapmanın müşteri gibi davranmaktan daha iyi bir yolu var mı? Anonimliği başarmak çok kolay bir şey olurdu. Belki Yüzbaşı Blake haklıydı; katil herkesi kukla gibi oynuyordu.

Seksen Üç

Hunter'ın masasındaki telefon çaldığında vakit geç olmuştu. Dikkatini isteksizce resim panosundan uzaklaştırdı ve ona uzandı. Doktor Hove'un yorgun sesi, "Robert, senin için birkaç sonucum var" dedi. Hunter saatine baktı ve ne kadar geç olduğuna şaşırdı. Bir kez daha zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. “Hala çalışıyor musun Doktor?” Garcia'ya dahili hattını almasını işaret etti.

'Evet konuşmalısın. Eminim Carlos da hâlâ ofistedir.” “Evet, buradayım,” dedi Garcia yüzünü buruşturarak.

'Bu adamı beynini kızartarak yakalayamazsın Robert. Bunu biliyorsun.' 'Evet, tam da bugünlük her şeyi burada toplamak üzereydik, Doktor.' 'Elbette öyleydin.'

Avcı gülümsedi. 'Peki bizim için neyin var?'

Hunter ve Garcia çevrilen sayfaların sesini duydular. 'Beklediğimiz gibi, kurbanın gövdesindeki tüm kesikler ve morluklar, kendisi hayattayken yapılmıştı. Ölüm zamanını sabah üç ile beş arası bir yere koydum.'

Hunter, "Bu, katile heykelini yapması için en az üç saat verirdi" dedi.

"Doğru" diye onayladı Doktor Hove. 'Önceki iki kurban gibi bu da ciddi kan kaybından kaynaklanan başta kalp ve böbrekler olmak üzere büyük organ yetmezliğinden öldü. Kurbanın ayrıca sağ meme ucunda, gövdesinde, kollarında, cinsel organlarında ve sırtında da

yanık izleri vardı. Saç maşasıyla yapıldıklarından eminim.”

“Ne?” diye sordu Garcia.

‘Bazıları onlara saç düzleştirici diyor.’

'Evet, ne olduklarını biliyorum doktor. Emin misin?'

'Olabildiğim kadar olumlu. Yanık izleri çok düzgün ve asimetrik düz kenarlı. Onu ele veren şey meme ucundakilerdi. Meme ucu yanmamış. İşaretler sadece birkaç milimetreden başlıyor sanki meme uçları vücuttan sıkıştırılmış ve sonra kızgın bir kelepçeyle yandan sıkıştırılmış gibi.” Garcia dişlerini gıcırdattı ve sol kolunu göğsünün üzerinde çaprazladı. 'Yanma izleri üç santimetre genişliğinde plakalarla yapılmıştı, bir ya da iki milimetre falan, bu da birçok saç ütüsü markası için oldukça standart. Katil, kurbana işkence etmeyi bitirdiğinde ampütasyonlara geçti. Önce sol bacak ampute edildi. Kurban hâlâ hayattaydı ama zar zor söyleyebilirim. Bu, olay yerinde neden bu kadar çok kan olduğu sorusunun cevabını veriyor. Söylediğim gibi katil bu sefer kanamayı durdurmakla ilgilenmiyordu. Ana arterlerde veya büyük damarlarda ve damarlarda herhangi bir bağlanma veya kesilme olmadı. Katil, kurbanın kanının akmasına izin vermekten mutluydu ve bu nedenle bu sefer toksikolojiden pek bir şey elde edeceğimizi sanmıyorum. Ya da en azından kalp atışını azaltan ilaçlar yok.” “Ama belki başka türde bir ilaç?” diye sordu Hunter, Doktor Hove'un kararsız ses tonunu anlayarak.

'Belki. Kurbanın boynunun sağ tarafında bir iğne batması izi buldum. Görünüşe göre katil kurbana bir şey enjekte etmiş ama tam olarak ne olduğunu henüz bilmiyoruz.'

Hunter bir kağıt parçasına birkaç not karaladı.

Doktor Hove, "Katilin bu sefer amputasyon kesilerinin kalitesiyle ilgili endişesi olmadığı konusunda da haklıydık" diye devam etti. ‘Kullanılan enstrüman aynıydı. . .'

Garcia, "Elektrikli bir mutfak bıçağı" dedi.

'Hı-hı. Ama bu sefer onu daha çok bir kasap gibi kullandı, sanki kızartma yapıyormuş gibi kesip büküyordu. Ayrıca önceki iki kurbanda olduğu gibi gözle görülür bir kesik izi de bulamadım. Katil doğru kesme noktası konusunda endişeli değildi.'

Garcia, "Bundan çok fazla keyif almaya başladı" yorumunu yaptı. 'Ayrıca el bileklerinde, önkollarda ve ayak bileklerinde de bağ izleri bulduk. Önceki ikisinden farklı olarak bu kurban zaptedildi. Ve bu, ilk MO'dan bir başka sapmayı teşkil ediyor. Olay yerinde emniyet halatını bulamadık." Daha fazla sayfa çevriliyor. 'Heykelde kullanılan tel önceki ikisinde kullanılanla aynıydı ve bağlayıcı madde olan süper yapıştırıcı da aynıydı. Beklendiği gibi, adli tıp ofiste ve resepsiyon odasında çok sayıda gizli parmak izi buldu.'

Hunter, "Ofis temizleyicisi haftada iki kez geliyordu" dedi. 'En son iki gün önceydi. Yarın sabah erkenden dönmesi gerekiyordu. Baskıları gerçekleştireceğiz
Neyse, ama bunların meşru müşterilere ait olacağından eminim." Doktor Hove içini çekti. 'Sana otopsi incelemesinden söyleyebileceklerim bu kadar.'

"Teşekkür ederim Doktor."

'Yeni gölge görüntülerinde ilerleme var mı? Önceki ikisiyle herhangi bir bağlantı var mı?'

Hunter, "Hâlâ üzerinde çalışıyoruz Doktor," diye yanıtladı. Bu sefer sesi yorgun geliyordu.

"Sadece merakımdan soruyorum, bir şey bulursan bana haber ver, olur mu?" "Elbette. Bu arada, Littlewood'un sekreteri bana ofisteyken o gizli kitap kutusunu arabasının anahtarları ve cep telefonu için kullandığını söyledi. Adli tıp onları buldu mu?'

"Bana bir saniye ver." On beş saniye sessiz geçti. 'Hayır, envanterde yok. Şu anda ona bakıyorum. Ama son birkaç cep telefonu faturasını buldular. Bunları masasındaki bir çekmecede saklıyordu."

'Bunun faydası olabilir. Onları gönderebilir misin?'

'Sorun değil, sabah ilk iş onları alacaksın. Tamam, şimdi çok ihtiyacım olan dinlenmeye ve güzel bir kadeh şarap içmeye eve gidiyorum,' dedi Doktor Hove.

"Bu bana harika bir fikir gibi geldi," diye yanıtladı Garcia, Hunter'ı bakışlarıyla sabitlerken.

"Evet, haklısın Doktor," diye onayladı Hunter, Garcia'ya başını

sallayarak. 'Kızartmadan önce biraz dinlenmeye ihtiyacımız var.'

'Otopsi sonuçlarını ve laboratuvar sonuçlarını alır almaz sana e-postayla göndereceğim, ama biliyorsun, acil bir talep olsa bile bir iki gün daha sürebilir.'

'Sorun değil doktor. Bu yüksek önceliği verdiğiniz için teşekkür ederiz.'

Seksen Dört

Eleesha Holt güneş ışığının ilk ışınlarıyla uyandı. Alarma gerek yok. Zihninin saati hassas bir İsviçre saati kadar ince ayarlıydı. Ancak bu sabah, Eleesha her zaman yaptığı gibi hemen kalkmak yerine, fazladan on dakika daha yatakta yatıp küçük yatak odasının tavanına baktı. Önümüzdeki uzun günün düşünceleri zihninde hızla uçuştu ve birdenbire korkunç bir üzüntü ve çaresizlik duygusuna kapıldı. Yavaşça kendini yataktan kaldırıp banyoya ve sıcak bir duşa girdi.

Duştan sonra Eleesha başına bir havlu sardı ve soluk sarı bornozunu giydi. Buğulu aynadaki dairesel alanı temizledi ve uzun bir dakika boyunca yansımasına baktı. Çökmüş gözleri, yorgun cildi ve zayıf diş etleri, uyuşturucu ve alkolle tüketilen genç yaşamının sonucuydu. Sol yanağındaki yara, çok sayıda erkek ve kadınla yatmasının sonucuydu; bazıları şiddete başvurabilirdi ve şiddet uygulayabilirdi. Siyah teni, gözlerinin altındaki koyu halkaları doğal bir şekilde gizleme konusunda harika bir iş çıkardı. Saçları doğal parlaklığını ve canlılığını büyük ölçüde kaybetmişti ama biraz çaba harcayarak ve çok sıcak bir saç maşasıyla ihtiyaç duyduğunda yine de güzel görünmesini sağlayabiliyordu.

Eleesha aynadan bir adım geriye çekildi, bornozunu çıkardı ve yere düşürdü. Bir elini tereddütle karnının üzerinde gezdirdi ve parmak uçlarının üzerindeki üç bıçak yarasını okşamasına izin verdi. Gözlerinden yaşlar akmaya başladı ve hızla tekrar bornozuna uzanarak hayatının ilk yıllarına ait anıları aklından

uzaklaştırdı.

Hızlı bir kahvaltının ardından Eleesha yatak odasına döndü, hafif bir makyaj yaptı, kot pantolon, uzun kollu bir gömlek ve rahat, günlük ayakkabılar giyip metro istasyonuna doğru yola çıktı. Yaşadığı yer olan Norwalk'tan Compton'a sadece dört durak uzaklıktaydı ve Imperial/Wilmington'da bir metro hattı değişikliği vardı.

Sabahın o saatlerinde Norwalk İstasyonu henüz meşgul değildi. Eleesha şunu biliyordu ki, eğer sabah trafiğin yoğun olduğu saatlerde evinden çıkmaya kalkarsa, cehennem gibi bir yolculuğa katlanmak zorunda kalacaktı; aşırı kalabalık istasyon, aşırı kalabalık tren ve kesinlikle bir koltuk bulma şansı bile yoktu. Hayır, Eleesha trafiğin yoğun olduğu saatlerde şehrin ulaşım sistemine girmektense işine yarım saat erken gitmeyi tercih ederdi. Zaten masasında her zaman yapacak bir şeyler vardı.

Eleesha hiç üniversiteye gitmemişti. Aslında sekizinci sınıfın ortasında okulu bırakmıştı ama daha önceki yaşamı onu yaptığı işte uzman yapmıştı. Eleesha, Los Angeles Kamu Sosyal Hizmetleri Departmanının Uzmanlaşmış Destek Hizmetleri şubesinin bir parçasıydı. Özel Destek Hizmetleri, aile içi şiddet, madde bağımlılığı, akıl sağlığı sorunları, kadına yönelik şiddet ve parçalanmış ailelerle uğraşan herkese yardım etmek için oluşturuldu.

Eleesha yalnızca madde bağımlılığı ve aile içi şiddetle mücadele eden kadınlarla ve oyundan çıkmak isteyen sokak işçileriyle ilgilendi. Günleri zorlu, uzundu ve üzüntü, hayal kırıklığı ve diğer insanların acılarıyla doluydu. Yardım ettiğini düşündüğü, onlar için bir fark yarattığını düşündüğü o kadar çok kadın vardı ki, sadece birkaç ay sonra doğrudan eski hayatlarına geri dönebildiler. Ama Eleesha ara sıra birilerini sokaklardan uzaklaştırmayı ve onu uzak tutmayı başarıyordu. Yardım ettiği kadınlardan birkaçının iyi bir iş bulduklarını, bir aile kurduklarını ve tüm acılardan ve bağımlılıklardan uzakta yepyeni bir hayata başladıklarını görmüştü. O anlar işini değerli kılıyordu.

Eleesha trene bindi ve arabanın arkasına doğru bir koltuğa

oturdu. Sağında, otuz yaşlarında çekici bir adam oturuyordu, lacivert bir takım elbise giyiyordu ve elinde muhtemelen bir galonluk bir kağıt kahve fincanı tutuyordu. Uçağa binerken samimi bir 'merhaba' dedi. Eleesha bu harekete karşılık verdi ve gülümseyerek onu takip etti. Adam onun sol yanağındaki yara izini görünce gülümsemeye başladı. Hemen bakışlarını başka tarafa çevirdi ve evrak çantasının içinde bir şey arıyormuş gibi yaptı.

Eleesha'nın gülümsemesi soldu. Tam olarak bu durumu kaç kez yaşadığının sayısını unutmuştu. Umursamıyormuş gibi davrandı ama hırpalanmış egosunun derinliklerinde başka bir yara daha yaratıldı.

Lakewood'da bir sonraki durakta birkaç kişi arabaya bindi. Eleesha'nın tam karşısında yirmi beş yaşlarında bir kadın oturuyordu. Açık kahverengi bir pantolon takım ve bej, süet, düz topuklu ayakkabılar giyiyordu ve elinde bir avukatın deri evrak çantası vardı. Eleesha'nın sağındaki adam bir galon kahvesini çoktan bitirmişti ve kravatını düzelttikten sonra
genç kadının en iyi gülümsemesi. Kadın onu hiç fark etmedi bile. Koltuğuna oturdu ve çantasından bir gazete çıkardı. Eleesha içten gülümsedi.

Kadın arkasına yaslanıp gazetesini okumaya başladığında ön sayfadaki bir şey Eleesha'nın dikkatini çekti. Gözleri kısıldı. Başlıkta 'Heykeltıraş seri katili üçüncü kurbanı iddia ediyor' yazıyordu. Eleesha öne doğru eğildi ve kadının gazetesine gözlerini daha da kısarak baktı. İlk
Makalenin paragrafı yeni, sadist bir seri katilin nasıl *yırtık*
Kurbanlarının kollarını ve bacaklarını yalnızca olay yerinde bırakılan grotesk, insan eti heykelleri yaratmak için kullanmak üzere ayırdı. Makale yamyamlık eylemlerinin ve belki de kara büyü ritüellerinin de gerçekleştirildiğini öne sürüyordu. Eleesha tiksinmiş bir ifade takındı ama okumaya devam etti. Sonraki satır hafızasının bir kasırga gibi dönmesine neden oldu.

*HAYIR*diye düşündü, *aynı olamaz.*

Ancak o zaman gözleri makalenin altındaki fotoğrafları kaydetti.

Aklındaki tüm şüpheler hızla yok olurken kalbi tekledi.

Seksen Beş

Yüzbaşı Blake, Hunter ve Garcia'nın ofisine girerken, "Bu bok yığınını gördün mü?" diye sordu. Elinde derginin sabahki baskısının bir kopyası vardı. *Los Angeles Times*.

Hunter, Garcia ve Alice Beaumont makaleyi okumuştu. Şok edici gazeteciliğin en iyi uygulamalarına uygun olarak, *Los Angeles Times* katil için kendi takma adını yaratmaya devam etti. Ona, yeterince uygun bir şekilde, 'Heykeltıraş' deniyordu.

Toplamda dört fotoğraf vardı. Biri Nathan Littlewood'un cesedinin bulunduğu binayı gösteriyordu. Diğer üçü ise her üç kurbanın portre fotoğraflarıydı. Makale, "toplumun üç saygın üyesinin" (ölümcül kanser teşhisi konulan Kaliforniya eyaleti avukatı, bir polis memuru ve bir psikolog) dünyanın en korkunç katilinin kurbanı olduktan sonra bile sona erdiğini söyleyerek sona erdi. Los Angeles şehrinin onlarca yıldır gördüğü gibi, LAPD hala aptal köpekler gibi kuyruklarını kovalıyordu. Ellerinde somut bir ipucu yoktu.

Hunter, "Evet, gördük Kaptan," diye yanıtladı.

'Aptal köpekler mi?' Kaptan kağıdı Hunter'ın masasına attı. 'Lanet olsun. Dün basın toplantısında onlara söylediğimiz tek bir kelimeyi duydular mı? Bu bizi beceriksiz palyaçolara benzetir. Ve en kötüsü de haklı olmaları. İki haftada üç kurban ve elimizde gölge kuklaları dışında hiçbir şey yok.' Kaptan döndü ve Alice'e baktı. "Ve eğer ikinci heykelin ardındaki anlam konusunda haklıysan, bu da listesinden bir kurban daha çıkmış demektir." Bu onun sadece bir tane daha kaldığı anlamına geliyor.' Derin bir nefes alırken iki elini kullanarak saçlarını iki kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu üçüncü kurbanı önceki iki kurbanla ilişkilendirme konusunda şansınız var mı?"

"Hayır," dedi Alice, sesi biraz yenilgiye uğramış gibi geliyordu. 'Nathan Littlewood'un herhangi bir polis soruşturmasıyla bağlantılı olduğunu gösteren hiçbir şey bulamadım. LAPD'ye bir davada asla

yardım etmedi. Hiçbir zaman mahkemede ifade vermedi ve çağrılmadı jüri hizmeti. Olabildiğince hızlı çalışıyorum. Şu anda herhangi bir suç mağduruna danışmanlık yapıp yapmadığını öğrenmeye çalışıyorum. Nicholson ya da Nashorn'un karıştığı bir davanın kurbanına yardım etmiş olabileceğini düşünüyordum. Eğer öyleyse, belki bu dava bir şekilde Ken Sands'le ilgili olabilir. Ancak Littlewood'un eski müşterileri hakkında bilgi edinmek beklediğimden biraz daha zor oldu. Ancak bunu henüz bulamamış olmamız, Nathan Littlewood'un Ken Sands ya da Alfredo Ortega vakasıyla bir şekilde bağlantılı olmadığı anlamına gelmiyor.'

Kaptan, "Bu gerçekten harika," diye karşılık verdi. “Yani eğer bu yeni kurban sizin şu ana kadar ortaya çıkarmayı başardığınız tek teoriyle (Ken Sands'in intikamı) bağdaşmıyorsa, o zaman gerçekten de bodur kalmış durumdayız.” Kaptan Blake, Hunter'a döndü. 'Belki de o büyük beyninin yeni bir şey bulmasının zamanı gelmiştir, Robert. Yirmi dakika önce Emniyet Müdürü ve belediye başkanı tarafından kulağım çiğnendi. Bu “Heykeltıraş” katilinin şehri korkutmasından ve bize gülmesinden bıktılar. Bölge Savcısı Bradley zaten tüm bu soruşturmanın bir fiyasko olduğunu düşünüyor ve bu soruşturmayı yürüten dedektifler hakkında söylediklerini tekrarlamayacağım. Bu makale herkes için bunu yaptı. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde somut bir şey bulamazsak davayı kaybederiz.'

“Ne?” Garcia adeta koltuğundan fırladı.

'Bakmak. Şu anda kanalizasyonda boğuluyoruz. İlk cinayetin üzerinden on iki gün geçti ve hepimiz durmadan çalışmamıza rağmen elimizde somut bir şey yok. Yarın sabaha kadar somut bir şey bulamazsak savcı FBI'ın görevi devralmasını isteyecek. Bizim işimiz sadece onlara yardımcı olmak olacak.'

“Onlara yardım etmek mi?” dedi Garcia. 'Ne yaparak, onların yerine kıçlarını silerek mi? Onlara kahve mi hazırlayacaksın?'

Hunter birkaç yıl önce FBI ile bir vaka üzerinde çalışmıştı ve bu deneyimden nefret etmişti. Çenesini kapalı tuttu ama Federallere bebek bakıcılığı yapmasının veya soruşturmasını onlara gümüş tepside sunmasının hiçbir yolu yoktu.

"Hikayenin bu şekilde haber olmasıyla birlikte Federaller Polis Şefi, belediye başkanı, savcı ve benimle temasa geçerek yardım teklifinde bulundular. Dediler ve ben de alıntı yapıyorum "Bize ihtiyacınız olması durumunda burada olduğumuzu unutmayın". Ve bu grubun içinde bunu yapmadığımızı düşünen tek kişi benim.'

‘Bu sadece büyük bir saçmalık yığını, Kaptan.’

'Bana somut bir şeyler bulun ya da buna alışın, çünkü yirmi dört saat içinde Federaller adına o büyük saçmalık yığınını boğazımıza kadar kürekle kürekleyecek olan biziz.'

Seksen Altı

Öğleden sonra geç saatlerde Los Angeles üzerindeki güneşli mavi gökyüzü yerini karanlık ve tehditkar bulutlara bırakmıştı. Yazın ilk sağanak yağışının yaklaştığını duyurmaya gelmişlerdi.

Hunter, Doğu Hollywood'un kuzeyindeki engebeli bir mahalle olan Los Feliz'e, gök gürültüsünün ilk kükremesi gökyüzünü çatlattığında ulaştı. Garcia, Nathan Littlewood'un ofisine dönmüştü. Daha önce konuştuğu birkaç kişiyle yeniden röportaj yapmak ve olay mahallini yeniden incelemek istiyordu.

Littlewood'un dairesi Los Feliz Bulvarı ile Hillhurst Bulvarı'nın köşesindeki on dört katlı bir binanın onuncu katında yer alıyordu. Hunter sekreterinden yedek bir anahtar seti almıştı. Binanın giriş lobisi geniş, iyi aydınlatılmış, çok temiz ve misafirperverdi. Dikkatlice kesilmiş keçi sakallı, altmış yaşlarında siyahi bir adam olan kapıcı, yarım daire şeklindeki bir resepsiyon bankosunun arkasında oturuyordu. Hunter binaya girip asansör düğmesine bastığında gözlerini okuduğu kitaptan kaldırdı. “Birini mi ziyaret edeceksin?” diye sordu yerinden kalkmadan.

Hunter rozetini göstererek, "Bugün değil efendim," diye yanıtladı. ‘Resmi iş.’ Kapıcı merakla kitabını indirdi. ‘Farkında olmadığım bir hırsızlık mı oldu?’ Oturduğu kapalı alandaki birkaç kağıdı karıştırmaya başladı. ‘Birisi 911’i mi aradı?’ ‘Hayır, herhangi bir

hırsızlık olmadı efendim. Kimse 911'i aramadı. Sadece rutin bir durum.' Asansör kapıları kayarak açılıp içeri girerken Hunter'ın söylediği tek şey buydu.

Onuncu kattaki koridor uzun, genişti, iyi aydınlatılmıştı ve hoş, egzotik bir oda spreyi kokusu taşıyordu. Duvarlar krem rengindeydi ve açık kahverengi bir süpürgelik vardı, halı ise üçgen desenli bej renkteydi. Daire 1011 koridorun sonuna doğruydu. Sekreteri Hunter'a Littlewood'un ev güvenlik alarmının olmadığını söylemişti. Kapının kilidini açtı ve yavaşça kolu çevirdi. Karanlık bir giriş holüne açılıyordu.

Hunter el fenerini açtı ve küçük alanı dışarıdan kontrol etti. Üzerinde boş bir tahta kase bulunan dar, içi görülen konsol masasının hemen üzerinde, duvarın yarısına kadar sabitlenmiş orta büyüklükte bir ayna vardı. Muhtemelen Littlewood'un içeri girdiğinde anahtarlarını bıraktığı yer. Aynanın solunda duvara üç adet ahşap elbise askısı monte edilmişti. Son kancadan gri bir ceket sarkıyordu.

Hunter kapıyı sonuna kadar itti, içeri girdi ve ışığı açtı. Giriş holü hemen ilerideki küçük bir mutfağa ve sol tarafta ortalama büyüklükte bir oturma odasına açılıyordu.

Hunter hızla gri ceketin ceplerini kontrol etti. Bulduğu tek şey bir Çin restoranına ait kredi kartı makbuzuydu. Bir hafta öncesine aitti. Makbuzdaki adrese göre mekan sadece bir blok ötedeydi.

Hunter makbuzu blazerinin cebine geri koydu ve dikkatlice oturma odasının ortasına doğru ilerleyerek her şeyi içine aldı. Ortadaki parça, güney duvarına yaslanmış parlak siyah bir modül üzerinde büyük bir plazma TV idi. Altında, bir rafta bir DVD oynatıcı ve bir uydu alıcı kutusu var. DVD oynatıcının sağındaki boşluk bir mikro stereo sistemi tarafından işgal edilmişti. Parlak modülün geri kalanını CD'ler ve DVD'ler kapladı. Modül, odayı dört kişilik bir yemek masası, peluş siyah deri bir kanepe, iki uyumlu koltuk, bir cam sehpa, bir ahşap büfe ünitesi ve içi kitaplarla dolu büyük bir kitaplıkla paylaşıyordu. Oda dağınık değildi ama aşırı derecede düzenli de değildi. Hiçbir şeyde kadınsı dokunuşlar ya da aşırı erkeksi ayrıntılar yoktu. *Doğal*, *ortalama*, aklıma gelen kelimelerdi. Perdeler çekiliydi

ve alanı koyu gölgelerle dolduruyordu.

Hunter oturma odasında sadece bir fotoğraf çerçevesi gördü; parlak modülün üzerindeki CD'lerin arkasında, köşeye yarı gizlenmişti. Resim, Littlewood'un kolunu on sekiz yaşından büyük olmayan bir çocuğa dolamış haliydi. Çocuk mezuniyet elbisesi giymişti ve o ve Littlewood kocaman, gururlu gülümsüyordu. Hunter'ın dairesinde kendisinin ve babasının iki benzer fotoğrafı vardı; biri lise mezuniyetinden sonra, diğeri üniversiteden sonra.

Kendi kendine, “Ne arıyorsun Robert?” diye fısıldadı.

Seksen Yedi

Şimşek dışarıdaki karanlık gökyüzünü aydınlattı. Bunu sadece bir saniye sonra, binayı sallayan bir çarpışmayla birlikte korkunç bir gök gürültüsü izledi. Yağmur camlara çarparak yağmaya başladı.

Hunter oturma odasında birkaç dakika daha geçirdi, birkaç çekmeceyi ve kitap rafını inceledi ama ilgi çekici hiçbir şey bulamadı. Mutfak da ona özel hiçbir şey vermiyordu; en fazla dört kişiye yetecek kadar uyumsuz tabak takımı ve çatal bıçak takımı ve yarı boş bir buzdolabı. Küçük bir koridor oturma odasını dairenin geri kalanına bağlıyordu. Koridorun yarısında solda bir oda ve koridorun sonunda da bir oda vardı. Banyo sağda, ilk odanın tam karşısındaydı.

Hunter dairenin derinliklerine doğru ilerledi. Ana yatak odasından başlamaya karar verdi. Geniş ve konforluydu ve en-suite banyosu vardı. Ahşap başlıklı çift kişilik bir yatak duvara yaslanmıştı. Küçük bir çalışma masası, gömme bir gardırop ve yüksek bir şifonyer vardı. Yine kadınsı dokunuşlar yok, resim çerçeveleri yok; değerli hiçbir şey yok, anılar yok. Hunter her şeyi gözden geçirmek için zaman harcadı. Gardırop iyi organize edilmişti; takım elbise ve gömlekler alanın yarısını kaplıyordu. Sadece dört çift ayakkabı vardı, ikisi spor ayakkabıydı. Kravatların ve kemerlerin kendi küçük köşeleri vardı. Hunter tüm takım elbise ceketlerinin ceplerini kontrol etti; hiçbir şey

yoktu.

Yağmur şiddetleniyor, içeri girmeye çalışan şeytani hayaletler gibi camları dövüyordu. Şimşekler her birkaç dakikada bir gökyüzünde zikzak çizerek ilerliyordu.

Hunter odayı kontrol etmeye devam etti. Çekmecede tişörtler, kot pantolonlar, kazaklar, iç çamaşırları, çoraplar ve iki şişe Davidoff Cool Water kolonyası vardı.

Littlewood'un masasının yanında yerde duran atık kağıt sepetini kontrol etti. Orada önemsiz postalardan ve birkaç şekerleme paketinden başka hiçbir şey yoktu. Masanın üzerindeki dizüstü bilgisayar şifreyle korunuyordu. Hunter bunu yapıp yapmadıklarından emin değildi.

Littlewood'un sabit diskinde araştırmalarına yardımcı olabilecek bir şey bulabileceklerdi ama şu anda her şey denemeye değerdi. Dizüstü bilgisayarı Bilgi Teknolojileri Bölümünden Brian Doyle'a verecekti. Banyo, dekor açısından yatak odasına göre daha az maceracıydı.

Hunter pencerenin yanında durdu ve bir an yağmurun Los Angeles'ı kınamasını izledi. Başka bir şimşek gökyüzünü bölerek beş farklı yöne ayrıldı. Hunter bir süreliğine hiçbir yere gidecekmiş gibi görünmüyordu.

Ana yatak odasından çıktı ve koridordan geçerek banyonun karşısındaki odaya girdi. Küçük ama düzenliydi. Hiç şüphe yok ki burası misafir odasıydı. Bu odadaki ana mobilya, metal başlığı duvara yaslanmış tek kişilik bir yataktı. Sağında küçük bir komodin vardı. Doğu duvarının tamamı gömme bir gardıropla kaplanmıştı. Bu odanın perdeleri de çekilmişti ama oturma odasındakilerden farklıydı. Bunlar daha ağır ve kalındı. İçlerinden hiçbir ışık ya da gölge gelmiyordu.

Hunter onları olduğu gibi bıraktı ve yatağa yaklaşarak elini çarşafın üzerinde gezdirdi. Taze bir his veriyordu ve kokuyordu; yakın zamanda temizlenmişti. Yan masanın çekmecesini kontrol etti. Hiç bir şey. Tamamen boş. Hunter çekmeceyi kapattı ve gardırobun yanına giderek kapaklarını kaydırdı. İçerisi mini bir garaj satışına benziyordu. Her şey eskiydi; bir elektrikli süpürge, kitaplar,

dergiler, lambalar, birkaç eski püskü palto, yapay bir Noel ağacı ve birkaç karton kutu.

Vay be, dedi Hunter bir adım geri çekilerek. ‘Littlewood pek bir şeyi çöpe atmış gibi görünmüyor.’

Dikkatini sağ tarafta istiflenmiş karton kutulara çevirdi ve alttakini dışarı çıkardı. Nispeten ağırdı. Hunter onu yatağın üzerine koydu ve kapağını açtı. Kutu vintage vinil plaklarla doldurulmuştu. dışında Hunter merakla birkaçını inceledi: Early Mötley Crüe, New York Dolls, Styx, Journey, .38 Special, Kiss, Led Zeppelin, Rush. . . Avcı gülümsedi. *Littlewood gençliğinde metal kafalıydı.*

Durakladı ve bir şeyler düşündü, kutudaki her bir LP'yi hızla gözden geçirdi. Faith No More'un albümü *Gerçek Şey*Katilin Nashorn'un teknesinde çalmaya bıraktığı şarkıyı içeren şarkı orada değildi.

Hunter gardıroba dönüp başka bir kutu aldı. Bu fotoğrafla doluydu; çok eski fotoğraflar. Bir avuç aldı ve aralarında dolaşmaya başladı. Yeni bir gülümseme dudaklarını ayırdı. Nathan Littlewood son derece genç görünüyordu; belki de onlu yaşlarının sonlarındaydı, birkaç kilo daha hafifti ve omuzlarının hemen üstüne kadar uzanan, geriye doğru taranmış saçları vardı. Garaj rock grubunun reddedilmiş birine benziyordu.

Hunter kutunun daha derinlerine uzandı ve bir sürü fotoğraf daha aldı. Bu kez aklına bir grup düğün fotoğrafı geldi. Littlewood şık, koyu renk bir takım elbise giyiyordu ve her fotoğrafta gerçekten mutlu görünüyordu. Gelin kendisinden yaklaşık üç santim daha kısaydı ve insanda durup bir süre sadece onlara bakma isteği uyandıran gözlere sahipti. Gelinliğiyle göz kamaştırıcı görünüyordu. O da çok heyecanlı görünüyordu.

Hunter'ın ortaya çıkardığı sonraki fotoğraflar düğün fotoğrafları değildi, ancak Littlewood da bir o kadar genç görünüyordu. Hunter birkaç tanesine göz attığında bir şey dikkatini çekti.

'Bekle bir saniye.' Fotoğrafı yüzünden yaklaşık yarım metre uzağa getirdi ve gözlerini kıstı, yoğun bir şekilde konsantre oldu, hafızası bir bilgisayar gibi hızla çalışıyor, son iki hafta içinde gördüğü tüm görüntüleri araştırıyordu. Sonunda bağlantıyı

kurduğunda, vücudunun her köşesine bir adrenalin dalgası yayıldı.

Seksen Sekiz

Gök gürültüsü gökyüzünü bir kez daha parçaladı ve Alice'in koltuğunda zıplamasına neden oldu. Yağmurdan hoşlanmazdı ve tropik fırtınalardan da nefret ederdi. 'İsa aşkına.'

Ellerini birbirine kenetledi, ağzına götürdü ve sanki ıslık çalar gibi başparmaklarına üflemeye başladı. Korktuğunda hep bunu yapardı. Küçük bir kızken yapmaya başladığı bir şey.

Alice bütün öğleden sonrayı Hunter'ın ofisinde çılgınca veritabanlarını sorgulayarak, kısıtlı çevrimiçi sistemlere giden arka kapıları açarak ve üç kurban arasında bir tür bağlantı arayarak geçirmişti. Henüz bir şey bulamamıştı. Littlewood'u Ken Sands'e bağlama konusunda da şansı yaver gitmemişti. Ancak bu tür işleri uzun süredir yapıyordu. Henüz bir bağlantı bulamamış olmasının, bunun var olmadığı anlamına gelmediğini biliyordu.

Gökyüzünde bir şimşek daha çaktı ve Alice nefesini tutarak gözlerini sımsıkı kapattı. Şimşek onu korkutmuyordu ama şimşekten sonra gök gürültüsünün geldiğini ve gök gürültüsünün onu taşa çevirdiğini biliyordu.

Bir kalp atışını gök gürültüsü takip etti ve bu, birkaç saniye boyunca uzayıp gitmeye isteksiz görünüyordu. Alice'in anılardan kaçınmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gözleri yaşlarla doldu.

Alice, on bir yaşındayken Oregon'daki büyükanne ve büyükbabasını ziyaret ederken muazzam bir fırtınaya yakalandı.

Büyükanne ve büyükbabası Cottage Grove yakınlarındaki bir çiftlik evinde yaşıyordu. Her yer muhteşemdi; ormanlık alanlar, göller ve huzurla dolu devasa bir milli park benzeri alan. Alice dışarıda oynamayı severdi. Büyükbabasına hayvanlarla çalışırken, özellikle de inekleri sağarken, kümesten yumurta toplarken veya domuzları

beslerken yardım etmeyi seviyordu. Ancak büyükanne ve büyükbabasının evindeyken yapmayı her şeyden çok sevdiği şey, büyükannesinin 3 yaşındaki çocuğu Nosey ile oynamaktı. siyah-beyaz beagle. Oregon'daki zamanının çoğunu Nosey'le kucaklaşarak, kucaklaşarak veya dışarıda koşarak geçiriyordu.

Haziran ayının bu özel gününde anne ve babası, büyükbabasıyla birlikte birkaç malzeme almak için şehre gitmişlerdi. Alice evde büyükannesiyle birlikte kaldı. Büyükanne Gellar akşam yemeği için eşyaları hazırlarken Alice ve Nosy oynamak için dışarı çıktılar. İkisi de yakınlarda oynamayı seviyordu. *gür ağaçlar*Alice'in her zaman evin hemen aşağısındaki ayrı karaağaç grubuna dediği gibi. Anne ve babası ona asla yalnız başına oynamamasını defalarca söylese de Alice inatçı bir küçük kız olduğundan onların tavsiyelerini pek dikkate almadı.

Alice'in Nosey'le birlikte ağaçların arasında ne kadar süredir koştuğuna dair hiçbir fikri yoktu ama epey zaman geçmiş olmalıydı çünkü gökyüzü zifiri karanlığa bürünmüştü ve aralarından minik koyu mavi lekeler görünüyordu. Alice yavaş yavaş üzerlerine sinen ıslak toprağın güçlü kokusunu bile fark etmedi.

Gökyüzünü renklendiren ilk yıldırım Alice'i olduğu yerde dondurdu. Ancak o zaman esmeye başlayan korkunç rüzgarı ve havanın aniden ne kadar soğuduğunu fark etti. Gök gürültüsü başının üzerinde patlayıp yeri salladığında, Alice ağlamaya başladı ve Nosy delirdi, çılgın bir köpek gibi havladı ve sanki gözleri bağlıymış gibi her yöne koşturdu.

Alice, ağlayıp gördüğü ilk ağacın altına kıvrılmaktan başka ne yapacağını bilmiyordu. Kendisine gelmesi için Nosy'yi arayıp duruyordu ama o dinlemiyordu. Ağaçtan ağaca koşarken yeni bir yıldırım düştü

şeytani bir çekiç gibi. Hedefi Nosey'in yakasındaki büyük metal plaka. Alice gözleri fal taşı gibi açılmış, sağ kolunu uzatmış, küçük köpeği yanına çağırıyordu ama onun hiç şansı yoktu. Şimşek Nosy'yi yakaladı ve ona sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca onu tuttu. Küçük köpek, seken bir pinpon topu gibi havaya fırladı. Tekrar yere düştüğünde Nosy artık hareket etmiyordu. Gözleri süt beyazına

dönmüştü ve cansız bir şekilde ağzından sarkan dili katran karasına dönmüştü. Şiddetli yağmura rağmen Alice, Nosey'in vücudundan dumanların yükseldiğini görebiliyordu.

Kabusların azalması neredeyse bir yıl sürdü; Alice bugüne kadar fırtınalardan kesinlikle korkuyordu. Kamera flaşları bile onu rahatsız ediyordu. Ona yıldırımı hatırlatıyorlardı.

Los Angeles'taki tropik fırtınalar genellikle kırk beş dakika ila bir saatten fazla sürmez, ancak bu sefer bir buçuk saate yaklaşıyordu ve herhangi bir hafifleme belirtisi göstermiyordu.

Alice'in yapacak çok işi vardı ama şu anda bilgisayarın başına oturmasının imkanı yoktu, parmakları hareket edemiyordu. Bunun yerine evraklarını incelemeye karar verdi. Adli tıp ekibinin Nathan Littlewood'un ofisinde bulduğu ayrıntılı cep telefonu faturaları birkaç saat önce gelmişti. Masasında gördüğü ilk şey onlardı.

Littlewood'un en çok aranan numaralarını belirlemek için yaklaşık on dakika harcamıştı ki dışarıdaki fırtınayı unutturan bir şeyi fark etti.

Kendi kendine, "Bir dakika bekle" dedi ve masasındaki belge yığınını karıştırmaya başladı. Alice aradığını bulduğunda sayfaları çevirerek her satırı taradı.

İşte oradaydı.

Seksen Dokuz

Yağmur yaklaşık bir saat önce nihayet durmuştu. Bulutlar dağılmıştı ama gece bastırırken gökyüzü karanlık kaldı.

O karton kutunun içinde, Hunter'ın Nathan Littlewood'un dairesindeyken hepsini ayrıntılı olarak inceleyemeyeceği kadar çok fotoğraf vardı. Bir fotoğraf şimdiden kalbinin şüpheyle çarpmasına neden olmuştu. Ofisine geri dönmesi gerekiyordu ve fotoğraf kutusu da onunla birlikte gidiyordu.

Hunter, Littlewood'un dairesinden ayrılmadan önce misafir odasının gardırobundaki diğer iki karton kutuyu kontrol etti;

Littlewood'un geçmişinden birkaç eski parça içeriyordu ama Hunter'ın konuyla alakalı olduğunu düşündüğü hiçbir şey yoktu.

Hunter ofisine geri döndüğünde Garcia masasında oturuyordu. Alice ortalıkta görünmüyordu.

Hunter, partnerinin etrafındaki yorgunluk havasını fark ederek, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Garcia yavaşça dışarı çıkarmadan önce yanaklarını havayla şişirdi. "Güney Bürosundan Dedektif Corbí'den bir telefon aldım."

"Tito'nun cinayet soruşturmasından sorumlu dedektif mi?"

'Tek ve aynı. Ve tahmin et ne oldu? Banyoda buldukları bir kirpik üzerinde yapılan DNA testinin sonucunu az önce aldılar. Ken Sands'in DNA'sıyla eşleşiyor."

Hunter fotoğraf kutusunu masasına koydu. 'Kirpik mi?' 'Doğru. Ve bunun Ken Sands'in hem Tito'nun katili hem de Heykeltıraş olabileceği teorisini çürüttüğünü biliyorum. Heykeltıraş bize üç karmaşık suç mahalli verdi; her yerde kan ve cesaret vardı ama arkasında bırakmak istemediği hiçbir şeyi bırakmadı. Bir toz zerresi bile yok. Peki nasıl oluyor da Ken Sands gerçekten her ikisi deyse, Tito'nun dairesinde bu kadar dikkatsizce davrandı?' Garcia, Hunter'ın yanıt vermesini beklemedi. 'Sorun şu ki, o
hiç dikkatsiz olmayabilir. Gerçek bir hata yapmış olabilir."

Hunter'ın ilgisi arttı.

'Kirpikler normal kıllar kadar kolay dökülmez. Kontrol ettim," diye açıkladı Garcia. 'İnsanlar günde 40 ila 120 tel saç kaybederken, kirpikler dökülmeden önce ortalama 150 gün yaşayacak. Bu, çoğu suçlunun endişelendiği bir beklenmedik durum değil. Ne kadar dikkatli olurlarsa olsunlar. Yani Tito'nun katili gözlük takmıyorsa bu gerçek bir hataydı.' "Corbí'ye ne söyledin?"

'Hiç bir şey. Sands'in Heykeltıraş davasıyla ilgilenen bir kişi olduğu konusunda hâlâ onu karanlıkta bırakıyordu. Yeni gelişmelerden beni haberdar etmesini istedim. Ama artık bundan kaçış yok. Onlar da Sands'i arayacaklar."

Hunter anladığını ifade ederek başını salladı. 'Evet ama Tito'nun dairesini hatırlıyorsun değil mi? Pis bir yerdi. Aylardır temizlenmemişti. Yani bir kirpik Sands'i dairenin içine

yerleştirmeye yetecek kadar iyi olabilir ama
Cinayet gecesi orada olduğuna dair bir görgü tanığı olmadan, bir itiraf olmadan hiç kimse mahkumiyet kararı alamayacak. Sands'in tek söylediği, Tito'yu cinayet gecesinden önce herhangi bir zamanda ziyaret ettiğidir.' Garcia, Hunter'ın haklı olduğunu biliyordu.

"Littlewood'un ofis binasından bir şey aldın mı?" Garcia iki eliyle saçını alnından çekti. “Hiçbir şey.” Saatine baktı ve birkaç kez sinirli bir şekilde burnunu çimdikledi.

Hunter, Garcia'nın hayal kırıklığını çok iyi anlıyordu. ‘Alice nerede?’ ‘Hiçbir fikrim yok. Geri döndüğümde burada değildi. Garcia, Hunter'ın masasına koyduğu karton kutuyu işaret ederek başını salladı.

"Littlewood'un dairesinden aldığım bir şey." Eski fotoğraflar.” Garcia kaşını kaldırdı.

Hunter kutuyu bırakıp resim panosuna doğru ilerledi. Bu kez dikkati yalnızca insan heykelleri ve kopmuş uzuvların fotoğraflarına odaklandı. Bir an onları sanki ilk kez görüyormuş gibi inceledi.

'İlginç bir şey var mı?'

Cevap yok.

Garcia tekrar "Robert" diye seslendi. Littlewood'un dairesinde bir şey buldun mu? O kutuda bir şey var mı?'

Hunter fotoğraflardan birine uzandı ve onu panodan çıkardı. ‘O ayrılmadan önce kaptanın ofisine gitmeliyiz.’

Doksan

Hunter ve Garcia kapısını çaldığında Yüzbaşı Blake telefon görüşmesini bitirmek üzereydi.

Elini ağızlığın üzerine koyduktan sonra, "İçeri girin," diye seslendi. Her iki dedektif de ofisine girdiğinde onlara oturmalarını işaret etti. İkisi de yapmadı.

'Pekala, bununla nasıl başa çıktığın umurumda değil Wilks,

sadece bununla ilgilen. Bu konuda öndesin, yani kahretsin, önde.' Yüzbaşı Blake telefonu kapattı ve bir anlığına gözlerini kapatırken burnunun köprüsünü çimdikledi.

Hunter ve Garcia sessizce beklediler.

“Tamam.” Kaptan başını kaldırıp onlara baktı ve derin bir nefes verdi. "Bana en azından yeni bir şeyin kokusunu aldığımızı söyle."

Göğüs cebine uzandı ve on beşe dört inçlik eski bir fotoğrafı çıkarıp kaptanın masasına koydu.

“Bu nedir?” diye sordu.

Hunter, sesinde hiçbir alaycılık olmadan, "Yeni bir şeyin kokusu" diye yanıtladı. 'Bunu Nathan Littlewood'un dairesinde buldum.'

Garcia boynunu uzatarak öne çıktı.

Yüzbaşı Blake fotoğrafı aldı ve birkaç saniye boyunca ona baktı. 'Burada neye bakıyorum, Robert?'

Garcia elini uzatarak, “Bir bakabilir miyim, Kaptan?” diye sordu. Fotoğrafı ona uzattı ve döner sandalyesine oturdu.

Fotoğrafın kalitesi pek iyi değildi ama zayıf olduğu açıkça görülüyordu.

Henüz yirmili yaşlarında olan adam dışarıda bir ağacın yanında duruyor, elinde bir şişe bira tutuyor. Parlak güneşli bir gündü ve üzerinde gömleği yoktu. Saçları koyu ve kıvırcıktı. Gülümsüyordu. Sağ elindeki bira şişesi sanki bir şeyler kızartıyormuş gibi kameraya doğru açılıydı. Garcia'nın onu yerleştirmesi uzun sürmedi.

'Çok genç bir Nathan Littlewood' dedi.

Yüzbaşı Blake, Hunter'a etkilenmemiş bir halde bakıyor. ‘O resmi onun dairesinde bulduğunuzdan beri hiç de şaşırtıcı değil.’

Hunter, "O değil," diye yanıtladı. 'Resimdeki diğer kişi.' Yüzbaşı Blake, Garcia'nın elindeki fotoğrafa bir kez daha göz attı ve ardından sanki aklını kaybetmiş gibi Hunter'a baktı. ‘Şundan mı bahsediyoruz? *Bu* resim? Çünkü eğer öyleysek bir göz doktoruna görünmen gerekebilir Robert. İçinde tek bir kişi var.”

Garcia zaten resmin arka planında ikincil karakterler arıyordu. Hunter'ı çoğu insanın gözden kaçıracağı bir şeyi gördüğünü bilecek kadar iyi tanıyordu. Ama kimse yoktu. Littlewood o ağacın yanında

tek başına duruyordu. Arka planda boşluktan başka hiçbir şey yoktu.

"Yakından bakın" dedi Hunter.

İşte o zaman Garcia, resmin sağ kenarında birinin sol kolunun bir kısmını fark etti. Kameraya yakınlığı nedeniyle odak dışıydı ancak kolun dirsekten bükülmüş olduğunu söylemek kolaydı. Önkolun büyük kısmı atış dışıydı.

“Kol mu?” diye sordu Garcia.

Hunter başını salladı. “Onunla kal.” Garcia'nın yeniden resme yoğunlaşmasını izledi. Bakışları şaşkınlıktan şüpheye, şaşkınlığa dönüştü ve sonunda yerine oturdu.

"Lanetleneceğim," dedi Garcia, gözleri Hunter'a doğru kayarken. 'HAYIR, *Hasta* kahretsin, dedi kaptan, her iki dedektifi de lazer bakışıyla vurarak. Sesinin perdesi bir kademe daha yükseldi. 'Beni burada otururken görüyor musun? Ne *hakkında* Kol mu?'

Garcia masasının tam önünde durup ona resmi gösterdi. “Bu sadece birinin kolu değil.” Hunter'a seslendi. ‘Bu yüzden üst kattaki fotoğraflara tekrar bakıyordun.’

Hunter kabul etti ve resim panosundan çektiği resmi kaptanın masasına koydu. Resimde paslanmaz çelik bir masanın üzerinde yan yana duran birkaç vücut parçası görülüyordu. Fotoğraftaki iki koldan birini işaret etti. Özellikle trisepslerin yukarısındaki bir noktaya. “Şunları görüyor musun?” diye sordu.

Kaptan başını öne doğru eğdi ve gözlerini kıstı. 'Onları iyi görüyorum; Onlar neler?'

"Benler," diye yanıtladı Garcia, elindeki resmi kaptanın baktığı resmin yanına yerleştirerek. 'Doğum lekeleri.' Kişinin triseps kasındaki altı küçük, tuhaf şekilli koyu kırmızı ben kümesini gösterdi.

yanlışlıkla kamera karşısına geçmişti. Kolun odak dışı olmasına rağmen, bunda hiçbir yanılgı yoktu. Tamamen aynıydılar.

Doksan Bir

Yüzbaşı Blake bir süre daha hareketsiz oturdu, bakışları masasındaki fotoğraflara odaklandı. Doğum lekelerinin de parmak izleri kadar eşsiz olduğunu biliyordu. İki kişinin tam olarak aynı doğum lekesine sahip olma ihtimali yaklaşık altmış dört milyonda birdi. Tek yumurta ikizleri bile bunları paylaşmıyor. Baktığı gibi küçük bir kümede aynı altı doğum lekesine sahip iki kişinin bulunması neredeyse imkansızdı.

‘Yani bu, bu adamın olduğu anlamına geliyor. . .' Littlewood'un dairesinden alınan fotoğraftaki odak dışı kolun üzerine parmağını bıçakladı.

"Andrew Nashorn," dedi Garcia. ‘Katilin ikinci kurbanı.’ Gözleri yeni bir ışıltıyla parlıyor. “Yani birbirlerini tanıyorlar mıydı?” “Öyle görünüyor,” dedi Hunter. “Ya da en azından uzun zaman önce öyle yaptılar.” Resmi çevirdi; hiçbir şey olmadı. ‘Bu ne zaman çekildi?’ ‘Bunu analiz için laboratuvara gönderebiliriz ama Nathan’ın ne kadar genç olduğuna bakılırsa Littlewood görünüyor, yirmi yedi yıl önce evlenmiş olduğu ve o fotoğrafta alyans takmadığı gerçeğine bakılırsa, o fotoğrafın muhtemelen yirmi yedi ila otuz yıl öncesine ait olduğunu söyleyebilirim.'

Garcia da kabul etti.

Yüzbaşı Blake tekrar sandalyesine yaslandı, açıkça aklında bir şeyler vardı. Yukarıya baktı, vücudunu sağa doğru eğdi ve iki dedektifin yanından ofis kapısına doğru baktı. “Savcı kızı nerede?” Garcia omuz silkti.

Hunter, "Onu bu sabahtan beri görmedim" dedi.

“Eh, haklı olabilir gibi görünüyor.” Yüzbaşı Blake ayağa kalktı. ‘Bu katilin belirlenmiş bir gündemi olabilir. Bu onun katilin ikinci olay yerinde bulunan heykelin gölge görüntüsünü okumasıydı, değil mi? İki kurban iddia etti, iki kurban daha kaldı.” Gül ağacı masasının önüne doğru ilerledi. ‘Eh, şimdi üçüncüsünü aldı. Artık ikisinin

birbirini tanıdığını biliyoruz. İşlerinin doğası gereği, şüphesiz Derek Nicholson ve Andrew Nashorn en azından tanışıyorlardı. Nicholson'un üçüncü kurbanı tanıyıp tanımadığına dair bir fikrimiz var mı? Yıllar önce aynı arkadaş grubunun parçası mıydı?'

Hunter masaj yapmak için sol elini boynuna götürdü. “Bu bilgiye yaklaşık bir saat önce ulaştım Kaptan. Henüz çok fazla kazı yapmaya zamanım olmadı. Ama elbette bunu araştıracağız. Üst katta bize hâlâ başka şeyler verebilecek bir kutu eski fotoğraf var. Ama artık bakmamız gereken tamamen yeni bir açı var.”

Garcia, "Bunun kesinlikle bir şeylerin kokusu olduğunu söyleyebilirim, Kaptan," dedi. Kaptan hâlâ huzursuz görünüyordu ama Garcia haklıydı, ellerinde yeni bir şey vardı. Saatine baktı ve kapıyı açtı. “O halde kazmaya başla ve bir şey bulur bulmaz bana haber ver.” Şu anda Emniyet Müdürü ve Los Angeles Bölge Savcısı ile konuşmam gerekiyor.'

Doksan İki

Hunter gecenin çoğunu o karton kutunun içindeki her fotoğrafı inceleyerek geçirdi. Daha fazla düğün fotoğrafı, eski tatil fotoğrafları, Nathan Littlewood'un diğer arkadaşları ve ailesiyle birlikte çekilmiş birkaç fotoğrafı ve Littlewood'un tek oğlu Harry'nin (doğumu, ilk adımları, okuldaki ilk günü, mezuniyeti) fotoğraflarından oluşan geniş bir koleksiyon buldu. , onun ilk balosu. Temel olarak, evden ayrılana kadar hayatındaki her önemli olayı. Littlewood kesinlikle gururlu bir babaydı.

Saatlerce süren görsel aramanın ardından Hunter, Andrew Nashorn'un bu fotoğrafların hiçbirinde görünmediğinden emin oldu. Sahip oldukları tek şey buydu; eski bir resmin kenarında, yalnızca tricepsindeki küçük doğum lekeleri kümesiyle tanımlanabilen, odak dışı bir kol.

Hunter her fotoğraftaki yüzleri bir büyüteçle incelemişti. Hiçbirinin

Derek Nicholson olmadığından oldukça emindi ama "oldukça emin" demek yeterince emin değildi. Nicholson'ın kızları Olivia ve Allison ile temasa geçecek ve karşılaştırma için babalarının yirmili yaşlarının başındaki resimlerinin olup olmadığını kontrol edecekti. Belki de Nicholson, yaşlandıkça görünümü büyük ölçüde değişenlerden biriydi.

Hunter nihayet sabahın beşinden hemen önce uykuya dalmayı başardı. Sabah 8.22'de uyandı. Ensesindeki yara izi deli gibi kaşınıyordu. Beş dakika boyunca ensesine akmasına izin verdiği ılık suyun kaşıntıyı biraz olsun dindireceğini umarak uzun bir duş aldı.

İşe yaramadı.

Hunter bir saat sonra ofisine vardığında, Garcia masasında oturuyor, omuzlarını klavyesinin üzerine eğmiş, bilgisayar ekranında dikkatle bir şeyler okuyordu. Hunter fotoğraf kutusunu masasına koyarken başını kaldırdı.

“Bir şey var mı?” diye sordu Garcia beklentiyle, kutuyu işaret ederek. 'Hayır, hepsi bu. Her fotoğrafa, her yüze baktım. Elimizde olan tek şey parktaki o resim. Nathan Littlewood da Derek Nicholson'ı tanıyorsa bu kutuda buna dair hiçbir kanıt yok.'

'Evet ama bu yapmadığı anlamına gelmez. Bu işte dört kişi var, çılgın köstebekler gibi kazıyorlar, Nicholson'u Littlewood'a bağlayacak bir şey arıyorlar ve yirmi beş ila otuz yıl öncesine gidiyorlar.' Hunter başını salladı.

Garcia ayağa kalktı ve odanın köşesindeki kahve sürahisine doğru yürüdü. "Yüzde yüz emin olmak için, görüntü teknisyenlerinden birinden Littlewood'un dairesindeki fotoğraftaki doğum lekeleriyle otopsi fotoğraflarındaki doğum izlerini karşılaştırmasını istedim." Hiç şüphe yok. Boyutlar, mesafe, desen, her şey tamamen aynı. Bu Nashorn'un kolu.”

Garcia'nın sormasına gerek yoktu, ortağının yüzündeki uykusuzluğu görebiliyordu: İki fincan sade kahve doldurdu ve birini Hunter'a uzattı. Alice kapıdan içeri girerken, "Bil bakalım ne oldu" dedi, yüzünde gururlu bir gülümsemeyle.

Hunter ve Garcia aynı anda ona doğru döndüler.

'Birbirlerini tanıyorlardı.'

Doksan üç

Taze makyajına, özenle taranmış saçlarına ve kusursuz ütülenmiş eteğiyle bluzuna rağmen Alice yorgun görünüyordu. Onu ele veren gözleriydi. Uykusuzluktan kaynaklanan cesaret onlarda neredeyse görülüyordu. Ne Hunter ne de Garcia tek kelime etmedi.

Alice evrak çantasını masasının üzerine koydu. "Birbirlerini tanıyorlar," diye tekrarladı. ‘Andrew Nashorn ve Nathan Littlewood birbirlerini tanıyorlardı.’ Hunter, Alice'i dün sabahtan beri görmemişti. Öğleden sonra ofise dönmemişti. Haberi ondan duymadığını biliyordu ve sesinin ne kadar heyecanlı olduğuna ve kendisinin ve Garcia'nın onun izleyicileri olduğu gerçeğine bakılırsa, Littlewood's'ta bulduğu fotoğraf hakkında hiçbir şey bilmediği açıktı. daire.

‘Biz zaten. . Garcia konuşmaya başladı ama Hunter onun sözünü kesti. 'Bunu nereden biliyorsun?'

Gururlu gülümsemesi yayıldı. Alice evrak çantasından iki sayfa kağıt çıkardı. “Bu Nathan Littlewood’un cep telefonu faturasının bir parçası.” Çarşaflardan birini Hunter’a uzattı. “Dün ikiniz de dışarıdayken teslim edildiler. Bu . . .' ona ikinci sayfayı uzattı, '. . . Andrew Nashorn'dan aldığımız cep telefonu kayıtlarından geliyor.'

Hunter'ın listelerde arama yapmasına gerek yoktu. Alice sayıların altını çizmişti. Aynı telefon numarası Nashorn'un kayıtlarında üç kez, Littlewood'un kayıtlarında ise iki kez göründü.

'Bu bir eskort kızının numarası. Bağımsız, bir ajans değil, dedi Alice. ‘İkisi de aynı eskort kızını kullandı.’

Şüphe her iki dedektifin de yüzünü renklendirdi.

“Eskort mu?” diye sordu Garcia.

'Bu doğru. Kendine Nicole diyor.” Alice durakladı ve sağ işaret parmağını kaldırdı. ‘Bunu yeniden ifade etmeme izin verin. . . "İtaatkar Nicole". Belirli bir müşteri grubuna hitap ediyor.'

Garcia kahve fincanını bıraktı. 'Tamam, Nashorn ve Littlewood'un aynı telekızı kullandığını öğrenmenin kesinlikle araştırmamız gereken bir şey olduğuna katılıyorum, ancak bu mutlaka birbirlerini tanıdıkları anlamına gelmez.'

“O bir telekız değil,” diye düzeltti Alice onu. 'O itaatkar bir eskort. Oldukça uzmanlaşmış bir hizmet sunuyor. Onun sözleri, benim değil.” “Onunla konuştun mu?” Garcia gerçekten şaşırmıştı.

“Dün gece.” Alice başını salladı.

Her iki dedektif de bunu beklemiyordu.

“Bakın, ikinizin de yeni ipuçları peşinde olduğunuzu biliyordum. Dün geç saatlerde bu bilgiye rastladım ve beklemek yerine biraz daha derine inmeye karar verdim. Öyle oldu ki dün gece onunla buluşmayı başardım ve konuştuk.'

“Onu konuşturmayı nasıl başardın?” Garcia, Los Angeles'taki yasa dışı seks ticaretiyle bağlantılı herhangi birini konuşturmanın kolay olmadığını deneyimlerinden biliyordu. “Ona polis ya da muhabir olmadığımı kanıtladım ve bana vereceği bilgi ne olursa olsun onun için asla zararlı olmayacağına dair güvence verdim.” “Ve bu işe yaradı mı?”

‘Ayrıca benim önüme açık, sizin polis memurları olarak genellikle sahip olmadığınız farklı yollar da var.’

Garcia, "Ona para ödedin" diye bitirdi.

Alice, "Her zaman işe yarıyor" diye itiraf etti. "Sizce savcılık muhbirlerine çörek ve sıcak süt vererek onları nasıl elinde tutuyor?" O bir *itaatkar eskort*. Sadece konuşmaktan daha kötü şeyler yapmak için para alıyor. Konuşma karşılığında para almak muhtemelen onun şimdiye kadarki en kolay işiydi. Ayrıca ona bedava hapisten çıkış kartı verdim. Ona bir avukata ihtiyacı olursa beni aramasını söyledim ve bu onun mesleği açısından çok cazip bir teklif.' Garcia itiraz edemedi. “Peki ne hakkında konuştun?”

“Kendin duyabilirsin.” Alice evrak çantasından bir Diktafon çıkardı ve onu Hunter'ın masasına koydu. “Bunu daha önce de yapmıştım.” Her iki dedektife de hızlıca göz kırptı.

Şaşıran Hunter ve Garcia masaya yaklaştılar.

Alice, "Her şey ayarlandı" dedi. ‘Az önce ona Andrew Nashorn’un resmini göstermiştim.’ Oynat düğmesine bastı.

'*Ah evet Paul, neredeyse müdavimlerinden biri. Onu neredeyse ayda bir görüyorum. Bazen daha fazla, bazen daha az.*'

Minik hoparlörden gelen ses çok kadınsı ve şehvetliydi, muhtemelen yirmili yaşlarının ortasında olan birinin sesi; Ancak Sokakta yaşayan bir insandan bekleyeceğiniz türden sert bir tarafı vardı. “Paul?” Alice'in soru soran sesi hoparlörlerden duyuldu.

'*Kullandığı isim bu. Bakın, müşterilerimden hiçbirinin telefonlarını kullanmadığını biliyorum.*

*gerçek isimler. Bana adının Paul olduğunu söyledi, ben de ona Paul diyorum. Bu işler böyle yürüyor hanımefendi.*Kısa bir duraklama oldu. '*Sert oynamayı seviyor.*"*Kaba?*'

'*Evet. Beni bağlamayı, ağzımı tıkamayı, bazen gözlerimi bağlamayı, biraz tokat atmayı seviyor. . . bilirsin, sert adamı oyna.*Nicole kıkırdadı. '*Sorun değil, ben de bundan keyif alıyorum.*'

Hunter, son yorumun Alice'in şok olmuş bir yüz ifadesi nedeniyle yapıldığını tahmin etti.

'*O sana mı geldi?*'

'*Bazen. Bazen onun teknesine gidiyordum. Bazen profesyonel bir zindan kiraladı. Los Angeles'ın çeşitli yerlerine dağılmış birkaç tane var. Ekipman daha iyi.*'

'*Ve ne kadar zamandır bir . . . müşteri?*'

'*Birkaç yıl.*'

'*Onu en son ne zaman gördün?*'

'*Çok uzun zaman önce değil.*'

'*Daha spesifik olabilir misiniz?*'

Karıştırılan nesnelerin sesiyle seslendirilen yeni bir kısa duraklama oldu. Hunter, Nicole'ün bir el çantasına ya da çekmeceye uzandığını tahmin etti.

'*Beş haftadan biraz daha uzun bir süre önce, 13 Mayıs.*'

'*Peki ya bu adam?*'

Alice kaydı duraklattı. "Tam o sırada ona Nathan Littlewood'un bir resmini gösterdim," diye açıkladı ve devam etmesine izin vermedi.

'*Evet, onu da görüyorum. . . zaman zaman. Ama Paul'ü gördüğüm kadar sık değil. Bu kendine Woods diyor.*Bu sefer daha hareketli bir kıkırdama. '*Ne demek istediğimi anlıyorsan, tam olarak bu şekilde ifade etmem ama onun sevdiği isim bu, ben ona bu ismi takıyorum.*'

'*O da mıydı? . . "kaba"?*'

Nicole ona çok yaşlı gelen kirli, gırtlaktan bir kahkaha attı. '*Bütün müşterilerim kendi tarzlarında kabadır bayan. Bu yüzden Batı Hollywood'dan saati iki dolar kazanan bir kaltak yerine bana geliyorlar. Burada verdiklerinin karşılığını alıyorlar.*'

Alice ofiste hafifçe başını salladı, belli ki bir kadının para için nasıl sözlü ve fiziksel tacize ve diğer aşağılamalara maruz kalabileceğini anlayamamıştı.

'*Peki onu en son ne zaman gördün?*'

Birkaç sayfa daha çevriliyor. '*Ayın başında, 2 Haziran.*'

'*Size bir resim daha göstereyim.*Alice, Hunter ve Garcia'ya bakarak 'Derek Nicholson' kelimesini söyledi.

'*Hayır. Onu daha önce hiç görmedim.*'

'*Emin misin?*'

Birkaç sessiz saniye. '*Evet, olumlu.*'

'*Yani müşteri değil miydi?*'

'*Ben de az önce bunu söyledim hanımefendi.*'

'*Tamam, bir şey daha var. Paul ve Woods'un birbirini tanıyıp tanımadığını biliyor musun? Hiç sizinle birlikte bir seans ya da buna benzer bir şey yaptılar mı?*'

'*Hayır, grup seansları yapmıyorum. Çok yoğun. Ve müşterilerim çok açgözlü. Beni rezerve ettiklerinde, tamamen kendilerine ait olmamı istiyorlar.*Başka bir gırtlaktan kahkaha. '*Ama evet, birbirlerini tanıyorlardı. Woods bu şekilde müşteri oldu. Paul yıllar önce benimle ilk görüşmeye başladığında muhtemelen beni de görmek isteyecek bir arkadaşı olduğunu söylemişti. Ona numaramı arkadaşına iletmesini söyledim. Bir hafta sonra Woods beni aradı.*'

Doksan Dört

Alice kayıt cihazını kapattığında Hunter ona önceki gün Nathan Littlewood'un dairesinde bulduğu şey hakkında bilgi verdi. Büyük keşfinin o kadar da büyük olmadığının ortaya çıkmasıyla yaşadığı hayal kırıklığını gizleyemedi ama Hunter bunun önemli olduğunu biliyordu. Littlewood'un dairesinden aldığı fotoğraftan öğrendiğine göre Andrew Nashorn ve Nathan Littlewood birbirlerini yaklaşık otuz yıl önce tanıyorlardı. Alice'in öğrendiği şey o zamandan beri iletişim halinde olduklarıydı ki bu tamamen yeni bir keşifti. Hunter eski arkadaşlarla (okuldan, üniversiteden, mahalleden veya eski işyerinden kişilerle) teması kaybetmenin kolay olduğunu biliyordu. Nashorn ve Littlewood'un otuz yıl önce bir öğleden sonrayı parkta bira içerek geçirdiklerini öğrenmek arkadaş oldukları anlamına gelmiyordu. Alice'in keşfi bunların geçmişte ve hâlâ da öyle olduğunu kanıtlamıştı.

Alice, "Tüm telefon kayıtlarını inceledim" dedi. Nashorn ile Littlewood arasında doğrudan bir temas yok. En azından o telefon aracılığıyla değil. Ama bildiğiniz gibi birçok insanın birden fazla cep telefonu var ve bazen ikinci telefonları da takip edilemeyen türden oluyor.'

'Derek Nicholson'a ne dersiniz?'

Alice, "Gecenin yarısını onun için elimizdeki tüm telefon kayıtlarını gözden geçirmekle geçirdim" dedi. 'Kanser teşhisi konmasından altı ay öncesine dönüyoruz. Ne Nashorn'un ne de Littlewood'un cep telefonu numaraları ortaya çıktı. Numarası da faturalarında görünmüyor."

Öğleden sonranın sonlarına doğru Garcia, kazı ekibinden bir ön rapor aldı. Şimdiye kadar kurbanların okul ve üniversite kayıtlarını, ilk adresleriyle birlikte kontrol etmeyi başarmışlardı. Üçünün de birbirini mahallelerinden ya da öğrenim kurumlarından tanıdığını gösteren hiçbir şey bulamamışlardı. Garcia onlara spor salonu üyelikleri,

sosyal kulüpler, geriye kalan ne varsa araştırmaya devam etmelerini söyledi.
bir kağıt izinin arkasında; ancak o kağıt izi bir zamanlar mevcut olsaydı bile bugün onu bulmanın neredeyse imkansız olacağını anlamıştı.

Güneş çoktan batmıştı ve hayal kırıklıklarıyla dolu bir gün daha geçmişti. Hunter masasında otururken yorgun bir şekilde içini çekti, dirseklerini masaya dayadı ve alnını avuçlarının içine dayadı. O gidiyordu

Bütün notlarını ve suç mahalli fotoğraflarını milyonlarca kez gözden geçirdi ve şu anda bulmaca her zamankinden daha zor görünüyordu. Başı, kolay kolay geçemeyeceğini bildiği bir acıyla zonkluyordu. Zihninde sorular birbiriyle çarpışıp duruyordu ama cevaplar ortada yoktu.

Neye bakıyorlardı? Yalancı anlamına gelen çakal ve kuzgun mu? Olası kurbanlara tepeden bakan bir şeytan figürü – toplam dört tane mi? Birisi bir kutunun içindeki başka birine bakıp onu işaret ediyor mu? Bu bir tabut muydu? Bu görüntülerin bir cenaze törenini mi temsil etmesi gerekiyordu? Bu yüzden mi ellerine geçen bir sonraki fotoğrafta dizlerinin üstüne çökmüş dua eden birine benziyordu? Yoksa o bir çocuk muydu? Peki birbirleriyle nasıl bir ilişki içindeydiler?

“İçki mi?” dedi Garcia masasından.

“Hımm?” Hunter başını kaldırdı ve birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

“Hadi bir şeyler içmeye gidelim.” Garcia saatine baktı ve çoktan kalktı. 'Bu ofis klostrofobik, cehennem gibi sıcak ve yemin ederim yaklaşık iki dakika önce kulaklarınızdan duman çıktığını gördüm. İkimizin de molaya ihtiyacı var. Hadi gidip bir içki içelim, belki biraz yiyecek ve kesinlikle biraz dinlenelim. Yarın yeniden başlayabiliriz.'

Hunter'ın buna karşı hiçbir argümanı yoktu. Eğer beyninde sigortalar olsaydı bazıları uzun zaman önce yanmış olurdu. Omuz silkti ve bilgisayarını kapatmaya başladı.

'Evet, bir içki harika bir fikir gibi geliyor.'

Doksan Beş

Muhtemelen Los Angeles şehir merkezindeki en pejmürde dekora sahip olan Bar 107, PAB'dan sadece bir blok ötedeydi. Komünist Rusya'dan daha kırmızı spor duvarları, vinil kabinleri ve eski püskü-şık garaj satışı temasıyla mekan, çok çeşitli kokteylleri ve İskoç viskileriyle birçok kişi tarafından tercih edilen dört odalı retro bir içki mekanıydı.

Bar 107 meşguldü ama aşırı derecede değil. Hunter ve Garcia uzun, cilalı barın en uzak ucuna oturdular ve her biri 10 yaşındaki Aberlour'dan birer shot ısmarladılar.

Kadın barmen davetkar bir gülümsemeyle "Harika seçim" dedi. Sarı saçları dağınık bir topuz halinde toplanmıştı ama saç uçlarının aşağıya doğru inip çıplak boynunu okşamasında çok çekici bir şeyler vardı.

Hunter, Scotch'undan bir yudum aldı ve koyu renkli sıvının ağzında dolaşmasına izin verdi; Aberlour'un tadını zenginleştiren, ama şarabın damak tadının hakimiyeti ele geçirmesine izin vermeyen şeri tadından tam anlamıyla keyif aldı.

Garcia sessizce, iyi giyimli bir çiftin bara gelip art arda ikişer shot tekila içmesini izledi. Dudaklarındaki gülümseme ona bir şeyi kutladıklarını söylüyordu. Adamın yüzündeki ifade, kadına gerçekten arzu duyduğunu ama kadının muhtemelen asla pes etmediğini söylüyordu. Belki bu gece onun şanslı gecesi olabilirdi. "Anna nasıl?" diye sordu Hunter.

Garcia gözlerini çiftten uzaklaştırdı. 'Evet, harika biri. Yeni ve çılgın bir diyete başladı. Biliyorsun, bu yok, bu yok, akşam yediden sonra karbonhidrat yok.' Yüzünü buruşturdu.

‘Bunların hiçbirine ihtiyacı yok.’

'Biliyorum. Ona bunu anlatmaya devam ediyorum. Ama beni dinlemiyor.” Kıkırdadı. “Kimseyi dinlemiyor.” Durdu ve viskisini yudumladı. 'Sürekli seni soruyor, biliyor musun? Nasılsın falan.'
'Üç hafta önce sizin mekanınızda sizinle akşam yemeği yedim.'

'Biliyorum ama o böyle. Ve eğer ben iyi uyuyamıyorsam, bu muhtemelen senin de hiç uyumadığın anlamına geldiğini biliyor. O umursuyor, Robert. Bu onun doğasında var."

Hunter'ın gülümsemesi şefkat doluydu. 'Evet biliyorum. Ona iyi olduğumu söyle.' 'Ben biliyorum ama o daha iyisini biliyor.' Garcia kağıt peçetenin kenarlarını katlayarak oynamaya başladı. 'Biliyor musun, senin nasıl birisiyle birlikte olmadığını anlayamıyor.'

Hunter sağ kulağının altını kaşıdı ve derisinde küçük, acı veren bir şişlik hissetti. Bir stres sivilcesi yeni ortaya çıkmaya başlıyordu. Onu yalnız bıraktı. 'Evet, biliyorum, beni bazı arkadaşlarıyla tanıştırmaya çalışıyor.'

Garcia güldü. 'Ve sen sinsice oradan çıkmaya devam ediyorsun. Ama biliyorsun, belki de haklıdır."

Hunter ortağına komik bir şekilde baktı.

Garcia da onun bakışlarına karşılık verdi. 'Senden gerçekten hoşlanıyor, biliyor musun? Alice." "Ne?" Hunter'ın bunun nereden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Senden gerçekten hoşlandığını biliyorsun, değil mi?"

Hunter bir an Garcia'yı inceledi. 'Peki bunu nasıl biliyorsun?' 'Çünkü gözlerim var. Bunu almak için dedektif olmaya bile gerek yok. Kör adamı oynama, Robert."

Hunter hiçbir şey söylemedi ve tekrar bardağına uzandı.

'Cidden, senden hoşlanıyor. Bu, sen bakmadığın zamanlarda onun sana bakış tarzındadır. Sen gittiğinde sana bakışında *öyle* arıyorum. Bana okulu hatırlatıyor. Bilirsin, birine aşıksın ama bir şey söyleyemeyecek kadar utanıyorsun. Biliyorum çünkü çok utangaçtım. Nihayet Anna'ya çıkma teklif etmem uzun zaman aldı.' Garcia bu anın nefes almasına izin verdi. 'Belki de onu bir içki içmeye, hatta akşam yemeğine çıkarmalısın. O hoş bir kız. Çekici, zeki, kararlı. . . Hiçbir bekar erkeğin onu dışarı çıkarmak istememesi için bir neden düşünemiyorum. Alınmayın ama Anna haklı; istikrarlı bir ilişkiye sahip olabilirsiniz.'

"Teşekkürler Dr. Love, ama bu halimle gayet iyiyim."

'İyi olduğunu biliyorum. Kadınların sana nasıl baktığını gördüm.' Barmen ne zaman yanından geçse gözleri bir an Hunter'ın

üzerinde oyalanırdı. Hunter ve Garcia bunu fark etmişlerdi.

'Bakın, beni yanlış anlamayın, burada gerçekten çöpçatanlık yapmaya çalışmıyorum. Bu konuda berbatım ve senin özel hayatın beni hiç ilgilendirmiyor. Tek söylediğim, Alice'i arkadaşça bir içki içmeye götürün. Onu bizim dışımızdan tanıyın Çalışma ortamının ölü insan resimleriyle dolu olduğunu da ekleyebilirim. Kim bilir? Siz sadece tıklayabilirsiniz.'

Hunter viskisini bardağında döndürdü. “Komik bir şey duymak ister misin?” dedi. ‘Birbirimizi önceden tanıyorduk.’ ‘Kim? Sen ve Alice?'

Hunter başını salladı.

'Ne? Gerçekten mi?'

Hunter başını salladı.

'Nereden?'

Hunter ona söyledi.

'Vay be, bu bir tesadüf. Yani o da mı harika bir çocuktu? Evlat, şimdi kendimi kutudaki aptal gibi mi hissediyorum?'

Hunter gülümsedi ve viskisini bitirdi. Garcia da aynısını yaptı. Garcia, "Dava hakkında konuşmak istemiyorum" dedi, "çünkü buraya eve gitmeye hazırım ama *Sen* komik bir şey duymak ister misin? Gölge olanlar da dahil olmak üzere kuklalardan nefret ediyorum. Çocukluğumdan beri bunu yapıyorum.'

'Gerçekten mi?'

'Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama her zaman onlarda kötü bir şeyler olduğunu düşündüm. Hiçbir şey beni kukla tiyatrosundan daha fazla korkutamaz. Ve beşinci sınıf öğretmenim bize her ay bir kukla oyunu sahnelettirirdi. Ya onları manipüle etmem ya da sınıfın geri kalanıyla birlikte oturup izlemem gerekiyordu.' Rahatsız bir şekilde kıkırdadı. 'Kim bilir? Belki de katil benim öğretmenimdir ve sırf bana musallat olmak için geri dönmüştür.”

Hunter gülümsedi ve ayrılmaya hazır bir şekilde ayağa kalktı. 'Keşke' Bu işleri çok daha basit hale getirir.'

Doksan Altı

Hunter kendini o kadar bitkin hissediyordu ki bu gece hiçbir uykusuzluk onu uyanık tutamazdı. Dairesine döndüğünde sıcak bir duş daha aldı ve kendine bir kadeh daha viski doldurdu. Baş ağrısına ve yorgun kaslarına karşı, aklına gelebilecek tüm ilaçlardan daha iyi işe yaradı.

Oturma odasının ışıklarını kapalı tuttu ve kanepeye yöneldi. Solmuş duvar kağıdını, eski halıyı ya da uyumsuz mobilyaları görmesine gerek yoktu.

Hunter televizyonunu en son ne zaman açtığını bile hatırlamıyordu. Kesinlikle televizyoncu değildi ama ne kadar önemsiz olursa olsun aklını meşgul edecek bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. En azından bir geceliğine düşüncelerinin ondan kaçıp davaya dönmesini engelleyecek bir şey vardı; gerçekten bağlantıyı kesmeye ihtiyacı vardı. Okumayı sevmesine rağmen kitaplar beynini heyecanlandırıyor, televizyon ise onu uyuşturuyordu.

Gece geç saatlere kadar süren spor programları veya çizgi filmler için kanalları aradı, ancak kablolu veya uydu TV olmadığında kanal seçimi oldukça sınırlıydı. Eski bir Dünya Güreş Federasyonu şovunun tekrarına razı oldu. Eğlenceli ama uykunun kontrolü ele geçirmesini engelleyecek kadar değil. Yavaş yavaş bedeni ve zihni mücadeleyi bıraktı ve huzursuz bir uykuya daldı.

Kabusların başlaması uzun sürmedi. Ve dalgalar halinde ona doğru geldiler; boş bir oda, çıplak tuğla duvarlar, tavanın ortasındaki bir telden sarkan tek, loş bir ampul, tüm köşeleri koruyacak kadar zayıftı.

bir gölgede. Her şey o kadar canlıydı ki odanın kokusunu alabiliyordu; nemli, küflü, ter, kusmuk ve kan kokuyordu. Rüyasında sadece bir seyirciydi, gözlerinin önünde olup bitenlere müdahale edemiyordu.

İlk önce Garcia'nın kirli metal bir masanın üzerinde baygın

yattığını ve birisinin onu mutfak bıçağıyla yavaşça parçalara ayırdığını gördü. Nasıl olursa olsun Hunter ne kadar denediyse de saldırganın yüzünü asla göremedi. Metal masanın üzerindeki kurban göz açıp kapayıncaya kadar değişti. Garcia ortalıkta görünmüyordu. Yüzü olmayan katil bu sefer bıçağını Garcia'nın karısı Anna'ya doğru kullanıyordu. Dehşete düşmüş çığlıkları sonsuz bir döngü halinde odanın içinde yankılanıyordu.

Hunter kanepede seğirdi.

Bir sahne değişikliği daha.

Bu sefer kurban Alice Beaumont'tu ve parçalama süreci yeniden başladı. Odanın zemini kanla kaplanmıştı. Hunter, tanıdığı, değer verdiği bu insanların, ikinci sınıf bir korku filmi gibi gözlerinin önünde katledilmesini izlemekten acizdi.

Birkaç dakika sonra katil, vücut parçalarını Play-Doh gibi kullanarak, onları kalıplayıp grotesk, şekilsiz heykeller haline getirmeye başladı. Hunter'ın tek duyabildiği, katilin ara sıra çıkardığı hareketli kahkahalardı; tıpkı yeni oyuncaklarıyla en iyi zamanlarını geçiren bir çocuk gibi.

Hunter'ın gözleri sanki birisi onu sarsarak uyandırmış gibi aniden açıldı. Alnı ve boynu soğuk terden sırılsıklamdı. Hâlâ oturma odasındaydı, televizyon hâlâ açıktı, siyah beyaz bir film gösteriyordu. Hunter hâlâ kabusunun içinde kilitliyken bir şekilde Garcia'nın barda ona söylediği bir şeyi hatırladı ve beyni çılgın bir bağlantı kurdu.

Ayağa fırladı ve saatine baktı: 6:08. Yaklaşık altı buçuk saattir uyuyordu. Korkunç rüyalara rağmen baş ağrısı geçmişti, beyni tazelenmiş ve dinlenmiş hissediyordu ama ofisine geri dönmesi gerekiyordu. Bunu daha önce düşünmediğine inanamıyordu.

Doksan Yedi

Garcia PAB'a vardığında Hunter yaklaşık bir buçuk saattir resim panosunun önünde oturuyordu. Zihninde düzinelerce senaryo vardı

ve beyninin durmaksızın sorduğu soruları çaresizce yanıtlamaya çalışıyordu. Bu soruların hepsine cevap verememiş olsa da bir senaryo diğerlerinden daha mantıklıydı ve bu fikri herkesin gözünden kaçırmak istiyordu.

Yüzbaşı Blake, Hunter'ın ofisinde gruba katılan son kişiydi. Alice beş dakika önce gelmişti.

Hunter, dikkatlerini resim panosuna çekerek, "Bir teori buldum" dedi. Fotoğraflardan birkaçını farklı bir sırayla yeniden konumlandırmıştı. 'Lütfen sabırlı olun ve beni dinleyin, çünkü ilk başta biraz çılgınca gelebilir.'

Yüzbaşı Blake yüzünü buruşturdu. “Kurbanlarını parçalayan ve onların vücut parçalarını heykeller ve gölge kuklaları yapmak için kullanan bir katilimiz var Robert. Bu eylemlerin arkasında yatan herhangi bir teori, doğru olsun ya da olmasın, en azından biraz çılgınca olmalı. Hiçbirimizin burada çok fazla bir neden beklediğini sanmıyorum. Elinde ne var?'

"Tamam," diye başladı Hunter. 'Bu heykellerin ve gölge görüntülerin ardındaki anlamı anlamaya ve tanımlamaya çalışırken ne kadar çaba harcadığımızı hepimiz biliyoruz. Dört gün önce üçüncü kurbanımızı ve dolayısıyla üçüncü heykel ve gölge resmimizi aldığımızdan beri, bu karışıklığa bir anlam verebilmek için aklımıza gelen her kombinasyonu deniyoruz. Carlos ve ben fotoğraflara tek tek bakmak yerine grup halinde bakmayı bile denedik.'

Garcia başını salladı. 'Görüntülerin bir şekilde birbirine bağlanarak başka bir şey, belki daha büyük bir görüntü oluşturabileceğini düşündük. Her şey başından beri bir yapboz gibiydi. Belki de katilin bizden yapmamızı istediği şey buydu. Bulmacayı tamamlamak için bize verdiği parçaları doğru konuma yerleştirin.'

Yüzbaşı Blake ilgiyle kaşını kaldırdı.

Garcia başını sallayarak heyecanını bastırarak, "Elimizde hiçbir şey yok, Kaptan," dedi. 'Parçaları hangi şekilde birleştirirsek birleştirelim, hiçbir sonuca varamadık. Her heykel ayrı bir gölge görüntüsü oluşturur, işte bu kadar. Bağlantılı değiller.'

Hunter kabul etti. 'Birbirlerinden bağımsız oldukları, tamamlanmamış bir resmin küçük parçaları olmadığı sonucuna

vardık.' 'Tamam' dedi kaptan. “Yani sen de onların bireysel anlamlarını anlamaya çalışmak için geri döndün.”

"Evet," diye itiraf etti Hunter. 'Fakat dün ikinci kurban Andrew Nashorn ile üçüncü kurban Nathan Littlewood'un da birbirlerini - muhtemelen gençliklerinin sonlarından beri - tanıdıklarının keşfedilmesiyle yeni olasılıklar üzerine düşünmeye başladım.'

“Mesela?” diye sordu Kaptan.

‘Carlos dün gece yarısına kadar gerçekleşmeyen bir şey söyledi ama bunu daha önce düşünmem gerekirdi.’

Yüzbaşı Blake ve Alice'in dikkati Garcia'ya kaydı, o da dönüp Hunter'a baktı.

'Ne dedim?'

'Kuklalardan hiç hoşlanmadığını. Ve bana beşinci sınıf öğretmeninden bahsettin.”

Yüzbaşı Blake bakışlarını sıkılaştırdı.

Garcia sanki hiçbir şey yokmuş gibi omuz silkti. 'Kuklalar beni korkuturdu. Bir bakıma hala öyleler."

Alice, “Peki ya beşinci sınıf öğretmenin?” diye sordu.

“Bir tiyatro dersi ayarladı ve bize her ay bir kukla oyunu sahnelettirdi.” Garcia endişeyle sol yanağını kaşıdı. 'Oğlum, o dersten nefret ediyordum. O öğretmenden nefret ediyordum. Bütün yıl boyunca nefret ettim.”

Hunter, "Ve bu daha önce hiç düşünmediğim bir açı" dedi.
“Hangi açıdan bahsediyorsun, Robert?” dedi Kaptan Blake.
'Çünkü hiçbirini düşünmüyorum *biz* onu da gör.”

'Bir tiyatro, Kaptan. Bir kukla tiyatrosu.' Hunter kendisini ilk suç mahalli olan Derek Nicholson'ın evindeki heykelin kopyasının yanına konumlandırdı. ‘Kuklalar tiyatrolarda tek bir amaçla kullanılıyor.’

Herkesin yüzünden sadece küçük bir şaşkınlık geçti.

“Bir oyun sahnelemek için mi?” dedi Alice.

Bir saniye sonra Garcia, "Bir hikaye anlatmak için" yorumunu yaptı.

Avcı gülümsedi. 'Kesinlikle.'

Doksan sekiz

Yüzbaşı Blake'in gözleri hızla Garcia ile Alice'in yüzlerini taradı; ikisi de henüz Hunter'la aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu. Hunter sorulmayı beklemedi. 'Bence başından beri doğru yolda gidiyorduk, sadece yanlış kapıyı çalıyorduk. Burada daha büyük bir resim var." Tahtayı işaret etti. 'Ama bu tek bir görüntü değil. Ve gölge kuklaları da ipucuydu." Hunter devam etmeden önce boğazını temizledi. 'Sanırım katil bir oyun sahneliyor. Tıpkı bir kuklacı gibi. Bize bir hikaye anlatıyor, her seferinde bir sahne veriyor.'

Şaşkın sessizlik.

Aynı anda herkesin kararsız gözleri Hunter'dan ayrıldı ve tahtadaki resimlere geri döndü. Alice alt dudağını çiğnemeye başladı. Hunter onun bunu bir şeye konsantre olurken yaptığını fark etmişti. Onunla kalmak için çok çabaladıklarını görebiliyordu.

"Elimize geçen ilk görüntüden başlayarak sana ne demek istediğimi göstereyim." Işıkları kapattı, fenerini açtı ve ışınını kopya heykelin üzerine tuttu. Arkasındaki duvarda köpek ve kuş benzeri gölge görüntüleri bir kez daha belirdi.

'Bu ilk görüntünün bir çakal ve kuzgun olduğunu belirledik. Alice'in bu iki hayvanın birleşimi için doğru yorumu bulduğuna hiç şüphem yok; bu, yalancı, düzenbaz, ihanet eden biri anlamına gelir. Ayrıca bu yorumu doğrudan ilk kurbana bağlamakta haklı olduğumuzu düşünüyorum. Katilin zihninde Derek Nicholson bir yalancıydı.'

Yüzbaşı Blake, "Evet, bu konuda hepimiz hemfikiriz" dedi.

Hunter ışıkları tekrar açtı ve ikinci olay mahallinde bırakılan heykel olan Andrew Nashorn'un teknesinden elde ettikleri gölge fotoğrafını işaret etti. Fotoğrafta, ayakta duran iki kişiye ve biri diğerinin üstünde yerde yatan iki kişiye benzeyen büyük, boynuzlu, şeytana benzer bir yüz görülüyordu. 'Şimdi, bu ikinci görüntüyle,

Sanırım doğru yaptığımız şeyler ve yanlış yaptığımız şeyler var.' Alice'e başını salladı. “Sanırım Alice, katilin muhtemelen bir amacı olduğunu söylerken yine haklıydı. Belirli kurbanların peşinde. Onları halkın içinden rastgele seçmiyor. Bu heykeli yarattığı sırada Nicholson ve Nashorn adında iki kişiyi öldürmüştü. Yerde yatan bu iki figürün onları temsil ettiğini düşündük.' diye görselde onları işaret etti. ‘Ve görünen o ki listesinde ayakta duran iki figürle temsil edilen iki isim daha vardı.’

Kaptan Blake tahtaya yaklaştı. 'Ve bunun yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?' 'Kısmen. Yerdeki bu ikisinin, öne sürüldüğü gibi, o sırada öldürülen iki kurbanı temsil ettiğini düşünmüyorum. Ama belki de ayakta duran bu iki kişi, ikinci cinayet sırasında katilin ölüm listesinde hâlâ iki ismin daha bulunduğunu gösteriyor.'

Garcia düşünürken dudaklarını dişlerinin üzerine kıvırdı. “Peki sence sahadaki iki kişi neyi temsil ediyor?”

'Bir kavga.'

Sonraki birkaç saniye boyunca yine sessizlik hakim oldu. Herkes kaşlarını çattı ve gözlerini kıstı, Hunter'ın yeni ışığı altında onu işlemeye çalıştı. Hunter, "Tamam, izin verin size tüm bu görüntünün ne anlama geldiğini düşündüğümü açıklayayım," dedi ve yeniden herkesin dikkatini çekti. ‘Dört kişilik bir arkadaş grubu hayal edin ve şimdilik bu dördünün Nicholson, Nashorn, Littlewood ve henüz kimliğini tespit edemediğimiz dördüncü bir kişi olduğunu varsayalım. Bu arkadaş grubu içki içmeye ya da parti gecesine falan çıkıyor. Çok sarhoş oluyorlar, erkeklerin bazen yaptığı gibi çok gürültücü oluyorlar, hatta belki çok kafayı buluyorlar ve sonunda dışarıdan biriyle ya da aslında kendi gruplarının bir parçası olan biriyle tartışmaya giriyorlar. Tartışma büyüyerek yumruklaşmaya dönüşüyor. Her ne kadar şaka olarak başlamış olsa da. . Hunter, yerde yığılı olan iki resmi bir kez daha işaret etti, '. . . tek bir şeyle bitmedi.”

Garcia çenesini çimdikliyor, Hunter'ın her sözünü takip ediyor ve yavaş yavaş ortağının düşünce çizgisine doğru ilerliyordu. Aniden noktalar birleşti. 'Ve onu öldürdüler' dedi.

Daha önce defalarca baktığı gölge görüntüsü artık gözlerinin önünde yepyeni bir anlam kazanmıştı. Garcia, "Kavga tamamen

kontrolden çıktı" diye devam etti. 'Grubun geri kalanı etrafta duruyor, izliyordu ya da belki hepsi sırayla yumruk atıyor ve tekme atıyordu. Bir tane alır
şakağa yanlış tekme, tökezleme ve kafanın kaldırım taşına, duvara veya başka bir şeye çarpması ve yumruk sona erer. . . kötü.'

Hunter başını salladı. 'Muhtemelen kasıtsız oldu, ama sanırım biri öldürüldü. Teori bu."

Resme bakarken, Hunter'ın yorumunu dinlerken, sanki görüntü Kaptan Blake'in gözleri önünde şekil değiştirmiş gibiydi.

Alice, "Ama o zaman ya birisini kaçırıyoruz ya da rakamları yanlış anlıyoruz" diye katıldı.

Kaptan, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

'Bu gölge resme ilk baktığımızda, katilin zaten iki kişiyi öldürdüğünü biliyorduk ve ayakta duran iki figürle temsil edilen iki kişinin daha peşinde olduğuna inandık. Bu görüntü yerde kavga eden ve diğerlerinin izlediği iki kişiyi temsil ediyorsa ve Robert'ın önerdiği gibi içlerinden biri kazara ölüyorsa, geriye üç figür kalıyor. Kavgadan çıkan ve ayakta kalan ikisi." Üç parmağını kaldırdı. 'Şu anda üç kurbanımız var: Nicholson, Nashorn ve Littlewood. Bu da katilin hepsini ele geçirdiği anlamına gelir. Listesi tamamlandı."

"Onu unutuyorsun." Hunter resimdeki en büyük figürü işaret etti. Muhtemel dövüş sahnesine bakan, boynuzlara benzeyen çarpık kafa. "Bu figürün katili temsil ettiğini düşünmüştün, hatırladın mı?" Bir şeytan gibi. Öyle olduğunu düşünmüyorum. Bence her cinayette katil, heykeli ve onun oluşturduğu gölge imajını temsil etmek için kullanıyor. *O* spesifik kurban. Bunun Andrew Nashorn'un teknesinde bırakılmasının bir nedeni var. Sanırım Şeytan benzeri figür Nashorn'u temsil ediyor.'

"Peki neden boynuzlar?" diye sordu Kaptan Blake.

'Belki de onun lider ya da kışkırtıcı olduğunu belirtmek için. Bunun gibi her adam grubunda her zaman en iyi olan biri vardır Kaptan. *KAFA*. Herkesin takip ettiği kişi. Belki de kavgayı başlatan Nashorn'du. Veya belki de bunu durdurmak yerine katılımcıları yumruklamaya devam etmeye teşvik eden oydu.'

Odayı huzursuzluk sarmıştı.

Hunter herkese teorisini düşünmesi için zaman verdi.

Alice, "Belki de o kişi ölmemiştir" dedi. ‘Belki haklısın, belki kavga vardı ama kurban ölmek yerine fiziksel, hatta zihinsel engelliydi. Belki bunca yıldan sonra o kurban geri dönmüştür ve intikam almak istemektedir.'

Hunter başını salladı. ‘Hayır, kurban

öldü.’ ‘Nasıl emin olabiliyorsunuz?’

‘Çünkü katil bize anlatıyor.’

Doksan Dokuz

Hunter dikkatlerini panodaki son iki gölge fotoğrafa çekti. Nathan Littlewood'un ofisinde bırakılan iki parçalı heykelin oyuncuları.

'Son olay yerinde katil bize iki gölge resim bıraktı' dedi, 'ama sanırım biz bunları ters sırada okuduk. Bu, ikisinden ilki olmalı.' Littlewood'un sağ kolu ve eli tarafından oluşturulan görüntüyü işaret etti; diz çökmüş, kolunu başının üzerine kaldırmış, belki dua ediyormuş gibi görünen bir görüntü. Diz çökmüş figürün önünde küçük bir şey parçaları vardı. Gölgeleri Littlewood'un kalçasından oyulmuş et parçaları tarafından yaratılmıştı.

Garcia ürperdi. Elektrik şokunu andıran bir şey boynunun arkasında başladı ve inanılmaz bir hızla tüm vücuduna yayıldı. Hunter'ın açıklama yapmasına gerek yoktu. Bunu kendisi gördü.

"Aman Tanrım," dedi başını hafifçe yana eğerek. 'Katilin neden bize aynı olay yerinde iki fotoğraf bıraktığını asla anlayamadık. Ve özellikle bunu anlamakta zorlandık. Önünde yere dağılmış çeşitli nesnelerle diz çökmüş, dua eden falan birine benziyordu. Hiç de öyle değil.” Derin bir nefes aldı ve uzun bir süre tuttu, sonra yavaşça verdi. ‘Bu birisi bir cesedi parçalara ayırıyor.’

Garcia'nın sözleri çılgın bir plastik top gibi duvarlardan sekti. Yüzbaşı Blake tamamen hareketsiz duruyordu. Bir an için neredeyse göz kırpma yeteneğini kaybediyordu. "Yani bu arkadaş grubunun yumruk attığını, birini öldüresiye dövdüğünü ve ortadan kaldırmak

için cesedi parçalara ayırdığını mı düşünüyorsunuz?" Hunter başını salladı ve ellerindeki son gölge fotoğrafı işaret etti - ikinci bölüm Nathan Littlewood'un ofisinde bulunan heykel, bir kutunun içinde yatan başka birine bakan birine benziyordu.

“Parçalanmış cesedi atmadan önce bir tür konteynere koydular!” dedi Alice, içten bir iç çekerek. Her iki görüntü artık birlikte mükemmel bir anlam ifade ediyordu.

Hunter onların endişeli ifadelerini dikkate alarak bekledi. Yüzbaşı Blake tekrar konuşana kadar neredeyse bir dakika geçti.

'Bunun ne kadar zaman önce olduğunu düşünüyorsun?'

'Yaklaşık otuz yıl önce bir yerde, bir veya iki tane ver veya al. Bu Nicholson, Nashorn ve Littlewood gençken, çok gençken olmuş olmalı; belki onlu yaşların sonlarında ya da yirmili yaşların başında, muhtemelen Littlewood yirmi yedi yıl önce evlenmeden önce.'

Kaptan, "Dolayısıyla açık sonuç, katilimizin o kurbanla bir dereceye kadar akraba olduğu ve artık intikam almak istediğidir" dedi. "Evet," diye onayladı Hunter.

'Ama neden şimdi?'

Hunter, "Çünkü katilimiz birkaç ay öncesine kadar gerçekte ne olduğuna dair hiçbir şey bilmiyordu" dedi.

Garcia'nın zihninde birdenbire tüm parçalar yerine oturuyordu. "Nicholson," dedi masasına dönüp not defterini alıp hızla göz gezdirirken.

Yüzbaşı Blake ve Alice onunla yüzleşmek için döndüler.

'İşte burada. Derek Nicholson'ın hemşiresi bize, onun Tanrı'yla barışması konusunda bir şeyler söylediğini söyledi. Birisine bir şey hakkındaki gerçeği söylemekle ilgili. Hayatında ne kadar iyilik yaparsan yap, ölene kadar peşini bırakmayan bazı hatalar vardır.” Defteri masasına geri koydu. 'Bahsettiği şey bu olsa gerek. Hayatı boyunca peşini bırakmayan hata.” Hunter'a baktı. ‘Onu evinde ziyaret eden kişi. Henüz kimliğini tespit edemediğimiz adam.'

Hunter başını salladı.

Garcia, kaptanın ve Alice'in yararına, "Hemşire ayrıca Nicholson'ın hastalandığında yalnızca iki ziyaretçisi olduğunu söyledi," diye açıkladı. Savcı Bradley de onlardan biriydi ama ikinci ziyaretçinin

kimliğini asla tespit edemedik. O bizim katilimiz olmalı. Nicholson sonunda ona olanlarla ilgili gerçeği anlattı. Bu sırrı kendisiyle birlikte mezara taşımak istemedi.”

Yüzbaşı Blake, "Ve birkaç hafta sonra da öldürüldü" dedi. ‘İntikam saldırısı başladı.’

Bulmacanın başka bir parçası yerine otururken Alice Hunter'a, "Yani eğer haklıysan," dedi, "Derek Nicholson katilimizle önceden arkadaşmış ya da en azından onu tanıyor olmalı." Eğer vicdanını rahatlatmak için evine gelmesini istediyse onu tanıyor olmalıydı. İşte bu yüzden katil onu yalancı olarak değerlendirdi.” Başını salladı. ‘Daha da iyisi, bir aldatıcı. İhanete uğradığını hissetti. Aynen gölge görüntüsünün bize anlattığı şey.” Hunter başını salladı.

'Ve bir sonraki kurban ve gölge görüntüsüyle birlikte,' diye devam etti, 'katil, Andrew Nashorn'u grup veya çete lideri olarak, hepsinin takip ettiği kişi olarak tasvir etti.'

Başka bir baş sallama.

‘Ve cesetten kurtulma görevi Nathan Littlewood’a kaldı.’

Hunter, "Onu elden çıkardığını sanmıyorum," diye karşı çıktı. 'Sanırım onu parçalara ayırdı ve bir çeşit konteynerin içine koydu. O konteynırı imha eden kişinin katilimizin ölüm listesindeki son isim olduğunu düşünüyorum. Grubun dördüncü üyesi. Sıradaki kurban.”

Herkes bu bilgiyi kendi zamanında duraklattı ve işledi. "Ama dediğim gibi," Hunter ensesine masaj yaptı, "şu anda bunların hepsi kafamda oluşan çılgın bir teoriden ibaret." Henüz hiçbir şeye dair bir kanıtım yok.” “Çılgın olsun ya da olmasın, tüm parçalar yerine oturuyor gibi görünüyor,” dedi Kaptan Blake, dikkatini tahtadaki resimlere çevirerek. “Bu aynı zamanda katilimizin kurbanlarını neden parçaladığını da açıklıyor. Artık hesaplaşma zamanı; göze göz, kan içeri, kan dışarı.'

Kafasında işleri hallederken kısa bir süre durakladı. İlk cinayetin üzerinden on altı gün geçmişti ve mevcut durumda, herhangi bir makul olasılığın peşine düşme eğilimindeydi. Ayrıca FBI ile çalışmaktan da nefret ediyordu.

'Tamam, bu akla yatkın ve şu ana kadar sahip olduğumuz her

şeyden daha anlamlı. Hadi onunla gidelim. Üç kurbanımızın geçmişini araştıran bir ekip kuralım. Eğer o arkadaş grubu gerçekten varsa, o dördüncü kişinin kim olduğunu bilmek istiyorum. Daha derine inmek için FBI ile iletişime geçmeniz gerekiyorsa bunu yapın. Onları senin kadar ben de sevmiyorum ama onların bizim sahip olmadığımız kaynakları var ve her şeye bizden çok daha hızlı erişebiliyorlar. Zaten Derek Nicholson'ın hayatını araştıran ekibe daha fazla araştırma yapmalarını söyleyin. Ölüm döşeğindeyken onu kimin ziyaret ettiğini bulmamız gerekiyor. Hemşireleriyle tekrar konuş. Ve kurbanın bulunduğu vakaları araştıracak son bir ekip görevlendirelim

Bir kutunun, bir konteynerin, bir kibrit kutusunun, herhangi bir şeyin içinde parçalara ayrılmış. Cesedin hiçbir zaman bulunamaması ihtimalinin olduğunu biliyorum ama eğer bulunursa ve eğer haklıysan," Hunter'a seslendi, 'o kurbanın kimliğini tespit ederiz, Heykeltıraş katilimizin kimliğini tespit ederiz.'

Yüz

Sonraki yirmi dört saat bulanık geçti. Herkes elinden geldiğince hızlı ve sıkı çalışıyordu ama şu ana kadar çok az ilerleme kaydedilmişti. Alice, veritabanlarında gezinme konusundaki tecrübesiyle, herhangi bir konteynerin içinde parçalanmış halde bulunan cesetleri aramak için gönüllü olmuştu, ancak neredeyse anında duvara çarptı. Uzmanlığı dijital dünyadaydı. Herhangi bir kayıt çevrimiçi olarak herhangi bir yerde saklanmış olsaydı, şüphesiz onlara ulaşırdı. Ancak dijital veritabanlarının kullanımından yıllar öncesine dayanan bir şeyi aradığınızda her şey bir piyangoya dönüşüyor. Eğer bir noktada az maaş alan bir memura bu bilgiyi kağıttan dijitale aktarma görevi verilmiş olsaydı, Alice onu bulacağını biliyordu. Ancak bu bilgi hâlâ karanlık bir arşiv odasında bir yerlerde saklanıyorsa, tam olarak orada kalacaktı. Gerçekçi olmak gerekirse, bütçeleme ve personel eksikliği nedeniyle çoğu devlet kurumu, birikmiş kağıt dosyalarını

tamamen dijitalleştirmeyi hiçbir zaman başaramayacaktır.

Hunter ve Garcia, Derek Nicholson'ın hafta içi hemşiresi olan Amy Dawson'ın evine geri döndüler. Gazetelerin ön sayfalarını ve üç kurbanın fotoğraflarını görmüştü. Bir seri katilin neden Bay Nicholson'un peşine düştüğünü anlayamıyordu.

Hunter, Derek Nicholson'un Tanrı'yla barışmak ve birine bir konuda gerçeği söylemek istemesi konusunu tekrar ele aldı, ancak Amy ona tek söylediğinin bu olduğunu söyledi. Başka bir şeyden ya da isimden hiç bahsetmemişti. Onun hangi gerçeğe değindiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve o gün Bay Nicholson'u ziyaret eden ikinci kişi hakkında yeni hiçbir şey hatırlamıyordu.

Nicholson'un hafta sonu hemşiresi ve o sabah cesedini bulan kişi Melinda Wallis ile konuşmak çok daha hassas bir meseleydi. Cinayetin ardından ailesinin La Habra'daki evine taşınmıştı. Heights, Orange ve Los Angeles ilçelerinin sınırında yer alan kırsal bir kanyon topluluğu. Hunter'ın deneyimine rağmen onunla röportaj yapmanın neredeyse imkansız olduğu ortaya çıktı. O odada gördüklerinin yarattığı travma, acımasız bir katilden bir nefes uzakta olduğu bilgisi ve onun için özel olarak duvara bıraktığı kanlı mesaj, bilincinin derinliklerine kök salmıştı. ve bilinçaltı zihin. Ailesinin karşılayamadığı yıllar süren psikoterapiye rağmen bir daha asla aynı kişi olamayacaktı. Ne yazık ki Melinda, Heykeltıraş'ın bir başka kurbanı olmuştu.

Yüz Bir

PAB'a dönmeden önce Hunter ve Garcia'nın bir durağı daha vardı: Allison Nicholson'un Beverly Hills'in hemen güneyinde Pico-Robertson'daki dairesi.

Derek Nicholson'ın en küçük kızı, çok rağbet gören Hillcrest bölgesinde, ünlü Hillcrest Country Club'ın bitişiğinde, iki yatak odalı lüks bir dairede yaşıyordu. Hunter günün erken saatlerinde

Nicholson'un iki kızıyla da telefonla iletişime geçmişti. Saat 19.15'te buluşmayı ayarlamışlardı. Allison'ın dairesinde.

Hillcrest projesi bir konut kompleksinden çok bir tatil beldesine benziyordu ve hissettiriyordu. Sakinleri, kardiyo adası, kuru sauna, iki tatil yeri tarzı havuz, iki güzellik spa'sı, yüksek palmiye ağaçları, şelaleler ve dinlenme alanı ve barbekü ızgaraları olan bir açık hava şöminesi içeren çok büyük bir fitness merkezinden keyif aldılar. Kompleksin elektronik kapılarında güvenlik görevlisiyle oturum açtıktan sonra her iki dedektife de ziyaretçilerin park yerini bulmaları için talimat verildi.

Allison'ın apartmanının giriş lobisindeki kapıcı, Hunter ve Garcia'yı asansöre götürdü ve onlara Bayan Nicholson'ın dairesinin en üst katta olduğunu söyledi.

Elektronik kapılarda başlayan lüks, Allison'ın dairesinde doruğa ulaştı. Oturma odası neredeyse bir basketbol sahası büyüklüğündeydi; Karndean döşemeleri, etkileyici avizeleri, İran halıları ve hatta granit şöminesi vardı. Mobilyaların neredeyse tamamı antikaydı ve duvarlarda pahalı tablolar asılıydı. Ancak dekor büyüleyiciydi ve mekana çok rahatlatıcı bir atmosfer kazandırıyordu.

Allison kibar ama hüzünlü bir gülümsemeyle iki dedektifi de içeri davet etti. Koyu kahverengi gözleri hüzünlüydü. Hiç şüphesiz üzüntüsü güzelliğinden bir ısırık almıştı. Olivia da aynı derecede yorgun görünüyordu. Allison hâlâ iş kıyafetlerindeydi; üzerine tam oturan koyu renk bir takım elbise, gri, fırfırlı, V yakalı bir takımla tamamlanıyordu.
bluz. Yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarmıştı ve onlarsız boyu bir buçuk metre civarındaydı.

Bir çift açık kahverengi deri Chesterfield ayakkabıyı işaret ederek, "Lütfen oturun," dedi.

Olivia pencerenin yanında duruyordu, uzun saçları geriye toplanmış ve ensesinin kenarında toplanmıştı.

Hunter yerine otururken, "Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz" dedi. “Çok az vaktinizi alacağız.” Hunter her iki kız kardeşe de Nashorn ve Littlewood'un gazetenin ön sayfasında yer alan fotoğraflarını gösterdi. *Los Angeles Times*. Ne Allison ne de Olivia

babalarının diğer iki kurbanla arkadaş olup olmadığını doğrulayamadı. Ne yüzleri ne de isimleri bir şey çağrıştırmıyordu. Olivia, “Bu insanlar kim?” diye sordu.

Hunter, "Babanın arkadaşları," dedi. 'Çok eskiden beri. Hâlâ arkadaş olup olmadıklarından emin değiliz.”

Allison şaşkın görünüyordu.

“Uzun zaman önce mi?” diye tekrar sordu Olivia. 'Ne kadardır?'

"Yaklaşık otuz yıldır," diye yanıtladı Garcia.

“Ne?” Allison'ın bakışları iki dedektiften kız kardeşine, sonra Garcia'ya döndü. 'O zamanlar daha doğmamıştım bile. Babamın ve otuz yıl önceki bazı arkadaşlarımın tüm bunlarla ne ilgisi var?'

Hunter, "Bu cinayetlerin rastgele olmadığına ve katilin belirli bir arkadaş grubunu hedef aldığına inanıyoruz" dedi.

‘Belirli bir arkadaş grubu mu?’ Olivia da katıldı. ‘Kaç tane?’ ‘En az dört kişi olduklarını düşünüyoruz.’

Hunter'ın sözleri bir anlığına havada asılı kaldı.

“Neden?” Olivia yaklaştı. ‘Bu katil neden bu insanların peşinde?’ ‘Emin değiliz.’ Hunter şu anda Olivia ve Allison'a teorisini anlatmanın bir anlamı yoktu.

‘Ve sen bu katilin yeniden öldüreceğine inanıyorsun.’

Hunter, Olivia'nın gözlerindeki parıltıyı gördü.

Her iki dedektif de sorusuna cevap vermedi.

Olivia, "Yani bu katilin belirli bir grup insanın peşinde olduğunu düşünüyorsun," diye devam etti. 'Ama kaç tane olduğundan emin değilsin. İnsanlar *vardı* Otuz yıl önce arkadaşlar, ama onların olup olmadığından emin değilsiniz. *öyle* hala arkadaşlar. Katilin onları neden hedef aldığından bile emin değilsiniz. Siz pek bir şey bilmiyorsunuz, değil mi?'

Hunter, Allison'ın yeniden ağlamaya başladığını görebiliyordu. Chesterfield'ların arkasında, içinde bir kitap koleksiyonunun durduğu ahşap bir büfe fark etmişti.
farklı boyutlarda resim çerçeveleri. Fotoğrafların tamamı ailesine aitti. Hunter, Allison'a, "Babanın gençliğine ait ödünç alabileceğimiz bir fotoğrafın var mı diye merak ediyordum," dedi. 'Bize gerçekten faydası olabilir. Onu geri alacaksın.”

Allison başını salladı. “Eski bir düğün fotoğrafım var.” Olivia'nın yanında durduğu büfeyi işaret etti.

Olivia döndü, tüm portrelere baktı ve bir anlığına tereddüt etti, yeniden duygulanmaya başladı. Bir çerçeveye uzandı ve Hunter'a vermeden önce bir süre ona baktı. Altı x dört inçlik portre, Derek Nicholson ve karısının yakın çekimini gösteriyordu; gülümsemeleri ne kadar mutlu olduklarını yansıtıyordu. Allison tıpkı annesine benziyordu, özellikle gözleri. Hunter, kendisine ölümcül kanser teşhisi konulmadan bir yıl önce Nicholson'ın elde ettiği bir fotoğrafı hatırladı; Uzaklaşan saç çizgisi ve zorunlu yaş kırışıklıklarının eklenmesi dışında pek değişmemişti.

Garcia'nın arabasına döndüğümüzde, tam anahtarı kontakta çevirdiğinde Hunter'ın cep telefonu çaldı: *Kısıtlı Arama*.

"Dedektif Hunter" diye yanıtladı.

Dedektif, ben Suç Hattı Operasyonundan Tammy. Heykeltıraş soruşturmasından sorumlu dedektifle konuşmak isteyen birini beklemede tutuyorum.'

Hunter, Suç Hattı ekibinin tüm sahte çağrıları filtrelemek üzere eğitildiğini biliyordu. Yüksek profilli bir soruşturmanın haber yaptığı her seferde, günde onlarca haberle karşılaşıyorlardı: ödül arayan insanlar, sarhoşlar, uyuşturucu bağımlıları, kaçıklar, şakalar, düzenbazlar, ilgi peşinde koşanlar ya da sadece polisin zamanını boşa harcamayı seven insanlar. Soruşturmanın olası bir olayla ilgili olması halinde *seri katil*, çağrı hacmi on kat artarak her gün kolaylıkla yüzlerce, hatta bazen binlere ulaşıyordu. Bu soruşturma başladığından beri bu, Crimeline Operasyonu'nun Hunter ya da Garcia'ya yaptığı ilk çağrıydı. Tammy, "Bazı bilgileri olduğunu söylüyor" dedi.

Hunter, Garcia'ya bir dakika beklemesini işaret ederek, "Ne tür bir bilgi?" diye sordu.

Tammy boğazını temizledi. ‘Üç kurbanı da tanıdığını söylüyor.’

Yüz İki

Yağlı kafe, Los Angeles'ın güneydoğusunda, Norwalk'ta Ratliffe Caddesi ile Gridley Yolu'nun köşesinde bulunuyordu. Biri hariç tüm masalar çekilmişti. Tek başına, dükkanın ön penceresine bakan, ellili yaşlarının başında siyahi bir kadın oturuyordu. Önündeki masanın üzerinde, yarısı içilmiş bir fincan kahve bir kenara itilmişti. Şimdi iki kez, oturduğu on beş dakika içinde orada kalkıp gitmeyi düşünmüştü. Boş bir şey yapıp yapmadığından hâlâ emin değildi ama bu olamayacak kadar tesadüf gibi görünüyordu. *Sadece* bir tesadüf.

Kafeye girmeden çok önce arabalarını dışarıya park ettikleri sırada onları takip etmişti. Hala polislere bir mil öteden haber verebilirdi. Her iki dedektif de kapıdan girerken başını kaldırdı ve Hunter hemen, uzun zaman önce güzel olması gereken ama şimdi içi boş ve içi boş görünen bir yüz gördü. Sol yanağında gizlemeye hiç çaba harcamadığı uzun, ince bir yara izi vardı. Bir anlığına gözlerini kilitlediler.

“Jude?” diye sordu Hunter masasına yaklaşarak. Bunun onun gerçek adı olmadığını biliyordu ama telefonda ona verdiği isimdi. Kadın önündeki iki yüzü incelerken başını salladı. 'Ben Dedektif Hunter ve bu da Dedektif Garcia. Oturmamızın bir sakıncası var mı?'

Hunter'ın sesini yarım saatten kısa bir süre önce yaptıkları kısa telefon görüşmesinden tanıdı. Jude'un cevabı hafif bir omuz silkmeydi.

Hunter, “Size bir fincan kahve daha getirebilir miyim?” diye teklif etti.

Başını salladı. “Sabah erken kalkmam gerekiyor ve zaten bugünkü kafein kotamı doldurdum.” Sesi biraz boğuk, hatta seksi ama sertti. Sol göğsünün üzerine kırmızı gül işlemeli, yakasız, uzun kollu beyaz bir gömlek giyiyordu. Parfümünde, karanfil ya da yıldız anasonu gibi kuru ve egzotik bir baharat notası içeren bir incelik vardı.

Aşırı kilolu bir garson masaya yaklaşarak, “Size ne getireyim beyler?” diye sordu.

“Emin misin?” Hunter tekrar denedi ve Jude'a gülümsedi.

Başını salladı.

Hunter, garsona dönüp, "İki sade kahve, şekersiz lütfen," diye yanıtladı.

Garson başını salladı ve yan masadaki tabakları toplamaya başladı.

Birkaç saniye sessizce oturdular. Garson tekrar mutfağa giderken Jude masanın öbür ucundan Hunter ve Garcia'ya baktı. ‘Tamam, telefonda da söylediğim gibi bunun konuyla alakası var mı bilmiyorum ama iki gündür beni rahatsız ediyor. Ben tesadüflere pek inanmam, biliyor musun?'

Hunter parmaklarını kenetledi ve ellerini masaya koydu. En iyisinin soru sormadan konuşmasına izin vermek olduğunu biliyordu.

"İki gün önce her sabah yaptığım gibi işe metroyla gidiyordum" diye devam etti. ‘Gazeteleri okumaktan kaçınma eğilimindeyim, özellikle de *Los Angeles Times*. Bu çok fazla saçmalık, biliyor musun? Ve zaten her gün bunların çoğuyla uğraşıyorum. Neyse, karşımda oturan kadının yanında sabah gazetesi vardı. O göz gezdirirken ön sayfanın manşetini yakaladım.” Dudaklarını büzdü ve hızla başını salladı. ‘İlk başta hiçbir şey düşünmedim. Demek Los Angeles'ta başıboş dolaşan başka bir katil daha vardı, yeni olan ne, değil mi? Ama sonra resimlerden biri tekrar bakmamı sağladı.”

Garson iki fincan sade kahveyle geri geldi.

Garcia duyamayacakları bir mesafeden çıkınca Garcia, “Hangi resim?” diye sordu. “Kurbanlardan biri.” Jude öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. 'Adam Andrew Nashorn'u aradı.'

Garcia sakince başını salladı. 'Peki ya resim? Tekrar bakmana ne sebep oldu?'

‘Aslında altındaki isim buydu. İsmi tanıdım.” Jude, Garcia'nın yüzündeki şüpheyi fark etti. 'Okuldayken,' diye açıkladı, 'Bu çocuğa,

Andreas Köhler'e çok aşıktım. Ailesi Almanya'dan göç etmişti.'

Melankolik bir gülümseme onu ayırdı.

dudaklar. Dişleri lekeli ve hasarlı görünüyordu. “Neyse, biraz Almanca konuşabilirsem onunla birlikte olma şansımı artırabileceğimi düşündüm. Bu yüzden okul kütüphanesinden birkaç kaset ödünç aldım. O kasetleri dinledim

yaklaşık bir ay sağlam. Fazla bir şey öğrenemedim. Zor bir dil. Ama öğrendiğim şeylerden biri de hayvanların isimleriydi. Ve onları hala hatırlıyorum.' Garcia'nın kafa karışıklığı yoğunlaştı ama bunu göstermemeye çalıştı. '*gergedan* Almanca'da gergedan anlamına geliyor.'

“Gerçekten mi?” Garcia, Hunter'a baktı.

'Bunu ben de bilmiyordum.'

"Öyle" diye onayladı Jude. 'Bu da resme daha yakından bakmamı sağladı. Belli ki daha yaşlı görünüyordu. Saçları tamamen griydi ama bu yüzü nerede olsa tanırdım. Aynı kişiydi. İşte o zaman diğer iki kurbanın fotoğraflarına biraz daha dikkat ettim ve hepsi aklıma geldi. Hepsi çok daha yaşlıydı ama ne kadar çok bakarsam şüphelerim o kadar azalıyordu. Hepsini tanıyordum.'

Hunter henüz kahvesine dokunmamıştı. Gözleri Jude'un yüz ve vücut hareketlerini inceliyordu. Seğirme yoktu, hızlı göz hareketi yoktu, kıpırdama yoktu. Eğer yalan söylüyorsa bunda gerçekten iyiydi.

Jude, "Aslında onları tanımıyordum" diye açıkladı. ‘Onlar tarafından dövüldüm.’

Yüz Üç

Bu sözler Hunter ve Garcia'nın üzerine kaya parçaları gibi düştü, neredeyse nefeslerini kesiyordu.

Garcia yüzündeki şaşkınlığı uzaklaştırdı. “Onlar tarafından mı dövüldün?” Jude ilk kez dedektiflerle göz temasını kesti. Bakışları bitmemiş kahve fincanına kaydı. 'Bundan gurur duymuyorum ama

aynı zamanda
hayatımdan utanmıyorum. Hepimiz hiç yapmamayı dilediğimiz şeyleri yaptık.' Durdu ve düşüncelerini topladı. Hunter ve Garcia onun nefes alma alanına saygı duyuyordu. 'Çok daha gençken, Strip'in alt ucundaki Hollywood Bulvarı'nın aşağısındaki sokaklarda çalışıyordum.'

Ünlü Hollywood Bulvarı'nın doğu ucu, Los Angeles'ın en iyi bilinen kırmızı ışık bölgesiydi.

'Bölgede yeniydim. Her zamanki mekanım Venice Sahili civarıydı ama o zamanlar Strip çok daha popüler bir yerdi. Rakamlarla başa çıkabilseydin ciddi paralar kazanabilirdin.' Sözlerinde utanılacak bir şey yoktu. Geçmişini değiştiremezdi ve bunu büyük bir onurla kabul etti. 'Her neyse, bir gece bu adam beni aldı. Saat gece yarısını geçmişti sanırım. Oldukça yakışıklı ve komikti. Beni Griffith Park'ın yakınındaki bir yere götürdü ama arabada bana üç adamın daha bizi beklediğini söylememişti.'

Jude'un bakışları sanki gelecek olanı görmeye çalışıyormuş gibi iki dedektifin üzerinden geçip uzaklara doğru ilerledi.

'O zaman onlara toplu tecavüz yapmadığımı söyledim. Para için değil." Konuşmayı bıraktı ve soğuk kahvesine uzandı.
Hunter, "Ama umursamadılar" dedi.
Bir yudum aldıktan sonra "Hayır, yapmadılar" diye yanıtladı. 'Hepsi bir şeyden keyif alıyordu ve çok fazla içiyorlardı. Sorun aslında dört sarhoş adamla aynı anda seks yapmak değildi. Sorun şu ki, onlar bunu sert bir şekilde seviyorlardı." Durakladı ve sözlerini daha iyi düşündü. 'Evet, ikisi yaptı,
diğer ikisinden daha fazla. İşleri bittiğinde o kadar morarmıştım ki bir hafta çalışamadım.'

Jude'a polise gidip gitmediğini sormanın anlamı yoktu. Çalışan bir kızdı ve acı gerçek şu ki polis onun hikayesine zar zor kulak veriyordu. Hatta fuhuş suçundan tutuklanmış bile olabilir.

'Ama buna benzer şeyler oldu. Bu işle birlikte geldi, dedi Jude teslim olmuş bir ses tonuyla, kırgınlık duymadan. 'Ve hala yapıyorlar. Yalnız çalışmayı seçtiğimizde bu biz kızların aldığı bir riskti. Daha önce de dayak yemiştim, daha da kötüsü. Gerçek şu ki, sokaklarda

ne tür bir pisliğin penceresini indirip sizi arayacağını asla bilemezsiniz.'

"Yalnız çalışmak" derken her iki dedektif de Jude'un pezevengi olmadığını kastettiğini biliyordu. Pezevenkler kızlarına koruma sağlıyordu. Birisi onlara sert bir el koyarsa ya da ödeme yapmak istemediğine karar verirse bacakları kırılır ya da daha kötüsü olur. Sorun şuydu ki kızlar fıstık için çalışmak zorundaydı. Pezevenkler kızlarının kazandığı paranın yüzde 80 ila 90'ını, hatta bazen daha fazlasını alıyordu.

"Sürücü," diye devam etti Jude. ‘Beni alıp arkadaşlarının yanına götüren kişi, gazetedeki fotoğraftaki adamdı. Nashorn, gergedan adam.”

Garcia, “Sana adını mı söyledi?” diye sordu.

Hayır, ama o üstümdeyken, hayvani elleriyle yüzüme tokat atarken, diğerlerinden bir veya ikisinin ona tezahürat yaptığını duydum. İlk önce bunun bir şaka ya da ona benzer bir şey olduğunu düşündüm. Eğlence olsun diye ona Almanca gergedan diyorlardı. Ama sonra bunun olamayacağını anladım. O odadaki tek gergedanın o olmadığını düşündüğümü hatırlıyorum. Hepsi hayvandı. Ama biri üstünüzdeyken sizi döverken bir ismin çağrıldığını duyduğunuzda, onu sonsuza kadar hatırlama eğiliminde olursunuz.'

'Peki diğerlerinden emin misin? Gazetede gördüğünüz diğer iki kurbanı kastediyorum: Derek Nicholson ve Nathan Littlewood?'

'O gece adlarının anıldığını hiç duymadım. Ama yüzlerini hatırlıyorum. Gözlerimi asla kapatmamaya dikkat ettim. Onlara asla korkumu tatmin etmedim. Baskın erkeklerin başarılı olduğu şeyin bu olduğunu biliyorum, değil mi? Teslimiyet. O gece onlara boyun eğmemek için elimden geleni yaptım, en azından zihinsel olarak. Onlar üzerimdeyken, doğrudan gözlerinin içine baktım. Her biri.” Jude başını kaldırıp Garcia'ya baktı. 'Yani evet, gazetede gördüğüm diğer iki adamın o gece orada olduğundan eminim.'

Hunter hâlâ onu inceliyordu. Sözlerinde öfke vardı ama sanki ölü gibi geliyordu; artık geçmişte kalmış bir şeydi, tıpkı kendisinin de söylediği gibi, yaptığı şeyin getirdiği bir riskti. Ve o da bunu kabul

etmişti.

Hunter, "İkisinin sert olmayı diğerlerinden daha çok sevdiğini söylemiştin," dedi. 'Hangi ikisini hatırlıyorsun?'

Jude elini saçlarının arasından geçirdi. Bakışları Hunter'a döndü. 'Tabii ki istiyorum. Gergedan adamı ve Littlewood denen adam. Neredeyse tüm dayakları onlar yaptılar. Diğer ikisi seks için katıldı ama şiddet içermiyorlardı. Hatta sanırım diğer ikisinden bu işi sakinleştirmelerini bile istediler.'

Hunter'ın gözleri plastik masa örtüsüne düştü ve Jude'un son sözlerini düşündü. Gençliğinde bu tür durumlarla pek çok kez karşılaşmıştı ve yetişkinliğinde de sayısız kez... *akran baskısı*. Bu her yerde oldu, LAPD'nin içinde bile. İnsanlar kabul etmedikleri veya yapmak istemedikleri şeyleri sırf kabul edilmek, bir grubun parçası hissetmek için yapıyorlardı. Sigara içmek ve zorbalık gibi yaygın davranışlardan, suç işlemek, hatta cinayet işlemek gibi korkunç ve zarar verici eylemlere kadar uzanıyordu. Hunter, “Bu ne kadar zaman önceydi?” diye sordu.

"Yirmi sekiz yıl," diye onayladı Jude. ‘Bundan birkaç ay sonra sokakları bıraktım.’

Yüz Dört

Uzun bir süre hepsi sessizce oturdular. Jude, Derek Nicholson'ın Andrew Nashorn ve Nathan Littlewood'u gerçekten tanıdığını ve hepsinin birlikte takıldıklarını az önce doğrulamıştı. Dahası, grubun dördüncü bir üyeye sahip olması söz konusu olduğunda Hunter'ın teorisi doğru görünüyordu.

Hunter sonunda sessizliği bozarak, “Başka isim hatırlayamadığından emin misin?” dedi.

Jude dilini kuru alt dudağının üzerinde gezdirdi. 'Gazetede resimlerini gördüğümden ve kim olduklarını anladığımdan beri bunu düşünüyorum. Hatırlamak istemediğiniz gecelerden biriydi. Ve doğruyu söylemek gerekirse bunu yıllardır düşünmemiştim. Dediğim

gibi, daha önce de Rhinoceros ve çetesi diye birisinden dayak yememiştim.” Çantasına uzandı. 'Söyleyeceklerim bu kadardı. Bunun sana faydası olur mu bilmiyorum ama en azından artık omuzlarımdaki yük kalkıyor ve umarım yeniden biraz uyuyabilirim.'

Hunter, Jude kalkmadan önce, "Son bir şey daha var" dedi. 'Onları bir daha gördün mü? Bunlardan herhangi biri var mı?'

Jude onun ince ellerine baktı. Soluk pembe ojesi her yere dökülmüştü. 'Gergedan adamını o geceden birkaç ay sonra bir kez gördüm. Az önce sana söyledim, o yıl sokakları bıraktım.”

“Onu nerede gördün?” Garcia bu sefer.

'Aynı yerde, Hollywood Bulvarı'nın aşağısında. Başka birini almaya gidiyordu.” Durakladı ve onlara bastırılmış bir kıkırdamaya benzeyen bir ses çıkardı. 'Ha.'

“Başka bir şey mi var?” Hunter onun ifadesini okudu.

Jude bir an durup beyninde eski bir anıyı aradı. Çantasını tekrar yerine koydu. 'Strip'e yeni başlayan bir kız vardı. Kendine Roxy diyordu. Yeni olduğu için kolayca itilip kakılabiliyordu. diğer kızların iyi noktalarından uzakta. Ona benim bulunduğum köşede çalışabileceğini söyledim.” Jude başını yana eğdi ve açıkladı. 'Bunun ne kadar zor olabileceğini biliyorum, özellikle de yeni kızlar için. Ben sadece ona biraz yardım etmeye çalışıyordum. Hoş biriydi. Çarpıcı değil ama yeterince çekici. Çok minyon ama. Ona kemiklerine biraz daha et bulması gerektiğini söyledim. Erkekler kıvrımlardan hoşlanır, bu bir gerçek. Sorun şu ki, çok gergindi ve nasıl ayakta duracağına dair hiçbir fikri yoktu.'

Ne Hunter ne de Garcia bir şey söylemedi. Jude yine de açıkladı. 'Sokaklarda kendimizi satmak zorunda kaldık ve bu tamamen sizin duruşunuz ve görünüşünüzle ilgili. Yanlış durursun, asla sana yaklaşılmaz. Bu şekilde çalışır. Yaklaşık bir saat sonra ona acımaya başladım. Ona bir kahve aldım ve birkaç ipucu vermeye karar verdim. Bu onun işteki ilk gecesiydi. Bana denediğini ama hiçbir yerde iş bulamadığını söyledi. Çaresizdi ve bu yüzden sokaklara çıkmaya karar vermişti. Ama o bir müptela değildi. Bir kullanıcıyı gördüğümde tanırım.'

Hem Hunter hem de Garcia fuhuş ile uyuşturucunun ikiz kardeş

gibi olduğunu biliyorlardı.

Jude onun ellerine baktı. Onun çaresizliği uyuşturucu için değildi. En azından olağan uyuşturucular değil.”

Hunter ilgilenmiş görünüyordu.

'Bana hasta bir çocuğunun olduğunu söyledi. İlaç için paraya ihtiyacı vardı. Çocuğu için gerçekten korkuyordu. Bunu yalnızca bir kez, belki iki gece yapması gerektiğini ve böylece çocuğunun ilacına yeteceğini söyledi.' Jude sanki anıyı silmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. ‘Her neyse, ona birkaç ipucu verdim ve köşe yerime geri döndük.’

"Tamam" dedi Garcia. "Peki ya ona?"

"Eh, o gecenin ilerleyen saatlerinde arka sokakta kolay bir iş buldum - yirmi dakika." Geriye doğru yürürken onun bir arabaya atladığını gördüm. Yanımdan geçerken el salladı ve o anda sürücüyü gördüm. Bu Gergedan Adam'dı. Onlara el sallamayı denedim ama çok hızlılardı.” “Peki ne oldu?” diye sordu Hunter.

'Bilmiyorum. O gece geri dönmedi.” Jude omuz silkti. “Ondan sonra da hiçbir gece geri dönmedi. En azından benim köşeme değil. Biraz endişelendim. Belki benim başıma gelen onun da başına gelmiştir diye düşündüm. Aynı dört piç ona saldırdı. Dediğim gibi benimle işleri bittikten sonra yeniden sokaklara çıkabilmem bir haftamı aldı ve ben ondan çok daha güçlüydüm. Onu bir daha hiç görmedim. Ama belki sonra vazgeçmiştir

o gece. Umarım öyle olmuştur. Bunu sadece bir gece yapması gerektiğini söyledi. Ya da belki korkmuştur. Yeni kızların başına çok şey geldi. İlk kaba müşterileriyle karşılaştıklarında, ki kaçınılmaz olarak hepsi öyle oldu, işte o zaman hayatın kendilerine göre olmadığını anladılar. Ondan sonra bir daha Gergedan Adam'ı ya da arkadaşlarından hiçbirini görmedim.'

Hunter hâlâ merak içindeydi. ‘Bu Roxy kızı sana hiç çocuğunun adını söyledi mi?’ diye sordu.

'Muhtemelen öyleydi ama şimdi hatırlamamın imkanı yok. Bu yirmi sekiz yıl önceydi.” Jude ayrılmak üzere yeniden ayağa kalktı.

Hunter onunla birlikte ayağa kalktı ve ona bir kart uzattı. 'Başka bir şey hatırlarsanız, o gruptaki diğer kişilerin isimlerinden herhangi

birini lütfen istediğiniz zaman beni arayabilir misiniz?'

Jude, Hunter'ın kartına sanki zehirliymiş gibi baktı. Uzun, tereddütlü bir dakikanın ardından onu aldı ve kafeden çıktı. Hunter'ın aklındaki tek düşünce yanıldığıydı. Andrew Nashorn'un teknesinden aldıkları gölge görüntü bir kavgayı tasvir etmiyordu. Bir cinsel saldırıyı, toplu tecavüzü tasvir ediyordu.

Yüz Beş

Hunter dairesine döndüğünde saat gecenin onu geçiyordu. Uyku gelmedi. Beyni bağlantıyı kesmiyordu. Zorlamak yerine Littlewood'un dairesinden aldığı fotoğraf kutusuna geri döndü ve onları oturma odasının zeminine yaydı. Bunları Allison'ın ona verdiği anne ve babasının portresiyle karşılaştırarak kontrol etti. Kurbanların birbirini tanıdığını zaten biliyordu ama eğer bu resimlerden herhangi birinde Derek Nicholson varsa o zaman belki de grubun kayıp dördüncü üyesi de oradaydı.

Büyüteçle dizlerinin üstünde bir saat geçirdikten sonra Hunter hiçbir şey elde edememişti. Kendini yorgun hissetti. Bacakları ağrıyordu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Yorgunluktan gözleri yanıyordu, boynu ve omuzları ağrıyordu. Ama beyni hala izin vermiyordu.

Yan taraftaki çiftin başka bir geceden sonra içki içerek, kapıları çarparak ve sözlerini geveleyerek geri döndüğünü duydu.

Hunter kendi kendine, "Birkaç yeni komşu bulmam lazım," diye kıkırdadı. Dikkatini gölge görüntülerin fotoğraflarına çevirdi. Son birkaç saatte karşılaştığı tüm bilgiler kafasının içinde dönüp duruyordu.

Duvarın içinden kıkırdamalar ve inlemeler gelmeye başladı. "Ah, hayır, hayır" diye fısıldadı Hunter. 'Lütfen oturma odasında olmasın.'

İnlemeleri biraz daha arttı.

“Lanet olsun!” Hunter duvara çarpmanın yakında başlayacağını biliyordu. Parmaklarını bağladı ve avuçlarını başının üstüne yerleştirirken gözleri yerdeki görüntülere döndü.

Üzerinde ne kadar çok düşünürse, o kadar mantıklı geliyordu. Nicholson, Nashorn, Littlewood ve grubun dördüncü üyesi her kimse, birine cinsel saldırıda bulunmuştu. Jude'un onlara söylediği kız olabilirdi hakkında – Roxy – ya da başka bir sokak fahişesi. Peki kurbanlarına ne olmuştu? Saldırı çok mu yanlış gitti? Ölmüş müydü? Yan evden gelen yüksek sesler artık Hunter'ı rahatsız etmiyordu. Artık kendi balonunun içindeydi ve davayla ilgili her bilgiyi zihinsel olarak gözden geçiriyordu.

Kendini düşüncelerine o kadar kaptırmıştı ki Hunter'ın çalan telefonun sesini algılaması birkaç saniye sürdü. İki kez gözlerini kırpıştırdı ve sanki bir an için aklı karışmış gibi odayı aradı. Cep telefonu yazıcının yanındaki doğaçlama bilgisayar masasının üzerindeydi. Telefon tekrar çaldı ve Hunter arayanın görüntülendiği pencereye bakmadan telefonu açtı.

'Dedektif Hunter.'

'Dedektif, ben Jude. Bugün erkenden konuştuk.”

“Evet, elbette.” Hunter şaşırmıştı ama ses tonu hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Bu kadar geç aradığım için özür dilerim ama bir şey hatırladım ve yarın sabah aramayı düşünmüş olmama rağmen bu beni rahatsız ediyor ve uyuyamıyorum." Başka bir şey hatırlarsam istediğim zaman arayabileceğimi söyledin.”

'Evet elbette. Hiç sorun değil, dedi Hunter saatine bakarak. 'Neyi hatırladın?'

'Bir isim.'

Hunter'ın boynundaki kaslar gerildi. ‘Grubun dördüncü üyesi mi?’ ‘Hayır. Sana söyledim, o gece diğer isimleri hiç duymadım.” Kısa bir sessizlik. ‘Roxy’nin çocuğunun adını hatırlıyorum. Sana bundan bir veya iki kez bahsettiğini söylediğimi hatırlıyor musun?'

'Evet, evet.'

Jude, Hunter'a ismi söylediğinde kaşlarını çattı. Alışılmadık ama aynı zamanda tanıdık bir şeyler de vardı.

Jude bağlantıyı kesti, aradığına memnundu ve beyninin artık devreden çıkıp biraz uyumasına izin vereceğini umuyordu.

Hunter cep telefonunu tekrar masanın üzerine koydu. Jude'un ona verdiği isim kafasının içinde dönüp duruyordu. Bunu LAPD veri tabanında çalıştırmaya karar verdi. Belki de bu yüzden belli belirsiz tanıdık geliyordu.

Hunter dizüstü bilgisayarını açtı ve açılmasını beklerken gözleri yerdeki fotoğraf ve dosyalar yığınına döndü. Midesinin içinde soğuk bir girdabın dolaştığını hissettiğinde durakladı.

LAPD veritabanını aramaya gerek yoktu. Bu ismi daha önce nerede duyduğunu şimdi hatırlamıştı.

Yüz Altı

Avcı uyumadı. Gecenin geri kalanını hafızasını yorarak ve daha fazla ipucu arayarak geçirdi. Haklı olma ihtimali bile onu korkutuyordu. Son bir bilgi almak için Olivia'nın ya da Allison Nicholson'ın evine uğraması gerekiyordu ama herhangi birinin kapısını çalmak için henüz çok erkendi. Cep telefonuna uzanıp Alice'in numarasını çevirdi. Üçüncü çalışta cevap verdi.

‘Robert, her şey yolunda mı?’ Sesi yarı uykulu gibiydi.

'Bir iyiliğe ihtiyacım var.'

'Hımm. . . TAMAM. Ne istiyorsun?'

'Kaliforniya Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nın veritabanına girebilir misin?'

Karışık bir duraklama.

‘Evet, bu pek de zor olmayacak.’

'Bunu şimdi evinizden yapabilir misiniz?'

“Elbette, ekipmanımı çalıştırdığımda.” Yeni bir duraklama. 'Benden bir suç işlememi istediğinin farkındasın, değil mi?'

'Söz veriyorum kimseye söylemeyeceğim.'

Alice güldü. 'Hey, beni ikna etmene gerek yok. En iyi yaptığım şey bu.”

'Tamam o zaman, öğrenmeni istediğim şey şu.'

Hunter kapısını çaldığında Olivia Nicholson kahvaltı yapmak üzereydi. Çok fazla detay vermeden, bir gecede bazı yeni bilgilere ulaştıklarını ve ona birkaç soru daha sorması gerektiğini söyledi.

Konuşmaları kısa ama verimli oldu. Ona, hatırlayabildiği kadarıyla babasının en eski arkadaşının Los Angeles Bölge Savcısı Dwayne Bradley olduğunu söyledi.

Yüz Yedi

Garcia'nın masasındaki telefon çaldığında öğleden sonraydı. Bütün gün Hunter'ı görmemiş ya da ondan haber almamıştı ama bu alışılmadık bir durum değildi.

"Dedektif Garcia, Cinayet Masası Uzmanı" diye yanıtladı ve birkaç saniye sessizce dinledi.

İfadesi öyle derin bir kaşlarını çattı ki alnı lastik izi gibi görünüyordu. Şaka yapıyorsun. . . Nerede? . . . Emin misin? . . . Tamam, olduğun yerde kal, gözünü evde tut ve bir değişiklik olursa hemen beni ara.' Garcia bağlantıyı kesti ve Yüzbaşı Blake'in ofisine koştu. Beş dakika sonra Hunter'ın cep telefonu numarasını çeviriyordu. Hunter ilk çalışta cevap verdi.

'Robert, neredesin?'

‘Arabamda oturuyorum, bekliyorum, önseziyle kumar oynuyorum.’

'Ne? Ne önsezisi?”

“Şu anda açıklanamayacak kadar karmaşık.” Hunter, Garcia'nın sesindeki endişeyi çoktan fark etmişti. 'Neyin var?'

'Buna inanmayacaksın. Takımlarımızdan biri büyük ikramiyeyi kazandı. Ken Sands konusunda sağlam bir ipucumuz var. Görünüşe göre bir Arnavut uyuşturucu çetesi için çalışıyormuş. Şu anki konumu konusunda kesin bir bilgimiz var.” “Nerede?”

'Pomona'da bir yerde. Adres yanımda.' Pomona şehrin çok dışındaydı.

Garcia, "Kaptandan yeşil ışık aldık" dedi. ‘Biz konuşurken mahkemelerde bir arama emri çıkarılıyor.’

'Bir SWAT ekibini ne kadar hızlı bir şekilde devreye sokabiliriz?'

'Bir ekibin konuşlandırılmasına beş ila on dakika var. Zaten bana mimari çizimler de dahil olmak üzere konumla ilgili tüm bilgileri verecek biri var. Muhtemelen en fazla on beş, yirmi dakika içinde SWAT kaptanına brifing verebileceğiz.'

Hunter saatine baktı. Brifinge katılmayacağım Carlos. Şehrin diğer tarafındayım ve yoğun saat yirmi dakika önce başladı. Bana Pomona'daki adresi ver, seninle orada buluşuruz.'

Hunter bağlantı kesildi ve tam o anda bütün gün takip ettiği araba yeniden hareket etmeye başladı.

"Lanet olsun" dedi, kontağın anahtarını çevirip gaza basarken.

Yüz Sekiz

Penceresiz oda PAB'ın bodrum katında bulunuyordu. Beş SWAT ekibi üyesi okul sınıf düzeninde ikişer ikişer oturuyordu, beşinci üye ise arkada tek başına oturuyordu. Hepsi siyah giymişti sırtlarına sprey boyayla 'SWAT' yazan yorgunluklar ve kurşun geçirmez yelekler. Siyah miğferleri masalarının üzerinde duruyordu. Salonun önünde kaptanları Jack Fallon bir podyumun arkasında duruyordu. Garcia ve Yüzbaşı Blake solundaydı.

Fallon emredici bir sesle, “Dinleyin beyler,” dedi. Oda tamamen hareketsizleşti. Bir düğmeye bastı ve Hunter'ın hapishane yönetim kurulundan aldığı Ken Sands'in son fotoğrafı sağındaki beyaz ekrana yansıtıldı. Fallon, "Bu büyüleyici kişi Ken Sands adını taşıyor" diye devam etti. 'Bu onun elimizdeki bilinen son fotoğrafı, altı ay önce Lancaster'daki Kaliforniya Eyalet Hapishanesinden serbest bırakıldığı gün çekildi.'

SWAT ajanlarından biri olan Lewis Robinson, "Bana sıradan bir pislik gibi görünüyor Yüzbaşı," diyerek diğerlerini güldürdü.

“Olabilir,” dedi Fallon, dikkatlerini tekrar kendisine çekerek. 'İşte

bu yüzden buradayız. Sands, çoklu cinayet soruşturmasında baş şüphelilerden biri. Sicili onun çok şiddetli, çok tehlikeli ve görünüşe göre çok zeki olduğunu gösteriyor. Onun hepimizin gazetelerde okuduğu Heykeltıraş seri katili olma ihtimali oldukça yüksek.'

Ajanlar arasında huzursuz bir mırıltı yükseldi.

“Bu da, bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini size söylememe bile gerek olmadığı anlamına geliyor.” Fallon düğmeye tekrar bastı ve ekrandaki görüntü tek katlı bir evin planına dönüştü. 'Burası hedefimizin Pomona'daki yeri. İstihbaratımız bize onun şu anda içeride olduğunu söylüyor.'

Planda biri ebeveyn banyolu olmak üzere üç yatak odası, oturma odası, yemek odası, banyo ve büyük bir mutfak bulunan bir ev gösteriliyordu.

SWAT ajanlarının en küçüğü Neil Grimshaw, "Evde yalnız mı Yüzbaşı?" diye sordu. Grimshaw takıma yalnızca bir hafta önce katılmıştı. Bu onun ilk büyük operasyonuydu. Gergin görünüyordu ama kontrollüydü.

Fallon, "Yanında en az bir kişi daha varmış gibi görünüyor" diye yanıtladı ve Garcia'ya baktı.

Garcia, "Şu ana kadar elde ettiğimiz bilgiler bunlar" diye açıkladı. 'Biz konuşurken evi izleyen bir LAPD dedektifi var ve toplayabildiği her türlü yeni bilgiyi toplamaya çalışıyor.'

Robinson, "Diğer kişinin düşmanca davranıp davranmadığını biliyor muyuz?" diye sordu.

"Bilmiyoruz" diye yanıtladı Garcia.

'Silahlı mı bunlar?'

'Bilmiyoruz.'

'Hedefin hangi odada olduğunu biliyor muyuz?'

'Bu bilgiye sahip değiliz.'

Robinson, "Kahretsin, bu tahmin günü mü yoksa ne?" dedi. 'Oraya gözüm kapalı girsem iyi olur. Ne olmuş *Yapmak* biliyor muyuz?'

Fallon, "Sahip olduğumuz tüm bilgiler masalarınızın üzerindeki klasörlerde," diye sözünü kesti. "Elimizde olan bu, onunla çalışacağız." İşte bu yüzden biz SWAT'ız. Bu bir sorun mu, Robinson?'

'Belirsiz sayıda düşmanla herhangi bir ortama girme konusunda biraz endişeliyim, *sıfır* Ateş güçleri hakkında bilgi ve diğer her şey hakkında sıfıra yakın Kaptan, hepsi bu.'

Fallon sanki iki yaşındaki bir çocuğa hitap ediyormuş gibi, "Ah, özür dilerim" dedi. 'Seni korkutmak istemedim. Bunu dışarıda oturmak ister misin, titrek şort? Cupcake fabrikasında marshmallow canavarını aramaya çıktığımızda seni arayabiliriz. Bu çok tehlikeli olmayacak, söz veriyorum."

Oda kahkahalara boğuldu.

Fallon, "Tamam, bu sefer hepimiz tetikte olsak iyi olur" diye devam etti. Oda yeniden sessizliğe büründü. Sands'in bir Arnavut uyuşturucu çetesiyle bağlantısı var ve bu kalabalığın neler yapabileceğini hepimiz biliyoruz. Hiçbir risk almıyoruz. İlk önce silahlara gireceğiz. İki kişilik üç takım istiyorum, çift arka diziliş - her zamanki ortaklar. Grimshaw, sen benimlesin. Bizim tarafımızda bir sürpriz var. Sands bu gece onun için geleceğimizi bilmiyor, bu yüzden hızlı hareket etmeliyiz. Haydi toplayalım beyler. Alt etmemiz gereken bir pislik var.'

Yüz Dokuz

Akşam karanlığı Los Angeles'ı ele geçirmişti ve Pomona'ya vardıklarında rüzgar oldukça artmıştı. Söz konusu ev, sakin bir mahallede, izole bir yolun sonundaydı. SWAT, Garcia ve diğer iki polis arabasıyla birlikte yolun üst kısmına park etti ve yolun geri kalanını yürüyerek gitti. Şu anda en güçlü silahları sürpriz faktörüydü. Yapmak istedikleri son şey, ev sakinlerini onların varlığından haberdar ederek bu avantajı ortadan kaldırmaktı.

Jack Fallon, Pomona'ya giderken üç SWAT ekibine saldırı planlarını açıklamıştı. Ekiplerden biri eve arkadan, mutfaktan girecekti; biri ön girişten fırlayacaktı; üçüncü takım ise evin sol tarafındaki ana yatak odasına açılan veranda kapılarından içeri girecekti. LAPD, Ken Sands'in pencereden kaçmaya çalışması

durumunda dışarıdan koruma sağlayacaktı.

Evi gözlemleyen dedektifin bildirecek yeni bir şeyi yoktu. Bütün pencereler ve perdeler kapalıydı. Bütün gün kapalıydılar ve bu da daha fazla keşif yapmayı imkansız hale getiriyordu. Son iki saattir kimse evden çıkmamış veya girmemişti.

Hunter'dan hiçbir iz yoktu. Garcia, PAB'den ayrıldıklarından beri onu iki kez aramayı denemişti ama yanıt alamamıştı.

'*Durum kontrolü.*Fallon'un sesi Garcia'nın kulaklığından yüksek ve net bir şekilde duyuldu.

'*Alfa Takımı pozisyonda*' diye ilk takımdan hemen cevap geldi. '*Ama biz körüz. Kapının altında bir tür engel var. Fiberskop kamerayı içeri itmenin hiçbir yolu yok. İçeride gözümüz yok.*'

'*Takım Beta pozisyonunda*' diye cevap verdi ikinci takım. '*Ve biz de bir yarasa kadar körüz. Görsel yok.*'

Her kapının altına aynı engel yerleştirilmişti. '*Tamam, körü körüne sallanıp yuvarlanmamız gerekecek*' dedi Kaptan Fallon. '*LAPD içeride mi? konum?*'

Hızlı bir telsiz kontrolünün ardından Garcia, "Hepimiz hazırız" diye yanıtladı, gözleri ortağını bulmak için bölgeyi tarıyordu; Hunter yoktu. ‘Arama kararı verildi. Yeşil ışık yaktık. Gözlerin olmadan içeri girmek istediğinden emin misin?'

Beş sessiz, gergin saniye geçti.

'*Kapıyı çalıp gülümsemek istemediğin sürece başka seçeneğimiz yok.*'

Garcia'dan yanıt gelmedi.

'*Hayır diye düşündüm. Tamam, tüm takımlar, "A" oyununuz dışında hiçbir şey yok. Plana sadık kalalım. Hala sürprizlerimiz var. Kontrol etmek* Her *köşe, duydun mu?*"*Anlaşıldı.*'

'*Alfa, Beta, tek saydığımda: üç. . . iki . . . bir.*'

Her üç ekip de, en güvenli hanelere infazcı koçlarından daha gürültülü ama çok daha hızlı giriş sağlayan, ihlal pompalı tüfekleri taşıyordu.

Garcia art arda beş büyük patlama sesi duydu ve sonra kıyamet

koptu.

Üç takım da neredeyse aynı anda eve girdi. Lewis Robinson ve ajan Antonio Toro, Alpha takımıydı. Onlar arkadaydı. Arka kapı doğrudan mutfağa açılıyordu. Toro, pompalı tüfekle kapının kilitlerini patlattı. Bir saniyeden kısa bir süre sonra Robinson kapıyı tekmeledi ve evin içine daldı. Hemen odanın ortasındaki kare masada oturan iri yapılı, kaslı bir adamla karşı karşıya kaldı. Önünde beyaz barutla dolu küçük plastik paketlerden oluşan bir dağ vardı ve yanında bir Uzi hafif makineli tüfek vardı. Kapının patlaması onu tamamen şaşırttı ama başlangıçta irkilmiş olmasına rağmen çoktan koltuğunun yarısına ulaşmıştı. Uzi'yi çoktan eline almıştı ve namlusu yukarıya doğru hedef aramak üzere yola çıkmıştı. Tombul parmağı tetiği sıkıca kavramıştı.

'*Tanrım sen*Siyahlı ilk figürün kapıdan içeri girdiğini görünce Arnavutça bağırdı. Sessizce gitmesinin imkânı yoktu ve teslim olmak onun sözlüğünde yer almıyordu.

Robinson silahını bırakması için ona bağırmak üzereydi ama tehdidi hemen fark etti. Arnavut'un gözleri öfke ve kararlılıkla doluydu.

Vur ya da vurul.

Robinson hiç tereddüt etmeden Heckler & Koch MP5 hafif makineli tüfeğinin tetiğine bastı. İki kez öksürdü. Ses bastırıcı ve ses altı mühimmat sayesinde gürültü bir bebeğin hapşırmasından daha yüksek değildi. Her iki atış da Arnavut'un doğrudan göğsüne isabet etti. Yarasından kan fışkırırken geriye doğru tökezledi ve hızla beyaz tişörtünü boyadı. Tüm vücudunu ele geçiren kas spazmı yüzünün acıdan buruşmasına neden oldu ve parmağı Uzi'nin tetiği üzerinde daha da sıkılaştı. Uzi'nin namlusundan kontrolsüz bir silah sesi yükseldi ve Robinson ile Toro'nun kafalarının arkasındaki ve üstündeki duvara ve tavana şiddetli bir şekilde çarptı. Mermilerden biri Toro'nun alnını sadece birkaç milimetre ıskaladı.

SWAT ajanları Pomona'ya giderken Ken Sands'in fotoğrafını dikkatle incelemişti. Uzun saçına ve sakalına rağmen onu evde teşhis edebileceklerinden emindiler.

Mutfaktaki adam o değildi.

Yüz On

SWAT ekibi Beta, Charlie Carrillo ve Oliver Mensa'dan oluşuyordu. Eve ön kapıdan girmişlerdi. Delici pompalı tüfeği kullanan kişi Mensa'ydı, bu yüzden kapıyı patlatan ilk kişi Carrillo oldu. Oturma odası genişti ama az eşyalıydı; eski bir kanepe, dört kişilik bir masa, iki koltuk ve ahşap bir kutunun üstünde bir televizyon. Kapının karşısındaki kanepede uzun boylu, sıska, sarışın bir adam oturuyordu. Yarı taş gibi görünüyordu. Yanındaki kanepede Sig Sauer P226 X-Five yarı otomatik tabanca vardı.

Adam, sesi duyunca bineği reddeden eşek gibi oturduğu yerde sıçradı. Bakışları bir an için uzak ve tamamen kaybolmuş gibi göründü, sonra sanki biri sihirli bir ayılma asası sallamış gibi gözleri inanılmaz bir yoğunlukla yeniden odaklandı ve silahına doğru yöneldi.

"Hayır," dedi Carrillo, MP5 kırmızı lazer hedef ışınını doğrudan adamın alnına doğrultarak. ‘İnan bana dostum, yeterince hızlı değilsin.’ Adam elini havada tutarak seçeneklerini değerlendirdi. Beyninin oturma odasının her yerine dağılmasına bir adım uzakta olduğunu biliyordu. Öfkeden gözleri yandı.

Mensa kapıdan yıldırım gibi hareket etmişti ve hedefi yeni tehditler için odayı ararken çoktan sıska adamın yanındaydı ve kanepeden Sig Sauer P226'yı almıştı.

Carrillo, "Elleriniz arkanızda, yere yatın," diye emretti. Sıska adam hareket etmedi.

Carrillo yaklaştı. Tartışarak ya da emirleri tekrarlayarak kaybedecek zamanları yoktu. Silahının namlusunu adamın yüzünden birkaç santim uzağa getirdi, saçından yakaladı ve yere sürükledi.

Dizini şüphelinin boynuna kilitleyen ve yüzünü yere doğru zorlayan Carrillo, sıska adamın boynunu bağlamak için özel bağlantılı bir fermuarlı manşet kullandı.

el ve ayak bilekleri arkadan bir arada. Tüm süreç beş saniyeden az sürdü.

'*Siktir git seni pis domuz!*Carrillo boynundaki baskıyı hafifletirken adam çığlık attı. Sudan çıkmış balık gibi yerde çırpınmaya başladı. Ne kadar güçlü olursa olsun hiçbir yere gitmiyordu. Carrillo adamın yüzüne son bir kez baktı.

Ken Sands değildi.

Yüz Onbir

Hunter Pomona'ya gitmedi. Önsezisini takip etmek için son anda bir karar verdi. Garcia'yla telefonda görüştüğünden beri neredeyse iki saattir onu takip ediyordu. Onu önce San Fernando Vadisi'nin güneybatı kesimindeki Woodland Hills'e, ardından da Canoga Park'ın eteklerindeki terk edilmiş bir binanın arazisine götürmüştü.

Hava yine değişmişti ve Hunter havada yağmurun kokusunu alabiliyordu. Arabasını gözden uzak bir yere park etti ve dikkatlice yaya olarak ilerledi. Gecenin karanlığında mesafeyi kat etmesi dört dakikasını aldı.

Onu kasvetli bir sanayi binasının otlarla kaplı beton ön avlusuna götüren harap bir demir kapıyı geçti. Terk edilmiş orta büyüklükte bir depo veya depoya benziyordu ama duvarları dışarıdan hâlâ sağlam görünüyordu. Hunter'ın görebildiği birkaç pencerenin hepsi parçalanmıştı ama bunlar binanın beşik çatısının yanındaydı; merdivensiz kimsenin ulaşamayacağı kadar yüksekteydiler.

Hunter paslı bir çöp bidonunun arkasına saklandı ve birkaç dakika boyunca yapıyı gözlemledi; hiçbir hareket yoktu. Güvenli bir mesafeden binanın çevresini dolaşmaya devam etti. Binanın arka tarafına ulaştığında siyah kamyoneti gördü. Bütün gün takip ettiği aynı kamyonet.

Her şey kesinlikle hareketsiz görünüyordu.

Hunter elinden geldiğince sessiz kalarak gölgeleri saklanmak için kullanarak yaklaştı.

Kamyonete vardığında binanın arka duvarında yaklaşık iki buçuk metre genişliğinde karanlık bir kapının ana hatlarını görebilmişti. Büyük, sürgülü metal kapılar açıktı ve boşluk, Hunter'ın onları daha fazla itmesine gerek kalmadan geçebileceği kadar büyüktü; bu bir avantajdı; paslı sürgülü mekanizmanın sessiz olacağından şüpheliydi.

İçeri girdi ve bir süre durup dinledi. Tek ışık tavandaki parçalanmış pencerelerden geliyordu ama bunun gibi aysız bir gecede Hunter'a hiçbir yol göstermiyordu. Her yer idrar ve çürük kokuyordu. Hava bayat ve ağırdı, her nefes aldığında boğazını ve burun deliklerini tırmalıyordu.

Hiç ses duymadı ve el fenerini açmaya karar verdi. Bunu yaparken kendini yaklaşık yetmiş beş metrekarelik bir odada buldu; önündeki duvarın ortasında tek bir çelik kapı vardı. Kapının yüzeyinde benekli bir tunç görünümü vardı. Beton zemin boş şişeler, kullanılmış prezervatifler, kırık camlar, atılmış şırıngalar ve gezgin evsizlerin ve uyuşturucu kullanıcılarının geride bıraktığı diğer döküntülerle doluydu. Hiçbirinin üzerine basmamaya büyük özen gösteren Hunter, yavaşça metal kapıya doğru ilerledi. Bu kapı da açıktı ama içinden geçebileceği kadar büyük bir boşluk yaratmak için kapıyı daha da itmesi gerekiyordu. Şimdi onun ötesinde bir yerden soluk beyaz bir ışığın geldiğini gördü.

El fenerini kapattı, gözlerine zayıf ışığa alışması için biraz zaman tanıdı, Heckler & Koch USP .45 Taktik tabancasını hazırladı ve kapıyı iterek açmaya hazır olarak kendini toparladı. İşte o zaman, küçük bir elektrikli testere veya elektrikli mutfak bıçağına benzeyen bir şeyin kulak delici mekanik uğultusunu ve ardından yan odadan gelen dehşete düşmüş bir erkek çığlığını duydu.

Oyun başlamıştı. Artık gizlilik yok.

Hunter kapıyı iterek açtı ve önce silahıyla içeri girdi. Bu oda öncekinden daha büyüktü, yaklaşık yüz metre kareydi. Odayı aydınlatan soluk ışık, arka duvardan yaklaşık bir metre uzakta ve beşer metre aralıklarla yerleştirilmiş, pille çalışan iki ayaklı lambadan geliyordu. Aralarında hastane tarzı metal bir sandalye vardı. Çıplak sakini ona ayak bileklerinden ve bileklerinden bağlanmıştı. Ellili

yaşlarının başında bir adam. Tombul yanakları, sivri bir çenesi ve çoktan ağarmış olan dolgun saçları vardı. Başını kaldırdı ve üzgün, yalvaran gözleri Hunter'ınkilerle buluştu.

Hunter'ın onu tanıması bir saniye sürdü. Daha önce en az bir kez tanışmışlardı. Hunter bunun bir yerde, muhtemelen geçen yılki LAPD'nin Mor Kalp ödül töreninde bir işlevi olduğundan emindi. Adı, Los Angeles Bölge Savcısı Dwayne Bradley'nin en küçük kardeşi Scott Bradley'di. Ama daha da kötüsü, Hunter sandalyenin arkasında duran, elinde elektrikli mutfak oyma bıçağı tutan kişiyi de tanıdı.

Hunter tüm şüphelerine rağmen gözlerine inanamadı.

Yüz On İki

Kaptan Fallon ve yeni üye Neil Grimshaw, SWAT ekibi Gamma'ydı. Görevleri, evin ana yatak odasına açılan verandadaki büyük Fransız kapılardan eve girmekti. Perdeler kapalıyken odanın boş olup olmadığını, dolu olup olmadığını, içeride kaç kişi olduğunu veya herhangi bir silah taşıyıp taşımadıklarını bilmelerinin hiçbir yolu yoktu. Sürpriz ve hız onların kozuydu.

Grimshaw tek bir pompalı tüfeğiyle kapının kilidini patlattı, havaya kırık cam yağmuru yağdırdı ve ahşabı parçaladı. Cam yere çarpmadan önce, Fallon kapıları tekmeleyerek açmış ve eve girmiş, eğitimli gözleri bir anda tüm odayı taramıştı. Sol tarafta gömme bir gardırop, yerde çift kişilik yatak, tam önündeki duvara yaslanmış, sağ taraftaki büfenin üzerinde küçük bir portatif televizyon ve yerde büyük bir ayna vardı. yalnızca kokain olabilecek onlarca kesik çizgiyle. Yatağın üzerinde gür at kuyruklu çıplak bir adam yatıyordu. Sırtı Fallon'a dönüktü. Bacaklarını ona dolamış kısa saçlı, minyon sarışın kızın zevkten inlemeleri, kısa sürede korkulu çığlıklara dönüştü. On sekiz yaşından büyük olamazdı.

Adam dönüp bakmadı bile. Kızın bacakları hâlâ kalçalarına dolanmış haldeyken sola yuvarlandı ve duvara yaslanmış olan Uzi hafif makineli tüfeğine uzandı.

Oraya varamadı.

Fallon MP5'inin tetiğine bastı ve silah bir kez sessizce öksürdü. Parmakları Uzi'den sadece birkaç santim uzaktayken atış adamın elinin arkasına çarptı. Patlama kemikleri parçaladı ve tendonları parçaladı, havaya kırmızı bir kan sisi saldı ve kızın yüzüne sıçradı. Adam yaralı bir hayvanın kükremesine benzeyen acı dolu bir çığlık attı. Kolu göğsüne doğru geri çekilerek kızın alnına daha fazla kan sıçradı.

vücut ve yatak.

Fallon, "Hareket etmek o kadar da iyi bir fikir değil" dedi; kırmızı lazer hedef ışını artık adamın kafasının arkasına kilitlenmişti.

Grimshaw da artık odadaydı; lazer hedefi kızın göğsünü kırmızı bir noktayla renklendiriyordu. O kadar yoğun bir şekilde konsantre olmuştu ki arkasında açılan ebeveyn banyo kapısını fark etmedi.

Tüfeğin patlaması sağır ediciydi ve doğrudan Grimshaw'ın sırtına nişan alınmıştı. Çarpmanın tüm gücünü aldı, MP5'ini elinden fırlattı ve yere düşmeden önce onu ileri doğru itti.

Fallon tehlikeyi hissetmişti ve ateş edilmeden önce dönmeye başlamıştı ama oraya zamanında varamadı. Ağır çekimde 12 kalibrelik av tüfeğinden çıkan dumanı ve Grimshaw'un sırtına ateş ettiğini gördü. Geriye kalan her şey otomatik olarak geldi. Fallon, LA SWAT'ın sunduğu en iyi yakın mesafe nişancısıydı. Binlerce simülasyondan ve bunun gibi yüzlerce gerçek hayat senaryosundan geçmişti.

Tüfeğin namlusunun yeniden hareket ederek kendisine nişan aldığını gördü. Sadece bir milisaniyeliğine tetikçiyle gözlerini kilitledi; Gördüklerine rağmen hiç tereddüt etmedi. Tetiğe bastı ve bu sefer silahı iki kez öksürdü. Her iki atış da hedefin alnının ortasından neredeyse milimetre kusursuz bir şekilde girip arkadan çıkıyor, küçük bir elma büyüklüğünde bir delik bırakıyor ve duvar boyunca gri madde, kan ve parçalanmış kemik sıçratıyordu.

Tüfeği tutan kız, At Kuyruğu Adam'ın altındaki yataktaki kızdan bile daha genç görünüyordu. Yanaklarındaki gamzeler ve çillerle masum bir okullu kız yüzü vardı. Dizlerinin üzerine düştüğünde, üzgün, neredeyse ağlamaklı gözlerinde artık hayat kalmamıştı ama

Fallon öne doğru çöküp yere çarpana kadar bu gözler Fallon'un yüzünden hiç ayrılmadı.

Şiltedeki adam dikkatinin dağılmasından yararlanarak ikinci kez Uzi'sine uzandı ama sol eli hareketsizdi. Bu onu vücudunu bükmeye ve sağ eliyle ona ulaşmaya zorladı. Silahı aldı ama bulunduğu konum hiç iyi değildi. Fallon'u hedef alabilmek için vücudunu diğer yöne çevirmesi gerekiyordu. Bunun yeterince hızlı gerçekleşmesinin hiçbir yolu yoktu. Vücudunu geldiği yöne çevirmeye başladığı anda Fallon'un hedefi yeniden ona yöneldi.

Fallon "Bırak onu" diye bağırdı ama adam kana susamış bir halde vücudunu döndürürken öfkeyle bağırıyordu.

Fallon'dan tetiğe bir kez daha basıldı, bir çift atış daha. Her ikisi de At Kuyruğu Adam'ın sağ omzuna çarptı ve Uzi'yi nişan alamadan köprücük kemiği ile kürek kemiğini kırdı. Kolu anında gevşedi.

Altındaki kız, artık kana bulanmış halde, banyodaki kız yere düştüğünden beri boğazında ivme kazanan taşlaşmış çığlığı bıraktı ve sonra histeriye kapıldı.

At Kuyruğu Adam silahı düşürdü ve sarışın kızın üzerine çöktü. Tekmelemeye ve sarsılmaya başladı, onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Fallon, nişanını yataktaki adam ve kızdan ayırmadan kararlı bir şekilde banyoya doğru ilerledi ve gencin vücudunun üzerinden geçti. Banyo temizdi.

Kask mikrofonuna "Bir adamım vuruldu" diye bağırdı.

İki saniye sonra ana yatak odasının kapısı hızla açıldı. Alfa ekibi içeri girdi ve hemen ardından Beta ekibi geldi; silahlarının her biri odanın farklı bir bölümünü hedef alıyordu.

Fallon, "Oda temiz," diye duyurdu.

Toro kapıdan "Bütün ev temiz" dedi.

Operasyonun tamamı otuz üç saniye sürmüş ve ne yazık ki kan gölüne dönmüştü.

Robinson ve Toro şiltedekileri hedef alırken Fallon dikkatini yerdeki Grimshaw'a çevirdi.

Çocuğun yanına çömelerek, Grimshaw, diye seslendi.

Cevap yok. Bütün boynu kanla kaplıydı.

"Siktir," dedi Grimshaw'un kanlı kafasını ellerinin arasında

tutarak. 'Neden banyoyu kontrol etmedin? Odayı kontrol altına aldım evlat.' Fallon, Grimshaw'ın nabzını aldı.

Hiç bir şey.

12 kalibrelik bir pompalı tüfek kurşun saçıyor. Namludan çıktıktan sonra yayıldılar. Bu, yanma yükünün gücünün saçmalar arasında bölündüğü ve onların hareket ettikçe enerji kaybettikleri anlamına gelir. Pompalı tüfekler uzaktan pek kullanışlı değildir ancak çok sayıda yayılan mermi, onu yakın mesafe dövüşleri için mükemmel bir silah haline getirir. Şans eseri, pompalı tüfekli kız yükseği hedef almıştı. Saçmaların çoğu Grimshaw'ın kurşun geçirmez yeleğini ıskalayıp ensesine çarptı. Deriyi yırtmışlardı
kas, arter ve damarlar. Boynundan açık bir musluk gibi kan akıyordu.

"Burada bir doktora ihtiyacımız var," diye bağırdı Fallow, zaten bildiği şeye inanmayı reddederek Grimshaw'ın kalbine masaj yapmaya ve pompalamaya başladı. Hiçbirinin yapabileceği hiçbir şey yoktu.

'Siktir' diye bağırdı Fallon, hâlâ Grimshaw'ın cansız bedenine tutunarak. Gözleri hâlâ açıktı.

Beta ekibi, sarışın kızın hâlâ çığlık attığı yatağa gitmişti. Robinson üstüne yığılmış kanayan adama bir göz attı.

Adamlarını yakalamışlardı.

Yüz On Üç

"Silahı bırak Dedektif," dedi Heykeltıraş, Hunter'ın gözlerinin içine bakıp elektrikli bıçağı Scott Bradley'nin boğazına dayayarak. Hunter hareket etmedi. Amacı şaşmadı.

'Bu oyunu oynamak istediğinden emin misin Robert? 'Çünkü kesinlikle hazırım.' Güçlü elektrikli bıçak açıldı, vızıltısı odanın içinde binlerce dişçinin matkapları gibi yankılanıyordu.

Scott o kadar korkmuştu ki dudaklarından sadece zayıf bir inilti çıkmıştı. Kendini ıslattı.

Hunter hala hareket etmedi.

Heykeltıraş süper hızlı bir hareketle Scott'ın sağ elini yakaladı ve bıçağı onun işaret parmağına doğru savurdu. Bıçaklar deriyi ve kemiği muazzam bir kolaylıkla kesiyordu. Parmak ölü bir kurtçuk gibi yere düştü. Her yere kan fışkırdı.

Scott gırtlaktan bir çığlık attı ve elini çekmeye çalıştı ama artık çok geçti. Zaten ortalık karışmıştı, parmak gitmişti. Bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Hunter, teslim olurcasına sol elini kaldırarak, Tamam, diye bağırdı. ‘Tamam, sen kazandın.’ Emniyeti açtı ve silahı yere koydu.

Heykeltıraş bıçağı kapattı. 'Bu tarafa tekmele. Ve onu uzaklaştır.'

Hunter kendisine söyleneni yaptı ve silahını Heykeltıraş'a doğru fırlattı. Duvara çarpana kadar beton zeminde kaydı.

"Yedek de."

'Bende yok.'

“Gerçekten mi?” Bıçak tekrar devreye girdi.

“Hayır!” diye bağırdı Scott.

Hunter gürültüyü bastırarak "Yapmıyorum" diye bağırdı. ‘Yedek silah taşımıyorum.’

Tamam o zaman. Şerit. . . yavaşça. Elbiselerini çıkar ve bir kenara at. İç çamaşırını saklayabilirsin.”

Hunter kendisine söyleneni yaptı.

“Şimdi yere yüz üstü yatın, bacaklar ve kollar iki yana açık, yıldız pozisyonunda.” Hunter buna uyması gerektiğini biliyordu. Kendisi ve Scott için zaman daralıyordu. "Bir şey biliyor musun?" dedi

Heykeltıraş bir parça kağıt sararak Scott'ın eline tıbbi gazlı bez. 'Her şeyi çözeceğinden hiç şüphem yoktu. Her şeyi bir araya getirmeyi, heykellerin arkasındaki gerçek anlamı görmeyi, gölgelerini görmeyi ve sana ne söylediğimi anlamayı başaracağını biliyordum. Sadece bunu bu kadar çabuk yapacağını düşünmemiştim. Benden önce değil yapıldı. Bu son parça hâlâ kayıpken hayır. Bunu nasıl yaptın? Bunu nasıl anladın?'

Hunter çenesini beton zemine dayadı ve doğrudan onun gözlerinin içine baktı.

Derek Nicholson'un en büyük kızı Olivia, sonunda metal sandalyenin arkasından kalkmıştı. Baştan aşağı siyah giyinmişti ve su geçirmez bir malzemeden yapılmış, boynuna kadar fermuarlı bir tulum giyiyordu. Tulumun kapüşonunu başından çıkardı ve Hunter onun siyah, silikon bir yüzücü şapkası taktığını gördü. Ayakkabıları ayağına birkaç numara büyük görünüyordu. Hunter, baş adli tıp ajanının, ikinci olay yeri olan Nashorn'un teknesinde bulunan ayakkabı izleri hakkında söylediklerini hatırladı; her adımdaki ağırlık dağılımı eşit değildi. Bu, katilin ya topallayarak yürüdüğünü ya da kasıtlı olarak yanlış numara ayakkabı giydiğini gösteriyordu. Elektrikli bıçağı hâlâ elinde tutuyordu.

Hunter, onu babasının evinde gördüğü ilk günü hatırlayarak, "Beni gerçekten ikna ettin," dedi. 'Davranış şeklin. . . gözyaşları. . . kontrol edilemeyen titreme. . . sesindeki çaresizlik. . . Hepsini satın aldım."

Olivia çekinmedi bile. "Peki bunu nasıl yaptın?" diye tekrar sordu. Hunter yutkundu. Alabildiği her saniye kazanacaktı. "Annenin bir arkadaşı" dedi ve bu sözlerin Olivia'ya kırbaç gibi çarptığını gördü. Durakladı, gözlerinin içinde öfke ve üzüntü dolaşıyordu. Kendini toparlamak için biraz zaman ayırdı. 'Hangi arkadaş?'

'Tanıdığı biri. Gerçek bir ismim yok. Kendine Jude adını verdi."

"Sana ne söyledi?"

Hunter öksürdü. 'Fazla bir şey değil.'

Olivia bekledi ama Hunter başka bir şey söylemedi. 'Konuşmaya devam etsen iyi olur, yoksa kesmeye başlayacağım.'

Kurbanlar hakkında bizimle konuşmaya geldi. Kurbanlarınız."

'Peki ya onlar?'

'Grup olarak onlar tarafından dövüldü. Tıpkı annen gibi." Hunter öfkenin Olivia'nın yüzünü yeniden renklendirdiğini gördü. Yanan gözleri, dikkatle dinleyen ama yine de korkmuş ve büyük bir acı içinde görünen Scott'a odaklandı.

Hunter, dikkatini tekrar kendisine çekmeye çalışarak, "Gölge görüntülerini çözdük," diye hemen ekledi. 'Ama biz onları yanlış okuduk. . . kısmen yanlış."

İşe yaradı. Olivia döndü ve tekrar Hunter'la yüzleşti.

'Biraz zamanımızı aldı ama çakal ve kuzgunun ardındaki anlamı çözdük. Bize babanın bir yalancı olduğunu söylüyordun." "O benim babam değildi," diye tiksintiyle tükürdü.

"Tamam" dedi Hunter. 'Üzgünüm. Bize Derek Nicholson'un bir hain, bir yalancı olduğunu söylüyordun,' diye düzeltti kendini.

"Öyleydi." Sesi öfkeyle titriyordu. 'Annem öldüğünde üç yaşındaydım. Yirmi sekiz yıl boyunca bana yalan söylendi. Bir yalana inanması için küçük bir köpek gibi kandırıldım."

Hunter, "Bunun için çok üzgünüm," dedi ve bir an duraksadı. Gergin boynu ağrımaya başlamıştı. "Ama yaptığınız şeyin bize bir kukla tiyatrosunda olduğu gibi sahne sahne bir hikaye anlatmak olduğunu anlamamız çok zaman aldı." Scott'ın kafası karışmış görünüyordu.

Olivia hiçbir şey söylemedi.

Hunter, "Ama ikinci heykelinizi ve onun gölge resmini yanlış okuduk" diye devam etti. 'Onlarca yorumdan geçtik ve sonunda bize bir dövüş sahnesi gösterdiğinize ikna oldum. Birlikte takılan, sarhoş olan ve kafayı bulan bir grup adam. Bir gün kavga etmişler, işler kontrolden çıkmış ve biri ölmüş. Ayrıca bize Andrew Nashorn'un grup lideri olduğunu söylediğiniz sonucuna vardık.' 'O bir pislikti' dedi Olivia.

Hunter, "Ama bize gösterdiğiniz bir dövüş sahnesi değildi, değil mi?" dedi. "Bize, grubun geri kalanı izlerken yerde kavga eden iki kişiyi göstermiyordunuz. Grubun geri kalanı izlerken bize bir tecavüz sahnesi gösteriyordun."

'İzlemediler. Sırayla gittiler.' Gözlerinde fırtınalı bir bina gibi yanan bir parıltı vardı.

'O bir sokak fahişesiydi.' Scott sonunda bir şeyler söyleyecek gücü bulmuştu. Andy onu Sunset Strip'teki karanlık bir köşeden aldı. Onu arıyordu. Yaptığı da buydu. Geçimini sağlamak için insanları becerdi. Bu tecavüz nasıldı?"

Olivia o kadar hızlı döndü ki neredeyse bulanıklaştı ve kapalı yumruğunu Scott'ın çenesine indirdi, alt dudağını kırdı ve odanın her tarafına kan püskürttü.

“Ben sana söyleyene kadar konuşamayacaksın, seni bok çuvalı.” Hunter yerde seğirdi.

'Ve ben sana söyleyene kadar hareket etmesen iyi olur.'

'Hiçbir yere gitmiyorum.'

O an gerginleşiyordu.

"Dinliyorum" dedi Olivia. ‘Bunun bir tecavüz sahnesi olduğunu nasıl anladınız?’ ‘Jude da sokaklarda çalışıyordu. Bizimle iletişime geçtiğinde, bir gece Nashorn'la birlikte arabaya nasıl bindiğini ve Nashorn'un onu grubun geri kalanının onları beklediği bir yere götürdüğünü anlattı. Ona karşı birlik oldular, onu dövdüler ve kendi istediklerini yaptılar.” Hunter yine boğazını temizledi. “Sonra bize tanıştığı Roxy adlı kadından bahsetti.” Tepkisini değerlendirmek için Olivia'ya baktı. Tanıdığı yüzünün her yerinde yazılıydı ama hiçbir şey söylemedi. Avcı devam etti. Roxy, Jude'a sokak işçisi olmadığını söyledi. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ama çaresizdi. Hasta bir çocuğu vardı ve çocuğunun ilacını almaya gücü yetmiyordu. Onun fikri, yeterli paraya sahip olabilmek için sokaklarda yalnızca bir gece çalışmaktı. Çocuğu için kendini feda ediyordu.” Hunter, Scott'a baktı. ‘Yani hayır, o bir fahişe değildi, bunu aramıyordu ve geçimini sağlamak için insanlarla sikişmiyordu. Çaresizdi, seçenekleri yoktu ve çocuğunun sağlığından korkuyordu.'

Olivia'nın gözlerinden yaşlar aktı. 'Astım hastasıydım. Küçük bir çocukken korkunç krizler geçirdiğimi hatırlıyorum. Yaşım ilerledikçe her şey silinip gitti.'

Jude bize bir gece Roxy'yi Nashorn'la arabaya binerken gördüğünü söyledi. Onu durdurmaya çalıştı ama çok geç kalmıştı. Roxy'yi bir daha hiç görmedi.” “Adı Sandra'ydı,” dedi Olivia. 'Sandra Ellwood. Benim adım Olivia Ellwood.' Tekrar Scott'ın sandalyesinin arkasına geçti.

Hunter onun ne yaptığını göremiyordu.

"Söyle ona" dedi gıcırdayan dişlerinin arasından Scott'a, bıçağı gözlerinin önünde gezdirerek. “Ona nasıl olduğunu anlat.” Öfke onu titretiyordu.

Scott ona şüphe dolu gözlerle bakıyordu.

Scott tepki veremeden, yıldırım hızında bir hareketle Olivia serçe

parmağını yakaladı ve kırılıncaya kadar geriye doğru çekti. Kemik kıran ses Hunter'ın odanın diğer ucundan duyabileceği kadar yüksekti. Scott acı içinde çığlık attı ve Olivia onun suratına tokat attı. 'Söyle ona, yoksa seni kesmeye başlamadan önce vücudundaki bütün kemikleri kırmaya devam edeceğim.'

Yüz On Dört

Scott Bradley'nin korkmuş ve kafası karışmış bakışları Olivia'dan Hunter'a, sonra tekrar Olivia'ya döndü. Lütfen, dedi. ‘Benim bir ailem var. Bir karım ve iki kızım var.'

Olivia yine onun yüzüne tokat attı. ‘Bir annem vardı.’ Scott onun gözlerinde başka kimseninkinde görmediği bir şeyi gördü. Onu hiçbir şeyin korkutmadığı kadar korkutan bir şey. Kesilen dudağı şişmeye başlamıştı. Bir ağız dolusu tükürüğü ve kanı yuttu ve tekrar konuşmadan önce kusma arzusuyla mücadele etti.

'Birbirimizi Batı Hollywood'daki barlardan ve kulüplerden tanıyorduk' dedi. 'Biliyorsun o zamanlar sürekli dışarıdaydık. Her yerde birbirimize çarptık. Çok geçmeden birlikte takılmaya başladık. Andy oydu

Bu fikri ilk kez kim ortaya attı? Bir sokak fahişesi bulup onu tenha bir yere götürecekti. Geri kalanımız bekliyor ve saklanıyor olurduk. . Başka tarafa baktı.

Olivia, "Konuşmayı bırakma," diye emretti.

Andy LAPD'dendi ve polis okulundan yeni mezun olmuştu. Onun ritmi Batı Hollywood'du. Pezevengi olmayan, koruması olmayan kadınları tanıyordu.” Hunter gözlerini kapattı ve derin bir nefes verdi. Bir pezevengin koruması olmasaydı, işler çirkinleşirse bunun grup açısından pek fazla sonucu olmayacaktı.

"Bu bir gece, Andy bu sıska biseksüeli getirdi..." Scott bu kelimeyi söylemeden önce kendini durdurdu. 'Yanındaki sıska kadın. Çok güzeldi. Andy, adının Roxy olduğunu söyledi. O . . Hatırlayınca başını salladı. ‘Hepimizi gördüğünde gerçekten korkmuş

görünüyordu.’ Gözlerini kaçırarak aşağıya baktı.

Olivia, “Ve hepiniz bundan hoşlandınız, değil mi?” diye sordu. ‘Ne kadar korktuklarını göstermeleri hepinizin hoşuna gitti.’

Scott cevap vermedi.

Hunter'ın gözleri Olivia'yı takip ediyordu. Hala Scott'ın sandalyesinin arkasındaydı. Hunter'ın silahını yerden almıştı ve Hunter onun emniyeti açtığını gördü. Hepsinin zamanı dolmak üzereydi.

‘O gece işler ters gitti. . . Gerçekten yanlış,' diye devam etti Scott. 'Hepimiz vardı. . . Derek ve Derek Nicholson dışında eğlendik. O gece bunu yapmak istemedi. Belki de evlenmek üzere olduğu içindi, belki de bu Roxy pilici ona zarar vermememiz için bize yalvarıp durduğu içindi. . .'

Hunter, Roxy'nin ricasının hepsinin içindeki sadist ateşi besleyeceğini biliyordu. O korktukça onlar daha da heyecanlanıyorlardı. '. . . Bize hasta bir kızı olduğunu söyleyip duruyordu.' Scott konuşmayı bıraktı ve büyük odayı bir anlığına sessizlik kapladı. Ve bir an her biri düşünceleriyle baş başa kaldı. “Ona işlerin ne kadar kötüye gittiğini anlat.” Olivia sessizliği bozdu.

'Hepimiz sarhoştuk ve sarhoştuk. Nathan ona gerçekten çok sert davranmıştı. Ne zaman olduğunu pek fark etmedik ama nefes almayı bıraktı.' 'Onu dövdün mü?'

'Derek ve ben hiçbir şey yapmadık. Andy ve Nathan bunu yaptılar.'

Olivia'nın gözleri Scott'ın eline düştü. Bir parmağını daha şıklatmaya hazırdı.

'Onu dövdüler evet ama çok şiddetli bir şey değildi. Bu onların heyecanını daha da artırdı. Derek ve ben az önce izledik, yemin ederim. Ona vurmadık. Dayak kısmını beğenmedik. Bizim için hiçbir şey yapmadı.”

Bunlar, Derek Nicholson'un Olivia'ya itirafta bulunduğunda söylediği sözlerin aynısıydı.

Scott, "Belki de kafasını falan vurmuştur" diye devam etti. ‘Sadece birkaç tokat yüzünden ölmüş olamaz.’

Olivia dikkatini Scott'a çevirmeden önce Hunter'a baktı. 'Devam

et.'

Scott ağız dolusu kan tükürdü. 'Öldüğünü anladığımızda paniğe kapıldık. Ne yapacağımızı bilmiyorduk. Kimse doğru düzgün düşünmüyordu. Çok fazla içki ve asit. Onu orada bırakıp defolup gitmemizi önerdim ama Andy bunun işe yaramayacağını söyledi. Polislerin o odada ve onun vücudunda bulacağı delillerin miktarı hepimizi sonsuza kadar hapse attırır. Temizlemeyi deneyebilirdik ama hiçbir garantisi yoktu. Sonra Andy bir plan yaptı."

Hunter midesinin kasıldığını hissetti. Bu planın ne olacağını biliyordu.

Andy dışarı çıktı ve birkaç kalın plastik tabaka, bir et satırı, uzun, kalın bir zincir, asma kilitler ve büyük, kare metal bir alet kutusu getirdi. Büyüktü ama bir vücuda sığacak kadar büyük değildi."

Scott durakladı ve başka tarafa baktı.

Olivia, ivmenin sakinleşmesine izin vermeden, "Artık durma" dedi. 'Ona ne yaptığını söyle.'

'Ben hiçbir şey yapmadım' diye yalvardı.

Olivia onun yüzüne tokat attı. Alt dudağındaki yarık biraz daha yırtıldı ve odaya başka bir kan spreyi yayıldı. Scott ürperdi ve vücudunu dengelemek için hızlı nefesler aldı. "Söyle ona."

Nathan bir kasap dükkanında yarı zamanlı çalışıyordu. Scott, et satırıyla arası iyiydi' dedi.

Olivia çekinmedi. Hikayenin tamamını daha önce duymuştu. 'Derek ve ben izleyemedik. Andy ve Nathan yapmaları gerekeni yaparken biz de dışarı çıktık. Derek'in kafası karışmıştı. Bu konuda çıldırıyordu... . . kadının kızı - ona ve diğerlerine ne olacaktı. Bizden çok onun için endişeleniyordu. Annesini çok küçükken kaybetmiş olmasıyla ilgili bir şey. Polise gitmek istiyordu ama eğer giderse hepimizin uzun süre hapse gireceğini biliyordu. Hukuk fakültesinin son yılındaydı. Bir ay sonra evlenmek üzere nişanlandı. Hayatını çöpe atmak istemiyordu. Üstelik polise gitseydi Andy onu öldürürdü. Herhangi birimizi öldürürdü. Bize bunların hepsini anlattı." Nefes almak için durakladı. 'Andy ve Nathan'ın işleri bittiğinde geriye kalan tek şey bu zincirlenmiş ve asma kilitli alet kutusuydu. Babamın anahtarları bende olan bir teknesi vardı. Bu yüzden o kutuyu kıyıdan

olabildiğince uzağa boşaltma işi bana kaldı. Diğerleri eve giderken Andy de benimle geldi. Kutu çok ağırdı. Asla yüzeye çıkmazdı.' *Son kurban*Hunter, diye düşündü. *Cesedi ortadan kaldıran kişi.* “Derek'e kadının çantasından ve tüm belgelerinden kurtulma görevi kaldı.” Scott'ın bakışları Olivia'ya döndü. 'Sanırım seni bu şekilde buldu. Çantayı asla atmadı. Eşyalarını sakladı.” Olivia hiçbir şey söylemedi.

'O geceden sonra birbirimizi gittikçe daha az gördük, ta ki birbirimizden ayrılana kadar. Hepimiz hayatlarımıza devam ettik. Ama hepimiz sırrımızı sakladık.” “Hepiniz değil,” dedi Olivia, Hunter'ın silahının dipçiğini Scott'ın kafasının arkasına vurarak onu bayılttı.

Yüz Onbeş

Hunter yine yerde seğirdi ve Olivia silahı onun kafasına doğrulttu. "Yapma Dedektif." Güven bana, nasıl ateş edileceğini biliyorum. Ve bu mesafeden ıskalamayacağım. Eğer babamın bir şeyi varsa...' Öfkeyle boğazını temizledi. 'Derek bana nasıl ateş edileceğini öğretti.'

‘Boynum ağrıyor. Sadece uzatıyordum.”

"Peki, yapma."

'TAMAM. Yapmayacağım.'

Olivia odanın sol tarafına geçti. 'Bana nasıl ulaştığını hâlâ söylemedin. Gölge kuklalarımla sana ne söylediğimi anladığını biliyorum ama benim olduğumu nasıl anladın?'

'Jude'un başına gelenlerle ilgili bana anlattığı hikayeyi dinledikten sonra kafamda bazı şeyler hareket etmeye başladı. İkinci gölge görüntüsünü yanlış okuduğumdan şüphelendim. Bu bir kavga değildi, toplu tecavüzdü. Roxy'nin annen olduğunu bilmiyordum ama eğer Jude ve Roxy'ye yaptıklarını yaptılarsa muhtemelen başkaları da vardır diye tahmin ettim. Roxy gibi diğerlerinin de çocuğu vardı. Ve o çocuk her şeyi öğrenmişti. Bize bıraktığınız ilk gölge görüntüden itibaren, o çocuğun bunu öğrenmesinin tek yolunun

Derek Nicholson olduğundan emindim. Ölüm döşeğindeyken bir itiraf.”

Olivia öfkeyle kıkırdadı. 'Onunla yaşayabildi ama onunla ölemedi. Bu ne kadar ironik?”

Hunter, insanların hayatları boyunca dile getirilmemiş suçluluk duygusuna katlanmalarının ne kadar yaygın olduğunu biliyordu ama bununla ölmek çok az kişinin hazır olduğu bir şeydi.

Hunter, "Derek Nicholson'ın her şeyi ortaya çıkarmak için o çocuğu evine çağırabilmesi için" diye devam etti. 'Bu, bir şekilde çocuğun kim ve nerede olduğunu takip etmesi gerektiği anlamına geliyordu. Dün gece Jude beni tekrar aradığında kafamda olasılıklar üzerinde çalışıyordum. Roxy’nin çocuğunun adını hatırlamıştı: Levy.”

Olivia anında seğirdi.

'İlk başta bunun bir soyadı ya da belki bir erkek adı olduğunu düşündüm. Biraz tanıdık geliyordu ama kız kardeşinizin bana verdiği Nicholson ve karısının resmine baktığımda bu ismi daha önce nerede duyduğumu hatırladım. Bu bir takma addı. Allison o gün evinde seni bu isimle aramıştı. Olivia için yaygın bir takma ad değildi ama *senin* Takma ad."

Olivia, Hunter'a melankolik bir gülümsemeyle baktı. 'Annem bana her zaman Levy derdi; asla Liv, Ollie ya da başka bir şey söylemezdi. Hoşuma gitti. Farklıydı. Allison bana böyle seslenen tek kişiydi.'

‘Önce geçmişini kontrol ettim. Tıp fakültesine gittin.” Olivia omuz silkti. ‘UCLA ama sonunda bunu yapmak istemediğime karar verdim. Ama bilgi işe yaradı.”

Başka hiçbir şey teklif etmediği için Hunter devam etti.

'Kaliforniya Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nın veri tabanına erişebilecek tanıdığım birini aradım. Nicholson'ın seni evliliğinin ilk yılında evlat edindiğini öğrendim. Çocuk doğurma konusunda bilinen bir sorunu olmayan genç bir çift için tuhaf bir seçim. Aslında Nicholson, karısının kızı Allison'a hamile kaldığı yıl seni evlat edindi.'

“Yani yaptığından dolayı suçluluk duygusuyla beni evlat edindiğini biliyorsun.” Olivia'nın sesindeki öfke yeniden ortaya çıkmıştı. 'Anneme tecavüz edip öldüren hayvan grubunun bir

parçası olduğum için suçluluk duyuyorum. Bunun olmasına izin verdiğin için suçluluk duy. Polise söylemediğim için suçluluk duyuyorum.'

Hunter cevap vermedi.

'Bu kadar bilgiyle nasıl yaşayabilirim Robert, bana söyleyebilir misin? Çünkü bununla mücadele ettim. Tüm hayatımın bir yalan olduğunu söylemek için beni ölüm döşeğine çağırdı. Bana olan sevgisini ve ilgisini paylaşmak isteyen bir aileye değil, suçluluk duygusunu gömmek isteyen bir aileye evlat edinildim.'

Hunter, "Derek'in karısının olup bitenlerden haberi olduğunu sanmıyorum" dedi. '*Önemli değil!*Olivia kelimeleri tükürdü. 'Onu beni almaya ikna etti. Ona annemin beni terk eden bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu söyledi. Ona benim zavallı, istenmeyen, sevilmeyen bir çocuk olduğumu söyledi. Ama onu benden alana kadar sevildim ve aranıyordum. Beni istemeyen oydu. Tek istediği, onu yiyip bitiren suçluluk duygusunu azaltmaktı. Ben onun günlük iyi hissetme hapıydım. Suçluluk karşıtı ilacı. Tek yapması gereken bana bakmaktı ve o hasta kalbinde biraz huzur bulacaktı. Zavallı fahişenin çocuğuna daha iyi bir ortam sağladığı için kendi kendine her şeyin yolunda olduğunu söylerdi.

hayat. Biliyor musun? Bu daha iyi hayatı hiçbir zaman istemedim. Mutluydum. Annemi seviyordum. Ama beni istemediğine inandırdı. Kaçtığını. Ve yirmi sekiz yıl boyunca beni terk ettiği için ondan nefret ettim.'

Hunter artık Olivia'nın inanılmaz şiddetinin nereden geldiğini anlıyordu. Yerinden edilmiş öfke. Yapmadığı bir şey yüzünden annesinden yirmi sekiz yıl boyunca nefret etmişti. Gerçeği ve hayatının büyük bölümünde kendisine yalan söylendiğini öğrendiğinde öfkesi uyandı ve yepyeni bir yoğunluk ve amaç kazandı. Yirmi sekiz yıl öfkeyi bastırmak için uzun bir süre.

Olivia'nın yanağından bir gözyaşı süzüldü ve sesi bir an için tizleşti. 'Onu hâlâ hatırlıyorum; annem. Ne kadar güzeldi. Her gece yatağa gittiğimde nasıl gölge kuklası oynadığımızı hâlâ hatırlıyorum. Bunları yaratmakta çok akıllıydı. Her şeyi bulabilirdi; hayvanlar, insanlar, melekler. . . herhangi bir şey. Fazla parası yoktu, bu yüzden

benim hiç gerçek oyuncağım olmadı. Gölge kukla tiyatromuz *öyleydi* benim oyuncağım. Saatlerce oturup kendi hikayelerimizi uydururduk. Duvara karşı aptalca oyunlar yaratıyorum. İhtiyacımız olan tek şey mum ışığı ve ellerimizdi. Mutluyduk." Hunter bir anlığına gözlerini kapattı. Bu yüzden kurbanlarının vücut parçalarından gölge kuklaları yaratmıştı; bu, annesine korkunç bir saygı duruşu niteliğindeydi. Öfkesini gidermenin başka bir yolu.

Olivia başını sallayarak, "Benimle hiç oynamadı, bunu biliyor muydun?" dedi. 'Çocukken benimle ne parkta ne de başka bir yerde oynamazdı. Bana hiçbir zaman hikaye okumadı, beni omuzlarına koymadı ya da herhangi bir babanın yapacağı gibi benimle çay ısmarlamadı. Kendi başıma gölge kuklası oynadım." Hunter cevap veremedi.

'Bana anlattıktan sonra eve gittim ve üç gün ağladım. Yaşamaya nasıl devam edebileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hayatım bir yalandı, babamın geceleri uyumasına izin vermek için yapılan bir iyilikti. Annemin hayatta olduğu zamanlar dışında hiçbir zaman bir çocuğun sevilmesi gerektiği gibi sevilmedim. Ve şimdi biliyordum ki dördü de

Vücudunu parçalayan ve onu istenmeyen bir çöp gibi okyanusa atan insanlar kendi ailelerini büyütmeye, kariyerlerinde başarılı olmaya, yaptıklarından bir gram bile pişmanlık duymadan yaşamaya devam etmişlerdi. Ve en kötüsü, hiç cezalandırılmadan yaşamaya devam etmişlerdi.'

Hunter, Olivia'nın yüzleştiği şeyle yüzleştikten sonra çok az aklın dağılmayacağını biliyordu. Ve kırılmayan birkaç parça kesinlikle sonsuza kadar hasar görecekti.

'Bu bilgiyle o insanlara adaleti getirecek hiçbir şey yapamayacağımı sen de benim kadar biliyorsun. Yirmi oldu sekiz yıl önce. Ölmekte olan bir adamın sözleri dışında hiçbir kanıtım yoktu. Polis, savcılık, devlet ya da herhangi biri tarafından hiçbir işlem yapılmazdı. Kimse bana inanmazdı. Son yirmi sekiz yıldır yaşadığım gibi yaşamaya devam etmek zorunda kalırdım." Başını salladı. 'Bunu yapamazdım, değil mi?'

Hunter, babasının Bank of America'nın o şubesinde vurularak

öldürüldüğü zamanı düşündü. O zamanlar polis değildi. Ama öfkesini hatırladı. Hala içinde bir yerlerde uyuyan bir öfke vardı. Ve polis veya
hayır, eğer babasını vuran insanlarla karşı karşıya gelseydi, onları hiç tereddüt etmeden öldürürdü.

“Kendimi öldürmeye bu kadar yaklaştım.” Olivia, Hunter'ın düşüncelerini odaya geri getirdi. 'Sonra bir şeyin farkına vardım. Eğer kendimi öldürebilseydim, öldürebilirdim. Tam durak. Ve ne olursa olsun kendi adalet versiyonuma sahip olmaya karar verdim. Annem için. Adaleti hak ediyor.'

Bir an bakışları odanın içinde gezindi.

'Her şey sanki bir rüyadaymış gibi aklıma geldi. Sanki annem oradaydı, bana ne yapacağımı söylüyor, elimi yönlendiriyordu. Babam... Olivia'nın yüzünde öfke yeniden belirmişti. 'Derek Nicholson mitolojiyi severdi. Her zaman kitap okuyor, alıntılar yapıyordu. Onu mitolojik bir sembol haline getirmek adil bir davranıştı.” Geri çekilip Hunter'ın silahının sürgü mekanizmasını serbest bıraktı ve fişek yatağına elle bir mermi doldurdu.

Artık son perdenin zamanı gelmişti.

Yüz On Altı

Hunter tekrar Olivia'ya baktı. Onu görmeden ve vurmadan onun yanına yaklaşmasının imkânı yoktu. Oda çok büyüktü ve kendisi de onun herhangi bir meydan okumaya girişemeyeceği kadar uzaktaydı. Üstelik o yıldız pozisyonunda çok uzun süredir yerdeydi. Kasları, en azından yeterli el becerisiyle hemen tepki vermeyecekti.

Olivia, “Son heykeli görmek ister misin?” dedi. 'Son gölge kuklası mı? Benim sonucum *adalet* oynamak?'

Hunter çenesini tekrar yere dayadı ve önce ona, sonra da hâlâ baygın olan Scott'a baktı. "Olivia, yapma." Bunu yapmak zorunda değilsin."*Evet ediyorum!* Derek Nicholson yirmi sekiz yıl boyunca zavallı fahişenin kızına acıyarak kalbini ve suçluluk duygusunu

yatıştırdı. Yirmi sekiz yıl boyunca o pislikler cezasız bir hayat yaşadılar. Hala kalbimdeyken kalbimi sakinleştirme sırası bende. Kalk," diye emretti.

Hunter tereddüt etti.

"Kalk dedim." Silahı ona doğrulttu.

Hunter tüm kasları ve eklemleri ağrıyarak yavaşça yerden kalktı.

"Şuraya yürü." Odanın sol tarafını, ayaklık ışıklarının hemen ilerisini işaret etti. 'Sırtınızı duvara yaslayın.'

Hunter kendisine söyleneni yaptı.

'Sağ tarafta yerdeki el fenerini görüyor musun?'

Hunter aşağıya baktı ve başını salladı.

'Al şunu.'

O yaptı.

'Göğüs yüksekliğinde tutun ve açın.'

Hunter neler olduğunu anlamaya çalışarak durakladı.

Olivia, "Doğaçlama yapmak zorundaydım" dedi. 'Aklımda çok daha dehşet verici ve acı verici bir şey vardı - büyük finalim - ama koşullar göz önüne alındığında, bu
yapmak zorunda kalacak. Umarım beğenirsiniz. El fenerini aç," diye tekrarladı. Hunter el fenerini göğsüne götürüp açtı. Olivia yoldan çekildi. Arkasında Scott hala soğuktaydı.
sandalyede başı geriye düştü ve boynu ortaya çıktı. Sanki o pozisyonda uyuyakalmış ve horlamak üzereymiş gibi ağzı açıktı. Hunter, birkaç metre ötede, yüzü yere dönükken, Olivia'nın yerden yaklaşık bir buçuk metre yükseklikteki ikinci ayaklı lambaya ince ama sert bir tel parçası taktığını fark etmemişti. Yaklaşık yarım metre uzunluğundaydı ve yatay olarak fırlıyordu. Ucuna Scott'ın kopmuş işaret parmağı iliştirilmişti.

Hunter'ın kafası bir anlığına karıştı, ta ki karşı duvara yansıtılan gölgeyi görene kadar. Scott'ın geriye doğru eğilmiş, çığlığın ortasındaymış gibi ağzı açık kafasının silueti görülüyordu. Ondan birkaç metre ötedeki telin üzerindeki parmak, belli bir açıyla yerleştirilmiş bir çeşit eğri silindirik boruya benzeyen bir gölge oluşturuyordu. Algılanabilir derinliğin olmaması nedeniyle bir gölge

diğerinin tam önündeymiş gibi görünüyordu. Silindirik tüp Scott'ın kafa gölgesine, doğrudan açık ağzına doğru bakıyordu.

Tam o sırada uzaktan siren sesi onlara ulaştı. Hunter depoya girmeden önce destek çağırmıştı ama sesten en az üç ila beş dakika uzaklıkta olduklarını biliyordu. Çok uzun.

Olivia Hunter'a baktı. Yüzü güven verici bir sakinlik sergiliyordu. Silahını tekrar Hunter'a doğrultarak, "Geleceklerini biliyordum" dedi. ‘Ama onlar buraya geldiğinde senin hayatta olman bu son parçayı ne kadar hızlı çözebileceğine bağlı.’

Hunter gözlerini silahtan ayırmadı.

'Bana bakma. Gölgeye bak.”

Hunter konsantre oldu. İlk izlenimi, tüm görüntünün, bir tür sıvı dağıtıcının altında ağzı açık, içmeye hazır bekleyen birine benzediğiydi. Boğazına bir şey mi dökecekti? Onu bu şekilde mi öldüreceksin? Bu, şu ana kadarki tüm hareket tarzına göre tam bir değişiklik olurdu. Hunter'ın kafasının içinde olan tek şey kafa karışıklığıydı.

Olivia'nın elindeki silahtan çıkan ses nükleer patlamaya benziyordu. Mermi Hunter'ın kafasının birkaç santim uzağındaki duvara çarptı ve Hunter savunmacı bir tavırla irkilerek el fenerini düşürdü.

"Hadi, hadi Robert," dedi. 'Akıllı olanın sen olman gerekiyor. Tecrübeli polis. Baskı altında çalışamaz mısın?'

Sirenler yaklaşıyordu.

"Gölgeler" dedi. 'Gölgelere bak. Onları okuyun. 'Çünkü zamanın dolmak üzere.'

Hunter el fenerini tekrar aldı. Bakıyordu ama göremiyordu. Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Bang!

İkinci atış Hunter'ın solundaki duvara çarptı. Bu sefer yüzüne daha da yaklaştı. Beton şarapnelleri her yöne uçtu. Bir kısmı Hunter'ın yanağını sıyırıp derisini yakıp parçaladı. Yüzünden sıcak kanın akmaya başladığını hissetti ama el fenerini bırakmadı. Gözleri hala gölgelerdeydi.

"Size söz veriyorum Dedektif, bir sonraki atış *irade* Kafanı bul.”

Ona bir adım daha yaklaştı.

Hunter'ın beyni, olasılıkları etrafa saçarken önümüzdeki birkaç saniye içinde ölme tehlikesiyle baş etmeye çalışıyordu.

Göz ucuyla Olivia'nın silahı tekrar doğrulttuğunu gördü. Düşünemiyordu.

Ve sonra onu gördü.

Yüz On Yedi

Olivia'nın parmağı tetiği sıkarken "Kaydediyorum" dedi. Resimde bir içecek dağıtıcısı değil, Scott'ın ağzına bakan bir mikrofon görülüyordu. 'Sen kaydettin. O hikayeyi anlatırken sen her şeyi kaydettin. Bir itiraf."

Olivia silahı indirdi. Bir gülümseme neredeyse dudaklarını genişletiyordu. Sol elini kaldırıp Hunter'a mini dijital kayıt cihazını gösterdi. 'Hepsini kaydettim. Her seferinde olanları bana anlatmalarını sağladım. Hikayelerin hepsi birbirinin aynı. Hepsi burada, annemi parçalamadan, parçalanmış bedenini bir kutuya tıkmadan ve okyanusa atmadan önce sırayla nasıl dövdüklerini ve tecavüz ettiklerini anlatıyorlar. Andrew Nashorn hariç hepsi. Çenesi kırılmıştı. Konuşamıyordu. Ama artık bunların hiçbirinin önemi yok."

Hunter ne diyeceğini bilemedi.

Scott anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve gözleri yavaşça açıldı.

"Yakala" dedi Olivia ve kayıt cihazını Hunter'a fırlattı. Havada yakaladı. Bir süre şüpheyle baktı, sonra dönüp ona baktı.

"Sende kalabilir" dedi.

Hunter, "Bu işe yarayabilir ama sana yalan söylemeyeceğim" dedi. "Mükemmel olmayan adalet sistemimizde bunun pek bir farkı olmayacak, Olivia." "Biliyorum. Yaratmak istediğim farkı zaten yarattım. Adaletimi buldum." Hunter'ın elindeki kayıt cihazını işaret etti. 'Bunu basına göndereceğimi, her şeyi açığa çıkaracağımı düşündüm. Benim için değil -bana ne olacağını biliyorum- ama

annem için." Olivia yanağından aşağı akmadan gözünden bir damla yaşı sildi. 'O adaleti hak etti. Bununla ne yapman gerektiğini düşünüyorsan onu yap.” Hunter'ın silahını yere koydu ve ona doğru tekmeledi.

Scott oturduğu yerden "O kahrolası kaltağı tutuklayın" diye bağırdı. “Ve beni buradan çıkar, seni salak.” Vücudunu sandalyesinde sallamaya başladı. 'O sürtük lanet parmağımı kesti, gördün mü? Sandalyede kızarmanı sağlayacağım, beni duydun, seni annesiz kaltak. Ağabeyim mahkemede seni küçük fahişe parçalarına ayıracak.'

Bu sefer Hunter Olivia'dan daha hızlıydı. Attığı güçlü yumruk Scott'un şakaktaki meydanına çarptı. Bir tarafa çöktü ve ikinci kez soğuktan bayıldı.

Hunter, Olivia'ya dönüp omuz silkerek, "Çok konuşuyor," dedi. 'Seni tutuklamam gerekiyor. Bir dedektif olarak bu benim görevim. Ama seni kelepçelemeyeceğim.' Bu sefer kafa karışıklığı Olivia'nın yüzüne de yansımıştı.

“Buradan çıkıp gideceğiz, sen de başını dik tutabilirsin.” Hunter, Scott Bradley'e baktı. 'Ama ben *irade* Bu süprüntüyü kelepçele.' Olivia'nın gözlerindeki öfke kaybolmuştu. “Sen iyi bir adamsın Robert ve iyi bir polissin. Ama bunların hepsini başından beri kafamda planlamıştım. Hikayemin tek bir sonu olacaktı. Yönetmenin kesmesi. Ve buna bir tutuklama dahil değil.'

Hunter onun ağzına beş kuruş büyüklüğünde bir şey attığını gördü, çenesinin gerildiğini gördü ve yutmadan önce onu dişlerinin arasında ezerken çıkan çıtırtı sesini duydu. Ona doğru atıldı ama Olivia zaten çöküyor. Ölümcül dozda siyanürün elli katını almıştı. LAPD depoyu ele geçirdiğinde kalbi çoktan durmuştu.

Yüz On Sekiz

Hunter doksan dakikayı Garcia'ya, Yüzbaşı Blake'e ve Alice'e dün geceden bu yana olup bitenleri anlatmaya harcadı.

Alice, Hunter'a, "İtiraf etmeliyim ki" dedi. Beni arayıp Kaliforniya Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nın veri tabanına girip Olivia'nın evlat edinme dosyalarını araştırmamı istediğinde bunun oldukça garip bir istek olduğunu düşünmüştüm ama onun bir şüpheli olduğu asla ama asla aklımdan geçmedi. Bulduğum tek tuhaf şey, tüm sürecin ne kadar hızlı sürdüğüydü. Kaliforniya evlat edinme yasaları çok esnektir,' diye açıkladı Alice. 'Tek gerçek ön koşul, evlat edinenin evlat edinenden en az on yaş genç olmasıdır. Derek Nicholson hukuk fakültesinden yeni mezun olmuştu. Yargı sisteminde pek çok arkadaş edinmişti ve pek çok insanı tanıyordu.'

"Yargıçlar" dedi Garcia.

'Onlar da. Bağlantıları ve hukuk bilgisi sayesinde her şeyi hızlı bir şekilde takip edebildi. Kaliforniya'da tipik bir evlat edinme süreci altı aydan bir yıla kadar sürebilir. Derek Nicholson doksan günden kısa bir süre içinde tüm belgeleri aldı ve her şeyi onayladı; hiçbir soru sorulmadı ve her şey olağandışı görünüyordu.'

Hunter, "Yasayı atlatmak için kişinin yasayı bilmesi gerekir" dedi. "Bu doğru," diye onayladı Alice. 'Ve güçlü arkadaşlarla her şey mümkündür.'

"Tamam ama Olivia'nın bu gece bir sonraki kurbanın peşine düşeceğini nereden biliyordun?" diye sordu Garcia.

'Yapmadım. Sahip olduğum tek şey şüphelerdi, o yüzden kumar oynadım." Hunter parmaklarının ucunu sol yanağındaki iki kesiğin üzerinde gezdirdi. Herhangi bir bandajlamayı reddetmişti. "Kumar mı?" diye sordu Yüzbaşı Blake.

"Bu sabah bazı yeni bilgiler aldığımı bahane ederek habersizce Olivia'nın evine uğradım ve ona birkaç soru daha sormak istedim. Garcia ve ben dün gece Olivia ve kız kardeşiyle konuştuğumuzda, onlardan babalarının küçükken çekilmiş bir fotoğrafını istedi. Allison'ın oturma odasındaki büfenin üzerinde eski bir düğün fotoğrafı vardı. *Olivia* bana verdi. Çerçeveyi tutup resme bakarken, gözlerinde bir şey gördü. Keder olduğunu düşündüğüm güçlü bir duygu. Bu sabah evine uğradığımda resmi ona geri verdim ve gözleri yine yandı. Bu keder değildi. Çok daha derin, çok daha acı verici bir şeydi." Hunter bir an gözlerini ovuşturdu. 'İşte o zaman ona

babasının kendisi veya kız kardeşiyle çocukluğunda hiç gölge kuklası oynayıp oynamadığını sordum.'

Alice, "Heykellerin ardındaki gerçek anlamı bildiğimizi ona bildiriyordun" dedi.

Hunter başını salladı. 'Ama Olivia gerçekten harika oynadı. Garip soru karşısında şaşırmış gibi davrandı ama bana başka bir şey söylemedi. Sonra ona annesinin bunu yapıp yapmadığını sordum ve soğukkanlılığı bir anlığına dalgalandı. Gözleri hiçbir şeye odaklanmadı ve ifadesi daha önce görmediğim bir şekilde sertleşmeden önce bir anlığına yumuşak bir ifadeye yumuşadı. İşte o zaman kumar oynamaya karar verdim. Olivia'ya gece yeni bir gelişmeyle karşılaştığımızı söyledim. Artık katilin listesinde yalnızca bir ismin daha olduğundan emindik. Ona son kurbanın adını yirmi dört saat içinde öğreneceğimizi söyledim. Bunu yaptığımızda da onu sürekli gözetim altına alırdık.'

Garcia gülümsedi. “Başka bir deyişle, eğer haklıysan ve o da Heykeltıraş katiliyse, bir sonraki kurbana bizden önce ulaşmak istiyorsa önümüzdeki yirmi dört saat içinde harekete geçmesi gerektiğini ona söylemiştin. Onu işleri ilerletmeye zorladın.”

Hunter tekrar başını salladı. 'Fakat PAB'a geri dönüp bir gözetim ekibi talebinde bulunacak zamanım olmadı. Benim de bu isteği haklı çıkaracak hiçbir gerekçem yoktu. Sahip olduğum tek şey şüphelerim ve bir takma adımdı.”

Yüzbaşı Blake, "Demek protokolü bir kez daha bozup gözetleme ekibi olmaya karar verdiniz" dedi; ama ses tonunda hiçbir sertlik yoktu. Hunter, "Yirmi dört saat boyunca," diye onayladı.

“Peki o ne yaptı?” diye sordu Alice.

‘Olivia günün çoğunda evinden çıkmadı.’

Kaptan Blake, "Muhtemelen yeniden planlıyordu" dedi.

'Ayrıldığında doğrudan Woodland Hills'e gitti ve orada Scott Bradley ile bir otoparkta buluştu. Arabasını bırakıp onun yanına atladı.' Herkes kaşlarını çattı.

Hunter, "Tahminimce," dedi, "Olivia, Scott'la son birkaç günde temasa geçmişti." Evlidir ama güzel kadınlara karşı zaafı vardır, özellikle de ona itaatkar olduklarını söyleyenlere karşı. Olivia onu

nasıl baştan çıkaracağını biliyordu. Günlerdir onu tımar ettiğinden eminim.”

Garcia, "Bu da onun MO'daki değişimini açıklıyor" dedi. “Önceki tüm cinayet sahneleri kurbanın kendini rahat ve güvende hissettiği yerlerdi; Nicholson'ın evi, Nashorn'un teknesi ve Littlewood'un ofisi. Scott Bradley'in bir karısı ve iki kızı vardı, bu da evini kullanmayı daha da zorlaştırıyordu. Özel bir ofisi de yoktu. O, geniş bir açık planlı zeminde onlarca kişiyle birlikte çalışan bir piyasa komisyoncusuydu.' Hunter da aynı görüşteydi.

Alice, "Yani tek yapması gereken onu arayıp bu gece onunla buluşmak istediğini söylemekti" dedi. 'Akşam için planladığı şeyi bırakırdı eminim.'

“Bundan canlı çıkmayı hiç düşünmemişti, değil mi?” Yakalanmamış olsa bile,” dedi Yüzbaşı Blake. 'Hapse girmeyeceğini biliyordu. Kendisinin de yaşamaya devam edemeyeceğini biliyordu.”

Hunter hiçbir şey söylemedi.

Alice, "Derek Nicholson ona gerçeği söylediğinde" dedi. 'Onu psikolojik olarak kınadı ve ona baş edebileceğinden çok daha fazlasını verdi. Eğer birdenbire size tüm hayatınız boyunca yalan söylediğiniz, annenizin vahşice öldürülmüş, parçalanmış ve istenmeyen çöp gibi ortadan kaldırılmış - sorumlu herkesin isimleri size söylense ama onların asla cezalandırılmadığını ve asla cezalandırılmayacağını bilseydiniz ne yapardınız? Bu bilgi kafanda ileri geri sallanırken nasıl tekrar normal bir hayata sahip olabilirsin? Onun için, hapishanede olsun ya da olmasın, yaşamaya devam etmek bir işkence olurdu.'

Hunter, "Olivia, annesinin adalete kavuşması için hayatından vazgeçti" dedi. 'Sistemimizin ikisine de asla vermeyeceği bir adalet. Sonunda o adamlar annemi öldürdü *Ve* kız çocuğu.'

Dikenli sessizlik havayı yükseltti.

Yüzbaşı Blake başını sallayarak, "Bizden bekleneni yaptığımızı biliyorum" dedi. ‘Fakat belki de biraz daha yavaş hareket etmeliydik. Olivia Nicholson dört kurbanın hepsini ortadan kaldırmayı başarsaydı bunu umursamazdım. En azından değil. O pislik Scott Bradley bir parmak eksiğiyle kolayca kurtuldu. Daha

kötüsünü hak ediyor. Ve senin onu bayılttığını söylüyor.”

Avcı sessiz kaldı.

"Eh, benim gördüğüm kadarıyla," diye devam etti kaptan. 'Çok büyük bir stres altındaydı. Bu koşullar altında işler kolayca bozulabilir. Olan şu ki, senin ona yumruk attığını hayal etti.”

Durakladı ve gözleri odanın içinde gezindi. 'Evet, bu cevap bana harika geliyor.'

Garcia daha sonra Hunter'a Pomona'da olanları anlattı. Ken Sands tutuklanmıştı ve Garcia artık Tito'nun cinayetiyle ilgili soruşturmayı yürüten dedektif Ricky Corbí ile iletişime geçecekti. Sands baş şüpheliydi.

Yüz On Dokuz

Hunter tüm evrak işlerini bitirdiğinde gece yarısı olmuştu. Aşağıya indi ve ertesi sabaha hazır olması için her şeyi Kaptan Blake'in masasına koydu.

Cebinde cep telefonu çaldı ve uzandı.

'Dedektif Hunter.'

'Robert, bu Alice.'

Hunter raporları doldurmakla o kadar meşguldü ki Alice'in bütün eşyalarını toplayıp saatler önce oradan ayrıldığını görmemişti.

"Seni tekrar görmenin ne kadar güzel olduğunu söylemek için aradım" dedi. 'Ve seninle çalışmak büyük bir deneyimdi.'

‘Evet, seni tekrar görmek de harikaydı.’

'Beni hiç hatırlamamış olsan bile.'

Hunter birkaç saniye sessiz kaldı. 'Hey, yabancı olmayacaksın, değil mi? Hala Los Angeles Savcısı için çalışıyorsun, değil mi?'
'Evet, hâlâ Savcı için çalışıyorum.'

Tuhaf bir sessizlik.

Hunter saatine baktı. 'Meşgul müsün? Gidip bir içki almak ister misin?'

“Şimdi mi?” Alice’in sesindeki şaşkınlık saatin geç

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

olmasından kaynaklanmıyordu. 'Evet. Buradaki işim neredeyse bitti. Ve gerçekten bir içkiye ihtiyacım var.'

Tereddüt.

Hunter, "Ve şirket," diye ekledi.

'Evet, bir içki içmeyi çok isterim.'

Avcı gülümsedi. "Edison'ın 2. ve Main caddesindeki Higgins Binasında buluşmaya ne dersiniz?"

'Evet, orayı biliyorum. Bana yarım saat verir misin?'

“Orada görüşürüz.” Hunter bağlantıyı kesti.

Hunter, PAB'ın dışında, Güney Broadway ile Batı 1. Cadde'nin köşesinde durdu ve bir an trafiği gözlemledi. Elindeki zarfa bakmadan önce yanağındaki yaralara dokundu. Yazının Baş Editörü Michelle Howard'a gönderilmişti. *Los Angeles Times*. Birkaç yıl önce gençliğinde toplu tecavüze uğradığını açıkladığında haberi kendisi yapmıştı. Suçlular asla yakalanamadı.

Hunter, Olivia'nın ona verdiği kayıt cihazından Garcia'ya, Kaptan Blake'e, Alice'e veya başka birine bahsetmemişti. Cihazı cebinden çıkardı ve uzun bir süre ona baktı, ardından zarfın içine koydu, mühürledi ve önünde durduğu posta kutusunun içine attı.

Artık işi bitmişti.

2. caddeye ve Main'e doğru yürümeye başladı.